

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONTY JAY

TILL DEATH
DO US PART

HOLLOW BOYS BOOK FIVE

TILL
DEATH

we give

VERDİĞİMİZ YEMİN
HOLLOW ÇOCUKLARI
KİTAP 5

MONTY JAY

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

Monty Jay'e Verdiğimiz
Yemin
Telif Hakkı © 2023 Monty Jay tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu yayının hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer yöntemler de dahil olmak üzere hiçbir şekilde veya yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Kapak Tasarımı: Opulent Designs
Düzenleme: One Love Editing ile Sandra
AJ Wolf Graphics tarafından biçimlendirme

✿ Vellum ile oluşturuldu

Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

İÇİNDEKİLER

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[ARC](#)

[KOPYA](#)

[Yazarların Notu](#)

[Önsöz](#)

1. [Loş](#)

[Yıldızlar İki](#)

[Yıl](#)

2. [Durgun Sular Derin Akar](#)

3. [Jinx](#)

4. [Şantaj](#)

5. [Sessiz Serap](#)

6. [Karabasan'ın Dönüşü](#)

7. [Gölgeler Düşüyor](#)

8. [Tuvaldeki Ses](#)

9. [Bir Teklif](#)

10. [Gece Geç Saatler](#)

11. [Baba Parası](#)

12. [Kardelenler](#)

13. [Bu Sefil Kalp](#)

14. [Hey, Rosie.](#)

15. [Annenin Kızı](#)

16. [Işıklar Söndü](#)

17. [Eski Alışkanlıklar](#)

18. [Zugzwang](#)

19. [Ölene Kadar](#)

20. [Annem Çıldırdı](#)

21. [Alıçlarla Tanışın](#)

22. [İnsanları İncitmek](#)

23. [Karanlık Bir Taraf](#)

24. [Güneşin Ölümü](#)

25. [Bizim Dördüncü](#)

26. [Siyah Bal](#)

27. [Sürünmek](#)

28. [Lanetli Olan](#)

29. [Pembe Karanfiller](#)

30. [İşte Gelin Geliyor](#)

31. [Oh Kardeşim](#)

32. [Delinmiş](#)
33. [Do us Part](#)
34. [Sınırsız](#)
35. [Soğuk Ayaklar](#)
36. [Onaltılı Kod](#)
37. [Sonsuza Kadar Styx](#)

[River Styx Heathens](#)
[OKUDUĞUNUZ İÇİN](#)
[TEŞEKKÜRLER](#)
[Sonsöz](#)
[Monty Jay'in Kitapları](#)
[Yazar Hakkında](#)

Kitap megrouree@emil.com için hazırlandı

*Kötü adamı anladıkları için peri masallarına asla
inanmayan herkese.
Ve bana, hayatımın serisini bitirdiğim için.*

Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

UYARI

Bu **karanlık** bir **romantizm**. Hassas konuları ele almaktadır. Bu, bunlarla sınırlı olmamak üzere, grafik cinsel sahneler, grafik şiddet, seri cinayet, cinsel saldırı, insan kaçakçılığı, intihardan ve intihar fikirlerinden bahsetme, kaçırma ve işkenceyi içerir. Bunlardan herhangi birini veya benzerlerini tetikleyici bulursanız, lütfen devam etmeyin.

Tüm Hollow Boys hikayeleri için tetikleyici uyarılar bu web sayfasının altında bulunabilir.

<https://www.montyjay.org/hollowboys>

Kitap megrouree@ gmail.com için hazırlandı

OYUN LİSTESİ

Çalma Listesi

Hex Girl-Dreadlight, Maiah Wynne
Black Magic Woman-VCTRYs
Lifeless Stars-Palaye Royale
Heartless-Dermot Kennedy
Kızıma İhtiyacım Var-The National
ZİHİN HUZURUNUN ÖLÜMÜ-Kötü Alametler
Follow You-Bring Me The Horizon
Another Life-Motionless in White
Dial Tone-Catch Your Breath
Broken-Palaye Royale Voices-
Motionless in White
Destroy Myself Just For You-Montell Fish Eternally
Yours-Motionless in White Machine-Neoni
Yağmur-Uyku Simgesi
Pretty Little Fears-6LACK, J. Cole
Talk to a Friend-Rain City Drive
Alkaline-Sleep Token Sugar-Sleep
Token Spiracle-Flower Face
Shameless-Camila Cabello
A Thousand Years-James Arthur

Çöl Gülü-Lolo Zouaï Seks
ve Şeker-Alexander Jean
Bırak Hüzünleneyim-I Prevail
Unknown/Nth-Hozier Without
You-Lapalux
Infra-Red-Üç Gün Grace
Geçmiş Yaşam-Sølv
Lose Control-Teddy Swims Whiskey
N Honey-Hueston
Ölüm Bizi Ayırana Dek-Rosenfeld

Tüm çalma listesi için [Spotify](#)'a gidin Book

made for megrouree@gnail.com

"Sonunda her şey birbirine bağlanır"

- Charles Eames

Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

ARC KOPYA

ÖN OKUYUCU KOPYASI Sadece yorumcular ve blog yazarları içindir.

YASAL UYARI: Son düzeltme henüz tamamlanmamıştır. Herhangi bir düzeltme bulursanız lütfen yazar.montyj@gmail.com adresine e-posta gönderin.

Dürüst bir yorum bırakarak Verdiğimiz Yemin hakkındaki düşüncelerinizi paylaşırsanız sonsuz minnettar olurum. Teşekkürler ve iyi eğlenceler!

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

YAZARLARIN NOTU

Merhaba! Benim, Monty! Bu kitaba başlamadan önce söylemek istediğim birkaç şey var.

Öncelikle, okuduğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum ve size minnettarım.

İkinci olarak, bu kitap birçok ruh sağlığı bozukluğunu ele almaktadır. Akıl sağlığı bir spektrumdur, herkesi farklı şekilde etkiler ve hiçbir şekilde yarattığım bu karakterlerin bu belirli bozuklukların ve hastalıkların standardı olduğunu söylemiyorum. Bir yıl içinde 43,8 milyon yetişkin akıl hastalığı yaşamaktadır. Amerika'da her 5 yetişkinden 1'i bir akıl hastalığı yaşamaktadır. Amerika'daki her 25 yetişkinden yaklaşık 1'i (10 milyon) ciddi bir akıl hastalığı ile yaşamaktadır. Ben de akıl hastalığıyla ve yanlış teşhislerin etkileriyle yaşıyorum. Silas ve Coraline'in karakterlerini yaratırken kapsamlı bir araştırma ve özen gösterildiğini herkesin bilmesini istedim, ancak ben hiçbir şekilde bir uzman değilim. Silas, kim olduğu ve bu kitapta yaşadığı travma, bu bozukluğa sahip başkalarının yaşadığı şey olmayabilir. Bu yüzden lütfen karakterimi bu şekilde yazdığım için bunun bu hastalıkları yaşayan ve deneyimleyen tüm toplumu yansıttığını düşünmeyin. Bu akıl hastalıkları hakkında sorularınız varsa, çevrenizde bu hastalıkları ilk elden deneyimleyen kişilere ulaşmanızı tavsiye ederim.

Üçüncü olarak, Şizofreni ile ilgili bazı yaygın yanlış anlamaları paylaşmak için de bu zamanı ayırmak istedim. Akıl sağlığı spektrumunda en çok yanlış teşhis konulan ve yanlış anlaşılan hastalıklardan biridir. Sayfayı çevirirseniz WEB Md'den alınmış bazı bilgiler bulacaksınız.

Siz veya sevdiğiniz biri ruh sağlığıyla mücadele ediyorsa, lütfen bir sağlık uzmanına ulaşın ve tedavi isteyin. Bir insan için yapması en zor şey yardım istemektir. Bu sizi zayıf yapmaz, aksine çok güçlü yapar.

Tüm
sevgimle,
MJ.

Efsane No. 1: Bu, sizde dissosiyatif kimlik bozukluğu (DKB) olduğu anlamına gelir. Bu, [şizofreni](#) hakkındaki en büyük yanlış anlamalardan biridir. Bir anket, Amerikalıların %64'ünün bu durumun DKB'yi içerdiğine inandığını ortaya koymuştur; bu, bir kişinin iki veya daha fazla ayrı kişiymiş gibi davrandığı anlamına gelir. Şizofreninin en yaygın semptomlarından bazıları, kafanızın içinde sesler duymak ve yanlış inançlara göre hareket etmek gibi [halüsinasyonlar](#) ve sanrılardır. Bu DID ile aynı şey değildir.

Efsane No. 2: Şizofreni hastalarının çoğu şiddet yanlısı ya da tehlikelidir. Filmlerde ve dizilerde, çılgın katil kimdir? Genellikle bu rahatsızlığı olan karakterdir. Şizofreni hastaları zaman zaman öngörülemeyen davranışlarda bulunabilseler de, özellikle tedavi görüyorlarsa, çoğu şiddet yanlısı değildir. Şizofreni hastalarının şiddet mağduru olma olasılığı daha yüksektir. Ayrıca kendilerine zarar verme olasılıkları diğerlerine göre daha yüksektir -

- Şizofreni hastaları arasında [intihar](#) oranları yüksektir. Bu [beyin](#) bozukluğuna sahip kişiler şiddet eylemlerinde bulunduklarında, genellikle çocuklukta davranış sorunları veya [madde bağımlılığı](#) gibi başka bir durumları vardır. Ancak bozukluk tek başına sizi fiziksel olarak saldırgan yapmaz.

Efsane No. 3: Sebep kötü ebeveynliktir. Özellikle anneler sıklıkla suçlanır.

Ancak şizofreni bir akıl hastalığıdır. Genler, travma ve uyuşturucu kullanımı da dahil olmak üzere birçok nedeni vardır. Ebeveyn olarak yaptığınız hatalar çocuğunuza bu hastalığı bulaştırmaz.

Efsane No. 4: Ebeveynlerinizden birinde şizofreni varsa sizde de olur. Genler bir rol oynar. Ancak ebeveynlerinizden birinin bu akıl hastalığına sahip olması, kaderinizde bu hastalığa yakalanmak olduğu anlamına gelmez. Riskiniz biraz daha yüksek olabilir, ancak bilim insanları tek nedenin genler olduğunu düşünmüyor. Bazı virüsler, doğmadan önce yeterince beslenememek ve diğer şeyler genlerin harekete geçmesinde rol oynar. Ebeveynlerinizden birinde şizofreni varsa, bu hastalığa yakalanma riskiniz yaklaşık %10'dur. Birden fazla aile üyenizin şizofreni hastası olması riskinizi artırır.

Efsane No. 5: Şizofreni hastaları zeki değildir. Bazı çalışmalar, bu hastalığa sahip kişilerin dikkat, öğrenme ve hafıza gibi zihinsel beceri testlerinde daha fazla sorun yaşadığını ortaya koymuştur. Ancak bu onların zeki olmadıkları anlamına gelmez.

Tarih boyunca pek çok yaratıcı ve zeki insan şizofreni hastası olmuştur. Bilim insanları hem psikoz hem de yaratıcılıkla ilişkili olabilecek genler arasındaki bağlantıları bile araştırıyor.

Efsane No. 6: Eğer şizofreniniz varsa, bir akıl hastanesine aitsiniz demektir. Bir zamanlar akıl hastalığı olan insanlar akıl hastanelerine ve hatta hapishanelere gönderilirdi. Ancak artık uzmanlar bu hastalık hakkında daha fazla bilgi sahibi olduğundan, daha az sayıda insanın uzun süreli akıl sağlığı tesislerine yerleştirilmesi gerekiyor. İhtiyacınız olan bakım seviyesi, belirtilerinizin ne kadar şiddetli olduğuna bağlıdır. Şizofrenisi olan birçok kişi bağımsız yaşarken, bazıları aileleriyle birlikte veya toplumlarında destekleyici konutlarda yaşar. Doktorunuzla yakın temas halinde olmanız ve gerektiğinde tedavinize devam etmenize yardımcı olacak desteğe sahip olmanız önemlidir. Efsane No. 7: Şizofreniniz varsa bir işte çalışamazsınız. Şizofreni, bir iş bulmanızı ve her gün işe gitmenizi zorlaştırabilir.

gün. Ancak doğru tedavi ile birçok kişi beceri ve yeteneklerine uygun bir pozisyon bulabilir.

Efsane No. 8: Şizofreni insanları tembelleştirir. Hastalık, kişinin giyinme ve banyo yapma gibi günlük ihtiyaçlarını karşılamasını zorlaştırabilir. Bu onların "tembel" olduğu anlamına gelmez. Sadece günlük rutinlerinde biraz yardıma ihtiyaçları vardır.

Efsane No. 9: Ani bir psikotik kırılma ile ortaya çıkar.

Gerçek: Bazı insanlar [şizofreni teşhisine](#) yol açan büyük bir zihinsel olay yaşarlar. Ancak belirtiler zaman içinde ortaya çıkabilir ve fark edilmesi zordur. Şizofreninin erken belirtilerine sahipseniz, şunları yapabilirsiniz:

- Daha az sosyal olun
- Normal aktivitelere daha az ilgi göstermek
- Günlük yaşamdan çekilmek

Sanrılar ve halüsinasyon görme gibi diğer belirtiler daha sonra ortaya çıkabilir.

Efsane No. 10: Tedavi edilemez. Şizofreni için bilinen bir tedavi olmasa da, tedavi semptomlarını yönetmenize ve hayatınız üzerindeki etkisini azaltmanıza yardımcı olabilir. Antipsikotik [ilaçlar](#) sizi stabilize etmeye ve gelecekteki semptom riskini azaltmaya yardımcı olabilir. [Konuşma terapisi](#) ve bilişsel davranışçı [terapi](#) de size [stresle](#) nasıl daha iyi başa çıkacağınızı ve iyi yaşayacağınızı gösterebilecek yararlı araçlardır. Ancak şizofreni bazen zaman içinde daha da kötüleşebilir. Tedavi genellikle hayatınızın geri kalanı için gereklidir.

Tedavi ile, bu hastalığa sahip birçok kişi tam ve üretken bir hayat yaşayabilir

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

PROLOGUE

ÖZGÜRLÜKTEN ÖNCE

Şubat

"SEN ŞİZOFREN DEĞİLSİN."

On yıl.

Rosemary Donahue dışında birinin bana bu sözleri söylemesi için on yıl bekledim. Hayatta olan ve yetkin birinin uzun zamandır bildiğim şeyi doğrulamasını.

Bakışlarım bu ifadeden etkilenmiyor. Evergreen Sağlık Kurumundan Jennifer L. Tako ile göz teması kuruyorum. Neredeyse bir yıldır onu her hafta üç gün görüyorum. Sol gözünün hemen altında portakal şarabı lekesi olan bu kısa boylu, kır saçlı kadın bana gençliğimden beri duymak istediğim tek şeyi söyledi.

Bekliyorum. Rahat bir sessizlik içinde birkaç dakika bekledim. Üzerimden bir yükün kalkmasını, bir onaylanma duygusu yaşamayı bekliyorum ama bu asla gelmiyor. Kendimi kabullenmekten başka bir şey hissetmeye ikna edemiyorum.

Hayatımın büyük bir kısmı başkalarını korumak için uydurulmuş bir yalanı yaşamakla geçti. Bazıları sessizliğimi hak etmiyordu, bazıları ise sessizliğimi her zaman özgürce hak ediyordu. Ve şimdi, burada bu gerçeikle -benim gerçeğimle- oturmak ve bunun geleceğim için ne anlama geldiğini anlamaya çalışmak zorundayım.

Yalan olmayan bir hayatı nasıl yaşayacağımı bilir miydim?

Jennifer burnunun üstündeki ince oval göz lüklerini ayarlıyor, zarif bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor, yüzünde ekşi bir ifade var. Acaba terapistler bize de onları okumamız için araçlar verdiklerini biliyorlar mı?

"Ne tür bir doktorun bu teşhisi uygun gördüğünden emin değilim. Bu son derece pervasızcaydı ve tıbbi lisansının gözden geçirilmesini gerektiriyordu." Aramızdaki sehpanın üzerinden bana bakarken bakışları biraz yumuşuyor. "Ona gerekçesini asla soramayacağımız için üzgünüm Silas. En azından sen bir açıklamayı hak ediyorsun."

Dilimi tutarak yanağımın içini ısıırıyorum. Ponderosa Springs, onun asla anlayamayacağı bir kasaba, iğrenç sırlarını ve yolsuzluklarını örtbas etmek için sert önlemlere başvuracaklardır. Dünyada, bir doktor da dahil olmak üzere hiç kimsenin tepkilerden kaçınmak için yalan söylemesini engelleyecek kadar güçlü bir Hipokrat yemini yoktur.

"Evet," diyorum açıkça. "Ben de."

O doktorla ilgili hiçbir soru kalmadı. Aileme neden yalan söylediğini, teşhisine uyması için tıbbi raporlarda neden sahtecilik yaptığını biliyorum. Tek üzüntüm, kızıma yaptıkları için ona kendi diz kapaklarını yutturamadan bir tekne kazasında ölmüş olması.

Tabii ki Jennifer bunların hiçbirini bilmiyor. Beni doğru değerlendirmek için bilmesine de gerek yok. Hiç kimse Ronald Brewer'ın on iki yaşındaki bir çocuğun şizofreni hastası olduğuna inandırarak sevgi dolu ebeveynleri ve acımasız bir kasabayı neden bu hale getirdiğini bilemez.

Bir sır. Mezarıma kadar götüreceğime yemin ettiğim bir sır. Bugüne kadar ona verdiğim sözü tuttum. Onu hala koruyabilmemin tek yolu buydu.

Her ne kadar onu güvende tutacağıma dair verdiğim söz öldüğü gün bozulsada, mezar taşına yemin ettim ki Rosemary Donahue'ye zarar vermek kimsenin yanına kalmayacaktı. Bir daha asla.

Stephen Sinclair'in başındaki ödül bir kilo etti ve onu almak için Tanrı'nın yüzüne tükürebilirdim.

Jennifer başını biraz eğerek, "Tepkine şaşırdığımı söylemek istiyorum," diyor. "Ama seninle tanıştığımдан beri, Silas Hawthorne, her zaman sakın bir su yüzeyi oldun. Kimse altındaki derinlikleri bilmiyor, değil mi?"

Dudağımın kenarı tepki olarak seğiriyor.

"Şizofren olmadığınızı ne zamandır biliyorsunuz?"

Sırtımı deri koltuğa yaslıyorum, kollarımı geniş göğsümde kavuşturup derin bir nefes alırken cam ve çelik ofise bakıyorum.

"On beş yaşımdan beri."

On iki yaşımıdayken biliyordum; ne gördüğümü biliyordum, ama beni bunun tamamen benim hayal gücüm olduğuna ikna etmekte çok iyiydiler. Kararlılardı. "Kız falan yok. Asla bir kız olmadı," dediler bana.

O var olmadı. Onun sesi senin kafanın içinde. Zihnimin benimle oynadığı hastalıklı bir oyun.

Tekrar ve tekrar.

Ne söylediğimin bir önemi yoktu, kimse bana inanmadı.

Ben de pes ettim ve sustum. Söylediğiniz sözlere kimse önem vermiyorsa neden konuşasınız ki? Belki de beni o kadar iyi şartlandırmışlardı ki kısa bir süre için onlara inanmıştım bile.

"İlacı almayı o zaman mı bıraktın?" Yavaşça başımı salladım. "B vitamini hapları."

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Terapistimin ilaçları değiştirmeye göz yummaması gerektiğinden eminim, ama Jen her zaman böyle havalı olmuştur ve sanırım, pek de yaygın olmayan durumum göz önüne alındığında, bir gülümseme garanti edilir.

"Yaşadığım olay, ben-" Duraksıyorum, sorma ihtiyacı duyduğum için kendimden nefret ediyorum. Güvenceye ihtiyaç duyacak kadar aklımdan şüphe etmeme neden oldukları için kendimden nefret ediyorum. "Buraya yatırıldığım zaman, o bölüm, neydi?"

Geçen bahara dair hatırladığım anlık görüntüler var, bir kâbusun parçaları. Sage Donahue'nun kız kardeşinin ölümünden sonra Ponderosa Springs'e dönüşü. Hayatımda ilk kez bana gelen sesler, evi izlerken

Frank Donahue'nun evi alevler içinde kalırken iblisler aralarında dans etti.

Bu anları, parçaları görüyorum ve çoğu zaman sanki o ben değilmişim gibi geliyor. Sadece bir film izliyorum ve ana karakter bana benziyor.

"Hastaneye kabul edilmenize yol açan olay bir psikotik kırılmaydı. Hayal bile edilemeyecek bir travma yaşadınız, duygusal olarak bağlı olduğunuz birinin ölümü. Bu hasar, yıllarca kimsenin size inanmamasıyla birleşince, sizi isteseniz bile durduramayacağınız bir sarmala soktu. Bu talihsiz bir tesadüf ama şizofreni değil."

Jennifer kucağındaki kâğıtları karıştırıyor, konuşmaya devam ederken kaşlarını çatıyor.

"Tahmin etmem gerekirse, gençken kaydettikleri bölüm de öyle. Dr. Brewer'ın kayıtlarında neredeyse hiç bilgi yok, o yaşta böyle ciddi bir teşhis koymak için yeterli değil."

Alay ettim, kendime engel
olamadım. İlk bölümüm.

Yardım için çılgılık atan bir çocuktum. Bir halüsinasyon ya da sanrı yüzünden değil. Kimse beni dinlemiyordu; beni duymuyorlardı. Paniklemiştim, korkmuştum ve kimse gördüklerime inanmıyordu.

"Ailenizden ve kıt kayıtlardan anladığım kadarıyla erken depresyon belirtileri gösteriyordunuz, muhtemelen ailenizin sizi doktora götürmesinin nedeni de buydu. Ani davranış değişikliğinden korkuyorlardı ve bence senin için her zaman en iyi niyetleri vardı. Hâlâ da öyle ama güvenleri yersizdi. Bunun bedelini ödeyen sen olduğun için üzgünüm Silas."

Bakışlarımı Jenn'e geri çeviriyorum, özründe ciddi olduğunu biliyorum. Bir parçası beni ve olanları önemsiyor. Sağlığım için duyduğu gerçek endişe onu bu sonuca götürdü.

Bu açıklama. Bir cevap.

İhtiyacım olduğunu itiraf etmekten nefret ettiğim bir güvence.

Buraya yatırıldığımda, hakkımda söylenen her şeye inandım. Her fısıltıya, her yalana, söylentiye ve esnetilmiş gerçeğe.

Çünkü Sage geri döndüğünde ve Rosemary'nin birinci yıl dönümü hızla yaklaşırken bir şeyler görmeye, kulağımın dibinde duymaya başladım. Onları gördüm ve gerçek olduklarını düşünene kadar içimi kemirdiler. Ta ki bana söylediklerine güvenene ve yalan sözlerine inanana kadar.

Lanet olsun diye düşündüm. Haklıydılar; şizofrenim var ve lise birinci sınıftan beri ilaç kullanmıyorum.

Zihnim korkunç bir yer haline geldi. Bundan önce de öyleydi ama bu farklıydı. O yıl, hain köklerden ölümcül dikenler filizlendi. Zihnim her gözeneğe sızan ve beni aldatmacayla boğan siyah balçık sızdırıyordu.

Kıvrıldı ve süründü, çoğu kişinin hayal edemeyeceği kadar korkunç yaratıklarla süründü. Canavarım, iblislerim, duvarlardan kayan ve insansı şekillere bürünen gölgeler. İnsanları korkudan felç ederlerdi.

Gitmiş olsalar ve hastaneye yattığımdan beri henüz dönmemiş olsalar da, varlıklarının anısını kabullenmiş, buna alışmıştım. Her zaman zihnimden ve onun üretebileceği kötülükten çok daha korkunç bir canavar olacağımı fark ettim.

Korkunç derecede kötüyüm.

Çünkü ben gerçeğim ve her zaman gerçek oldum.

"Ponderosa Springs kasabası halkına 'Şizo' lakabının artık geçerli olmadığını söyleyen sen mi olacaksın?"

Dirseklerimi kalçalarımaya dayayarak öne doğru eğiliyor ve Jennifer'ın yüzünün üzüntüyle buruşmasını izliyorum. Bana nazik, güven verici bir gülümseme vermeye çalışırken gözlerinin kenarları kırışıyor.

Bu zavallı çocuğun tüm bunları yaşamış olması ne kadar korkunç, diye düşünüyor.

"Bence arkadaşlarınız ve aileniz buradan çıktıktan sonra haberi vermenize yardımcı olabilirler."

Olmadan Uyarı, benim vücut zamanlar
Yukarı, Omuzlar geriliyor ve bağırsaklar
bükülüyor.

"Hayır."

Mümkün olduğunca açık, soruya yer yok, hayır.

"Silas." Kaşları şaşkınlıkla saç çizgisine kadar kalktı.

"Burada kaldığın süre boyunca topladığım kapsamlı tıbbi kanıt ve verileri sunabilirim. Bu yanlış teşhisin kanıtı benim." Boğazımda bir kaşıntı oluşuyor, ağzımın içindeki eti tırmalıyor ve tırmalıyor. Solunum yolumun derinliklerine pamuk saplanıyor ve ellerim önümde birbirine dolanıyor.

Alışkanlığım dışında
başparmaklarıma dokunun.

Başımı salladım. "Onlara söylemek istemiyorum. Henüz söylemek istemiyorum. Ben-" Kaşlarımı çatıyorum, dudaklarımı birbirine geçiriyorum. "Doktor-hasta gizliliği. Kimseye söylemeyeceğim, sen de söylemeyeceksin."

Jennifer beni sessizce izliyor, eminim her küçük hareketimi ve yüz ifademi analiz ediyor. Derecesi ona davranışlarım hakkında ne söylerse söylesin, fikrimi değiştirmeyeceğim.

O da bunu biliyor.

"Siz ve aileniz istismar edildiniz. Hepiniz sağlığınıza öncelik vermesi için bir profesyonele güvendiniz ve o da sizi en zayıf durumunuzda istismar etti. Bu en azından görevi kötüye kullanmaktır. Onun yaptıklarını telafi edecek bir özür yok. Ama bugün, iyileşmek için çalışabilirsiniz. Siz, aileniz, arkadaşlarınız."

"Hâlâ depresyondayım," diyorum ve deri koltuğa yaslanıp ellerimi başımın arkasına koyarak tavana bakıyorum. "Kronik olarak üzgünüm. Tamamen iyileşmiş ve sağlıklı değilim, Tako."

İnatçılığımdan duyduğu rahatsızlıkla iç çekmesi dudaklarımın seğirmesine neden oluyor. Onunla konuşmam tam bir ay sürdü ve o zaman bile, ona daha fazlasını vermem biraz zaman aldı.

tek kelimelik cevaplar. Bir şeyi yapmak istemezsem, yapmayacağımı biliyor.

Yine de bu onu denemekten asla alıkoymadı ve ben onun bu yönüne her zaman hayranlık duydum. Güçlü iradeli, sert bir kadın.

"Akıl sağlığı zor bir şeydir. Ömür boyu cevapları az olan sorularla ve yalnız anlarla dolu bir cümle. Umutlu olmaya hakkın var," diyor bana. "Yeni bir başlangıç yapmana ve yeni bir yöne doğru ilerlemene izin var Silas."

Dişlerim dilime batıyor ve azı dişlerimi gıcırdatıyorum, çenemdeki kaslar zıplıyor. Gözlerimle tunç grisi tavanda bir delik açıyorum.

"Bana inanmayacaklar ve onları suçlamıyorum," diyorum içimden gelse de yüksek sesle.

Umut.

Bana inanacaklarını umarak aileme anlatmaya çalıştığım onca zaman. Ta ki bir gün pes edene kadar.

O anları dinleyecekleri umuduyla çocuklara anlatmak istedim ama bir şey beni hep durdurdu.

Rosemary ile tanıştığım ilk kez umut hissetmişim, bu lanet dünyada gerçeği bilen tek bir kişi olduğunu biliyordum ve şimdi o umuttan geriye ne kaldı?

Elimde sadece onu kaybetmenin acısı var.

Umudun canı cehenneme, çünkü o beni uzun zaman önce sikti.

"Eğer onlara hiç şans vermezseniz, sizi şaşırtma fırsatları olmaz."

Başımı sallıyorum, çünkü onunla tartışmanın bir anlamı yok. Anlamayacaktır. Çok genç yaşta öğrendiğim bir şeyi anlamasına yardımcı olacak bir diploma alamaz.

Sessiz kalmak, kimsenin inanmadığı sözler söyleme riskini almaktan her zaman daha iyi olmuştur.

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

BİR
DIM YILDIZLARI
CORALINE

Sekiz Aylık Özgürlük Kasım

Elimdeki kağıt parçası yıpranmış.

Dolabımın arkasında duran bir çift yanık turuncu Vans'ın içine sokulmaktan kırışmış. Bana ilk verildiği zamanki beyaz rengini korumasına şaşırıyorum.

Başparmağımı karalanmış rakamların üzerinde gezdiriyorum, ay bana onları net bir şekilde seçebilmem için yeterli ışığı sağlıyor. Sırtımı ailemin evinin yan tarafına yaslıyorum, beyaz çıtalar sırtıma batıyor ve çatı uyluklarıma sürtünüyor.

Bu gece gökyüzü ıslıl ıslıl. Birçok insan, ışık parazitinin tamamen yokluğu nedeniyle Oregon Sahili'nin yıldız ışığının ve Samanyolu'nun en iyi manzaralarından bazılarını sunduğunu bile bilmiyor.

Bir zamanlar bu çatıda saatlerce sırtüstü yatar, duman halkaları üfler ve evrenimizin ne kadar geniş olduğunu düşünürdüm. Yıldızlar bana göz kırparken kendi kendime gülümserdim, sanki muzip bir şekilde "*Tüm sırlarımızı asla bilemeyeceksin ama gerçeklerimize hayran olabilirsiniz*" der gibiydiler.

Gözyaşları yanaklarımı ıslatıyor, öyle gelişigüzel dökülüyor ki
Bir esinti geçene kadar artık onları fark etmiyorum bile.

Genelde böyle değilimdir. Ağlamaklı ve üzgün. Başıma gelenler için ağlamak, kendim için üzölmek için sık sık sarhoş bir şekilde ailemin çatısına çıkmam. Hayat sürekli bir acı sarkacıdır. Herkes bunu yaşar ve ben özel değilim.

Belki de babamın ofisinden çaldığım pahalı konyak ya da rüzgârdaki yağmur kokusu, özenle gömdüğüm bu duyguları gün yüzüne çıkarıyor.

Her şeyi daha önce yaptığım gibi yapmaya devam edersem, kendimi alınmadan önce olduğum kişiye dönüştürürsem, hayatın normale döneceğini düşünmeye devam ediyorum. Geçen hafta liseden arkadaşlarımla takıldım. Yazları okuldan arta kalan zamanlarda her Perşembe uğradığımız kafede oturduk. Dün üvey annem ve babam bir sanat sergisine katılmamı istediler, ben de gittim. Bu gece çatıda oturup yıldızları izleyeceğim.

Luca's Cafe'deki çay acı ve soğuktu. Bir zamanlar tanıdığım arkadaşlarım hareketli hayatları olan yabancılardı, benimki ise durgundu. Her zaman keyif aldığım bir şey olan sanat, hayattan yoksundu. Ve yıldızlar artık o kadar parlak gelmiyordu.

Aynanın karşısına geçtiğimde aynı görünüyorum. Ailemin ve arkadaşlarımla tanıdığım Coraline'im ama artık farklı bir insanım. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım. Nefes almaktan, hareket etmekten, yaşamaktan korkuyordum.

İçimde hala *Circe*'yim.

O bodrum katını fiziksel olarak terk ettim ama zihinsel olarak hâlâ orada yaşıyorum.

Nefret ediyorum. Korku içinde yaşadığım, durgun olduğum ve hayatıma devam etmediğim için kendimden nefret ediyorum. Kaçırıldım, dövüldüm, tecavüze uğradım. Ne olmuş yani? Bunları yaşayan milyonlarca insan var. Ben şanslıyım. Bu kadar üzgün hissetmemeliyim.

Lise birinci sınıftan beri kullandığım yatağım çok yumuşak. Her zaman çok fazla güneş var ve her şey

yüksek sesle. Yiyeceklerin tadı, beslenmekten başka bir şeye benzemiyor ve neşe, ulaşamayacağım bir hayal haline geldi.

Hayat bu kadar zor olmamalı.

Rüzgâr parmaklarımın arasındaki küçük kâğıt parçasını dalgalandırıyor. Titreyen ellerimle, arayacağımı hiç düşünmediğim yedi numarayı çeviriyorum. Aramayacağıma dair kendime söz vermiştim. Ama artık yolun sonuna gelmiştim. Ne zararı olabilir ki?

Çevir sesi başladığında, hemen kapatmak istiyorum. Bu çok aptalca. Hayatta kaldım, diğer tarafta beni pırıl pırıl ve yeni yapmak için hazır bekleyen zengin ailemle çıktım. Daha kötüsü de olabilirdi.

Parmağım Aramay Sonlandır düğmesinin üzerinde geziniyor ama hoparlöründen cızırtılı bir ses geliyor.

"Coraline."

Adım dilinden düşmüyor. Aceleye getirmiyor. Acele etmiyor ya da kısaltmıyor, son heceyi söyleyene kadar ağzında tutuyor.

"Ben olduğumu nereden anladın?"

Kalbim yüksek sesle kaburgalarımın çarpıyor, sinirden göğsümün içinde çırpınıyor. Cevap vermesini beklemiyordum. Belki de bir parçam sesli mesajını alana kadar çalmaya devam etmesini umuyordu.

"Ben bir siber güvenlik firmasının varisiyim," diyor açıkça, sanki çok belliymiş gibi. "Sen iyi misin?"

Basit, son sekiz aydır tekrar tekrar duyduğum üç kelimeyi bir araya getirmiş ama boğazından, ondan geliyor? Gözlerimin daha fazla yaş üretmesini ve göğsümün sıkışmasını tetikliyor.

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama gerçekten ciddi olduğunu biliyorum. Sadece kibarlık olsun diye sormadığını, yalan söyleyeceğimi ve iyi olduğumu bildiğini. Gece ve çatırdayan köz gibi çıkan sesinde gerçek bir endişe yatıyor.

Göğsümden yankılanan hıçkırık içimden süzülüyor ve geri kalanını içimde tutmak için elimi ağzıma kapatıyorum. Bedenim titrerken gözlerim sımsıkı kapanıyor. Ben lanet

Ağlamaktan nefret ediyorum. Hayatımda ya da bu şehirde yeri olmayan bu zayıflığı, bu kırılğanlığı göstermekten nefret ediyorum.

"Neredesin-"

"Hayır, yapma, ben iyiyim." Sözlerimi aceleye getirdim, kimsenin görmemesi için başımı salladım, telefondan onun yardımına koşmak için ayağa kalkıyormuş gibi hışırdayan sesini duydum.

Hiç tanımadığı bir yabancı.

Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. "Uyandırdım mı seni?"

"Hayır," diyor basitçe.

Bu noktaya kadar hiçbir planım yoktu. Unutulmuş bir çift ayakkabının içinden bu numarayı çıkarmak için neden dolabın arkasına koştuğumu gerçekten bildiğimden bile emin değilim.

Hastaneye beni görmeye geldiğinde çok üzgündüm.

Kendimden nefret etmemin ve öfkemin beni hayata bağlayacağını düşünmüştüm. Yaşama ihtiyacımı körükleyeceğini ama aylar geçtikçe öfkem söndü. Delinmiş bir balon gibi. Şimdi, sadece göğsümde anılarla ıslatılmış bıçaklarla bıçaklanmış gibi hissettiren bir boşluk kaldı.

Bir süre görüştüğüm bir terapist bunun kederden kaynaklandığını söyledi. Bodrumda ölen kızın yasını tutuyorum ve kalan kızla aramı düzeltmeye çalışıyorum. Sanırım sadece yorgunum.

Uyku nadiren kabussuz geliyor ve günler endişeyle dolu, sürekli omzumun üzerinden bakıyorum, canavarımın sözünü yerine getireceği günü bekliyorum ve bekliyorum.

Bu baskı tek başına çok fazla. Ağırılık omuzlarımı parçaladı ve boğulmaktan yoruldu. Nefes alamıyorum, asla. Neden kimse bunu göremiyor? Morardığımı göremiyorlar mı? Zihnimin beni boğan ellerini?

Çünkü aynaya her baktığımda onu görüyorum.

"Bana göremediğin iblislerle savaşmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini söylemiştin," diye başlıyorum, nereye gittiğimden emin değilim ama

Son hedefin mantıklı olmasını umarak. "Bunu mu demek istedin?"

Arka planda daha fazla gürültü var, bir yatağın gıcırtısı ve battaniyenin hışırtısı. Gecenin içinde boğuk sesler. Başımı sallarken yanaklarım ısınıyor. Bu aptalcaydı.

"Özür dilerim, muhtemelen meşgulsünüz-"

"Her kelimesinde ciddiye dim," diye ağzından kaçırıyor ve telefonu kapatma telaşımı yarıda kesiyor.

Yıldızlara bakarken başımı evimin kenarına yaslıyorum ve her neredeyse, normalde parlak olan gökyüzünün ne kadar sönük olduğunu fark edip edemeyeceğini ya da bunun sadece bana olanların bir yan etkisi olup olmadığını merak ediyorum.

Konuşmamızın içine sessizlik giriyor ve telefonun onun tarafındaki tüm vızıltıları, bir kapının tıkırtısı kulağımda yankılanırken sessizleşiyor. Şu anda nerede olursa olsun her yer sessiz. Ne yaptığını, olanlardan sonra yaşamaya devam edip edemediğini, hala sıkışıp kalan tek kişinin ben olup o l m a d ı ğ ı m ı merak ediyorum.

Sessizliği çakıl taşı gibi bir sesle bozuyor. "Neden aradın?"

Elimden gelse gülerdim. Çok az tanıdığım bir kız sabahın birinde beni arasa soracağım sorunun aynısı. Yani, onu neden aradım ki? O benim için kim ki?

"İ-"

"Yalan söyleme." Bu müdahale zalimce değil, bir talep de değil. Bunun yerine, sanki ben konuşmadan önce ne düşündüğümü biliyormuş gibi acı bir gerçek gibi hissettiriyor. "Ben sadece telefondaki bir sesim. Beni bir insan olarak düşünme. Sadece bir ses, bir kulak."

Bana hiçbir şey borçlu değil. Ne bir gram nezaket ne de bu saçma telefon görüşmesinde bir saniye daha fazla, ama yine de burada. Ve bu şefkatli cömertlik içimde bir şeyleri kırıyor.

Benim kimsem yok.

Etrafımda insanlar ve iyi dilekler var ama düşüncelerimle tamamen yalnızım. Konuşabileceğim kimse yok.

rüyalarım musallat olan ve yavaş yavaş besleyen deneyim hakkında.

Kimse korkuyu ya da utancı anlamıyor. Kurtarıldığımda nasıl da öylece gitmediğini, derimin yüzeyinin hemen altında var olduğunu. Yine de kimse ilk katmanı soyacak kadar umursamıyor, hepsi de içlerine sızacak kanın ne kadar karanlık olacağından korkuyor.

Hepsi bodrumun dehşetini bilmek istiyor. Haber kanalları özel haber istiyor, gazeteler insanların merakını beslemek için doğrudan alıntılar istiyor ama kimse bana ne yaptığıyla ilgilenmiyor.

Ben Ponderosa Springs için sadece bir başlığım. Ailem için bir ödül.

"Başka kimsem yok-" Boğazımdaki yumrulu gerçeği yutuyorum. "Bana neler olduğunu kimsenin anladığını sanmıyorum."

"İblisleri göremiyorlar, değil mi?"

Başımı sallıyorum, "Hayır" cevabını vermekte zorlanırken çığlıklarım boğuk boğuk çıkıyor.

Kimse bunların hiçbirini görmüyor. Bir an kendimi güçlü hissederken, bir an sonra nasıl kırıldığımı. Olanlar için kendimden nefret ediyorum ve zayıf irademin suçluluğu içimi kemiriyor. Kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir utanç.

"Bir yıl önce bugün kaçırıldım."

Sessizliğin uzamasına izin veriyor, hiçbir şey söylemiyor. Bunun sebebinin bana alan açmak, konuşmaya devam edebilmem için cesaretimi toplamamı sağlamak olduğunu biliyorum. Sonunda eski Coraline ile gömdüğüm kelimeleri yüksek sesle söyleyebileceğim.

Sekiz ay özgürlük, sekiz ay yeni bir hapis haneye kapatılma ve bu sefer müdür benim. Kimseye bundan bahsetmedim, ne polise, ne terapisteye, ne de aileme. Bu içimde bir mahzen, kendime eğer onu kilitli tutarsam eninde sonunda yok olacağını söylediğim bir mahzen.

Ama konuştuğum kişi o değil. O sadece bir ses.

"Bir partiden çıkıyordum." Gözlerim sımsıkı kapalı, açtığımda o geceye geri dönmeyi umuyorum, böylece bir daha dışarı çıkmayabilirim. "Gittiğim ilk üniversite partisiydi. Birçoğunun ilkiydi."

Arkadaşlarımla içtiğimiz tekilayı hatırladıkça ağzımdan mizahsız bir kahkaha dökülüyor.

"Hayata yeni başlarken kötü bir şey olmaz, değil mi? Zengin ve adil olanlara değil, bana değil. Bana asla."

O gecenin bazı kısımlarını canlı bir şekilde hatırlayabiliyorum. Yüksek sesli ev müziği, tanıdığım ve tanımadığım tüm insanlar. Tekila olduğunu düşündüğüm içkiler ve gülmekten karnımın ne kadar acıdığını.

Kollarımı lisedeki en iyi arkadaşıma, artık benim için sadece bir yabancı olan bir kıza dolamış ve *"Bu hayatımın en güzel gecesi!" diye bağırmıştım.*

"Bir arkadaşımın beni geri götürmesi gerekiyordu ama kafayı bulmuş ve bir kanepede yatmıştı. Rastgele bir yerde uyumak istemedim, bu yüzden kampüse kadar yürümeye karar verdim. Sadece birkaç mil vardı, o kadar. Evden çıktıktan sonrasını hatırlamıyorum bile. Zihnimde kocaman bir kara delik var. Ama ben-"

Dizlerimi göğsüme çekiyorum, alnımı dizlerime koyuyorum ve telefonu kulağıma götürürken gözyaşlarımdan acısını bedenimde hissediyorum. Kimse izlemeden hatırlamama, özgürce ağlamama ve acı çekmeme izin veriyorum.

Sadece diğer uçtaki bir ses beni duyacak. Beni yargılamak için. "Uyandığımda çıplak ve üşümüşüm. Üzerime sprey sıkıldılar.

Beni bir su hortumuyla aşağı indirdiler ve muayene ettiler. Geceleri hala ellerini hissediyorum, vücudum hakkında yüksek sesle konuşurlarken kameranın flaşını tenimde görebiliyorum. Beni ne kadara satabileceklerini. Çıglık atmaya çalışıp çalışmadığımı bile bilmiyorum çünkü ilaçlar her şeyi bulanıklaştırıyordu. Beni o kadar uçurdular ki Step-" Dilimi o kadar sert ısıırıyorum ki kanın metalik tadı ağzımı dolduruyor. Onun adı beni hasta ediyor. "Ben geçtim

İlk birkaç hafta o bodrumdan çekildim. Tek başıma. Kusmuk içindeydim ve çılgın kas krampları geçiriyordum. Zihinsel bir ıstıraptı ve bu sadece başlangıçtı.

"Keşke o bodrumda ölseydim." Sesimi bir hıçkırık kaplıyor ve bana hiçbir şey borçlu olmayan bir sese telefonun hoparlöründen ağır gözyaşları döküyorum. "Geri dönmek ve orada ölmek istiyorum. Benden o kadar çok şey aldı ki, neden hepsini almadı? Neden beni bu kadar boş bıraktı!"

Kelimeleri karanlık gökyüzüne haykırıyorum, asla alamayacağım bir cevap için yalvarıyorum. Her gün kendime sorduğum milyonlarca soru var ve hiçbir zaman tek bir cevap bulamadım.

Neden bu kadar zayıftım? Neden ben? Onu neden bu kadar çok sevmiştim ki hala korlarının damarlarımı yaktığını hissediyorum? Benim üzerimde nasıl bu kadar kontrolü vardı?

Çılgılıklarım bir cevapla kesildi. Yıldızlardan değil, bu telefonun diğer tarafındaki sestten.

"Doldurmak için."

"Ne?" Başımı kaldırdım, kaşlarım çatıldı.

Sesi sabit bir el, sakın bir su gibi. "Hayat seni boş bıraktı ki içini dolduracak yerin olsun. Sadece kendimizin öyle kalmasına izin verirsek boş oluruz."

"Nasıl? Nereden başlayabilirim ki? Ben-"

"Öğren, Coraline. Bir sebep için yaşadın. Nedenini bul."

"Senin sadece bir kulak olman gerekmiyor mu?" Biraz gülüyorum, avucumu alıp yanaklarımdaki yaşları siliyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Tüm bu duygular başımı döndürüyor.

"Ve bir ses," diye belirtiyor ve onu göremesem de sözlerindeki sırtışı duyuyorum.

Hafif yağmur kollarımı ıslatıyor. Doğanın bana duygu boşaltma seansımın sona erdiğini söyleme şekli. Ama ben birkaç dakika oyalanıyorum.

Beni birkaç saniye daha toprağa bağlayacak bir şey, herhangi bir şey.

Sinclair Korku Evi'nden kurtulan Coraline Whittaker olmak zorunda değilim. Ödüllü dahi sanatçı ya da James Whittaker'ın muhteşem kızı değilim. Uğruna kendimi bu kasabaya hapsettiğim bir kızın ablası ya da kendi suçluluğu benimkine sızan bir erkek kardeşin küçük kardeşi değilim.

Ben Coraline. İyi değilim ve şu anda? Bu kadar yeter.

"Ölmek istemiyorum," diye fısıldadım. "O zaman ölme."

Yağmur biraz daha sert yağıyor, çatıdan sekiyor. Dudaklarımdan bir damla yalıyorum, suyun yüzümdeki gözyaşlarını yıkamasına izin veriyorum. Belki yeterince şiddetli yağarsa farkı anlayamayacağım.

"Ben de nasıl yaşayacağımı bilmiyorum." "Kimse bilmiyor."

Sınırları bir kenara bırakarak ondan bir tavsiye daha istiyorum. Telefonu yüzüme kapatmasının nedeni bu olabilir çünkü telefonun diğer ucundaki adam hakkında söylentiler ve onu etrafta görmek dışında pek bir şey bilmiyorum ama Rosemary Donahue'nin onun için ne anlama geldiğini herkes biliyor.

"Rosemary'yi kaybettikten sonra nasıl yaşadınız?"

Kederinin her zaman güzel olduğunu düşünmüşümdür. Çok erken kaybedilen bir aşkın canlı bir hatırlatıcısı.

Şaşırtıcı bir şekilde telefonu kapatmıyor ya da bana siktirip gitmemi söylemiyor. Onun yerine iç geçirdi. Çakmağın sesi hoparlörden geliyor.

"Ben yapmadım."

Alay ettim, "Yani öldün mü?"

"Bilmiyor musun?" Bir kez daha sırtışını duyabiliyorum. Zihnimde sadece köşeleri yukarı kıvrılmış dudaklarını görebiliyorum. "İçten içe öldüğümü söylüyorlar."

"Bana lanetli diyorlar. Acaba hangisi daha kötü?"

Yağmur artmaya devam ederken, çatıdan kayıp intihar düşüncelerimi gerçekleştirmeden önce içeri girmem gerekiyor. Plan zaten kendini öldürmekse kazayla ölebilir misin?

"Teşekkür ederim. Bunun için sana borçluyum," diyorum usulca, ağlamaktan boğazı düğümlenmiş bir halde.

"Tamam," diye mırıldanıyor, istediğimden fazlasını vermem için beni zorlamıyor, beyanımı kabul ediyor.

Şimşek gökyüzünü aydınlatıyor ve gök gürültüsü uzaklarda çınlıyor.

"Beni bir daha arama. Ben de bir daha aramayacağım. Ben sadece-"

"Biliyorum." Sesinde bir duraksama var. "Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Ben sadece bir sesim, unuttun mu?"

Bu telefon görüşmesinin beni düzeltmeyeceğini biliyorum. Korkularımı iyileştirmiyor ya da travmamı tedavi etmiyor, her ne kadar umutsuzca bir şeyler istesem de. Ama hayatta olmak ve iyi olmamak güzel. Konuşacak birinin olması, dışarıda her nefes için mücadele ettiğimi bilen birinin olduğunu bilmek.

Bundan sonra, günü atlatmak için soğuk, hissiz ve duygusuz olmaya geri dönmek zorunda kalacağım. Kendime bu bir anlık zayıflık için izin veriyorum, ama bir daha değil.

"Coraline," diyor ben telefonu kapatamadan. "Evet, Silas?"

Diğer taraftaki ses bana bir kez daha onun sadece bir ses ya da kulak olmadığını hatırlatıyor. Onun da bu acıyı, içindeki boşluğu hisseden bir insan olduğunu ve boşlukları dolduracak bir şey aradığını.

"Travma ve kayıp için yaşamamayı öğrenmek zorundaydım.

Buna rağmen yaşıyorum. Kazanmasına izin verme." Kitap
megrourkee@gmail.com için hazırlandı

İKİ YIL
ÖZGÜRLÜĞÜN

Mart

Kitap megrouree@qmail.com için hazırlandı

İKİ
DURGUN SULAR DERİN AKAR
SILAS

HAYAT KAYIPTIR.

Zamanın aralarındaki boşluklar sadece bununla nasıl başa çıkacağımızı bulmamız içindir. Tüm kaçınılmaz deneyimler için dikkat dağıtıcı, hastalıklı bir şekilde hepimizin sonunda öleceği gerçeğinden saklanan şeyler.

"İşiniz neredeyse bitti Bay Hawthorne, buradan çıkmanıza izin vermeden önce hayati değerlerinizi tekrar kontrol edebiliriz."

"Bir an için babamın dirileceğini sandım, Taylor." Babasıyla ilgili esprisine bağlı, neşeli bir kahkaha. "Scott gayet iyi, ilk birkaç kez söylediğim gibi."

Şu anda vücuduna kimyasal madde pompalanmasına rağmen babamın yüzünde kırmızı önlüklü genç kadına karşı bir gülümseme var.

Günün geri kalanında gülümseyebilirdi; fark etmezdi. Gözler asla yalan söylemez ve onunkiler kemik yorgunu bir adamın resmini çiziyor. Hemşire makineyi kontrol etmeyi bitirip bizi sessizce odada kendi başımıza bıraktığında eğilip yerdeki boş tavayı alıyorum.

Ben yaklaşıp leğeni göğsünde tutarken sandalyem yeri çiziyor. Daha önce gülümsediği kadar yumuşak bir şekilde başını eğiyor ve midesindeki azıcık içeriği boşaltıyor.

Gözlerimin karşı yöndeki yumurta kabuğu beyazı duvarı bulmasına izin veriyorum. Zayıf olarak görülmekten, en zayıf olduğu anda kendisine bakılmasından nefret eder. Her zaman öyleydi. Şu anda gururunu korumak için elimden geleni yapıyorum, onu yavaş yavaş öldüren bu hastalıktan başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Tam şu anda, benim arada kalmışlığım mı?

Babamın olmadığı bir hayata hazırlanıyorum. Levi ve Caleb'e onsuz nasıl yaşayacaklarını öğretmek için kendimi hazırlıyorum. Annemin kederinin ağırlığını taşımak için omuzlarımdaki kasları geliştiriyorum.

Ancak ölüm için yapabileceğiniz çok fazla hazırlık yoktur. Cenazeyi planlayabilir, arsayı satın alabilir ve yas kitaplarını okuyabilirsiniz ama sonuçta bunların hiçbir önemi yoktur. Ölüm her seferinde halıyı altınızdan çekip almanın bir yolunu bulur.

Kanser ilerlemiş durumda. Bunu başından beri biliyorduk. Bu tedaviler annem için, sanırım sadece benim bildiğim bir şey. Babam, elinden geldiğince uzun süre onunla kalmaya çalıştığını bilmeden ölmek istemiyor.

Görünüşte bencilce, bazılarına göre zalimce, ama insanlar sevdikleri insanlara karşı ne zaman bencil değiller ki?

Ayrıca, Scott Hawthorne sevdiği şeylerden vazgeçmez, özellikle de annemden.

"Özür dilerim," diye homurdanıyor, peçeteyi avucunun içinde tutuyor ve ağzını silmek için kaldırıyor. "Annene bu sabah buzdolabındaki yoğurdun kötü olduğunu söyledim."

Yoğurt, doğru.

Kemoterapinin sert yan etkilerinden biri değil. "Bir dahaki sefere yulaf ezmesini deneriz," diye cevap veriyorum, ilk kısmı söyleme zahmetine girmeden. Ne kör ne de saf. Sadece bunu en büyük oğluna yüksek sesle itiraf etmek istemiyor. Hatta Yine de onun içini görebiliyorum.

Ebeveynler bir süre sonra bizim de onları analiz etmeye başladığımızı ne zaman fark edecekler?

Babam ölene kadar iradeli bir insan olacak ve ben de ona her türlü desteği vermek için elimden geleni yapacağım.

Bu.

"Gönderdiğim veri noktalarının üzerinden geçtiniz mi-"

"Sync Tech hakkındaki düşüncelerim ve değerlendirmelerim zaten e-postanda baba."

Çöp kutusuna doğru yürüyüp kirli kutuyu attıktan sonra geri dönüyorum.

"Yönetim kurulunun onları satın alma fikrini beğendiniz mi?"

Bilgisayarlar her zaman bana göre olmuştur. Bana mantıklı geliyorlar; soru sormuyorlar ve işleri berbat ettiklerinde genellikle sorunları çözecek bir kod var. Ailemin şirketini anlamak bir sorun değil; sorun orada çalışan insanlar.

İnsanlar bana göre değil. Hiçbir zaman bana göre olmadılar, muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaklar. Duyguları anlıyorum, onları hissediyorum ama günün her saniyesinde onlardan aktif olarak nefret ediyorum. Peki ya insanlar? Onlarda bir ton var. Hiçbirinin kullanma kılavuzu yok. Sistemlerini geçersiz kılamazsınız ve çoğu zaman gördüğünüz şey asla gerçekte aldığınız şey değildir.

Koltuğuma geri dönüp sandalyeye gömülürken bir iç çekiş beni terk ediyor. Canım sigara çekiyor, kusmuk kokusunu ve hastanelerin klinik kokusunu uzaklaştıracak bir şey arıyorum.

Bu son iki yıl aceleye getirilmiş, ileri sarılmış gibi hissettirdi, sanki dünya iyileşmeye başladığımı fark etmiş ve "İşte. Yas tutarken kaçırdığın her şey burada."

Halletmem gereken onca şey sürekli başımı ağrıtıyor.

"Güvenlik danışmanlığı etkileyici. Kâr marjları iyi. Yönetim kurulunun neden ilgilendiğini anlamak çok kolay."

"Ama?"

Ona baktığımda kaşlarını kaldırmıştı. Gözleri çukurlaşmış, vücudu günler geçtikçe daha zayıf görünüyor. İnsanların nasıl çalıştığını her zaman anlayamayabilirim ama onları okuyabilirim ve bunu karşımdaki adamdan aldım.

"Onları satın almak istemem için yeterli değil. Tehdit istihbaratları zayıf ve bu hafif kalıyor. Olaylara müdahale çok yavaş." Başparmağımı ve işaret parmağımı gözüme bastırıyorum, zonklamanın geçmesini umuyorum. "Ve sahibinden nefret ediyorum."

Gülüyor. Hayatım boyunca evimde neredeyse her gün duyduğum kahkahanın aynısı. Derinden ve karnından. Acaba o gittiğinde bu ses koridorlarda yankılanacak mı yoksa zaman bunu da benden çalacak mı?

Düşmanımız ölüm değil.

Zaman.

"Evet, o biraz götün teki."

Alay ediyorum. Bu hafif bir değerlendirme.

"Oğlum." Eli gelip koluma dayanıyor ve onu sıkıyor. "Senin yaşında bunun çok fazla olduğunu biliyorum. Yirmi iki yaşındayken hangi bara gideceğime karar vermeye çalışıyordum. Şirketi bu kadar erken senin ellerine teslim etmeyi hiç istemedim ama-"

"Biliyorum," diyorum basitçe. Zaten anladığım bir şeyi bana anlatmak için enerjisini harcamasına gerek yok. "Sorun değil."

"Bu konuda her zaman iyiydin." Dişsiz gülümsemesi belirir. "Bilmek."

Babamın geçen sonbaharda aldığı ağır teşhis, yirmi iki yaşında Hawthorne Teknoloji'nin CEO'luğunu ben devredinceye kadar vekaleten üstleneceğim anlamına geliyordu. Erken mezun olmuştum ve pek çok kişinin hoşnutsuzluğuna rağmen şirkette onun altında çalışmaya başlamıştım bile.

Belki de istediğim son şeyin milyarlarca dolarlık bir şirketi nasıl devralacağımı öğrenmek olduğunu bilmeleri yardımcı olabilir. Ancak, endişelendikleri şeyin yaşam olmadığını biliyorum.

Hepimiz fedakarlık yapmak zorundayız ve ofiste zihinsel yeterliliğimle ilgili fısıltıları dinlemek onun için katlanmaya hazır olduğum bir şey. Beni seviyor, benim için çok şey yaptı ve ona

Ailemizin mirasının emin ellerde olduğunu bilmenin huzuru en azından benim yapabileceğim şey.

"İyi içgüdülerin var. En iyisi, Silas. Onlara her zaman güven. Başarısız olmayacaksın," diyor sert bir şekilde ve bana güven aşıyor. "Sync Tech ile ilerlemeyeceğimizi yönetim kuruluna bildireceğim."

Ona başımı sallarken cebimdeki telefonum çalıyor. Ön cebimden çıkardığımda Rook'tan gelen bir mesaj buluyorum. Kilit açıldığında, oluşturduğu grup mesajı çoktan açılmıştı ve bir plajda uzanırken ağzında bir esrarla çekilmiş bir fotoğrafı en son mesajdı.

Güneş, taktığı siyah güneş gözlüklerinden yansıyor ve teninde daha önce hiç görmediğim bir bronzluk var. Göğsünde birkaç yeni dövme var ve bu bana mesafeden dolayı birbirimizin hayatında kaçırdığımız her şeyi düşündürüyor. Yine de sırtışı hâlâ Rook, hâlâ her zaman tanıdığım çocuk.

*Thatcher: Göğsün ortaokul sırasına benziyor. Rook:
Senden daha güzel kaktüslere sarıldım.*

Boğazımın arkasından alay ediyorum. İkisi de çocukça didişmelerinden henüz kurtulamadılar. Biri buna bir son vermezse, birinin duyguları incininceye kadar sonsuza dek devam edecekler ve bu kesinlikle Rook'un ki olacak.

Thatcher'ın tüm duyguları Lyra'ya bağlı. Geri kalanımız için hiç duygusu kalmadı.

Kapa çeneni.

İşte geldi. Peder Caldwell kurtarmaya geldi. Rook'a güneş kremi sürmesini söylememesine şaşırdım. Birbirimizden uzaklaştık ama özümüzde, saçlarımız ağarana kadar birbirimizi tanıyacağız.

Zaman, mekan, mesafe, ölüm.

Bunların hiçbirisi kesin olarak bildiklerimizi ortadan kaldırmayacak

-Birbirimizi varlığımızın özünden tanıyoruz. Bu asla yüksek sesle söylediğimiz bir şey değil, sadece önceden varılmış bir sonuç.

Biz neyseki oyuz. Nereye gidersek gidelim ya da nasıl değişirsek değişelim, her birimizi birbirine bağlayan bu düğümlü, bükülmüş ip her zaman var olacaktır. Çocukken birbirimizde bulduğumuz şey, asla bırakmayı reddettiğimiz bir şeydir.

Onlar benim için kardeş. Her biri. Herhangi bir kandan daha kalın.

Thatch düzenli olarak görüştüğüm tek adam, Stephen Sinclair tutuklandıktan sonra ikimiz de Ponderosa Springs'te kalmayı tercih etmiştik. Hatta üniversiteden birlikte mezun olmuştuk ve diğer çocuklar da bize destek olmaya gelmişti.

İki yıl.

İntikamsız bir hayatın düğmesine basalı iki yıl oldu. Sanki çok hızlı hareket etmişler, sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissediyorlar ve daha dün cesetleri gömüyordum.

Yine de göğsümde hissediyorum.

Parmaklarımın arasından kayıp giden zaman.

Kederim ve onun aşamaları ile ölçülüyor.

Kabullenme en acı verici olanıydı.

"Çocuklar nasıl?" Babam, muhtemelen omzumun üzerinden telefonumun ekranına bakmış olan bu soruyu sorduktan sonra yumruğunun içine öksürüyor. Her zaman böyle meraklı olmuştur.

"Yaşıyor," diye homurdanıyorum ve sandalyeye daha da gömülüyorum. "Şok edici."

Ağzımın kenarları seğiriyor. Bunun ne kadar şok edici olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Tüm bu ihanet ve ölümlerden sağ salım kurtulduk ve bir şekilde sanki hiç yaşanmamış gibi yolumuza devam edebildik.

Dışarıdan yani.

Her birimizin üzerinde asla kapanmayacak yaralar var. Sadece bizim görebileceğimiz, birbirimize kanayan derin yaralar. Hayatta kaldık ama yara almadan değil.

"Alistair yeni evlendi," diyorum ona, çünkü normal insanlar arkadaşları hakkında böyle konuşur. Yetişkin hayatlarındaki sıradan gelişmeleri paylaşırlar.

Bakışlarının ağırlığını hissediyorum ve ona doğru bakıyorum. Gözleri büyümüştü ve alnında şüphecilik vardı.

"Ve kız istekli miydi? Koridorda kendi rızasıyla mı yürüdü?"

Boğazımdan bir homurtu çıkıyor. "Öyle görünüyor."

Ona anlattıklarımın inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Onu suçlamıyorum. Alistair Caldwell hiçbir zaman evlenecek bir tip gibi görünmedi. Daha çok ölene kadar bir köşede kuluçkaya yatan bir adam gibiydi.

Babam onu sadece iki şekilde görmüştü, kızgın ya da sorun çıkarırken. Erkeklerle ilgili ailemin asla anlayamayacağı şeyler vardı. Arkadaşlıklarımı onaylamadıklarını hiçbir zaman açıkça söylemediler ama bunu yüzlerinden okuyabiliyordum. Bununla birlikte, beni mutsuz edecek herhangi bir şeyi benden almayı reddettiler.

Ama onları asla benim tanıdığım gibi tanıyamazlar. Kimse bilemez.

Alistair gibi birinin insanları ne kadar önemseydiğini hiç görmemişti. Sevdiği biri için kendi hayatından nasıl kolayca vazgeçebileceğini.

Kendi hastalıklı yöntemlerimizle, sanırım çoğundan daha fazla önemsiyoruz.

"Ben nalları dikmeden koridorda yürümeyi mi planlıyorsun? Ya da bana torun vermeyi?"

Ona bakarken gözlerimi deviriyorum. "Annemi dinlemek için çok fazla zaman harcıyorsun."

Onu bu işin içine çekmesine hiç şaşırmadım. Eğer bana başka bir arkadaşının *bekar* kızından bahsetmeye kalkarsa, aile yemeğine gitmeyi bırakacağım.

Babama ölmeden önce istediği her şeyi vermek için her şeyi yaparım. Biriyle evlenmek mi? Böyle bir şey olmayacak.

"Rosemary'yi kaybetmenin senin için zor olduğunu biliyorum." Zayıf bir elini omzuma koydu. "Ama yeniden sevmeye hakkın var evlat."

Çenem gerildi.

Bu herkesin bana söylemeyi en sevdiği şey. Rosemary senin mutlu olmanı isterdi. Hayatına devam edebilirsin. Senin için bunu isterdi. Sanki onu benden daha iyi tanıyorlarmış gibi.

Bunu zaten bildiğimi düşünmüyorlar mı? Onun iyi bir hayatım olmasını, sevecek birini bulmamı isteyeceğini bilmediğimi mi? Rosie öldüğünden beri yaptığım onca şey yüzünden muhtemelen en az bir milyon kez mezarında ters dönmüştür. Hayatıma devam etmemi isterdi, biliyorum.

Ve benim bir parçam da öyle. Son iki yılımı onun gittiğini ve asla geri gelmeyeceğini kabullenerek geçirdim. Kendimi başka birine vermekten beni alıkoyan Rosie'ye olan sevgim değil.

Her zaman aşkın su gibi olduğuna, bedenler ve ruhlar arasında akıp gittiğine inanmışımdır. Bir yol kapalı olduğu için akışını durduramazsınız. Sadece başka bir çıkış bulur.

Bu ve parça. Ben o reddediyor için Aşk
Tekrar. Ruhumu lanetledim çünkü kaybetmenin
acısının ne olduğunu biliyorum.

biri gibi hissediyor. Bunu kendime bir daha yapmayacağım.

"Evet" verdiğim tek cevap. Söyleyebileceğim başka ne var ki?

Telefonum elimde vızıldıyor ve kilitli ekrana baktığımda bu kez grup sohbetinden bir mesaj olmadığını görüyorum. Bir e-posta.

Ofis dışındayken ve babam kemoterapideyken iş e-postamı sessize alıyorum - çok sorumluluk sahibiyim - bu yüzden yeni bir mesaj alan benim kişisel e-postam. Spam bekleyerek açıyorum ama kaşlarım birbirine çarpıyor.

Şifrelenmiş bir video dosyası ve bir satır metin içeren bilinmeyen bir gönderici.

Siz dördünüzle işim bitmedi. Eve dönme zamanı, çocuklar. Isessizce umut Bu a virüs çalışıyor için çalmak benim banka bilgilerini indirmeye başladım. Hemşire geri döndü.

babamın meraklı gözlerini benden kaçırarak onu kemoterapi pompasından çıkarıyor.

Sırtımdaki ince tüyler yavaşça, teker teker kalkıyor ve oda biraz fazla soğuk geliyor. Yüklemeye devam ettikçe telefonu kavrayışım sıkılaşıyor ve ne kadar umut ettiğimin bir önemi yok, bunun rastgele bir hacker olmadığını biliyorum.

Şans asla benden yana olmaz.

Hemşirenin sesiyle karışan babamın sesi arka planda kayboluyor, odak noktam videoya odaklanırken zihnimden gittikçe uzaklaşıyor. Oynat tuşuna basmadan önce sesin kısık olduğundan emin oluyorum.

Beni karanlık bir ekran karşılıyor ama sadece birkaç saniye öyle kalıyor. Kısa süre sonra ekranım aydınlanıyor, kayıt yapan kişi kamerayı yukarı doğru kaydırıyor. Önümde daha önce gördüğüm bir sahne beliriyor.

Yaşadığım bir sahne.

Rook, Alistair ve ben yeni filizlenen bir ateşin etrafında daire şeklinde duruyoruz. Rook alevleri yükseltirken Alistair ve ben Conner Godfrey'in parçalanmış cesedini tutup alevlerin içine atıyoruz.

Lyra Abbott'un arka bahçesinde gecenin bir yarısı bir cesetten kurtulurken hepimiz kanlar içindeyiz. Yüzlerimiz açık, inkar edemeyiz ya da avukatlar bizi kurtaramaz.

Her dakika, kamerada. Başka birinin telefonunda. Kimin telefonu olduğunu Tanrı bilir. Tanımadığım insanlar, bizden bir şey isteyen insanlar.

Çenem seğiriyor, kaslarım acıyla geriliyor. Başa çıkamayacağım kadar çok duygu dalgası üzerime geliyor. Hepsi birbirine karışıyor, kükrüyor ve öfke içinde birbirine karışıyor.

"İyi misin, evlat?" Uzaktan duydum. İki yıl. Bu kadar mı?

İki yıl önce bu lanet kasaba ölümden dönmek zorunda mıydı? Etinden memnun değil miydi? Bizi bütün olarak yemek istedi.

Başımı sallıyorum, telefonumdan başımı kaldırıp onun endişeli gözlerine bakıyorum.

Birbirimize bakıyoruz. Hayatım boyunca tanıdığım bir yüze bakıyorum. Beni sorgusuz sualsiz, korkusuzca seven, bana destek olan bir adam ve ben onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

Dürüstçe değil. Yalan söylemeden olmaz.

Acı, ezici suçluluk duygusu içimi yakıyor, bağırsaklarımı sefil sarmallara dönüştürüyor. Bu duygular, yanlış teşhis konulduğu andan beri beni takip eden bu lanet yük, pranga gibi, ağır ve dayanılmaz, her adımda arkamdan sürüklüyor.

Ona söylemek istiyorum. Her şeyi.

Şizofren olmadığımı, hiç olmadığımı. Rosemary'yi korumak için sessiz kaldım. Koğuştan taburcu olduktan sonra kelimeler oluşmayacaktı çünkü bana daha önce inanmadığı, beni o doktora götürdüğü için kendisinden nefret etmesini asla istemedim.

Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, kum saatinin kumu tükeniyor.

Babam oğlunu tam olarak tanıyamadan mı ölecek? Ona karşı dürüst olabileceğim bir zaman olacak mı?

Kelimelerin bu kadar az olmadığı ve sesimin rahatça duyulduğu zamanlar mı?

Bir kez daha başımı salladım.

Kimsenin inanmadığı sözler söyleme riskine girmektense sessiz kalmak her zaman daha iyi olmuştur.

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

ÜÇ JINX

CORALINE

Bu restoranda kendini manken gibi hisseden tek kişi ben miyim?

Poz verdim, giyindim ve sergilenmek üzere yerleştirildim. Yanımdan geçip baktıklarında, ne kadar iyi toparlanmış olduğuma hayran olabilirler. Kıyafetimin ne kadar cilalı, saçımın ne kadar parlak olduğunu.

Hiçbiri plastik olduğumdan şüphelenmiyor ya da belki de bu onların sırrı. Sormadan suyumunu dolduran garsonlar, babamla konuşmak için yanımdan geçen Ponderosa Springs seçkinleri, hepsi etimden eriyen plastiğin kokusunu alabiliyor. Hepsi benim sahte, sahtekâr olduğumu biliyor ama hiçbir şey söylemiyorlar.

Ben duygusal olarak zar zor ayakta duran, köpekbalıklarının bu yüzeysel dünyasına küçük bir minnow olarak geri dönmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan kırık, tatlı bir kızım. Ben onların en sevdiği iç şakalarıyım.

Çatalımı kullanarak bir parça daha pahalı somonu itiyorum. Aşırı pişirilmek için ölmüş bir balık var ve muhtemelen yıllarca tütsülenmekten ve dillerini yakan yalanlardan dolayı hiçbir şeyin tadını alamayan insanlara servis ediliyor.

"Yemeğinle oynamayı bırak."

Parmaklarım elimdeki aletin etrafında sıkışıyor. Onu bıçaklamayın. Herkesin içinde olmaz.

Mayıs ayında yirmi iki yaşına gireceğim, iki ay sonra ve burada oturmuş, nefesimin altında bir özür mırıldanıyorum.

Üvey annem olay çıkarmasın diye. Eleştirel bakışlarının benden uzaklaşıp önceki konuşmasına döndüğünü hissettiğimde, çatalı tutuşum gevşiyor.

Regina'nın benden neden bu kadar hoşlanmadığını uzun süre anlayamamıştım. Beni doğduğumdan beri tanıyordu ve her zaman beni kendi çocuğu gibi sevmek yerine kötü üvey anne arketipine girmeyi tercih etmişti. Bana baktığında ne gördüğünü ancak büyüyünce anladım.

Ben onun iyi döşenmiş hayatındaki bir tümseğim. Ben bir ilişkinin ürünüyüm, hayallerinin düğününden önce korkuyorum ve tüm hayatımı babamın başka bir kadına aşık olma günahını bana ödeterek geçirdi.

"Bağış gecesi için elbiseni seçtin mi Coraline?" Babamın kalın sesi neredeyse porselenleri çingırdatıyor.

James Whittaker bir güç. Tekliflerle dolu bir odada bir talep. Tüm sorularının cevabı her zaman evettir ve onun gözlerinin içine bakmak bir risktir.

Bakışlarını karşılıyorum, görünüşlerimiz arasındaki fark yaşlandıkça daha da belirginleşiyor. Her geçen gün anneme daha çok benziyorum ve bu onun bana olan nefretini daha da körüklüyor. Kaybettiği sevgiyi, uğruna her şeyden vazgeçmeyi planladığı sevgiyi sürekli hatırlatıyorum.

Ne tür bir kadın, nesiller boyu varlıklı bir adamın istikrarsız, vasat bir kadın için başarı ve şöhret dolu geleceğinden vazgeçmesine neden olur?

Lanetli bir tane.

Göz rengim kahverengi yerine daha yeşilken çok yakındık. On üç yaşına kadar bana dostum derdi ve her Pazar gününü rıhtımda geçirirdik. O balık tutarken ben eskiz defterime çizerdim. Sonra saçımın iki parçası beyazladı ve birlikte vakit geçirmemiz sona erdi.

Kendime kaçırılmam yüzünden ayrı düştüğümüzü söyledim ama bu rahatlatıcı bir yalandı. Üniversite arkadaşlarının şantajı olduğunu iddia ettiği Halo'yla olan ilişkisi, aramızdaki gergin bağı daha da zorladı.

Parçaları yıllar önce kırdık ve bir daha toplamaya zahmet etmedik. Bunun yerine yabancılar olarak üzerlerinde durmaya karar verdik ve kırılan camların topuklarımızın altını kesmesine izin verdik.

Gerçeği kabul etmektense acı içinde kalmak daha iyi. Yine de bunun için minnettarım. Benden hoşlanmaması.

O bodrumdan çıkmayı başardığımda bana en önemli dersi verdi.

Bu dünyada sizi sizden daha iyi kollayacak tek bir kişi bile yoktur.

"Ben gitmiyorum." Önümdeki bir bardak suyu alıp küçük bir yudum alıyorum ve kendimi soruların ve pasif-agresif hakaretlerin saldırısına hazırlıyorum.

Halkın içindeyiz, bu da bu konuşmanın sessiz kelimeler ve zoraki gülümsemelerle geçeceği anlamına geliyor. Etrafımızdaki akbabalar birilerinin masasından dedikodu kırıntıları dökmek için can atıyor ve babamın isteyeceği son şey daha fazla olumsuz ilgi.

Davama yardımcı oluyor çünkü üzerlerinde bu kadar çok göz varken beni çok fazla zorlamayacaklar. Ne de olsa ben hayatta kalan çocuğum. Kendi kişisel Harry Potter'ları. Aslında ne kadar az önemsediklerini gösterirlerse bu kötü bir basın olur.

"Nedenmiş o? Herkes bizi orada ailecek bekliyor. Senatör Bloom'un oğluna bile onu görmek için sabırsızlandığınızı söyledim."

Carson Bloom, diye düşünüyorum kendi kendime, babasının yeniden seçildiği partide bana tuvalette kokain çektirmeye çalışan, iklim değişikliğine inanmayan ve kendini İsa'nın ikinci gelişi sanan egoist bir pislik.

Elbette bunların hiçbir önemi yok. Açıkçası, komünist partinin bir üyesi olabilirdi ve onlar için sorun olmazdı. Yeter ki zengin biriyle evleneyim, gen havuzum kana bulanmış para ve prestijle dolup taşsın.

Bu şekilde, benim hakkımda konuştuklarında, tüm başarılarımı madde madde sıralayarak akranlarına anlatabilirler.

Sanki bir şekilde hayatımda başardıklarım onların mükemmel ebeveynliklerinin bir yansımasıymış gibi.

Azı dişlerim birbirine geçiyor ve dudaklarımı büzerek gülümsüyorum. "Başsağlığı dilemek zorundasınız. Bir dersim var.

o akşam öğret."

Regina alay eder. "Eminim iptal edebilirsiniz. Zorunlu bir şey değil ki. Zaten onlarla o kadar çok vakit geçiriyorsun ki, yaklaşan sanat galasından bahsetmiyorum bile. Eminim bunu bir gün kaçıırırsan anlayışla karşılayacaklardır."

Bu huysuz ses tonu, ona bu çatalı saplama isteğinin yeniden içimde kabarmasına neden oluyor ve boğazımın arkasında metalik bir tat bırakıyor. Camlar kırılana ya da görüş alanımdaki her şeyi parçalayana kadar çılgılık atma dürtüsü geliyor içimden, sırf içimde gerçekte ne yaşadığını görebilsinler diye.

Onlara ve tüm bu çürüyen kasabaya yüzeyin altında ne kadar kuduz ve aşağılık olduğumu göstermek için. Plastik değil, onların uykulu hayatlarını dehşete düşürecek bir kendinden nefret ve sefalet gücü olduğumu.

Varlığım onları o kadar korkuturdu ki bir daha kimse adımlı yüksek sesle söyleyemezdi.

Sol tarafımdan nazik bir el benimkinin üzerine uzanıyor. Yumuşak parmaklar benimkini sıkana kadar elbisemin kalçamdaki kumaşını sıktığımı fark etmemiştim. Gece mavisi kumaşı bırakıp ona doğru güven verici bir gülümseme gönderiyorum.

O, bu yemeklerde neden sessizce oturduğumu, toplumun elleri kıcıma sokulmuş bir kukla olduğumu ve her sefil kelimeyi yuttuğumu sürekli hatırlatıyor. Dilimi ısırıyorum ve onların kendini beğenmiş saçmalıklarını ağız dolusu yiyorum.

Küçük kız kardeşim.

"Aldırmazlar," diye düzeltiyorum, "ama bu sınıf bu kızların sahip olduğu tek sağlıklı çıkış noktalarından biri. Bu, dirsek sürtmekten daha önemli görünüyor, değil mi?"

Bir parça balık koparıyorum, ağzıma götürüp yavaşça çiğniyorum ve cevaplarını beklerken sessizce bana bir neden

vermelerini umuyorum. Çenem kilitli kalıyor

Lilac'ı koru, ama katlanabileceğim çok şey var.

"Bence yaptığın şey inanılmaz Cora." Lilac'ın nazik sesi ısınan tenime merhem gibi geliyor. Yumuşak sarı buklelerine bakıyorum, her şeye rağmen nazik bir insana dönüştüğü için minnettarım. "Oradaki kızlar sana bayılıyor."

O olmasaydı bu berbat yerden bir harita kadar uzakta olurum. Yaşı ya da Ponderosa Springs'in Lilac'ı bir yıl daha zincire vurması yüzünden ona kızmıyorum. Bir yıl daha sonra onu çok çok uzaklara götürebilirim, orada kendi şartlarına göre istediği her şeye dönüşmekte özgür olur.

Yanlış hiçbir şey yapmadı ve on yedi yaşının her anında beni sevdi. Onun gözünde ben hiç lanetlenmedim, sadece ablası lanetlendi. Lilac, baskıya dayanamadığım için onu gerçekten seven tek kişi tarafından terk edilmeyi hak etmiyor.

Bir yıl daha sessizce acı çekeceğim ve sonra ikimiz de özgür olacağız.

Bu sefer, temelli.

Regina şarap kadehini sapından tutup kırmızı sıvının etrafında döndürerek, "Ne kadar insancılsın," dedi, "Kendini hayırseverliğe bu kadar adamışken nasıl bir koca bulmayı bekliyorsun? Hiç gençleşmiyorsun."

Ağzımı açıyorum ama babam hemen araya giriyor.

"Tatlım, seni desteklediğimizi biliyorsun, özellikle de sanatını.

O kızlar için yaptığınız şey takdire şayan ama-"

"Ama?" Başımı ona doğru çevirerek ısırdım.

Gözlerim ona bu cümleyi bitirmesi için meydan okuyor ve James kimseye itaat edemediği için bitiriyor.

"Zamanının çoğunu böyle insanlarla çevrili olarak geçirmemelisin. Bu senin için sağlıklı değil."

İşte burada.

Sonunda, bu konuşmada bazı gerçekler ortaya çıktı.

İnsanlara Gelecek Nesil Sanat Ödülü'nü kazandığımı söylemek bir unvan başarısıdır. İnsanların gelecekteki çalışmalarımın sanat dünyasını değiştirebileceği hakkında yazılar yazması etkileyici. Bu

Halo'dan kurtulanlara sanat dersleri vermem beni nazik gösteren bir şey ama *aslında* bu tür şeyler umurumda bile değil.

İnsan gibi davranmak zorundasınız, bir kalbe sahip olmak için. Burada, Ponderosa Springs'te, bu itibar için o kadar önemli ki neredeyse inandırıcı. Ama içten içe soğuk olmalı ve sadece nasıl görüldüğünüzü ve banka hesabınızdaki şaşırtıcı miktardaki parayı önemsemelisiniz.

O aptal ödülü kazanan eserin, başarısız intihar girişimimi takip eden günlerde yarattığım bir eser olması onlar ya da başkaları için önemli değil. Beni ölmekten alıkoyan tek şey bir ses ve benden daha büyük bir şey yaratma isteğiydi.

Haftada iki kez derslere gelen bir avuç kadınla ilgilenemem.

Hayır, hepsi ya dışlanmış ya da uyuşturucu bağımlısı, imajımı lekeleyen çürük elmalar. Bu insanların bu toplumda ilerleyememeleri umurlarında bile değil çünkü yaşananlar onları donduruyor.

Yaşadıkları deneyimler ve travmalar onları uyuşturucuya yöneltiyor, bazıları uyuşmak, unutmak için o kadar çaresiz ki vücutlarını kimyasallarla dolduruyorlar. Düzenli bir işte çalışmıyorlar çünkü çoğu evden çıkmaya korkuyor. Kimse onlara ne olduğunu umursamıyor çünkü hayatta kaldıkları için hepsi *şanslı* olmalı.

Sanki bu kadarı yeter.

Hiçbiri onları benim anladığım gibi anlamak için itibarlarını kirletmez. İçeride mi? O kapıdan giren kızlardan hiçbir farkım yok.

Travmamı Manolo Blahnik marka bir çift ayakkabıyla süsleyecek kadar param var.

"Ne gibi insanlar? Hayatta kalanlar mı?" Ağzımdaki acı tadı çıkarmaya çalışarak ağzımı siliyorum. "Stüdyoma on beş yaşında birinin geldiğini biliyor muydun? On beş. On beş yaşındaydı.

Kaçırılıp satıldığında on üç yaşındaydı. Söyle bana, o tam olarak nasıl bir insan James?"

"Coraline," diye uyarıyor, nerede olduğumuzu hatırlatmak için gözlerini etrafta gezdiriyor.

Sanki sikimdeymiş gibi.

Ayrıcalıklı şemsiyelerinin imkânsızlığı karşısında başımı sallıyorum ve peçetemi önümdeki tabağa fırlatıyorum.

"Özür dilerim. Belki de siz ikiniz bilgi tazelemek için yerel bir gazete almalısınız. Benim de insan kaçakçılığı çetesinden kurtarılan kızlardan biri olduğumu unutmuş görünüyorsunuz." Babama soğuk bir bakış fırlattım. "Sevgili babacığım, Stephen'la olan dostluğun beni satılmaktan kurtardığı için sana teşekkür mü etmeliyim? Ya da beni saklanacak kadar özel kılan o lanetli genler için anneme mi?"

Sesim kabul edilebilir bir seviyenin biraz üzerinde. Başkalarının ne düşündüğü umurlarında olabilir ama ben hayatım boyunca bu kasaba tarafından lanetli olarak adlandırıldım. Benim hakkımda ne düşündükleri beni geceleri uyutmuyor.

Şeytanlar yapar.

"Bizimle böyle konuşma," diye tıslıyor üvey annem, suçlayıcı bir parmakla beni işaret ederek. "Seni o dairede tutan ve o ücretsiz dersleri verme özgürlüğünü sağlayan benim param. Bunu hatırlasan iyi edersin."

"Babamın parası, Regina. Unuttun mu? Bu aileye ucuz ayakkabılar ve umuttan başka hiçbir şeyin olmadan evlendin." Dudaklarım hain bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama ne olursa olsun, benimle ilişkini kes. Elit'teki payımı sattıktan sonra ihtiyacım kalmayacak."

İkisinin de dili tutulmuşu benziyor, rahmetli büyükbabamın bana ailemizin petrol mühendisliği şirketinde hiçbir avukatın elimden alamayacağı büyük bir hisse bıraktığını sert bir şekilde hatırlattılar. Onu bir rakibe satmak benim için kolay olurdu ve Lilac mezun olduğunda yapmayı planladığım şey de tam olarak bu.

Sinirli, bir şekilde hala aç ve bu konuşmadan sıkılmış bir şekilde ellerimi masaya bastırıyorum, sandalyemi geriye

itiyorum, gitmeye hazırım.

"Cora," diyor Lilac nazikçe. "Gitme."

Ayağa kalkıyorum, bir an için eğilip alnına bir öpücük konduruyorum, parfümünün kokusu tatlı ve çiçeksi. Sırtımı dikleştirdiğimde başparmağım alnındaki kırıksıklıkları düzeltiyor.

"Yarın maçtan önce görüşürüz. Bu akşam kimya ödevinde yardıma ihtiyacın olursa bana mesaj at."

Bu barış teklifini kabul ederek başını sallıyor. Onu her şeyden, yaşadıklarından korumak için elimden geleni yaptım ama yine de Regina ve James'in etrafında olmanın benim için zor olduğunu biliyor.

Sırf onu rahat bıraksınlar diye beni göstermelerine, midilli gibi gezdirmelerine izin veriyorum. Herkesin dikkati lanetli olanın üzerindeyse, Leylak'ı lekeleyecek zamanları olmayacak. O huzur içinde var olabilir.

"Senin için arabayı arayacağım." James boğazını temizler, ağzının arkasında asla yüksek sesle söylemeyeceği bir özür vardır.

"Gerek yok." Masadan uzaklaşıyorum.

"Coraline-"

"Bırak gitsin, J." Regina gülümseyerek takım elbisesindeki görünmez bir tiftik parçasını siler. "Olay çıkarmana gerek yok. Pazar günü brunch'ta görüşürüz?"

Cevap vermek şöyle dursun, ona ikinci bir bakış bile atmıyorum. Köşedeki masamızdan uzaklaşıyorum, çıkarken topuklarım yere vuruyor. Bütün gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyor, kafaların bana doğru döndüğünü duyabiliyorum.

Bırak baksınlar. Bana aval aval baksınlar. Belki ben gittikten sonra konuşacak daha iyi bir şeyleri olur.

Sonunda dışarı çıktığımda ve temiz hava ciğerlerime dolduğunda, çantama uzanıp sigara paketini ve çakmağı bulmam sadece birkaç saniyemi alıyor. Bir sokak lambasına küfretmeden önce bu gerginliği giderecek hızlı bir şeye ihtiyacım var.

Telefonum çantamın dibinde bir mesajla aydınlanıyor.

Nikotini bırakıp telefonumu elime alıyorum, daireme doğru hızlı adımlarla yürümeye hazırım ama kendimi hareket edemez halde buluyorum. Ana ekranımdaki bilinmeyen numaraya baktığımda omurgam kırılıyor, sivri dilim köreliyor ve kalkanlarım düşüyor.

Telefonum ellerimden yuvarlanarak altımdaki betona çarpıyor. Arabalar geçiyor, insanlar hareket ediyor, ama zihnim çılgılık atmaya başlayıp ölümcül bir kükremeye dönüşürken sıkışıp kalıyorum.

Bilinmiyor: Beni özledin mi?

Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

DÖRT
BLACKMAIL
SILAS

İNSANLAR SÜREKLİ OLARAK KENDİLERİNİN İKİ
VERSİYONUyla SAVAŞIRLAR.

Dünyaya verdikleri birey, gözlerin görmesi için toplum içinde var olan kişi ve sakladıkları versiyonları, kimse izlemediğinde oldukları kişi.

Bu kötü bir şey değil, sadece bir gerçek. Hepimizde var.

Gözlerim Ponderosa Springs'in işlek ana caddesinde düz kahverengi saçlarını takip ediyor, güvenlik kamerasının çözünürlüğü beyaz tişörtündeki boya lekelerini silikleştiriyor.

Birkaç erkek ona bakmak için çaba sarf ediyor, ya omuzlarının üzerinden bakıyor ya da tamamen duruyorlar.

Acaba fark eder mi?

Erkeklerin ona gösterdiği ilgi.

O etraftayken kendilerine nasıl da engel olamıyorlar. Bakmaya zorlanıyorlar. Hayranlık. Dikkatlerini çeken şey güzellik değil - birçok kadın güzeldir. Onun çekiciliğinde başka bir şey, açıklanamaz bir şey var.

Lakabının nereden geldiğini merak ediyorum. Stephen Sinclair bana bağırmadan çok önce. O korku evinden parçalanmış kanatlarla uçup gittiğinden beri bilmek istediğim bir soruydu bu.

Saat gibi işliyor, her zaman yaptığı gibi öğlen stüdyoya giriyor ve kısa süre sonra görüş alanımdan kayboluyor. Yirmi dakika - onu neredeyse her gün ekranımın karşısında yirmi dakika boyunca görüyorum ve her seferinde kendime aynı iki soruyu soruyorum.

Beni aradığı gece onun hangi halini gördüm?
Peki Coraline Whittaker'ı lanetli yapan nedir?

Kamuya açık trafik kameraları aracılığıyla insanları gözetlemek hem yasadışıdır hem de ahlaki açıdan belirsizdir. Yaptığımın doğru olduğunu söylemiyorum. İsteseydim çok daha kötüsünü yapabileceğimi söylüyorum. Yani, teknik olarak? Düzenli olarak önünden geçtiği her kamerayı hackleyebilirim, ancak bu benim gibi biri için bile çok uzak geliyor.

Ben bir katilim ama aynı zamanda kadınların sınırlarına saygı duyacak şekilde yetiştirildim.

Coraline ve ben arkadaş değiliz. Ona endişelerimi borçlu değilim. Ancak korktuğunda sesinin nasıl çıktığını biliyorum. Korkusunu o telefonda hissettim ve hiç kimse böyle korkmayı hak etmez.

Ekrandaki kız benim için neredeyse bir yabancı ve ben de onun uzun zaman önce duyduğu bir ses olmama rağmen, sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Onun gününün o yirmi dakikasını izlemek bir tür rahatlık, boşluğu bir süreliğine doldurmak için arka plan gürültüsü.

"Silas! Hala orada mısın?"

Gözlerimi kırptırıyorum, gözlerimi bilgisayarımdan ayırıyorum ve masadan telefonumu alıyorum, hoparlörden çıkarıp kulağıma tutuyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorum,
boğazımı temizleyerek. "E-postadan
ne anladın?"

Çenem sıkıntıyla seğiriyor. Alistair'e değil, sadece duruma. Hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değilim, bize şantaj yapılıyor olması mı yoksa bunu yapan kişinin iyi biri olması mı? Siyah şapkalı ve lanet olası bir kod jokeyi.

Dün bir e-posta daha aldım, bu sefer video yoktu, sadece uğursuz bir cümle daha vardı.

Beni eve getirmeye zorlama.

İmza ya da isim yok. Sadece o lanet video, yayınlanırsa hepimizi hapse gönderebilecek bir kanıt. Uğruna çalıştığımız, kaçtığımız her şey? Bir basın sızıntısıyla her şey mahvolur.

Baş ağrımın geri geldiğini hissedebiliyorum, belki de hiç geçmedi. "Hayır," diye iç geçiriyorum. "Dağıtılmış rölelerle iletiler. Çok fazla düğüm var ve asıl göndericiye ulaşmam bir dakika sürer. Gönderen her kimse ya anonimlik için çok para ödemiştir ya da benden daha iyi."

Egom için birincisini söyleyeceğim.

"Az önce ne dediğini biliyormuş gibi yapacağım," diye homurdanıyor Alistair, arka planda donuk bir uğultu. Dövme makineleri fazla mesai yapıyordu; bu yüzden bu telefon görüşmesini beklemek istemişti. Briar'ın çok meraklı olacağını ve biz bir plan yapmadan önce bunu öğreneceğini bildiği için evde olmak istemedi.

"Henüz yerlerini tespit edemedim," diyorum açıkça.

E-postaya cevabımda kötü amaçlı yazılım göndermeyi denedim, ancak açılmadan bırakıldı, bu gönderen için harika, ancak beni takip etmem gereken uzun bir liste ile baş başa bırakıyor, bu da bir arka kapı bulabilirsem birkaç hafta sürecek.

İki lanet yıl.

Tüm alabileceğimiz bu mu? Elimdeki tüm huzur bu mu?

Bu kasabayı ve kimsenin canlı çıkmasına izin vermemesini sikeyim. Eminim, şimdi her zamankinden daha fazla, dördümüzü de altına gömene kadar durmayacak.

Elimi sinirli bir şekilde yüzümde gezdiriyorum, her şeyden çok Rook ve Alistair için üzülüyorum. Thatcher ve ben hâlâ burada yaşıyoruz, o kendi tercihiyle, ben de mecburiyetten. Ama bu noktaya kadar sessizce var olabildik.

Yeni hayatlarımızda, rollerimizde çok rahattık. Devam etmeye ve unutmaya çalıştık, kendimize öyle hayatlar kurduk ki

karanlıkla lekelenmemişti, umutsuzca bu yerin üzerimizde bıraktığı kara lekeyi silmeye çalışmıyorduk.

Ama bazı şeyleri asla bırakamayız. Bizi bırakmayı reddeden şeyler.

"Rook onun intikam peşindeki kokainman bir babanın oğlu olduğundan emin. Stephen tutuklandığında soyadı büyük bir darbe aldı."

Homurdanıyorum. "Easton Sinclair bilgisayar bilimi okumuş olabilir ama benden daha iyi değil. Japonya'da bir ağaç devrilseydi, Rook suçu onun üzerine atardı."

Alistair boğuk bir kahkaha atıyor ve bu duyması hoş bir ses. Onun kahkahası. Bizim hiç gülen çocuklar olduğumuzu hatırlamıyorum ama Alistair hiç gülmezdi ve şimdi daha çok gülüyor gibi geliyor.

O tanıdık suçluluk duygusu içime yerleşmeye başlıyor, midemin çukurunu kazıyor ve oraya gömölüyor. Asla söylemeyecekler ama bunun sebebi benim. Başlatmaya çalıştıkları hayatlar? Benim yüzümden mahvoldular. Benim dengesiz, umutsuz intikam ihtiyacım yüzünden.

Rosemary'nin intikamı, bana en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olamamanın suçluluğuyla başladı ve şimdi arkadaşlarımla geleceği tehlikede ve beni tam olarak başladığım yerde bırakıyor.

"Birini tutabilirdi-"

İki yüksek sesli vuruş ofisimin duvarlarında yankılanıyor. Sandalyemde biraz doğrulup hayatımın parçalarını ayırmaya çalışıyorum. Geçmişimle uğraşmak zorunda olan parçam ve geleceğe dair bir şeyler yapmaya çalışan versiyonum.

"Gitmem gerek."

"Bu son Silas," diyor Alistair, sesindeki inançla. "O lanet yere son kez geliyorum. Beni öldürse bile."

Ciddiydi. Her kelimesinde. Eğer bu işi çözemezsek ve bu kez geçmişimizi temizleyemezsek, bu yer onu burada tutmadan ölecek. Neredeyse kıskanıyorum.

Seattle'da istediği kişi olabileceği, kimsenin tanımadığı yeni bir Alistair.

Dedikodu ya da fısıltı yok. Sadece o var.

Bunun nasıl bir his olduğunu hiç bilmedim. Kim olduğuma dair önyargılı bir fikre sahip olmadan basitçe var olmak.

O görmese de başımı sallıyorum. "Duydum."

Hat kesildiğinde, kapının diğer tarafında kim varsa içeri gelmesini söylüyorum, sessizce finans bölümünden Ted olmaması için dua ediyorum. O adam bana kurdeşen döktürüyor.

Dualarım birilerine ulaşıyor olmalı çünkü babam kapıyı açıyor, üzerinde özel dikim takım elbisesi, başı inanılmaz derecede dik. Bu ışık altında, bırakın kemoterapi gibi zayıflatıcı bir şeye girmeyi, onun bocaladığını hayal etmek bile zor.

Odanın içinde yürürken adımları ölçülü, elbise ayakkabıları yerde tıkırdıyor ve ben birden arkamdaki tavandan tabana cam pencerelerden birinden atlayabilmeyi diliyorum.

Scott Hawthorne, Caleb ve Levi okulu astıklarında ya da annemin vazolarından birini kırdıklarında onlara verdiği o meşhur taş duvar suratını takınıyor. Şu ana kadar hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım.

"Evlat, konuşmamız gerek." Hadi canım.

Masamın önündeki deri koltuğa yerleşirken arkama yaslanıyorum, yüzeye dağılmış çeşitli kağıtları bana bakmadan önce tararken yakalıyorum.

Ciğerlerinden bir öksürük geliyor ve bir an için eliyle ağzını kapatıyor.

"Birini aramam gerekiyor mu?" Elim çoktan telefonuma uzanırken soruyorum.

"Hayır." Beni başından savıyor, nefesini tutarken kaşları birbirine çarpıyor. "Ben iyiyim."

Ona soğukkanlılığını yeniden kazanması için bir saniye vererek sandalyeme yaslandım ve kollarımı önümde kavuşturdum.

Göğüs.

"Annen ve ben bunun bir sorun olacağını düşünmedik, çünkü dizginleri bu kadar çabuk ele almamalıydın." Başparmağını ve işaret parmağını kullanarak ağzını sildi ve derin bir nefes verdi. "Ama ne yazık ki, yönetim kurulu yerinden kıpırdamaya niyetli değil."

"Açık mı?"

Görevi devralmam için yapılacak oylamaya aylar var ve ben şimdiden çoğunluğu sağladım. Bu pozisyonu alabilecek başka kimse yok - ben en büyük Hawthorne'um ve yönetim kurulu bu gelenekten *asla* sapmadı.

Başka bir suçluluk dalgası beni vurdu. Yanlış bir şey mi yaptım? Bu işi sevmiyor olabilirim ama uğruna savaşacak kadar seviyorum. En azından babamın hatırı için.

"Hawthorne Teknoloji'nin CEO'luğunu devralmak için evli olmanız gerekiyor."

Yanlış şizofreni teşhisimden bu yana, yüz ifadelerimi nasıl eğiteceğimi, hissettiğim veya deneyimlediğim her şeyi monoton bir yüzün yüzeyinin altında tutmayı çabucak öğrenmiştim.

Gerçeği kendime saklamak, hissettiklerimi içimde tutmak her zaman daha kolay olmuştur. Ama şu anda, yaşadığım şokun yüz hatlarımda belirginleştiğinden eminim.

Evli misin?

"Hangi yıldayız lan?" Kendimi sorarken buluyorum.

Şirketin yönetim kurulunun ne kadar katı olduğunu, geçmişte ne kadar disiplinli olduklarını hep biliyordum, ama bu?

"Biliyorum, arkaik." Bir avucunu alnına bastırıyor. "Ama büyük büyük büyükbabanız bu şartı koydu ve onlar da bundan hiç şaşmadılar. Bu koşullar altında onları ikna etmeye çalıştım ama fikirlerini değiştirmediler."

Aslında evrenin bana oynamaya karar verdiği bu iğrenç şakaya gülmek istiyorum. Ben hiç bitmeyen bir yumruk çizgisiyim,

Görünüşe göre. Veriyorum, veriyorum ama tek yapmak istediği almak.

Sessizlik karşılığında sesimi verdim. Kabul karşılığında huzurumu verdim. Peki ya şimdi? Bir daha asla yapmak istemediğim tek şey beni zorluyor.

Siktir git.

"Silas." Babam sesindeki derin hüznle adımı söylüyor ve ben gözlerimi onunkilere odaklıyorum. "Senin için istediğim bu değildi. Hiçbir zaman. Senin çok zamanın olacağını, *benim* daha çok zamanım olacağını düşünmüştüm. Bu-"

"Biliyorum," diyorum ona, çünkü biliyorum.

Annemle babamın benim için istedikleri tek şey mutluluktu. Çocuklarından tek istedikleri buydu.

Parmağımı göz çukurlarıma bastırıyor, baş ağrımın geçmesini diliyor ve Jennifer'ın terapide stresle başa çıkma konusunda bana öğrettiği tüm teknikleri düşünüyorum.

Ama bu stres? Hepsi mi? Kimsenin kaldıramayacağı kadar fazla görünüyor.

"Bir yolunu bulurum," diyorum uyuşmuş bir halde, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmeden ama çıkacağımı bilerek. "Ne kadar zamanım var?"

O videoyu yok etmek için yeterli zamanım olsaydı, daha sonra bir eş bulma konusunda endişelenebilirdim. Aynı evlerde yaşamayı ve evlilik sözleşmesi imzalamayı sorun etmeyen bir eş. İnsanlar her zaman zengin görücü usulü evlilikler yaparlar; bu bir tabu değil. Sadece birini bulma sürecinden geçmem gerekecek.

"Mesele de bu. Senden bunu istemiyorum." Başımı kaldırıp bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hawthorne Tech'i satmayı tartışıyoruz. Bir sürü yatırımcı var-"

"Hayır," diye ısırdım, sesimde babama karşı kullanmak istediğimden daha fazla öfke vardı. "Sen bu şirket için çalıştın. Ailemiz bunun için çalıştı ve benim yüzümden mahvolmayacak."

Yapamam-

Benim yüzümden başka hiçbir şeyin yok olmasına izin vermeyeceğim.

Bu dağılamaz. Buna izin vermeyeceğim.

Kalp atışlarım hızlanıyor, ezici bir baskı kafatasıma balyoz gibi iniyor. Babam ölüyor - şimdi buna hazırlanacak zamanım var mı ki? Arkadaşlarımın özgürlüğünü tehdit eden bir siber kötü adam var ve şimdi evlenmek zorundayım.

Zihnimin karanlık bir yere doğru sürünmeye başladığını hissediyorum, ilk seferinde kendimi zorlukla çıkardığım bir çukura doğru kırık kollarla sürünüyorum. Okyanus kulaklarımda uğulduyor ve oda eğiliyor gibi görünüyor.

Kontrolü kaybediyorum, sıktığım parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum. Eğer hayatımı kontrol edemiyorsam, zihnimi nasıl kontrol edebilirim?

"Aşk için evlenmeyi hak ediyorsun Silas," diyor nazik bir rahatlıkla. "Mutluluk ve neşe için. Bir hevesle değil, zoraki bir ortamda değil. Ailenin mutluluğunu tatmanı istiyorum."

"Baba," diye boğuluyorum, nefes almakta zorlanıyorum.

Benim yüzümden ölüyor, şirketini bırakıyor.

Arkadaşlarımın başı benim yüzümden belada.

Rosemary benim yüzümden

öldü. Hepsi benim suçum.

Hepsi benim suçum.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil Silas. Yönetim kuruluna sunmak üzere bir plan yaptım bile. Annen çoktan kabul etti-" Statik Vızıltılar içinde benim Beyin olarak

I takla doğru Karanlıkta, tutunacak bir şey bulmak için çırpınıyor

İçimdeki şeytan beni yutmasın diye.

Eminim dışarıdan tamamen sakın ve toparlanmış görünüyordumdur. Zihnimde neler olduğunu göremez, kimse göremez. Bunu kurtarmanın bir yolunu arıyorum.

Senin hatan. Bunların hepsi senin suçun.

Göğsüm yanıyor, söylemek istediğim kelimeler dilimde, yalvarmaya ve özür dilemeye hazırım. Dünyaya denediğimi, bunun benim hatam olmadığını haykırmak için.

Yapma...

Beni suçlama.

Elim zihnimde bir dala takılıyor, çaresizlik havuzunun tam üzerinde sallanırken hayatım pahasına ona tutunuyorum. Yaratıklar dişlerini kırıyor, bana açlar.

Bir hevesle, başka seçeneğim yokken, babama ilk kez yalan söyledim.

"Benim bir kız arkadaşım var."

Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

BEŞ SESSİZ MİRAC

CORALINE

BEN BİR BAĞIMLIYIM.

Her şeyden çok boşluğu doldurmak için.

Bunu yapmak için kullandığım şey Ecstasy ve alkol.

Biri sorsa, beni Stephen'a göndermeden önce içime pompaladıkları ilaçları suçlardım. Kafayı bulmam için beni zorladılar. Bu, sarhoş ya da kafam güzel geçirdiğim Cumartesiler olmadan bu hayatın üstesinden gelebilecek kadar güçlü olmadığımı kabul etmekten daha kolay.

Dürüst olmak gerekirse? Biri bana sorsaydı, muhtemelen onlara gidip kendilerini becermelerini söyledim.

Batı Trinity Falls'un yerlileri arasında popüler bir nargile barı olan ve dışarıdan gelenler için kaçış noktası olan Vervain'in salonundan geçmek için duman örtüsünü kullanıyorum.

Meyveli. Baharatlı. Topraksı. Koyu.

Farklı çiçekler ve otlar yanarak koku dumanına dönüşüyor ve her şeye puslu bir filtre veriyor. En sevdiğim uyuşturucu etkisini göstermeye başladığında tenim karıncalanıyor. Sanki şimşek uzakta, bulunduğum yere doğru yaklaşıyor ve beni her an vurmaya hazır.

Arka tarafa geçtiğimde bir çıkış kapısı kırmızı neon ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Bir fedai kenarda duruyor, siyahlar giymiş, sert bakışlarıyla bardaki müşterilerin üzerinde yükseliyor.

Çantamı açıp eski, buruşuk bir sakız ambalajı alıyorum ve önümdeki tehditkâr adama uzatıyorum. İki parmağının arasında tutuyor, alüminyum kağıdın iç kısmına karalanmış kelimeleri okumak için kısa bir süre aşağı bakıyor.

Sessiz Serap.

Şifre doğru. Elbisem yeterince kısa. Ve şans bu gece benden yana, ya da belki de gümüş dumanlı göz ve koyu mor rujdur. Muhtemelen hepsinin bir kombinasyonu. Her iki durumda da başını çıkışa doğru sallıyor ve ben de yanından geçip elimle kapıyı açmak için bastırıyorum.

Sahte kapı açıldığında, sahte sis ayak bileklerimden dışarı sızıyor. Vervain çukurlarının derinliklerine gizlice giriyorum ve kendimi her ayın iki cumartesi günü için ayrılmış zehirli bir cennette buluyorum.

Speakeasy esintili gece kulübü canlı.

Parlıyor. Vızıldıyor. Yanıyor.

İçerideki renk kaleydoskopu ve Ecstasy'nin bir kombinasyonu. Duvarlar, tavan ve zemin boyunca karmaşık desenlerin izini süren neon tüplere hayranlıkla bakarken zihnim dönüyor.

Müzik damarlarımda dolaşüyor. Daha önce hiç bu kadar iyi gelmemişti. Tüm çekingenliğim azaldı ve aklımdaki tek şey nirvanayı bulmak.

Gecenin karanlığında, boş günlerimin boşluğunu doldurmak için yapay mutluluklar arıyorum.

Kulübün kalbindeki yarı saydam bara doğru ilerliyorum, içeriden ışıklandırılmış ve tribe giren biri için mükemmel bir görsel etki yaratıyor. Kenara geldiğimde ellerim tezgahın serin malzemesini buluyor ve sıcak bedenimi serinletmesine izin veriyorum.

Barda her yönden dolaşan insanlara bakıyorum, yuvarlak yapı barmenlere tam bir

İçki şişelerinin ve bardakların etrafında 360 patika. Mor saçlar gözüme çarpıyor ve Tinx'in dikkatini çekmek için kolumu kaldırıyorum.

Yarı tıraşlı kafasıyla eksantrik barmen bana bilmiş bir bakış atıyor, parmaklarını Casamigos Blanco şişesine doluyor ve müşterilerin arasından geçerek bana ulaşır boş bir shot bardağını önüme çarpıyor.

"Geçen Cumartesi seni özledim, kızım." Konuşurken gümüş dudak halkası ışığı yakalıyor ve berrak sıvıyı önümdeki bardağa döküyor. Onunla tanıştığım ilk gece onu çok kıskanmıştım.

Dışarıda ikinci bir deri gibi kendini nasıl özgürce giyebildiğini, uyuşturucu olmadan, tepki görmeden. O sadece olabilirdi.

"Paramı kaçırdın." Göz kırpıyorum, eğilip bir tuzluk alıyorum ve gece boyunca barın arkasında saklanması için ona debriyajımı uzatıyorum.

"Bıraktığın bahşişler kiramın yarısını ödüyor, sürtük." Omuz silkiyor. "Sana yağ çektiğim için beni suçlayamazsın."

Bu yabancı sesi duymama izin verilen tek zamanın uyuşturucular olduğunu bilerek iğrenç bir şekilde gülüyorum. Üzücü bir hayat, değil mi? Kimyasalların içinde boğulmadığım sürece gülememek.

Kirasının yarısı hesap kayıtlarımda kayda değer bir harcama bile değil. Buradaki insanların çoğu benim servetimin dörtte biri için hayatları boyunca çalışıyorlar ve ben bu servetin içine doğmuşum. Bu pek adil görünmüyor çünkü bunu Tinx'ten daha fazla hak etmiyorum.

Bunun nedeni madalyonun iki farklı yüzünde doğmuş olmamız.

Ben Ponderosa Springs'deyim, o da burada.

Kuralların daha çok bir öneri olduğu ve otoritenin her zaman küçümsemeye karşı olduğu bir yer. Vatandaşlar sadece yirmi dakika ötedekilerden çok farklı. Burada, varlıklılara karşı isyan etme tutkusuyla, özür dilemeyen bir tavrı benimsiyorlar.

West Trinity Falls rol yapmaz. Özü, insanın özgürlüğe ve hayatı kendi şartlarına göre sürdürmeye olan arzusunun bir kanıtıdır. Bu, yasallığın sınırlarında dans etmek ve statükoya meydan okumak anlamına gelse bile.

Bu yüzden Springs'in çocukları kasaba sınırını geçmek için bu kadar çaresizler. Buraya mı? Sahilden gelen tuzlu suyun şenlik ateşlerinin kokusuna karıştığı ve gecenin damarlarınızı elektriklendirdiği yerde, istediğimiz her şey olabiliriz.

Şu an burada olma sebebim bu, ne istersem onu olmak. Kabuslardan ve gündüz düşlerinden kaçmak için.

"Bana bir misket limonu getirin, önümüzdeki üç ay boyunca ödeyeceğim," diyorum hafifçe, dilimi elimin arkasında gezdirdikten sonra üzerine bir sıra tuz döküyorum.

İstese daha fazlasını verirdim ama vermeyecek. Muhtemelen ona hepsini verirdim, hayatımın geri kalanında bir köprüünün altında çürümekten memnun olurdum.

"Hey! Bir biraya daha ihtiyacım var!"

Şeytan size ulaşamadığında, sarhoş ve yetkili bir adam gönderir.

Adamın biri barın önüne doğru ilerliyor ve boş şişesini tezgaha çarparken bana çarpıyor.

"Çeneni kapatman gerek." Ona kirpiklerimi kırptırmak için başımı çeviriyorum. "Ama hepimiz istediğimizi elde edemeyiz, değil mi?"

Tinx kahkahasını tutma zahmetine katlanmadan göt herifin birasını kapıyor ve alması için önüne itiyor, böylece o da köşede saklanıp asla konuşmaya cesaret edemeyecekleri kadınlara bakan arkadaş grubuna geri dönebiliyor.

"Kaltak," diye mırıldanıyor bana doğru, beni bir aşağı bir yukarı süzerken alay ediyor.

"Tanrıya şükür!" Elimi göğsüme koyup biraz somurtuyorum. "Bir an için benden hoşlandığından endişelendim."

Giderken kafasının karıştığından, fazla kullandığı hakaretin ona üstünlük sağlayıp sağlamadığını merak ettiğinden eminim, ama dilim elimin arkasındaki tuzu temizlerken, umursamaya zahmet edemiyorum.

"O şirret dış görünüşünün altında altın gibi bir kalbin var, Whittaker."

"Hayır." Başımı sallıyorum, shot bardağını dudaklarıma bastırıyorum ve başımı arkaya eğerek tekilanın boğazımdaki tüm sorumluluğu yakmasına izin veriyorum. "Bunların hepsi Karma'nın beni becermeyi bırakması için bir oyun."

Öne uzanıyorum, parmaklarının arasından limonu koparıyorum ve meyvenin etini ısıriyorum, narenciye'nin boğazımdaki ateşi artırmasına izin veriyorum.

Ben iyi bir insan değilim.

Kaba, kızgın ve kindarım, görmezden gelinen travmalarla ve asla cevaplanmayacak sorularla doluyum. Önemsemediğim tek kişi Lilac.

Ben iyi değilim. Berbat durumdayım ve bunu düzeltmenin bir yolu yok.

Ama bu gece bunun bir önemi yok. DJ'in çaldığı her şarkıda, içtiğim her yakıcı tekilada eve uyuşmuş bir halde gideceğimi ve birkaç saatliğine uyuyacağımı umuyorum. Kesinlikle hiçbir şey hissetmeyeceğim, alkol ve ecstasy battaniyesinin altında daha derine sokulacağım.

Hepsi zihnimin beni esir alan kişiye aşık olmama izin verecek kadar zayıf olduğu gerçeğinden kaçmak içindi. Hepsi muhtemelen aptalca bir şaka olan o lanet olası mesajdan kaçmak içindi.

Hepsi hala ne kadar boş olduğumu inkar etmek için.

Bir shot daha atıyorum ve dans pistine geçmeye hazırım, böylece bu yasadışı şekerin tam etkisi mükemmel zamanda vurduğunda, vızıldının kıyıya vurduğunu hissedebiliyorum, tam orada, beni mutluluğa boğmaya hazır.

"Coraline?"

Kıllarımı kıpırdatıyorum, omuzlarım geriliyor, omurgam çelikleşiyor.

West Trinity Falls'un bana getirdiği anonimlik her şeyden çok arzuladığım şey. Burada sadece birkaç kez biri beni fark

etti. Sadece kaymak zorunda kaldım

Üç kez tam özgürlüğü bulduğum tek yerde nefret ettiğim versiyonuma dönüştüm.

Dilimdeki karpuz sakızını acı bir tat mahvediyor.

Başımı çevirdiğimde bir çift iri, meraklı yeşil gözün benimkilere yapıştığını görüyorum. Onu, siyah buklelerinin dalgalarını, minyon vücudunu boyayan sevimli kırmızı elbisesini içime çekerken ışık huzmeleri yüzümüze vuruyor.

Herkesi benziyor ama hiç kimseye benzemiyor. Onu tanıyamayacağıma inanmamı zorlaştıran belirgin, küçük özellikler, ama onu başka biri sanmama yetecek kadar da gizlenmiş.

"Seni tanıyor muyum?" Dürüstçe soruyorum, ses tonum suçlayıcı, gardım düşmeye çalışıyor ama uyuşturucu yüzünden yavaş.

Başını sallarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Lyra Abbott. Liseye, ortaokula ve ilkokula birlikte gittik."

Kaşlarım birbirine çarparak seğiriyor. Onu hafızamda bulmaya çalışmak zor oluyor, belki durum yüzünden, belki de hatırlayamadığım için. Kaçırılmadan önceki her şey bulanık.

"Beni hatırlamıyorsan sorun değil. Bırakın konuşmayı, birbirimizi çok az tanıyorduk. Ama ben sadece gelip-"

"Buraya bana üzgün olduğunu söylemeye ya da neler olduğunu sormaya geldiysen," diye çıkışıyorum, derin bir nefes vererek burun deliklerimi genişletiyorum, "şimdi gidebilirsin. Ben bu konuda konuşmam. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Ellerim bedenimi bardan itiyor, kalabalığın içinde kaybolmaya hazırım. Şerefine, yüzü huzurlu, ses tonumdan ve açık suçlamamdan etkilenmiyor. Sanki ne söylersem söyleyeyim, nazik kalmaya devam edecek.

"Size bir içki ısmarlamak için geldim," diye arkasını işaret ediyor. "Biz de sana bir içki ısmarlamak istedik."

Arkasında iki kişi daha duruyor, ilk başta onları fark edemeyeceğim kadar geride.

Sage Donahue yıllar geçtikçe daha da güzelleşti. Lisedeyken herkesin ona neden bu kadar hayran olduğuna dair hızlı bir ders.

Doğal çilek sarısı dalgaları, çilli soluk teni ve kendine özgü kırmızı dudaklarıyla Ponderosa Springs'in Tatlı Yüreği. Ama artık onda daha fazlası var. Yaş, olgunluk, yumuşaklık, bekle-

Dilimi alt dudakşımda gezdiriyorum. "Neden?"

Bir yapbozun parçalarının bir araya gelmesi Sage'i fark etmekle olur.

Lyra umursamazca omuz silkiyor, turuncu renkli kokteylinden bir yudum alıyor, ben de bir yudum almak istiyorum. "Kimsenin bir kulüpte bu kadar yalnız görünmesine gerek yok."

"Yalnız değilim," demeye çalışıyorum savunmacı bir şekilde, ama sanırım bu daha çok yenilgi gibi geliyor. "Ayrıca, sana üç içki ısmarlamam gerekmiyor mu? Yani, burada durmamın sebebi erkek arkadaşlarınız, değil mi? En azından bunu yapabilirim."

"Kocacığım." Yeni bir ses kulaklarımı gıdıklıyor. "Ve bize hiçbir şey borçlu değilsin. O sadece iyi davranıyor."

Gözlerim bir bardağa sarılmış eline kayıyor. Yüzük parmağının etrafında siyah bir çizgi dövmesi var.

Kendisinden birkaç santim daha kısa olan Lyra'ya biraz daha yakın duran Briar Lowell'a ilk kez fiziksel olarak bakıyorum. Çok şey kaçırdığından şüphelendiğim keskin gözler beni izliyor. Tetikte, eğer yine iğneleyici bir yorum yaparsam arkadaşını korumaya hazır.

Bahse giren bir kadın olsaydım, Ponderosa Springs'in en vahşi ve kötü şöhretli adamlarından birinin onu seçmesinin nedeninin etrafındaki insanları savunma isteği olduğunu söyledim.

Onları hemen tanıyamadım ya da gerçekten tanımadım ama onlar beni kesinlikle tanıyorlardı. Hollow Boys, Halo'nun keşfedilmesinde büyük rol oynadı. Onlar olmasaydı kim bilir yüzlerce kayıp kıza ne olurdu.

"Dinle." Yutkunmaya çalışırken boğazım daralıyor, bir içkiye daha ihtiyacım var. "İyi davranman gereken kız ben değilim. Baktan bir insanım, daha da kötü bir arkadaşım. Çok daha iyisini yapabilirsin."

"Lanet kulübe hoş geldin, piliç. Ama Lyra başıboşları toplamakta iyidir." Sage ellerini Lyra'nın omuzlarına koyuyor ve bana bakmadan önce şakacı bir şekilde sıkıyor. "Oh, ve kötü kız saçmalığı? Onun üzerinde işe yaramıyor. O yüzden Ecstasy yolculuğuna karşı koymayı bırakıp evet diyebilirsin. Benden söylemesi, böylesi çok daha kolay."

Lisedeki Sage muhtemelen bana ikinci kez bakmazdı. Bu versiyonu mu? Aşına değilim.

Dişlerim alt dudağımı sıyrıyor.

Hay sikeyim. Boğazımın arkasından inliyorum.

E inanılmaz. En iyi ilaçtır, ama devreye girdiğinde? Hiç esir almıyor. Ona boşuna *hoş* kod adını vermemişler. Ele geçirdiğinde, çirkin bir dünyada bile güzellikten başka bir şey yoktur.

Umut içimde alevleniyor. Öfori damarlarımda dolaşıyor, sıcaklık ayak parmaklarıma kadar yayılıyor. Hayatım boyunca, onlara evet dememek için bir neden bulamıyorum. Seilmeyi hak ettiğim dünyanın kollarına doğru serbest düşüş yapmak istiyorum.

"Tek atış mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hiç sadece bir tane olur mu?" Sage sırtıyor. "Ne içersin?"

Düz ütülü saçlarımı arkadan tarıyorum, parmaklarımın altındaki telleri hissetmek için zaman ayırıyorum.

"Tekiladan başka bir şey var mı?"

Briar, yukarı çıktığından beri ilk kez gülümsüyor.

"Tanrıya şükür," diye nefes alıyor ve Tinx'e usulca el sallıyor. "Bu sürtüklerle votka içip sarhoş olmaktan bıktım."

S yaşı haklıydı. Bir atış asla sadece bir atış değildir.

Molly'nin tüm etkileri damarlarımda akarken ve alkol sistemimden süzülürken, her şey tam renkli. Kulüp bir kaleydoskop gibi, gözlerimi bir mutluluk sisi ile kör ediyor.

Burada bana kötü bir şey dokunamaz.

Ayaklarımın altındaki yarı saydam dans pistinin altında neon ışıklar müziğin ritmine göre titreşiyor. DJ bir şarkıyı diğerine karıştırıyor, onları kusursuz bir şekilde birbirine dokuyor. Hoparlörlerden yeni bir şarkı yükseliyor ve sağ tarafımdaki kızıl saçlı, çevredeki gürültünün üzerinde ciyaklıyor.

İnce, sıcak elleri omuzlarımı kavırıyor, beni ileri geri sallıyor. Tenindeki ter ve ışığın parıltısı daha o konuşmadan beni gülümsetiyor.

"Bu lanet şarkıyı seviyorum!"

Başım kahkahalarla geriye eğiliyor. Bu kalabalığın içinde devasa bir dünyanın sadece küçük bir parçasıyım. Her yerde bedenler, dolaşan eller, sallanan kalçalar. Kalbim göğsümde çarpıyor, başım dönüyor.

Sage bedenimi serbest bırakırken etrafımdaki küçük kız çemberini tarıyorum. Lyra ve Briar'ın elleri birbirine kenetlenmiş, senkronize bir şekilde dans ederken birbirlerini kavırıyorlar. Sırtları birbirine yapışmış, saçları sarı ve siyah tellerden oluşuyor.

Daha önce paylaştığımız küçük sohbet, içki siparişleri ve favori şarkılar hakkında cıgıllıklarla daha da kısalmıştı. Belki konuşmuştuk? Belki de konuşmamıştık? Tek bildiğim, bana ne olduğu hakkında bilgi edinmeye çalışmayan bir grup insanın arasında var olmaktan hiç bu kadar mutlu olmadığımı. Özel bir şey arayan, sırf otuz dakikalık şöhretlerini kazanmak için bana yaklaşan kan emici sülükler yoktu.

Hepimiz eğlenmek için buradayız.

Çünkü Sage ve bana göre kaçmak için bir araya gelmişlerdi. Mükemmel bir sessiz çarpışmada bir araya gelmiştik.

EDM tarzı armoni fiziksel olarak canlanıyor gibi görünüyor. Hoparlörlerden dökülen ışık girdapları bir amaçla bana doğru kayıyor, müziğin çatırdayan dokunaçları belime dolanıyor ve bedenimi dansa çağırıyor.

Ponderosa Springs'in seçkinleri şu anda beni görebilselerdi ne düşünürlerdi?

Kollarım başımın üzerine kalkıyor, hafifçe bükülüyor ve sallanırken gözlerim kapanıyor, bulaşıcı ritim beni büyülüyor. Yavaş yavaş başlıyor, ortamdaki sesler odada gerilim yaratıyor. Ritim yükseliyor, yavaşça tırmanıyor, roller coaster'ın tepesine doğru her tıklamayı hissettiriyor.

Zirveye ulaştığımızda her şey sessizleşiyor ve müziğin ani yükselişiyle birlikte gözlerim açıldığında kulüp ağır çekimde hareket ediyor. Etrafımdaki kızlar ritimle hafifçe zıplamaya başlıyor, zıplayan diğer bedenlere katılıyorlar.

Kör edici gülümsemeler, çılgın saçlar, kalıcı ot kokusu.

Bu coşku.

Saf insan düşkünlüğü.

Ama iyi olan hiçbir şey kalıcı olamaz, gerçekten.

Dünyada bu gerçeği inkâr etmeye yetecek kadar uyuşturucu ve alkol yok.

Çevresel görüşümde onu görüyorum.

Sage zıplamayı bırakmış, kalçalarını yavaşça ileri geri hareket ettirirken sağ kolunu başının üzerine kaldırmış. Elindeki içki bardağın etrafında sallanıyor, dudaktan taşıp yere dökülüyor.

Adam fark edilmeden arkasından sıvışmasaydı bu durum gözüme çarpmayacaktı. Adam kolunu kaldırıp kadının içkisine bir şey attığında ve hiçbir şey olmamış gibi yanından geçip gitmeye çalıştığında tepki vermekte yavaş kalıyorum.

Birdenbire Vervain'de mutluluk içinde boğulmuyorum.

On sekiz yaşındayım, bir üniversite partisinden eve yürüyorum, tökezleyecek kadar içtiğimi hatırlamıyorum. Vücudum bana aitmiş gibi hissetmiyor, içimde yaşadığını bilmediğim bir öfkeyle tepki veriyor.

"Hey, pislik!" Çıglık atıyorum, kara tırnaklarım gömleğinin kumaşına acımasızca batıyor ve onu omzundan tutup geri çekiyorum. "Etrafta dolaşıp kızların içkilerine ilaç mı katıyorsun, seni pislik?"

Kulübün havası bir anda değişiyor, düşmanca enerji ve gerilim o kadar yoğun ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Ne?"

Belki de bunu söyleyen Briar ya da Lyra'dır. Devam eden müzik sesinden pek iyi duyamıyorum.

Adam dönüyor, yağlı sarı saçları yüzünün önünde sallanıyor, omzunu tuttuğum yerden çekerken kaşları öfkeyle çatılıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Öfkeden kuduruyor.

Sage'in elinden içkisini almak için eğildiğimde dişlerim dilimin etini kan getirecek kadar ısırıyor.

Orada, içkisinin tepesinde çözülmemiş bir hap yüzüyor. Bardağın içindeki sıvıyı yüzüne doğru savururken elim titriyor. Alkol ağzının önünden aşağı damlıyor.

"Bu ne lan!" Elini yüzünde gezdiriyor ve kötü niyetle siliyor. "Bunu alacaksın, seni aptal orospu-"

Daha önce hiç bu kadar agresif olmamıştım, hiçbir zaman önce saldırıp sonra soru soran bir kız olmadım. Ama bu gece görünüşe göre ilklerin gecesi.

Yumruğum burnuna çarpıyor, kolumdaki geri tepmeyi zar zor hissediyorum. Burnundan fışkıran kan, altımızdaki temiz zemine bir şelale gibi akıyor. Etraftaki insanlar düşmanlığı fark ediyor ve kaosun patlak vermesine neden oluyor.

Bağırarak. İtişme. İnsanlar güvenlik gelmeden kaçmaya çalışıyor.

Her şey gözümde bulanıklaşıyor. Göğsüm kabarıyor, zihnim dönmeye başlıyor ve burada olmaması gereken duygular içimde kabarıyor. Kolumu geri çekiyorum, hazırım

Burnunu tutup benden geri çekilmeye çalışan bu adama tekrar vur.

Sadece kan kaybından öldüğünü görmek istiyorum. Boğulmasını ve bu yerde ölmesini.

Tam tekrar sallanırken, tek bir kol belime dolanıyor. Güç, bedenimi geriye doğru acımasızca sert bir göğse doğru sallıyor. Onun pençesinde kıvranıyordum, ayaklarımı tekmeliyordum ama hiçbir yere kıpırdıyamıyordum.

Tanrım, lanet olsun, bu güvenlik görevlisi çok büyük.

Tırnaklarım gövdeyi saran ön kola batıyor, derisini tırmalıyor ama Godzilla'ya saldıran bir kedi yavrusundan farkım yok. Benim zayıf dövüş stilimden pek etkilenmedi. Sadece bizi önümdeki kalabalıktan uzaklaştırıyor.

"Kızlar! Onları öylece bırakamam!" Çığlık atıyorum, yeni tanıştığım ama kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakmak istemediğim insanları bulmak için gözlerimi çılgınca sağa sola çeviriyorum.

Ama onlara bir göz attığımda, üç büyük beden onları sardığını ve kargaşadan uzaklaştırdığını görüyorum. Midem tedirginlikle çalkalanıyor, adrenalin ve alkol midemde şiddetli bir karışım oluşturuyor.

Kusmak üzereyim, hınca hınç dolu kulüpten تنها, loş bir koridora doğru gözden kaybolduğumuzda ona da aynı şeyi söylemek üzereyim. Nereye gidiyoruz? Beni nereye götürüyor?

Hayır, hayır, hayır. Bir daha olmaz. Bu tekrar olamaz. Lütfen.

Ayaklarım yere basıyor, zihnimin kuyruğunda uzaktaki müziğin sessiz yankısı, sırtım duvarla buluşuyor, açıkta kalan tenim serin yüzeyin içime bastırmasıyla karıncalanıyor.

Kaslı eller beni hapsediyor. Beni soğuk ve yalnız gecelere zincirleyen zincirlerin ağırlığını hissediyorum. Midem asla tadamayacağım yemekler için gurulduyor. Dilimde küf tadı olmayan temiz hava için çaresizim.

Daha önce içimde var olan mücadele artık yok. Korkunun beni bütünüyle yutmasına ve donup kalmama izin verdim. Ellerim titriyor

KontROLSÜZCE, düşünceler karmakarışık, geçmiş ve şimdiki endişelerin kaotik bir kasırgası. Korkunç bir şeyin olmak üzere olduğuna dair ezici his midemi terk etmiyor.

Zihin tehlikeli bir yerdir ve benimki bir fırtına tarafından ele geçirildi, dönüyor, azgın rüzgarın ortasında umutsuzca bir çapa ararken beni boğuyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Tanrım, kendimden nefret ediyorum. Yarım yamalak yakarışım boğazımda düğümleniyor ve bunu yüksek sesle söylediğim için kendimi zavallı hissediyorum. Başımı ileri geri sallıyorum, bedenim duvara yaslanıyor.

Bodruma geri dönemem.

Kurban olamam, bir daha olmaz.

Yapamam.

Nefret ettiğim travma anılarında boğuluyorum. Benim için geri döneceğini söyledi ve sadece fiziksel olarak kastetmediğini anlamam biraz zaman aldı. Nefeslerim sığ, sanki ciğerlerim çok fazla hava almaktan korkuyormuş gibi küçük nefesler.

Stephen Sinclair beni asla yalnız bırakmazdı.

Havada onun kokusunu alırdım. Attığım her adımda omzumun arkasında onun varlığını hissederdim. Rüyalarımnda onun sesini duyardım. Sadece ölümün ellerinin acı tatlı merhametinin beni ondan kurtaracağına kararlıyım.

Herkesin görmesi için parçalanıyorum ve bunu durduramıyorum.

Zaman üzerimdeki etkisini kaybediyor. Saniyeler sonsuzluğa uzanıyor, yine de her şey ileri sarılıyor. Her hissin, her sesin, etrafımdaki her hareketin aşırı farkındayım. Sanki duyularım aşırı hızda çalışıyor, her girdi beni acımasızca bombardımana tutuyor ve çözülmek üzereymişim gibi hissettiriyor.

Göğsüm daha da sıkışıyor, vücudum titriyor, kaslarım görünmeyen bir tehditten kaçmaya hazırmış gibi geriliyor. Oda üzerime kapanıyor gibi görünüyor, duvarlar gittikçe yaklaşıyor.

Kaçmaya, güvenli bir yer bulmaya ihtiyacım var, her ne kadar güvenliğin gerçekte neye benzediğini bildiğimi hiç sanmasam da.

"1815'te Adolf Anderssen, Lionel Kieseritzky'ye karşı şah mat yapmak için iki kaleyi ve veziri feda etti."

Boynumun arkasındaki minik tüyler diken diken oluyor ve çıplak kollarıma yayılıyor. Gerçek kelimeleri zar zor duyabiliyorum, beynim cümleleri hesaplayamıyor.

Sadece ses.

Gece gökyüzü gibi pürüzsüz ve sakın. Silas Hawthorne.

"Son hamle olan 23.Qh6#, oyuna Ölümsüz Oyun adını verdi."

Benimkinden çok daha büyük, sıcak eller başımın iki yanını kavıyor. Parmak uçları söylenen kelimeleri kafa derimin arkasına masaj yaparak yediriyor, sesi beni karaya doğru ikna ederken saçlarımın dalları parmaklarındaki boşluklardan geçiyor.

Gözlerimi açtığımda kaşlarım seğiriyor. Gözyaşlarım hayal kırıklığı, şaşkınlık ve korkunun karışımıyla yanaklarımdan süzülüyor. Koridor karanlık, neredeyse boş ve tek seçebildiğim onun vücudunun şekli.

"Bobby Fischer, yüzyılın maçı, Soğuk Savaş sırasında gerçekleşti. İnsanlar yıllarca bu satranç maçının siyasi savaşın bir sembolü olduğunu konuştu. Fischer kazandı ve Dünya Satranç Şampiyonluğunu kazanan ilk Amerikalı oldu."

O saçmalamaya devam ettikçe yoğunluğu azalmaya başlıyor. Göğsümdeki gerginlik yavaş yavaş gevşiyor ve nefesim düzensiz olsa da sabitleşiyor. Satranç tarihi olduğunu düşündüğüm bir konudan bahsediyor. Çok rastgele, temelsiz bir konu, ama beynimi dağıtan bağlam değil.

Bu onun sesi.

Bir telefon hoparlöründen kulağıma mırıldanan ve beni ölüme atlamaktan alıkoyanla aynı. Karanlık ve sıcaklığın bir karışımı, göğsünün derinliklerinden çıkan alçak bir gümbürtü. Hiçliğin uçurumunda titreyen tek bir mum.

"Şāh māt, kral çaresizdir veya kral yenilmiştir, şu anlama gelir-"

"Şah mat." Kelimede boğuluyorum.

Ecstasy hala sistemime pompalanıyor, alkol ve adrenalin çarpması. Kendimi bitkin hissediyorum. Sanki içimdeki fırtına diniyor olsa da hâlâ bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında duruyorum.

Başımı ellerinin arasında tutuyor, parmakları boynumun dibinde kıvrılıyor ve beni öne doğru çekiyor. Alnım göğsüne düşüyor, burnum gömleğine yapışmış tütün ve kolonya kokusunu içine çekiyor ve beni daha da yaklaştırıyor.

Bedenim onunkini arıyor, arıyor... Bilmiyorum. Rahatlık mı?

Sakin mi?

Dünya hâlâ puslu ve tek bildiğim onun beni yere düşmekten alıkoyan tek şey olduğu.

"Coraline." Adımı bir sır gibi fısıldıyor. "Benim için nefes al, Hex. Nefes al."

Ağırlığımı ona bırakıyorum, bunu kaldırıp kaldıramayacağından emin değilim ama bir şekilde kaldıracağını biliyorum. Burnumdan yavaş nefesler alırken d u d a k l a r ı m d a n titrek nefesler çıkıyor.

"Beni yargılama, Silas." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, yaşların yüzümden aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

"Yapma-"

Kimseye söyleme. Bunu hatırlama. Beni zayıf olarak düşünme.

Bu utanç verici.

Savunmasızlığım, yarılmış damarlar gibi içimden sızdı ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunu sadece bir kişinin görmüş olması önemli değil. Bir kişi yeter.

Tek gereken, içinde ne kadar zayıf olduğunuzu bilen bir kişi, sadece bir kişi, sizi yok etmek için. Bunun olmasına izin veremem, buradan çıkmaya bu kadar yakınken olmaz.

"Üzüntünüzü öldürmek için seçtiğiniz yolu nasıl yargılayabilirim?"

Bir parçam onu itmek, kaçmak ve bunlar hiç olmamış gibi davranmak istiyor. Ama daha küçük bir parçam çok yorgun ve onun kolları inkar edilemeyecek kadar sıcak.

"Yapabilir misin-"

Duraksıyorum, ne soracağımdan ya da nasıl soracağımdan emin değilim, sadece gitmesini istemediğimi biliyorum. Henüz değil. Çökmek için birkaç saniyeye daha ihtiyacım var, sonra gideceğim. Gururumun dağılan parçalarını toplayacağım ve bu bir rüyaymış gibi davranacağım.

Ama birkaç dakikaya daha ihtiyacım var.

"Ne istersen," diye mırıldanıyor, sabit duruyor, benden uzaklaşmak için tek bir hareket bile yapmıyor. Başımı arkaya yatırarak yüzüne bakmamı sağlıyor. Başparmaklarından biri yüzümdeki bir damla gözyaşını siliyor.

Bu gece Silas'a ilk kez gerçek anlamda bakıyorum. Bu küçük koridorda var olan azıcık ışık yüzünde bir parıltı yaratıyor.

Bir an için, boş bir odada sadece gözlerimizle birbirimize bağlı iki yabancıyız. Geçmişlerimiz örtüşmüyor ve birbirimize tamamen yabancıyız. Sadece bir saniyeliğine, hiçbir tepki olmadan ondan etkilenebileceğim bir dünyayı hayal etmek için kendime izin veriyorum.

Gözleri karanlık, ıslak toprak gibi ve o kadar boş ki, yaşamın onları işgal etmesi için yalvarıyor, bir kıvılcım için ağrıyor. Düz, seçkin alnından güçlü burnunun eğimine kadar onun ayrıntılarını takip ediyorum.

Yumuşak ve masum bir şey olan çiller, açık kahverengi yanaklarının düzlemlerini tozluyor ve dudakları o kadar davetkâr ki, onu gülümserken görmek için aniden karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum. Dolu ağzının yukarı doğru eğilmesini ve göz kamaştırıcı beyazlıkta olduğunu bildiğim dişlerini göstermesini izliyorum.

Ona dokunmak için içimde bir sızı var ama bunu reddediyorum.

Bunu hiç istemedim, onu şöhretinin ötesinde tanımayı. Beni tanımasını, beni görmesini. Boş bir odada iki

yabancı olmak istemiyordum, çünkü kim olduğumu ve ona ne yapacağımı biliyordum - bu konuda bana çok yaklaşan herhangi bir erkeğe.

Ben aşık erkeklerin parmaklarını batırdıkları iğim. Onları sadece dokunuşumun hatırasıyla komada bırakırım.

Ben prenses değilim. Ben çürük elmayım.

Mutlu sonları yıkmak için yapılmış bir zehir. Onun için iyi değilim, hiç kimse için.

"Bırak beni."

Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

ALTI
ÖCÜNÜN DÖNÜŞÜ
CORALINE

"BAYAN WHITTAKER?"

Tabureme yaslanıp önümdeki tuvalin etrafına bakıyorum. İlk adımdan başka bir şeyle çağrılmak için çok gencim. Ama orada kimin durduğunu görünce biraz daha anlam kazanıyor.

"Merhaba, Faye. Coraline iyi. Ben aslında senin öğretmenin değilim," diyorum ona nazikçe, çoğu kişiye davrandığımdan daha yumuşak bir şekilde. Belki de bana Lilac'ı hatırlattığı içindir. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet, özür dilerim. Haklısın, benim hatam." Yanakları kızarıyor ve bir tutam gevşek pembe saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Merak ediyordum da... Yani, sorun değilse sorun değil - sorun falan olmak istemiyorum. Sadece düşünüyordum da, eğer -"

"Neye ihtiyacın var?" Saçmalamasının ne kadar kötü bir şöhrete sahip olduğunu bildiğim için sözünü yarıda kestim.

Bunun gençliğinden ve yaşadıklarından kaynaklandığını biliyorum, ancak bu dünya onun için kolay olmayacak, öyle olması gerekse bile. Hayattan ne istediğini talep etmeyi öğrenmezse, hayat ondan hiçbir şeyi kalmayana kadar alacaktır.

İçten içe çürüyor olsa bile, sesinin canlı kalması gerekiyor, yoksa başarıma şansı yok.

Hızlıca başını sallayarak kendini düzeltiyor.

"Eve biraz boya götürebilir miyim? Sadece ana renkler iyi olur. Annem yakında kendiminkini almak için para biriktirmeye çalıştığını söyledi ama o zamana kadar biraz ödünç alabilir miyim diye soracaktım?"

Soğuk, gizli kalbim onun için acı çektiğimi hissettirecek kadar buz tutuyor. Bekar annesi onu West Trinity Falls'tan getirmek için şimdiden para harcıyor ve evde dört çocuk daha varken ve boya parası varken, onları alması biraz zaman alacak.

Ayağa kalkmadan önce taburemde dönüyorum ve stüdyonun tüm uzunluğu boyunca uzanan malzeme duvarına doğru yürüyorum. Dolaplar, raflar ve kutular farklı medyumlar ve malzemelerle dolu.

Fazladan çantalarımın birini alıp kapağını açıyorum ve doldurmaya başlıyorum. Faye hâlâ öğreniyor ama suluboya konusunda inanılmaz. Bu yüzden akriliğin yanına bir paket açılmamış Winsor & Newton suluboya boyası ekliyorum, asla kullanmayacağım boyalar çünkü nefret ediyorum. Ellerim düz, yuvarlak ve paspas fırçaları çıkarıyor. Kağıt, birkaç küçük kap, üç palet, bir rulo maskeleme bandı, birkaç kalem ve bir çizim pusulası.

Bu, herhangi bir sanat malzemesi gezisinden daha iyi olur. Bunlar pahalı boyalar ve eğer akıllıysa bu malzemeleri uzun süre saklayacaktır. Çanta neredeyse dolduğunda, üstünü hızla geri atıyorum ve kolumu ona doğru uzatıyorum.

"Al."

Bu dünya ondan çok şey aldı. On beş yaşında, verecek çok az şeyi var. Daha bir insan olmaya bile vakit bulamadan geri dönüşü olmayan bir travmaya maruz kalması haksızlık.

Yuvarlak yüzü aydınlanıyor, gözleri ince bir gözyaşı perdesiyle parlıyor.

Yemin ederim yaparsa onu kapı dışarı ederim.

Ağlamak başa çıkabileceğim bir şey değil. Ne kendim ne de bir başkası için. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ve nasıl yardım edeceğimi hiç bilmiyorum.

herkes bunu yaşıyor. Elimden geldiğince bundan kaçınmayı tercih ediyorum.

Su israfıdır ve sonunda kendinizi daha kötü hissetmenizden başka bir işe yaramaz.

"Hayır, hayır, bunu yapamam." Avuçlarını yukarı kaldırıyor, önce reddediyor. "Onlar senin."

"Bu da onlarla istediğimi yapabileceğim anlamına geliyor. Al bunu, Faye. İçindeki her şey değiştirilebilir. İyisin ama pratiğe ihtiyacın var. Bunu senden çok benim için düşün. Eğer iyi değilsen bu beni kötü gösterir."

Bu onu güldürüyor, burnunu hafifçe çekerken gözyaşlarını tutuyor, böylece hiç düşmüyor. Çantayı alacağı anlamına gelecekse bunu kendimle ilgili yapacağım. Eğer bu tek iyi şeye sahip olabilecekse, kendimi kökenimdeki kibirli Whittaker'lar gibi göstereceğim.

Yavaşça ve minnetle çantayı benden alıyor, başını kayışın altına sokuyor ve omzuna koyuyor.

"Teşekkür ederim." Başını biraz sallıyor. "Bunun karşılığını nasıl ödeyeceğimi bile bilmiyorum."

"Giderken ışığı kapat, o zaman ödeşmiş oluruz. Haftaya görüşürüz." Bir kaşımı kaldırıyorum, tuvalimi şövaleden alıp duvarın yanındaki ahşap masalardan birinin üzerine düz bir şekilde koyuyorum.

Omzuma bir bez atarak temizlik yaparken hoparlörlerden yumuşak bir müzik çalıyor. Augustana'dan Boston 2000'lerin başındaki çalma listemi başlatıyor.

"Başka bir şey var mı?" Hala arkamda onun varlığını hissederek soruyorum.

Bugün unuttuğum tüm fırçaları ve paletleri topluyorum, o konuşurken hızla sabunlu lavaboya atıyorum.

"Bize her zaman sanatımızda doğrudan olmamızı söylüyorsunuz ve bence bu sizin bize hayatta da doğrudan olmamızı söyleme şekliniz. Sanırım neden hiç grup toplantılarına gitmediğinizi merak ediyorum. Bence bazı insanlara yardım edebilirsin. Ne kadar normal olduğunu, ne kadar iyi uyum sağladığını görmelerini sağlayabilirsin."

Kıllanıyorum, omurgam çelikleşiyor ve omuzlarım geriliyor.

Normal.

Kimse normal değildir. Bu, insanların üzerine yapıştırılan toplumsal bir terim, ancak yaşam deneyimleri ne olursa olsun, aslında hiç kimse normal değildir. Özellikle de ben, ama insanlara sunduğum imaj bu. Bunu varsaydığı için ona kızamıyorum bile.

"Uyum sağladım çünkü ailemin parası var. İyi olmak için para *ödedim*. Eğer o toplantılara gerçek sorunları olan kadınlarla gidersem, bu onlar için bir tokattan başka bir şey olmayacak."

"Bu değil-"

"Git." Başımı kapıya doğru sallıyorum, omzumun üzerinden ona doğru bakıyorum. "Annene selamımı söyle, haftaya beş buçukta görüşürüz."

Bu konuşmayı bitirdiğimi düşünerek, sonunda açık garaj tarzı kapıya doğru çekilen ayak seslerini duyuyorum. Stüdyonun ön duvarının tamamı tavana kadar açılıyor ve kapı açıldığında mekânın içi tamamen ortaya çıkıyor.

İçeriye temiz hava girmesini sağlayarak boya ve kimyasal kokunun başka bir yere gitmesine izin veriyor, bu yüzden nadiren de olsa elimden geldiğince açık tutmaya çalışıyorum çünkü Oregon havası berbat.

Arkamı döndüğümde ayakları kaldırımdaydı ve yerimden adını söylediğimde iki tarafa da bakıyordu. Dönüyor, rüzgar kısa sakız pembesi saçlarını yüzünün önüne savuruyor.

"Birisi bana hayatta kalmamın bir sebebi olduğunu söyledi. Sana öğrettiğim şey buydu. Seninkinin ne olduğunu bulmak için kendine lütfet. Kendi şartlarına göre iyileş, benimkine göre değil."

Sorduğunu biliyorum çünkü hepimiz nasıl iyileşeceğimize ve yolumuza nasıl devam edeceğimize dair bir cevap arıyoruz ama gerçek şu ki yolumuza devam etmek herkese uyan tek bir formül değil. Her şeyi bu kadar zorlaştıran şey, sabahları uyanmak istemenizi sağlayan şeyi bulmaya çalışmak.

Gülümsüyor ve bana küçük bir el sallıyor. "Teşekkür ederim, Coraline."

Sonra gitti, caddeyi geçip annesinin minibüsüne gitti ve beni stüdyoda yalnız bıraktı. Faye her zaman en son ayrılan oluyor, çünkü yapmamam gerektiğini bildiğim halde annesi işten çıkana kadar takılmasına izin veriyorum.

Bağlanmak ikimize de iyi gelmez. Gideceğimi bildiğim halde bağlanmak. Etrafında ne kadar çok olursa, bana o kadar çok rol model olarak bakar ve ben bunu istemiyorum. Ben örnek alınacak ya da hayran olunacak biri değilim, gerçekten.

O bodrumda ne oldu? Zihnim hayatta kalmak için ne yaptı?

Utanç verici ve zayıf bir durum. Faye'in ya da diğer kadınların yaşadıklarının ancak yüzeyini çizebiliyorum.

Faye'e mi? Toparlandım. İyileştim.

Ama ya geçen gece beni görebilseydi, çok az tanıdığım bir adamın kollarına yığıldığımı, nefesimi tutabildiğim anda kaçtığımı, yaptığı şey için ona teşekkür etmeyi bile reddettiğimi?

Beni çok daha farklı görürdü.

Aynaya baktığımda ne yaptığımı görürdü.

Omuzlarımı yuvarlayarak kendime bu anıyı unutmamı söylüyorum. Silas Hawthorne'la karşılaşmadan iki yıl geçirdim. Bu tek seferlik bir şey. Ondan bir kez daha kaçabilirim; onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacağım.

Dönüştürdüğüm bir depo olan, kirası idare edilebilir büyüklükteki vitrini temizlemek için zaman ayırıyorum. İç duvarlar çıplak tuğlalarla kaplı. Boya sıçramaları beton zemini süslüyor. Daire şeklinde duran bir avuç boş şövale, her sanatçıya mahremiyet içinde yaratması için bolca alan sağlıyor.

Başkalarına ait olması için izin verilmediği sürece, birinin tuvalinde görünen şey ona aittir.

Biraz zaman aldı ama güvenli olduğunu düşündüğüm bir alan yaratmayı başarmıştım. Soluk terebentinle bile

kokusu, yaktığım lavanta mumları buna iyi geliyor.

Elimdeki sulama s rahisini dökmemeye dikkat ederek metal merdivenden iniyorum. Tavandan sarkan ve odanın dört bir yanına dağılmış çeşitli gezegenlerin bu kadar uzun süre dayanabilmesine şaşıyorum. Duvarlardaki sahte sarmaşıkların yeniden yerleştirilmesi ve yerlerin paspaslanması gerekiyor.

Burayı başlangıçta bencilce nedenlerle almıştım. Kaçıp gidebileceğim, ortalığı dağıtabileceğim, yaratabileceğim ve meraklı gözlerden uzakta nefes alabileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Duvarların yıkılabileceği ve sadece var olabileceğim bir yere.

Savunmacı ve soğuk olmaktan başka bir şey yapmaktan bu kadar korkmak çok yorucu.

Ailem arkadaşlarına buranın bir gün benim galerime dönüştürüleceğini, sanat dünyasına daha yeni adım attığımı söylemeye bayılıyor. Sanki yarattığım başka bir şeyi o insanlarla paylaşacakmışım gibi.

Buna bayılırlar. Biraz daha tanınmak için bir sürü burnu havada insanın tek teselli kaynağının etrafında tepinmesine izin vermek. Babamın *bilmeden* desteklediği bir seks kaçakçılığı örgütünden kurtuldum, bu yeterli ilgi değil mi?

Sanat mahremdir. Sanat i izlenmeye hazır olmadan, eleştiriye açmadan önce esere olan sevgisinde tamamen kararlı olmadan paylaşılmamalıdır.

S p rgeyi malzeme dolabına geri yerleştirirken telefonum çalıyor. Kalbim bir anlığına, sadece bir anlığına düşüyor ama elimi cebime atıp ekranda Lilac'ın adının yanıp söndüğünü gördüğümde nefes alıyorum.

Answer tuşuna basıp kulağıma dayadığım anda sesi hoparlörden süzülüyor.

"Birinin bu kadar çok siyah giymesinin mümkün olduğunu bilmiyordum," diyor. "Resim günü olduğunu biliyor muydun, yoksa bilerek Kiss'in beşinci  yesi gibi mi giyindin?"

Alay ederek telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum. "Sana da merhaba, tatlı kardeşim."

"Merhaba, merhaba, soruya cevap ver."

Lilac Whittaker doğduğunda ailesinden aldığı tüm iyiliği tüketti ve büyüdüğüce daha da fazlasını kazandı. Beni ayakta tutan şeyin onun gülümsemesi olduğuna gerçekten inanıyorum ve onun mutluluğu için dünyaları verirdim.

Çoğu gün kendimden önce onun için yaşıyorum. Onun mutluluğunu güvence altına almak ve neşesini bulmak beni hayatta tuttu. Karanlık her çöktüğünde ve rüyalar çok gerçek olduğunda onu düşünüyorum.

Tatlı küçük Lilac, devam edemeyecek kadar yorgun olduğum için kendi canıma kıydığımı öğrenmek zorunda kaldı. Kendini suçlamasını ya da benim acımın peşini bırakmamasını asla istemem. Bunu ona yapmazdım.

Onun neşesini koruyabilmesi için hayatım boyunca ne kadar acı çekmem gerekiyorsa çekeceğim.

"Ne sikime okul yıllığıma bakıyorsun?"

"Dolabımdaki bir kutuda buldum. Bu altın değerinde." Biraz gülüyor ve sayfaların çevrildiğini duyabiliyorum, "Emo olayına kendini gerçekten adanmış gibiydin."

Stüdyoya doğru ilerleyip bir sprej şişesi temizlik sıvısı ve tabureleri silmek için bir havlu alırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Siyah annenin en nefret ettiği renktir. Sessizce isyan etmeye çalışıyordum."

Benimki gibi ebeveynlerle büyüdüğünüzde bir gencin ailesine karşı isyan etmek için yapabileceği çok şey vardır. Konuşacak yaşa geldiğimden beri, onların sabrının sınırlarını test ediyorum.

Kendime onları kızdıracak kadar sınır koydum ama notlarımı mükemmel tuttum ve sanat ödülleri bir rafa kaldırdım, böylece ahırda hala iyi bir küçük ödül atıydım. Sadece sosyeteyi korkutacak kadar vahşiydim.

On sekiz yaşına geldiğimde artık siyah göz kalemine ve metal çivilere ihtiyacım kalmamıştı. Ne istersem yapabilirdim.

Bu zihniyet yüzünden kaçırıldım ve bir bodruma kapatıldım.

Şimdi onlara iyi davranmak kız kardeşim için nezakettir.

"Sen ve Emmet çok tatlıydınız. Göz kalemi bile çok seksi."

Şok olmuş bir nefes aldım. Uzun zamandır onun adını duymamıştım. Onu düşünmeyeli ne kadar oldu?

Lanetli kalbim yüzünden mahvettiğim erkeklerin geçmişi kısa ama bir model göstermek için yeterli. Sanırım en çok Emmet canımı yaktı. Birbirimizi on altı yaşındaki çocukların sevebileceği her şekilde sevdik.

Resmi rapor, köprüden atlamasına depresyonunun neden olduğu yönünde olsa da, herkes her zaman benim yaptığımı biliyordu. Cenazesine gitmeme izin vermeyen ailesi bile biliyordu.

Bir gün önce ayrılmış olmamız tesadüf değildi. İlişkiyi bitirmeyi ben üstlenmiştim. Bu benim hatamdı.

Üvey annem evimizde yapılan bir şaka olarak bana cadı diyebilir ama bir konuda haklı.

Ben lanetliyim.

İçimde erkeklerin kalbini parçalayan bir büyü yaşıyor. Kemiklerim erkekleri çılgına çeviren kara bir büyüden oluşuyor. Yaşadığım bu lanet, aşkı ölümcül bir silah haline getiriyor.

Bana aşık olmak korku değil. *Onlara aşık olduğumda ne olacağıdır.*

Sevdiğim her erkek ya ortadan kayboldu, öldüler ya da akıllarını kaybettiler. Büyü çoğu kişinin inandığı bir şey olmayabilir. Lanetler bazıları için gerçek olmayabilir, ancak bu trajedilerdeki ortak noktanın her zaman siz olduğunuzu fark edene kadar bir şeyler sadece birçok kez olabilir.

"Buluşmalarımız için beni almaya geldiğinde sana jelibon getirirdi. Ondan hoşlanırdın."

Emmet hakkında konuşmak, lisede olduğum kişiyi düşünmek, eski bir arkadaşımı anımsamak gibi geliyor.

Sınıf arkadaşı. İzlediğim ve hakkında bir şeyler duyduğum ama hiç tanımadığım biri.

Eskiden olduğum kişi ile şimdi olduğum kişi arasındaki mesafeyi ölçmek imkansız.

Eskiden olduğum kişi ile şimdiki kişi arasındaki mesafe? Işık yılları.

"Tabii ki öyle. Ben çocuktum ve o bana şeker getirdi. Hâlâ onu kıyaslayabileceğim başka biri yok." Orada olmasam da kollarını havaya kaldırdığını görebiliyorum. "Biriyle çıkmayı reddediyorsun, bu da iyi bir kız kardeşin yapması gerektiği gibi kimseyi ızgara yapamayacağım anlamına geliyor."

Umarım nefesini tutmuyordur. Bir daha hayatıma romantik bir şekilde başka biri giremeyecek. Bunu, insanların kendilerine doğru fırsat verilmediği için şaka ya da kalkan olarak söylediği tipik bir şekilde söylemiyorum.

Demek istediğim, ruh eşim bulutlardan inse ve kader aynaya büyük harflerle o kişinin aradığım kişi olduğunu yazsa bile? Yine de arkamı döner ve onu görmemiş gibi uzaklaştırdım.

"Yalnız olmayı seviyorum, Li. Bu beni rahatsız etmiyor."

Tabureleri bitiriyorum, temizlik malzemelerini bir dolabın altına kaydırıyorum ve bir dizi küçük kil heykelin bulunduğu ahşap masalardan birine yaslanıyorum.

"Evet, öyle."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. "Pardon?"

"Kimse yalnız olmaktan hoşlanmaz, özellikle de sen Cora. Anlıyorum, insanlara yaklaştıklarında onları tersleyen bu soğuk, uzak versiyonunu dünyaya göstermeyi seviyorsun. Seni suçlamıyorum. Ama yalan söyleme ve bundan zevk aldığını söyleme. Seni tanıyorum."

Benden daha genç ama kalın kafalı değil. Onu her şeyden koruyamam ve her şeyi anlamasa da Lilac'ın ayrıntılara ihtiyacı yok. Sadece ablasının o sonbahar gecesi kaybolan kişi olmadığını biliyor.

"Terapi için Cash App mi yoksa Venmo mu kullanmalıyım?"

"Bu akşam geleyim, bana kahverengi tereyağlı gnocchi yap. Ödeşmiş oluruz."

Küçük bir kahkaha attım. "Ne zaman-" "Aman Tanrım," dedi birden.

Konuşmamızın tonu hafif ve kolaydan başka bir şeye dönüşüyor. Elim telefonu almak için uzanıyor, yaptığım şeyi bırakıp anahtarlarımı aramaya başlıyorum, hemen ailemin evine gitmeye hazırım.

Telefonda defalarca, "Aman Tanrım, aman Tanrım. Bu olmuyor, bu olmuyor."

"Leylak." Sesim keskin, onu panikten uzaklaştırmaya çalışıyorum ki neler olduğunu anlayabileyim. "Ne oldu?"

"Coraline, ben-" diye kekeliyor. Korku elini boğazına sokmuş ve ses tellerini boğmuştu. "Haberler. Haberleri aç."

Kafa karışıklığım endişeyle karışıyor. Kendime nefes almayı hatırlatıyorum, ciğerlerimden aldığım ve verdiğim her nefese odaklanıyorum. Televizyon kumandasını bulduğumda, terli avuçlarımdan kayıp yere düşüyor.

Her nasılsa bu sırada güç düşmesine basılır ve ekran aydınlanır. Görünen rastgele haber kanalı tüm kanalları ele geçirmiş olmalı, acil durum yayını tüm yerel kanallara yayılıyor.

Söyledikleri her şeyi anlamaya çalışırken haber spikerinin sesi dikkatimi çekiyor. Sesleri içimde dönen kaosa katkıda bulunuyor. Kargaşa, kemikler ve dişler. Travmamın mezarı terk edilmiş bir şekilde kazılıyor.

"Coraline! Cora! İyi misin? Neredesin? Yoldayım..."

Telefonum yere yuvarlanırken çok hafif bir şekilde Leylak'ın sesini duyuyorum. Ayaklarım ileri doğru tökezlerken ağırlığım dizlerimin taşıyamayacağı kadar ağırlaşıyor. Kendimi ayakta tutmaya, yere yığılmamaya çalışırken bir elim dışarı fırlıyor ve masaya çarpıyor.

O mesajın bir şaka ya da tesadüf olmadığını biliyordum. İçgüdülerime güvenmeliydim. Beni ve Lilac'ı buradan daha erken çıkarmalıydim.

Önümde kırmızı renkli bir ekran beliriyor. Sol tarafta, hafızamdan tanıdığım bir yüzü tasvir eden tekil bir sabıka fotoğrafı duruyor. Old Spice kokusu burnuma doluyor, baş döndürücü mide bulantısı bedenimin sallanmasına neden oluyor.

"Son dakika haberi. Bir mahkum dün gece Rimond Cezaevinden kaçtı. Mahkumun Stephen Sinclair olduğu ve iki yıldan biraz daha uzun bir süre önce ulusal bir seks ticareti organizasyonuna karıştığı için tutuklandığı söylendi. Kolluk kuvvetleri bu adamın silahlı ve tehlikeli olduğunu düşünüyor."

Hasta bir yanım rahatladı. Bekleme oyunu sonunda bitti. Bu asla bir "eğer" değildi, her zaman bir "ne zaman" oldu. O bodrumdan adımımı attığım andan beri, bana geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyordu.

Nefesimi tutmuş, öcümün geri dönmesini bekliyordum.

Stephen'ın yüzü tekrar ekranda beliriyor. Göğsüm çatlıyor ve sel kapılarının açıldığını hissediyorum.

Onlara söyledim. Hepsine söyledim. Günlerce bağırdım.

Ben onun Kirke'siydim ve Stephen Sinclair her zaman benim için gelirdi.

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

YEDİ
DÜŞEN GÖLGELER
SILAS

Çalıkların ve ağaçların istila ettiği patıkada güçlkle ilerlerken uğuldayan rüzgâr yüzüme çarpıyor. Havaya tuz kokusu siniyor ve patikanın ağzına geldiğimde, gökyüzünün ufkunda kaybolan uzun kara parçasını görebiliyorum.

Üç siluet kararan gökyüzünü çiziyor.

Zirve, Oregon Sahili'nin üzerinde yükseliyor ve sadece yerel halkın bildiği bir plaj olan Black Sands Koyu'nu gölgeliyor. Sivri kayalara çarpan dalgaların sesini duyabiliyorum ve sadece bu ses bile anılarımı canlandırıyor.

Yollarımız ayrıldığından beri ayaklarım bu özel toprak parçasını hissetmemişti. Tepe تنها, gizli, bize ait. Büyüdüğümüz, yollarımızı ayırdığımız ve şimdi yeniden bir araya geldiğimiz yer.

Burayı bulduğumuz andan itibaren bizim olmuştu.

Rüzgâr uğultuları, çok uzun zamandır evimiz dediğimiz sahil kasabasından yankılanıyordu. Bu bizim kırılma noktamızdı. İhanet ve kötülükle dolu bir yerde yaşamaktan bıkmıştık.

Her bir arnavut kaldırımı köşesinde gizlenen sırlar.

Ben uçurumun kenarına doğru yürürken güneş yavaşça batıyor ve bir bulut örtüsünün ardında kayboluyor.

"Evinize hoş geldiniz," diye selamlıyorum üçünü de, sesim rüzgâra kapılıyor.

Rook dönüp bana bakıyor, açık kahverengi saçları arkaya doğru uzanan düz banknotun arasından görünüyor. Sanki döndüklerinden beri birbirimizi ilk kez görüyormuşuz gibi beni sıkıca kucaklarken yüzünde bir sırıtış var. Ama bu Rook ve bazen istediğini yapmasına izin vermeniz gerekir.

Duman. Her zaman duman gibi kokardı.

Sırtını sıvazlayarak uzaklaşıyorum ve Thatcher'a doğru başımı sallayarak sessizce selam veriyorum, fiziksel temastan kaçınmak için ellerini pantolonunun içine sokmuştu. Uçurumdan en son dönen Alistair oldu, deri ceketini omuzlarına kadar uzanıyordu.

Lisedekiyle aynı olduğuna eminim. "Kızlar iyi mi?"

"Şu anda evimi ele geçiriyor," diye homurdanıyor

Thatcher. "Kimse seninle yaşamaktan heyecan duymuyor, kaktüs. Yapma.

bu konuda çok endişeli görünüyorsun."

"Döndüğüm ilk gece ve Rook şimdiden birini öldürdü." Alistair'in çenesi seğiriyor, sinirli bir elini ağzında gezdiriyor. "Burası lanet olası bir kara delik, ev değil."

"Ben kimseyi öldürmedim. Birine ilaç verdim ve köprüden düşmesine yardım ettim. Kanunun gözünde ikisi çok farklı şeyler."

Thatcher gözlerini devirir. "Hukuk fakültesine gireli sadece iki saniye oldu. Sakin ol."

"Senden iki saniye daha uzun," diye mırıldanıyor Rook, elini Skittles'la doldurup ağzına atmadan önce. "Bir gün yanlış kişiyi bıçakladıktan sonra o saniyelere ihtiyacın bile olabilir."

Bunu yaparken hepimiz seksen yaşında olacağız ve çocuklar gibi tartışacağız. Ya da belki sadece ben ve Alistair, Rook ve Thatcher'ın geriatrik versiyonlarını ayırıyor olacağız.

Son sözü söylememe yeteneğine sahip olmayan Thatcher, rüzgar takım elbisesinin ceketini uçururken kendini beğenmiş bir şekilde orada öylece durmaktadır.

"Senin aksine, bebeğim, benim ailem beni gerçekten sevdi ve ben aileme erişmek için yargı sisteminde çalışmak zorunda değilim.

miras."

Alistair gülme ve şok karışımı bir boğulma sesi çıkarıyor ama bunu öksürerek kapatmaya çalışıyor. Yere bakarken başımı sallıyorum, alt dudağımı dişlerimin arasına alıp bir nefes çekiyorum.

Biz orada durup izlerken Rook küfürler savurarak çılgına dönüyor. Ama mirastan bahsetmek bana burada olmamızın birçok nedeninden birini hatırlattı.

İletişim kurma, konuşma noktalarına geçme veya küçük konuşmalarla başlama konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Büyürken sadece ihtiyacım olanı söyler ve yoluma devam ederdim. Kimsenin bundan fazlasına ihtiyacı yoktu.

Geçen gece Vervain'de olanlar hariç.

Hafızam bana Coraline'i hatırlatıyor, elleri gömleğime yapışmış.

İlk defa biri konuşmam için çaresizdi. Buna ihtiyacı vardı. Birinin sesime ihtiyaç duymasının nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum. Ama mırıldandığım her kelimeyle eridi. Gözlerindeki o vahşi bakış kayboldu ve nefes almaya başladı.

"Evlenmem gerek."

"Siktir" kelimesi Rook'un dudaklarında kısa kalıyor. Başımı kaldırdığımda üzerimde üç çift göz görüyorum. Beklenen, tabii ki. Kararan gökyüzünden hafif bir yağmur yağmaya başlarken kapüşonumu başıma doğru çekiyorum.

"Bunun sebebi baban mı?" Alistair soruyor. "Seni biriyle evlenmeye zorlamıyor, değil mi?"

"Hayır. Ama yönetim kurulu bana yasal olarak bağlı biri olana kadar CEO unvanını vermeyecek." O inatçı baş ağrısı gözlerimin tam arkasına geri döndü. "Babam satmak istiyor."

"O zaman

bırakalım satsın."

"Hayır."

Dişlerimi sıkarak Alistair'e kibirli bir bakış fırlatıyorum. O anlamıyor ve ben de asla

ona. Kontrol tamamen kendisinde olsaydı ailesinin soyadının çürümesine izin verirdi ve bunun için onu suçlamıyorum.

Benim ailem mi? Onun ailesi gibi değiller.

Onlarla tanıştığımda kendimi yabancı hissetmemin bir nedeni de buydu. Arkadaşlarımın her biri ebeveynleri tarafından korkunç ve acımasız bir çocukluk geçirmişti. Benimki yanlış teşhisler nedeniyle harika olmasa da, asla annem ve babam beni sevmediği için değildi.

Anlamazlar.

Benim yerime bir doktora inanarak hata yapmalarına rağmen, beni kurtarmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

"Babam tüm hayatını beni severek geçirdi. Bu onun soyadı, benim soyadım. Şirketinin satıldığını bilerek ölmesine izin vermeyeceğim."

"Evleneceksin o zaman? Sahte bir eş mi tutacaksın?"

"Babama bir kız arkadaşım olduğunu söyledim."

En gurur duyduğum ya da en akıllıca anım değildi. Ama bana zaman tanımasına ihtiyacım vardı ve ona gerçekten aşk için evleneceğime dair bir umut vermediğim sürece bunu yapmayacaktı.

Yapmam gerekeni yaptım. Her zaman yaptığım gibi.

"Silas, bunu sevgiyle söylüyorum," dedi Rook, yüzü şaşkınlık içindeydi, "ama bu da ne?"

En büyük sorunu olan o olacak. Kolaylık olsun diye biriyle evlenmem. Bu onu çıldırtacak. Çünkü iki gece önce bir adama zorla bir şişe ilaç yutturduğunu ve kız arkadaşına ilaç vermeye kalkıştığı için onu köprüden buz gibi suya ittiğini görmüş olsam da Rook'un kalbi çok yumuşak.

Rosemary'yi kaybettiğim andan beri tek istediği benim mutlu olmamdı. Bunun için ona asla kızmayacağım, benim üzerimde ne kadar koruyucu olduğu için, ilaç almam konusunda sürekli endişelenmesi beni çok rahatsız etse bile.

Ona söylemek daha kolay olmalı ama o çok korumacı olduğu için öyle olmuyor.

Tek söyleyebileceğim "Bir yolunu bulacağım".

Eninde sonunda bir yolunu bulacağım. Ama şu anda? Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Harika." Thatcher ellerini çırpıyor. "Çünkü yaklaşan düğününüzden daha önemli bir şey var. Stephen Sinclair hapisten çıktı ve bize şantaj yapıyor. Bu sorunla ilgili ne yapıyoruz?"

"Sen videoda bile yoksun, sık kafalı. Muhtemelen bir uyarıyla kurtulursun," diye homurdanan Rook, ön cebine uzanıp önceden sarılmış bir esrar çıkardı. "Nasıl dışarı çıktı ki?"

"Yardım edin. Kaçan tek mahkûmun o olduğundan emin olmak için aradığımda hapishane bana böyle bilgi verdi."

Bir duman bulutu Rook'un başını sarmadan hemen önce çakmağın sesi yankılanıyor.

"Babamın kilitli kaldığından emin olmalıyım," diye mırıldanıyor derin derin nefes alarak.

"Silas'ın e-postayı takip etmesini bekleyemeyiz. Harekete geçmeliyiz," diyor Alistair. "Eğer Stephen'sa, nerede olduğunu bilmiyoruz. Eğer başka biriye, biz de boku yeriz."

Başım giderek artan bir basınçla zonkluyor.

Taşıdığım suçluluk duygusu amansız bir yoldaş, gittiğim her yerde beni takip eden bir gölge. Bu üç insanı ve onların sevdiklerini riske attığımı sürekli hatırlatan, midemde bir çukur.

İntikam için duyduğum öfke ve çaresizlik bir kez daha hayatlarını alt üst etti. Eğer bir şey olursa, hapse girersek ya da biri ölürse, bunun sorumlusu benim. Bu benim hatam olacak ve bu benimle birlikte oturan bir yük.

Kederimin bencilliği onların laneti olacak.

"Özür dilerim," diyorum, sözümü nasıl geri alacağımdan ya da bundan daha iyi nasıl söyleyeceğimden emin değilim.

"Ne için?"

Rook'un kaşları birbirine çarpıyor, gözlerinin akı ot yüzünden pembeleşiyor.

"Bu benden." Ellerimi ön ceplerime sokup sızıntı yapan gökyüzüne bakıyorum. "Sizler geri geliyorsunuz. Şantaj. Hepsi benim suçum. Hepsi benim suçum. Rosemary'nin ölümünün peşini bırakamazdım, intikam almam gerekiyordu. Sen-"

"Kapa şu lanet çeneni." Alistair'in gücü uzaktaki gök gürültüsüyle birlikte gümbürdüyor. "Kafama silah dayanmadı. Hepimiz neye imza attığımızı biliyorduk ve bunu yine yapardım. Bunu isteyen tek kişi sen değilsin. Hepimiz bu yerden bir ısırık almak istedik."

"Birlikte başladık. Birlikte bitireceğiz," diye ekliyor Rook. "Bunu bitireceğiz ve bu lanet olası cehennem çukurunu geride bırakacağız. Hepimiz."

"Bu da şu anda elimizdeki tek izi takip etmemiz gerektiği anlamına geliyor," diye mırıldandı Thatcher. "Ve Rook bundan hiç hoşlanmayacak."

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

SEKİZ
TUVALIN İÇİNDEKİ SES
CORALINE

"ARTIK GÜVENDESİN."

O zaman neden kendimi bu kadar savunmasız hissediyorum? Neden ilerledikçe kendimi terk ediyormuşum gibi hissediyorum?

Aşinalık korumasından çıkarılıyorum, çok az açıklama ile bilinmeyene doğru itiliyorum. Ayaklarım sürükleniyor, geri dönmek için çaresizim. Gitmek istemiyorum.

Ancak, cezanın acısıyla uğraşmaktansa itaatkâr kalmanın her zaman daha iyi olduğunu öğrendim.

Üniformalı iki kişi yanımda, polis memurları, her biri bir eliyle kolumun üst kısmına sarılmış.

"172 çok merkezi. West Crew Lane 1798 numaraya ambulans istiyorum. Yüzünde ve kollarında ciddi kesikler olan bir kadın var."

"10-4, 172, kurtarma yolda."

Sesleri televizyon paraziti, havayı tırmalayan, tenimde çatırdayan rastgele bir gürültü. Kulaklarımı çok az amaçla dolduran bir vızıltı. Onları kelime olarak bile tanımıyorum, sadece sesler.

Başka insanları, onun dışında herhangi birini görmenin böyle bir şok yaratacağını hiç düşünmemiştim. Ondan başka birinin gelebileceği, düzenlenmiş sistemime yabancı bir karışıklıktı.

merdivenlerden inip loş bodruma girdi. Ondan başka birinin var olduğunu.

Başka bir yüz görmeyeli ne kadar oldu? Kendi yüzümü görmeyeli ne kadar oldu?

Acı veren sertlikteki elleriyle beni son basamağa yönlendiriyorlar, ardından açık bir kapıdan geçirip güneş ışığı alan bir odaya sokuyorlar. İrkiliyorum, hemen gözlerimi kapatıyorum ve başımı omzuma yaslıyorum.

Bedenim bu yeni odaya giren sert güneşten uzaklaşıyor. Alışmak için birkaç dakika harcıyorum, gözlerim yanarken kırptıştırıyorum. Mekânı algılamaya çalışıyorum, gözlerim bir kez daha kapanmak zorunda kalmadan önce sadece birkaç görüntü yakalayabiliyorum.

Oda bana göz kırpmalarım arasında anlık olarak geliyor.

Cilalı mobilyalar, akıllı cihazlar, tertemiz iç dekorasyon ve aralardan sızan tüm zenginlik. Bu bir mozaik, daha büyük bir resmin küçük bir parçası. Evinin üst katındaki bölüm.

Altında yaşadığım yer.

Tüm bu zaman boyunca, üstümde bir ev vardı. İnsanlar hayatlarını yaşıyor, etrafta koşuşturuyor, sadece birkaç metre aşağıdaki varlığımdan tamamen habersizdi.

İlerlerken bakışlarımı aşağıya çeviriyorum, ayaklarımı kaplayan is ve kire bakıyorum. Her adım, pırıl pırıl parke zemin üzerinde bir pislik lekesi bırakıyor. Ön kapıya doğru yürürken birkaç kişinin yanından geçiyoruz, her biri bulanıklaşıyor, tanınmaz hale geliyor, ben uyuşmuş bir şekilde bedenimin onların yönlendirmesine yenik düşmesine izin veriyorum. Dilim alt dudagımda geziniyor, ölü deriyi ve dikiş boyunca çatlakları hissediyorum.

Açık ön kapıya yaklaştığımızda, keskin havanın kokusunu alabiliyorum. Evden çıkıp merdivenlere adım attığımız anda beni pusuya düşürüyor. İçeri girerken boğazımı yakıyor, susamış ciğerlerim onu yutuyor. Sistemim sarsılıyor, dünya aniden gelen oksijenle dönüyor.

Temiz hava koklamayalı ne kadar oldu?

Görüşüm uyum sağlamaya çalışırken midem bulanıyor, duyularım dışarıdaki kaosla boğulmuş, aynı anda çok fazla şey oluyor. Tuğla garaj yolunu dolduran polis arabaları, bağırışlar, güneş.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Siren seslerinin ve gürültünün üstünde onun sesi var, bağırıyor, acı ve öfkeli, ama yine de öfkeli sinirlerime merhem oluyor.

"Adım-" Sesim boğazımdaki kuru eller tarafından boğuluyor, onun adını söyleyemiyorum.

Bir el ince kolumu sıkıyor, beni sözsüz bir şekilde rahatlatmak için hafifçe sıkıyor. "Sorun yok. O gidiyor. Onu götürüyoruz. Seni bir daha asla incitemeyecek."

Hangisinin bunu söylediğinden emin değilim çünkü odaklanabildiğim tek şey göğsümün panikle nasıl sıkıştığı.

Gidiyor mu?

Korku çenesini kapıyor, kalbime kilitleniyor ve geriye kalan azıcık şeyi de mideye indiriyor. Tırtıklı dişleri zar zor atan organımı yırtıp kemiriyor.

Korku, onu ne kadar sık beslerseniz besleyin, açlıktan ölmek üzere olan bir canavardır.

Çimenlerin karşısında Stephen birkaç polis memuruna karşı direnmekte, onlar kendisini açık bir polis arabasına doğru itmeye çalışırken onlara direnmektedir. Elleri arkadan kelepçeli ve kirli sarı saçları dağınık, çırpındıkça sallanıyor.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, yanaklarımdan aşağı kayıyor ve çenemin altını gıdıklıyor. Benimle kaldığı gecelerde saçları böyle görünürdü.

İkimiz bodrumun köşesine sıkıştırılmış o ince, sararmış şiltenin üzerindeydik. Başını başucuma yasladığında sıcak ağzından çıkan her düzenli nefesi tenimde hissediyordum.

göğsünü. Avuçlarım onun saçlarının yumuşaklığını hatırlıyor, parmaklarımın arasındaki boşluklar ipeksi telleri özlüyor.

Saatlerce orada uzanır, duvara bantlamama izin verdiği kara kalem çizimlerime bakar, sonunda uykuya dalana kadar gününden bahsederdik. Hiçbir kelimenin konuşulmadığı o yalnız anlarda her şey yolundaymış gibi gelirdi.

Acı ya da üzüntü yoktu. Sadece biz vardık. Ben onundum. Ve o da benimdi.

"Coraline-"

Vücudum neredeyse içgüdüsel olarak hareket ediyor. Beni tutan ellerden kurtulup, gücün etkisiyle öne doğru tökezliyorum. Zayıf bacaklarım altımda sallanıyor, hareket ederken ağırlığımı taşımakta zorlanıyorum. Çimlerin üzerinde koşarken koordinasyonsuz ve halsizim, sabit bir depar atana kadar ayağımı beklediğimden daha hızlı buluyorum.

Çimlerin yaprakları ayaklarımın tabanını okşuyor. Keçeleşmiş saçlarım rüzgârı yakalıyor ve belime doğru sallandığını hissediyorum.

"Stephen!" diye bağıriyorum. Çılgılığımın gücü zaten hassas olan boğazımı parçalıyor ama acıyı umursayacak durumda değilim.

Sesim dikkatini çekiyor, başı bana doğru dönüyor, beni ararken kaşları birbirine çatılıyor. Bu mesafeden mavi gözlerini bir an için yakalıyorum, keskin ve her şeyi gören. Rüzgârın şiddeti lekeli beyaz gömleğimi omzumdan uçuruyor ve oradaki eski bandajı ortaya çıkarıyor.

Sert bakışları beni bulduğunda anında yumuşuyor, yüzü gevşiyor ve gözleri aşağıya bakıyor. Midem bulanıyor ve sonraki hareketlerim, yanındaki nöbetçileri buna izin verecek kadar hazırlıksız yakalıyor.

Kendimi ona doğru attım.

Kollarımı boynuna dolayarak yüzümü göğsüne gömüyorum. Arabanın kapısını arkadan çarparken çıkardığı ses

Yankılanan bir gümbürtü. Odun ve baharat kokusu etrafımı sarıyor.

Ruhum kadar bedenim de ona tutunuyor. O benim yerçekimim. Dünyam, güneşim ve ayım. Kim bilir ne zamandır kulaklarımda başka bir ses yok. Başka bir dokunuş hissetmedim ya da onun sağlamadığı havayı solumadım.

Onsuz hayatımı zar zor hatırlıyorum. Kendi adım yabancı bir kelime.

Stephen Sinclair benim evim. Beni güvende tutan zincirleri için bileklerim ağrıyor. Beni besleyen onun elleri, beni hem kıran hem de iyileştiren onun öpücüğü. Başka hiç kimse beni sevemedi.

Sadece o.

"Beni bırakma," diye haykırıyorum gömleğinin içine, ellerimi vücuduna sokup onu kendime çekiyorum. "Lütfen, söz vermiştin. Beni asla terk etmeyeceğine söz vermiştin. Çok iyi davrandım."

İç çekişinin nefesi yanağımı okşuyor. Dudaklarının başımın yan tarafına bastırıldığını hissetmek, nazik dokunuşa daha fazla itilmemi sağlıyor. Sesi kulağımda bir uğultu gibi, korkumu yatıştırıyor.

"Circe, tatlı kızım," diye mırıldanır. "Ancak onlara gerçeği söylersen geri dönebiliriz. Onlara seni orada tutmadığımı söyle. Sen benimle kalmak istedin. Söyle onlara, ben de seni asla terk etmeyeyim."

Circe.

Sadece Circe.

Patlamam karşısında şok içinde donup kalan polisler şimdi yeniden hareketlendi. Hemen harekete geçerek elleriyle beni yakaladılar, bizi şiddetle ayırmaya çalıştılar ama ben bırakmayı reddediyorum.

"Ben-" Bir hıçkırık kelimelerimi çalıyor, kırılğan kemiklerim için dayanılmaz bir sarsıntı. "Korkuyorum, Stephen. Beni nereye götürüyorlar? Gidemezsin, lütfen!"

Bedeninin ortadan kalkması sarsıcı oldu, sıcaklığın yerini hemen terk edilmenin acı soğuşu aldı. Sarıldım ve geriye doğru sürüklendim ama savaşımaya devam ediyorum. Ellerim tırmalıyor ve tırmalıyor, onun için çılgılık atıyorum.

Ayrı kalamayız. Beni terk etmesine izin veremem. Anlamıyorlar mı? Görmüyorlar mı?

O beni seviyor. Ben de onu seviyorum.

Ağlıyorum, ağlıyorum, ağlıyorum.

Akıtacak suyum kalmayana, tek yapabildiğim kuru kabarma ve titreme olana kadar hıçkırıyorum. Gözlerim kapanana kadar gözyaşlarım beni boğuyor ve tek duyabildiğim beni çekip götürürken söylediği veda sözleri oluyor.

Bana söylediği son sözler.

"Sen benimsin ve senin için geri döneceğim Kirke. Her zaman sana geri döneceğim. Sen sadece bana aitsin."

Biri yanımdan geçerken omzuma dokunuyor, göz kırpmamı sağlıyor. Nerede olduğumu, ne yaptığımı hatırlamak için bir saniyemi ayırıyorum. Birbirine karışan insanların vızıltısı kulaklarımı dolduruyor ve dikkatimi, etkinlik için bir vitrine dönüştürdüğüm stüdyomu dolduran insanlara yeniden odaklıyorum. Sisinden göz kırpiyorum, topuklu ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı oynatıyorum, şimdiki zamanımın zeminini altımda hissetmeye çalışıyorum.

Kulaklarımda birbirine karışan insanların vızıltısına odaklanıyorum, stüdyomun etrafında dönen bedenler onların eğlenmesi için sergileniyor. Gümüş tabaklar üzerinde vals yapan çabaların kokusunu alıyorum.

Ben iyiyim. O burada değil. Ben iyiyim.

Geçen gün aldığım o mesaj, bugünkü hayatımda kalmamı daha da zorlaştırdı. Kabuslarım daha da kötüleşti ve birdenbire ortaya çıkan flashbackler geri döndü.

Son iki yılda başardığım küçük işler sürüklenip gitti. Rüzgarda bir çırpınış. Aptalca bir eşek şakası yapan birinden

gelen bir mesaj ve ben

Dikişlerimi yeniden attım, kırıp açtım ve kanayan ellerimle içimi temizledim.

Burada, insanlarla dolu bu odada duruyorum, çalışmalarına hayran olmalarına izin veriyorum, bana hayran olmalarına izin veriyorum, derinlerde bir yerde utancı görüp görmediklerini merak ediyorum. Ne kadar zayıf olduğumu, beni esir alan kişiye aşık olduğum için ne kadar aptal ve salak hissettiğimi görebiliyorlar mı?

Ne olduğu hakkında spekülasyonlar yapan makaleler yazan ve aşırı röportajlar için yalvaran bu insanlar beni yargılıyorlar. Sanki nasıl bir şey olduğunu biliyorlarmış gibi, sanki benim katlandığım işkenceye iki saniye dayanabilirlermiş gibi.

Hiçbiri hayatta kalmak için ne gerektiğini bilmiyor. Vücudumun hayatta kalmak için ne yaptığını.

"Bu parça çok çarpıcı, Coraline."

Yumuşak bir el dirseğime dokununca irkiliyorum, tanıdık yüzü fark edince başım dönüyor ve omuzlarım gevşiyor.

Hedi Tenor.

Komşu kasabadan kalbi kırık bir anne. Tek kızı Emma, Stephen tutuklandıktan sonra babamın nakliye konteynırlarından kurtarılan çok sayıda kızdan biriydi.

Ancak Emma'nın hikayesi bir kurtarma ve neşe hikayesi değildi. Aldığı yaralar onu soğuk ve sessiz bir hastane yatağında öldürmeden önce sadece üç ay dayanabildi. Hedi, Light'ı onun anısına yarattı.

Sinclair ailesi tarafından onlarca yıldır yürütölen işkenceci seks çetesinden hayatta kalanları desteklemeye adanmış bir organizasyondur. Halo, insan ticaretine maruz kalmış, kaybolmuş ve öldürölmüş binlerce kadından sorumlu. Ancak Light, aileler ve hayatta kalanlar için kaynak sağlanmasına yardımcı oluyor.

Barınma, ücretsiz terapi, grup danışmanlığı, mali danışmanlar. Topluma yeniden entegre olmaya çalışırken karşılaşabilecekleri her türlü zorlukta yardımcı oluyorlar.

"200 bin dolar biraz fazla değil mi? Yani, iş inanılmaz, ama vay canına, bu bir

Büyük bir fiyat etiketi." Burnunu kırıştırıyor, pahalı bir şampanya flütünü dudaklarına götürürken etrafımızdaki zenginliğin farkında değil.

En azından şampanya olduğunu düşünüyorum. İşimin satılması dışında bu gala hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tüm etkinliği Regina'nın planlayıcısına bıraktım. Zaten bunların hiçbirisi benim için önemli değildi.

Bir zamanlar endüstriyel cephesiyle sokağın köşesine hakim olan cesur bir depoyken, onu dönüştürmek için aylarca çalıştım ve yaratıcılığın nefes almasına izin veren bir sanat stüdyosuna dönüştürdüm. Sanatçılar için bir cennet.

Dış cepheyi kendi haline bırakmıştım, tuğlanın yıpranmış cazibesi hoşuma gitmişti. Yüksek tavanlardaki orijinal çelik kirişlere bakıyorum, mümkün olduğunca fazla doğal ışık almak istediğim için koydurduğum büyük pencere duvarıyla iyi uyum sağlıyor.

Beton zeminler pürüzsüz bir cilayla parlatılmış ve bir önceki sınıftan kalan boya sıçramaları hala zemini süslüyor. Planlamacı, malzemelerin, şövalelerin ve çizim tahtalarının bulunduğu sağlam çalışma masalarını taşıyarak iyi iş çıkarmış. Deponun duvarları sanat eserlerimle bezenmiş, konukların mekanda gezinmesi için düzenlenmiş. Hatta bir zamanlar vintage kanepeler ve koltuklarla dolu rahat bir salon olan küçük köşeyi zarif bir alan olarak yeniden tasarladılar.

Sofistike, lüks, gösterişli. Nefret ettiğim her şey.

"Zengin bir pislik zaten iki katını ödedi." Dudaklarımın kenarları eğildi. "Hepsi için."

Üvey annem ve babamla birlikte Ponderosa Springs'in yüksek sosyetesinde de katılıyor. Böyle bir etkinliği nasıl kaçırabilirler ki? Hayatta kalan Coraline Whittaker, resimlerini bir kereye mahsus özel bir sergide mi satıyor?

Söylenti değirmeni ve derin cepler için kaçırılmayacak kadar iyi.

Hedi'nin gözleri genişler. "Burada on iki sanat eseri var. Bu kadar parayı bağışlamana izin vermem mümkün değil. Bir kısmını kendine saklamalısın."

Ona sert bir bakış fırlattım. "Yapabilirsin ve yapacaksın da." Bakışlarımı kısa bir süreliğine odanın içinde tasarımcı kıyafetleri ve burunlarını havaya kaldırmış insanlara yöneltiyorum. "Bu insanlardan para aldığın için kendini suçlu hissetme. Sizi temin ederim, sizin cebinizde olması onlarınkinden çok daha iyi."

Paralarını uyuşturucu ve şantaj için kullanıyorlar, yeni yatlarla ve eskortlara sayısız dolar harcıyorlar. En azından bu şekilde, paranın nereye gittiğini biraz kontrol edebiliyorum.

Sanatıma bir fiyat etiketi koymanın tek yolu bu zaten. Hedi ve ekibine yardım ettiğimi bilmek. Yardım etmek için bir şey yaptığımı bilmek.

"Tüm bunları yapıyorsun, öğretmenlik yapıyorsun, açıkça sevmediğin bu insanlara maruz kalıyorsun ama tek bir toplantıya bile gelmiyorsun?" Sarışın bir kaşını kaldırarak beni dikkatle izliyor.

"Bu bir kompleks." Omuz silkiyorum. "Bu toplantılara benden çok daha fazla ihtiyacı olan başka insanlar var. Ben sadece kaynakları boşa harcamış olurum."

İlk tanıştığımızda, beni grup seansına götürmek için aylarca uğraştı. Gözbebeklerimi cımbızla çıkarmayı tercih ederdim ve bunu ona söylemiştim. İnsanların önünde travmalarımı anlatmayı sevmiyorum ve ayrıca söylediklerimde ciddiydim.

Buna benden çok daha fazla ihtiyacı olan başka kadınlar da var.

Ancak, hayatta kalanlara bazı ücretsiz dersler vermekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sorduğunda, cevabım hemen evet oldu. Pek çok şeyi reddediyorum ama buna ihtiyacım vardı, dibe vurmamı engellemek için tutunacak bir şeye.

Sanat hayatımda hiç ders vermedim ve dürüst olmak gerekirse kendimi bir öğretmen olarak görmüyorum. Ben sadece farklı medyumları ve bunların tuvale en iyi nasıl uygulanacağını açıklıyorum. Gerisi onlara kalıyor. Birlikte geçirdiğimiz iki saat içinde ne yaratmak istiyorlarsa tamamen onlara kalmış.

Konuşabilir ya da sessiz kalabilirler. Boyayabilir ya da izebilirler. Heykel ya da kalıp. Buradan içeri girdiklerinde kırık dökük olmaktan başka bir beklentileri yok.

Sanatta, sırf ondan güzel bir şey çıkarabilmek için kendinizin en çirkin versiyonu olmanıza izin verilir.

İ geçiriyor, başını sallarken biraz sağa yatırıyor. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne yapacaksın?"

"Bu." Bedenimi işaret ediyor. "Paran olması, yaşadıklarının geçerli olmadığı anlamına gelmez bebeğim. Para bu acıyı asla yok edemez. Acı çekmeye hakkın var. Bir sonraki kişi kadar senin de bu konuda konuşmaya hakkın var."

Midemde bir çukur var, ağır taşlar beni aşağı çekiyor, midemi bulandırıyor. İyi niyetli olduğunu biliyorum ve ne dediğini duyuyorum ama asla anlamayacak.

Suçluluk, utanç.

Geceleri hava soğukken onun dokunuşunu nasıl arzuladığımı, o merdivenlerden indiğinde yemeğin bile önemli olmadığını düşündüğümde kendimden her geçen gün daha fazla nefret ediyorum. Sadece onu görmek istiyordum. Onun etrafında olmak.

Onu ne kadar çok sevdiğimi bilmek beni hasta ediyor. Benim sorunun neydi? Bunu kim yapar ki?

Cevap vermek yerine başımı sallıyorum, dikkatimi tekrar resmime veriyorum ve sessizliğimin onun için yeterli olmasını umuyorum ve Hedi olduğu için, nazik olduğu için, yeterli oluyor.

"Bunu ne zaman yaptın?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Bir yıldan biraz fazla bir süre önce."

Üzerinde geçirdiğim dört koca günü hatırlıyorum. Gece yarısı yataktan kalkıp tam da bu stüdyoya, dışarıda kuşlar cıvıldayana kadar boş bir tuvale bakmak için nasıl tökezlediğimi.

Fırçayı elime almam bütün bir günümü aldı. Kafamın içinde hissettiklerimi yaratmayı kendime vasiyet etmek. Onu görebiliyordum.

ama sanki ellerim nasıl resim yapılacağını unutmuş gibiydi. Bu da kendi başına yeterince acı verici.

İyi olduğunuz tek şey, yapmanız gerektiğini düşündüğünüz tek şey ve aniden yapamıyor musunuz? Bu çok üzücü.

Ama fırça tuvale dokunduğunda kas hafızası devreye girdi. Yağlı boya tabloyu önüme seren her vuruş ve sıçrama, yarılmış bir damardan çıkan kan gibi ortaya çıktı.

"Adı ne? Resimlerin isimleri vardır, değil mi?"

Tuale bakıyorum.

Resimde bir adamın yüzü iki parçaya bölünmüştür. Üst yarısı, kararan bir arka plana sorunsuzca karışıyor, uzaktaki küçük bir kozmos gerçeküstü bir unsur ekliyor. Yüzünün alt yarısı görülebiliyor. Bunu doğru yapmak saatlerimi aldı. Sert bir çizgiyle çizilmiş bir ağız, derisinde mavimsi gri bir ton, sanki sadece bir heykelmiş gibi hareketsiz.

Kimin ilham verdiğini kimsenin bilmesi mümkün değil. Bir yabancının satın aldığı bu resimlerin çoğu, ruhumun içindeki ham, derin, acılı bir yerden geliyor.

Ancak, evren heveslidir.

Son zamanlarda, içimdeki o yeri bilen bir kişi olduğunu bana sürekli hatırlatıyor gibi görünüyor. Duyan. Tanıklık etti. Sakinleştirdi.

Tanıdık bir ses Hedi'nin sorusunu yanıtlarken tüylerim diken diken oluyor.

"Tuvaldeki Ses."

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

DOKUZ
BİR TEKLİF
SILAS

BURAYA TAMAMEN KALBİMİN İYİLİĞİ İÇİN GELMEDİM.

Light'ın davetini kabul ettiğimde, Coraline'in spot ışığı sanatçısı olduğunu biliyordum.

Burada olacağını biliyordum ve onu görmek istedim.

Vervain'de olanlardan ve Stephen'ın kaçış haberinden sonra, onunla iletişime geçmediğinden emin olmak istedim. Hiç mantıklı değildi ama iyi olduğundan emin olmak istedim.

Coraline Whittaker bu kasaba için bir gizem. Benim için.

O bir seraptır, ışık ışınlarını bükerek tanıdık bir yüz olan ancak yüzeyin altında bilinmeyen bir kızın görüntüsünü oluşturan doğal olarak meydana gelen optik bir fenomendir.

Kendini dönüştürdüğü şeye hayranım. Acısını nasıl öfkeye dönüştürdü. Çok fazla soru soran haber ekiplerinin ellerini ısırdı. Kasaba halkı toplum içinde ona yaklaşmasın diye bakışlarını sertleştirdi.

Korkulacak bir şeye dönüştü.

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Korkutucu olmak ne kadar kolay. İnsanlar sizden korkarsa, yaklaşma riskini almazlar.

Gerçek şu ki Coraline'i tanımıyorum. Pek tanımıyorum.

Onu neyin güldürdüğü ya da en sevdiği renk değil. Büyüdüğünde kim olmak istediği ya da kabuklu deniz ürünlerine alerjisi olup olmadığı değil.

Bunu benim için tuhaf yapan da bu. Buna sahip olmak hiç tanımadığım bir insanla *bağlantı kurmak*.

Onu pek çok kişinin tanıdığı gibi tanımıyorum ama başka hiç kimsenin tanıyamayacağı bir şekilde tanıyorum.

Travmamız, iç içe geçmiş bir yolda iki yabancının paylaştığı benzer bir ruh, duygusal çalkantıdır. İkimiz de kaçıyoruz, unutmaya çalışıyoruz ve geçmiş bunun için ikimizi de cezalandırıyor.

Light'ın bu etkinliğin organizatörü olması benim için sadece manevi bir bonus oldu.

Hedi Tenor, kuruluşu yeni başlattığı dönemde babamın şirketine gelmiş ve kurucu ortak olmamızı istemişti. Yönetim kurulu, bunun Hawthorne'un adını iyi bir şeye bağlamanın bir yolu olduğunu söylemişti.

Reddetmiştim.

Bunun yerine, ne zaman finansmana ya da Rosemary'nin adına bir bağışa ihtiyaçları olsa ona bir çek kesiyorum. Bu kuruluşun, Hedi'nin çalışmalarının ve acısının Hawthorne Technology için bir pazarlama aracı haline gelmesini istemedim.

Bu kızlar bir acıma kartından daha fazlasını hak ediyor. "Ne görüyorsun?"

Sadece başımı çevirip yanımda hareketsiz duran ona bakıyorum. Omuzlarımız arasında birkaç santim var ve bir boşluk yaratıyor. Bunun ne kadar bariz olduğunu biliyor mu? Duygusal olarak olduğu kadar fiziksel olarak da başkalarıyla arasına nasıl mesafe koyduğunu?

Gözlerimle narin burnunun eğimini takip ediyorum, çivit rengi tırnaklarımla beyaz saçlarından bir parçayı kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Ne görüyorum?

Bu odadaki neredeyse her erkeğin bir şekilde durup hayranlık duyduğu bir kadın.

Sadece sanatçı olduğu için değil, cazibesi yüzünden. Bunun güzelliğiyle hiçbir ilgisi yok. Pek çok kadın güzeldir ama o, başkaları üzerinde yarattığı etkinin farkında olmadan sessizce dikkatleri üzerine çekiyor. Yürüyüşünde, konuşurken yaptığı jestlerde, duruşunda.

Gözlerinde, dudaklarını düz bir çizgi halinde çizen mesafeli bir parıltı var. Bu onu yaklaşılmaz kılıyor, sanki zihninde yüzen düşünceleri rahatsız etmek istemiyormuşsunuz gibi.

Ve yine de...

Kendine engel olamıyorsun. Onu yakından görmekten başka seçeneğiniz yok.

Giydiği gümüş rengi elbisenin her kıvrıma uyması, göğsünün alt kısmına kadar inmesi ve sol bacağını kalçasının hemen üstüne kadar açıkta bırakması, bazılarında zevkli bir miktar ten verirken, onda kahredici bir miktar vermesi acı vermiyor.

Ellerimi ceplerime sokarak resme geri dönüyorum.

"Çok fazla düşünen ve çok az konuşan bir adam," diyorum, sesimin onun üzerinde bu aydınlık odada, sessiz bir koridorun gölgelerinde olduğu gibi aynı etkiyi yapıp yapmadığını merak ediyorum.

"*Forbes* 30 Yaş Altı 30, senin bir sanat eleştirmeni olduğunu söylemeyi unutmuş." Göz ucuyla ince kollarını göğsünün önünde kavuşturuşunu izliyorum.

"Hakkımda okuduğun her şeye inanıyor musun?"

"Okuduklarımdan hepsi yalanmış gibi görünüyor." Benimle ne kadar az ilgilendiğini hatırlatmak istercesine "az" kelimesinin altını çizmesi gözümde kaçmıyor. "Çok konuşmadığınızı söylüyorlar. Ama durum hiç de öyle görünmüyor."

"Seninle."

Cevabım onu şaşırttı. Belki dürüstlüğümden, belki de inançsızlığından. Çok fazla konuşmadığım doğru, ne yabancılarla ne de sadece eğlence için, ama onunla konuşmayı seviyorum.

Sesimin birileri tarafından duyulmak istediğini bilmek hoşuma gidiyor ve o bunu reddetse de, o olmak istiyor.

Birini. Sanırım Coraline Whittaker inanmamı istediğinden daha sık benimle ilgileniyor. Vervain'deki o gece yüzünden mi bana karşı bir merakı var? Onu uçurumdan düşmekten alıkoyan tek şey benim sesim olduğu için mi?

Hissettim.

O bağlantı. Onu Sinclair Malikanesi'nden çıkarken gördüğümde hissettiğim. Onu hastanede ziyaret ettiğimde hissettiğim. Beni aradığında sadece ikimizin anladığı o gizli dil. O kulüpte gözlerimi ondan ayırmama izin vermeyen kaderin küçük ipi.

Aramızda bir sır gibi uğulduyordu.

Makası alıp kesememek onu öldürüyor. Daha fazlasını istemem beni öldürüyor.

Kimseden daha fazlasını istememeliyim. Özellikle de ondan.

"Bunun beni özel hissettirmesi mi gerekiyor?"

Başımı yana çeviriyorum, gözlerimiz bu gece ilk kez karşılaşıyor. Zerre kadar utangaçlık yok. Bakışlarımı tutuyor, koyu renk yontulmuş bir kaşı kemerli, boyalı koyu kırmızı dudakları eğlenceye yer bırakmayan bir çizgi oluşturuyor.

Sert bir güzelliğe sahip, yüzünde çok az yumuşaklık izi var.

Kaygan kahverengi saçları omuzlarının arkasına kayıyor, öndeki beyaz çizgiler kulak memelerini delen elmasları göstermek için kulaklarının arkasına sıkışıyor. Her hareketi hesaplanmış gibi görünüyor, sanki ona sadece temkinli olmayı öğreten bir dünyada kendini koruma sanatını mükemmelleştirmiş gibi.

"Onun gibi bir şey," diye alay ediyorum, göz temasımızı hiç kesmeden.

İnsanların onu soğuk olarak görmesini istiyor.

Ama kestane rengi gözlerindeki sıcaklığı gizleyemiyor. Yalan söyleyemezler. Dünyayla arasına koyduğu mesafeyi başkalarına hatırlatan o soğuk kayıtsızlığa rağmen, yüzeyin altında daha yumuşak bir yaratığın kalıntıları var, sadece saklanıyor.

Etrafına diktiği görünmez kale onu herkesten koruyor. Kendisi de dahil, sanırım.

"Teşekkür etmek için mi peşime düştün?" diye ısırıldı, gözleri parlayarak. "Ya da Vervain'e kaçtığın için bir özre mi ihtiyacın var? Bana haber ver de bu konuyu kapatalım ve birbirimizin varlığından hiç haberdar olmadığımız günlere geri dönelim."

Sanırım bir parçam bundan zevk aldığı için sadist olabilir. Onun alaycılığından, onu acımasız yapan inatçılığından ne kadar rahatsız olmadığımı bilmek. Coraline'in düşmanı değilim ama bir tehdidim.

Bu tavrın bende işe yaramadığını biliyor ve bu onu çok rahatsız ediyor.

Çok şirin.

"Neden seni bu kadar rahatsız ediyorum Coraline?"

Başını sallıyor, kaşları ona vurmuşum gibi çatılıyor.

"Etmiyorsun," diyor kararlı bir şekilde, çenesini dik tutarak. "Çok sıkısın," diye mırıldanıyorum.

Dudaklarımın köşesi seğiriyor, sadece birazcık, kaşları saç çizgisine fırlarken ağzıma yayılmasını engelleyemediğim bir gülümseme. İnkâr edilemez pembe bir kızarıklık yanaklarını renklendiriyor.

İnsanlarla aram iyi olmayabilir ama bulmacalarda inanılmazımdır.

Ben onun düşmanı değilim. Ben bir tehdidim.

Coraline benden etkileniyor ve bu onu rahatsız ediyor. Onu o kadar rahatsız ediyor ki, biraz fazla zorlarsam zehrinin en kötüsüne maruz kalabilirim.

"Affedersiniz?" Coraline gücenmiş ya da en azından öyle görünmeye çalışarak alay ediyor.

"Duruşun sert, kollarını kavuşturmuşsun, sıkmaya devam edersen derinde çivi delikleri açmak üzeresin." Başımı biraz eğiyorum ve kollarını kavrayışını serbest bıraktığını görüyorum. "Vücudun bana rahatsız olduğunu söylüyor. Nedenini sordum."

Bir garson elinde fokurdayan bir şampanya tepsisiyle yanından geçerken, kadın bir kadeh kapıyor ve dikkatle tutuyor

parmaklarının arasında, bakışlarını indirirken, gözleri kapüşonlu. "Sadece benden ne istediğini bilmek istiyorum. Sadece bu işi bitirmeyi tercih ederim. Ön sevişmeye gerek yok."

Dilimi dişlerimin önünde yuvarlayarak dişlerimi emiyorum. Ben başımı sallayıp ona cinsel imalar için sessiz bir övgüde bulunurken, o sanki piyonunu arka sırama doğru hareket ettirmiş ve şah mat edebilmek için vezire terfi ettirmeye çalışıyormuş gibi kendini beğenmiş bir şekilde dimdik duruyor.

"Senden ne isteyebilirim ki?"

"Peki." İç çekiyor, şampanya bardağını dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor. "Şimdi sana iki iyilik borçluyum."

Ona bunların iyilik olmadığını söylemek üzereyim. Telefona cevap vermek ve onu koridorda sakinleştirmek, karşılığını ödemem gereken bir şey değil. Bunları karşılığında bir şey vermesi umuduyla yapmadım ama araya girdik.

"Silas!" Şirketin pazarlama müdürü Daniel Highland'a baktığımda adım bağılıyor, ağır ayak sesleri yaklaşıyor. "Bana bu gece burada olacağını söylememiştin."

Uzattığı elini tutuyorum, sıkarken tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Daniel'a ben solucan derim.

Solucanlar, kullanıcı etkileşimi olmadan ağlar arasında yayılan ve kendi kendini kopyalayan kötü amaçlı yazılımlardır. Daniel bir solucan. Altında çalışanları yozlaştırarak hepsini kendisinin küçük, kendini beğenmiş versiyonlarına dönüştürür.

Yönetim kurulu beni seçtiğinde, CEO olarak ilk işim onu kovmak olacak.

Fiziksel olarak zararsız ama işyeri için zehirli. Özellikle de benim yönetimi devralmamdan ya da genel olarak benden hoşlanmadığını düşünürsek. İş yerinde zedelenmiş egolara bakıcılık yapacak ne zamanım ne de enerjim var.

"İşleri senin üzerinden yürütmek benim iş tanımımın bir parçası değil." Ses tonum, Coraline'e karşı kullandığım hafif tonun aksine, ona karşı çok daha soluk.

Sırıtişı yapış yapış, porselen dişleri çok sahte ve küçücük ağzına göre çok büyük görünüyor.

"Doğru, doğru. Patron sensin. Neredeyse." Kıkırdıyor, başını biraz sallıyor. "Ofisten çıkmadan hemen önce babanla karşılaştım. Biriyle çıktığını bile bilmiyordum. Ofisteki hiç kimse bilmiyor gibiydi."

Çenem seğiriyor, geriliyor, parmaklarım cebimde esniyor. Kalçamda duran, takım elbise ceketimin gizlediği silah, Daniel'in adını söylüyor adeta, küçük, güzel bir mermi haznede bekliyor.

O koca ağzıyla daha fırsat bulamadan babamın kanser teşhisini şirketin çoğuna anlatmıştı. Daniel bize sadece babamın omuzlarındaki stresi biraz olsun azaltmaya çalıştığına dair güvence verdi ama ben onun içini cam gibi görüyordum.

Kendini *büyük bir adam* gibi hissetmek için başka bir adamın gururunu kırmaktan hoşlanan bir adam.

"Özel hayatımı gizli tutmayı seviyorum."

"Elbette." Dudaklarını birbirine dolayarak başını sallıyor. "Sadece, akıl sağlığıyla ilgili sorunların varken, senin gibi birinin ciddi bir ilişkiyi nasıl yürütebileceğini bilmiyorum. Tamamen kontrolü ele aldığında beynine çok yük binecek, değil mi?"

Şizofreni hastası olsam bile, bu adam ne bok yiyor?

Daniel yüzüne taşla vurulsa akıl sağlığından anlamaz. Elli yaşına kadar bir çeşit geç dönem depresyonundan intihar edeceğinden emin olsam da.

Bu bozukluğa sahip birinin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yok. Ne yapıp ne yapamayacakları hakkında. Ona göre bu sadece gerilim filmlerindeki kötü adamların başlangıç hikayesi. Onun gözünde ben şiddet yanlısı, kontrol edilemeyen bir maniğim. Şizofreni ile yaşayanlar için gerçek bundan daha farklı olamaz.

Ancak toplum için ruh sağlığını şeytanlaştırmak, bu konuda gerçekten bilgi edinmek için zaman ayırmaktan daha kolaydır.

"Bu arada şanslı kız kim? Springs'ten biri mi? Kırk beş yıldır burada yaşıyorum. Onu tanımayacağımı sanmıyorum."

Soracağını biliyordum. Neden sormasın ki? Yalan söylediğimi biliyor. En azından öyle olduğumu umuyor. İşimde bir şans daha yakalamak için her şeyi yapar.

Ne bir cevabım ne de hazır bir yalanım var.

"Coraline Whittaker."

Başım sağa dönüyor, tam o sırada yumuşak eli kolumdan geçip ön kolumu tutuyor ve bedenime doğru eğiliyor. Lavanta kokusu burnumun dibine kadar geliyor. Bana bakıyor, kara kirpiklerini kırpıştırarak sanki bana eşlik etmemi söylüyor. Bu onun iyiliğe karşılık verme şekli mi? Yardım etmeye mi çalışıyor? Coraline'in neye bulaştığına dair hiçbir fikri yok. Bunu yapmasının Daniel için ne anlama geldiğini, geleceğime.

Ponderosa Springs'in lanetli kadını beni kurtarabilir mi?

"Şanslı kız." Bakışlarını Daniel'a çevirirken gözlerine tam olarak dokunmayan bir gülümsemeyle mırıldanıyor. "Silas'la mı çalışıyorsun?"

Adımı söylerken ensemde küçük iğneler batıyor, bana geçen gece nasıl söylediğini hatırlatıyor. Çoktan geçtiğine inandığım bir his içimde birikiyor.

Arzu.

Adımı tekrar söylemesini arzuluyorum.

Nefes nefese. İnlemek. Çığlık at.

Daniel'ın gözleri hafifçe açılırken dişlerim yanağımın iç kısmına batıyor, şimdi onun varlığını anlıyor, eminim var olduğuna bile şok olmuştur.

"Gerçekten." Boğazını temizliyor, şaşkınlığını üzerinden atıyor ama hâlâ beni rahatsız edecek şekilde ona bakıyor. "Az önce annen Regina'yı gördüm, gitmeden önce. Erkek arkadaşın olduğundan hiç bahsetmedi."

Sevimli bir gülümseme takınıp omurgasını dikleştirirken keskin tırnakları ceketimin kumaşına batıyor.

"Üvey anne," diye düzeltiyor. "Bazı insanlar başkalarının özel meselelerini tartışmaya hevesli değildir. Ama siz öyle görünüyorsunuz? Biraz dedikoducu, değil mi?"

Daniel'ın kendini beğenmiş gülümsemesi eriyip gidiyor, gözleri seğiriyor ve Coraline'in topuklu ayakkabılarla bile birkaç santim daha kısa olmasına rağmen ona burun kıvrarak bakması karşısında erkekliği sönüyor.

Bu dünya ona servetini nasıl kullanacağını öğretti, sonra da bunun için onu cezalandırdı. Ama bu, onun bir kalkan gibi ona nasıl sahip olduğunu ortadan kaldırmıyor.

"Huh," diye mırıldanarak kaşlarını çatı. "Regina her zaman heyecan verici haberleri paylaşmakta hızlı davranan bir kadın gibi görünmüştür. Üvey kızının nişanlanması bana oldukça heyecan verici geldi."

İşte burada.

Bu bok gibi gidecek.

Bir kız arkadaşım olduğuna dair küçük beyaz yalanım, babama evlenme teklif etmeyi planladığımı söylememe dönüşmüştü. Paniğe kapılmıştım; beni sorguya çekiyor, hayali bir kızla tanışmak istiyordu.

Ona duyması gerekenleri söyledim, böylece endişelenmesine gerek kalmadı. Ben bunu çözebilecektim ve o da iyileşme ihtimaline odaklanmaya devam edebilecekti.

Hawthorne Tech'i stresi azaltmak için devraldım, ona daha fazlasını vermek için değil. Benim için yaptığı onca şeyden sonra onu yüzüstü bırakmayacağım. Yapamam.

Peki bu yalan söylemek anlamına geliyorsa? Söyleyeceğim.

Sevdiğim insanlar için yapmayacağım şey yoktur.

"Hızlı bir nişan olduğunu varsayıyorum? Senin için harika bir zamanlama Hawthorne. Yönetim kurulunun medeni durumun nedeniyle seni CEO ilan etmemeye karar vermesinden hemen önce."

Bu adamı suratından vurma fikri tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı. Ama o endişelerimin en küçüğü.

Kolumda sahte nişanlı rolünü oynayan bir kadın var, tırnaklarını koluma geçirmiş, en yakın çıkışa doğru kaçmaya hazır. Panik parmaklarını titretiyor ve bu odanın duvarlarının etrafına kapandığını hissetmeye başladığını biliyorum.

Onu daha fazla korkutmak istemediğim için dikkatlice kolumu onunkinden çekip beline doluyorum, böylece onu güvenli bir şekilde yanıma yatırabiliyorum. Çok kolay, sanki daha önce milyonlarca kez yapmışım gibi.

Büyük elim tüm kalçasına yayılıyor, vücudunun sıcaklığı yan tarafıma yayılıyor. Biraz nefesi kesiliyor, boğazının arkasından sessiz bir ses geliyor. Acele etmiyorum, belki de ısırılmadan bu kadar yaklaştırmama izin verilen tek an bu olduğu için.

Başını çevirip bana bakıyor, koyu kahverengi gözleri ışıktan parıltıyor. Gardını indirdiğinde içinde var olan bir yumuşaklık var ve bu da en az pürüzlü yanları kadar nefes kesici.

Yavaşça kulağının hemen arkasına bir tutam saç sıkıştırıyorum, sonra da bir parmak eklemimi yanağından aşağı okşuyorum. Kötü şeyler yapmış ellerin bu kadar hassas şeylere dokunmasına izin verilmemeli.

"Bildiğin zaman bilirsin," diyorum sakince, yalan dilimden su gibi kayıp gidiyor.

Yüzüme aşırı odaklanmış durumda ve Daniel başka bir sıkıcı yorum yaptığında bile göz temasını kesmeyi reddediyorum.

"Henüz yüzük yok mu?"

Başımı sallıyorum, beyaz saçlarından bir tutam alıp parmaklarımın arasında ovuşturuyorum, cevap verirken hala ona bakıyorum.

"Birlikte bir tane seçmek için bekliyoruz."

Gözlerim ona bana bakmaya devam etmesini, başka tarafa bakmamasını söylüyor. Sadece bana bakmaya devam et. Daniel diye biri yok ve o iyi.

Ona benimle güvende olduğunu söyleme ihtiyacı duyuyorum. Bazı nedenlerden dolayı, ona kötü bir şeyin dokunmasına izin vermeyeceğimi biliyorum. Ben yanındayken olmaz. Muhtemelen yaşadığı travma yüzünden, aramızdaki bağ yüzünden.

"Pekala." Daniel boğazını temizler. "Caroline, seninle tanışmak bir zevkti. Seni şirketin bağış gecesinde göreceğime eminim."

"Coraline." Başımı iki yana sallayıp ters ters bakıyorum, adını daha çok bir hırıltı gibi söylüyorum. "Orada olacağız."

Yıkım topu gibi bir meslektaşım ayrılırken, onun benden uzaklaştığını, avuçlarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum ve tam da beklediğim gibi çıkışa doğru ilerliyor. Tıpkı Vervain'de yaptığı gibi kaçıyor.

Benden kaçıyor, kovalamacanın en sevdiğim kısımlardan biri olduğunun farkında değil.

Arkasından takip ediyorum, daha yavaş yürüyorum, böylece stüdyosunun dışına çıktığımda, kırmızı lekeli dudaklarının arasında bir sigara var, çakmak olduğunu varsaydığım bir şey için etrafı kazıyor.

Ceketimin cebine uzanıp bir paket kibrit çıkarıyorum. Onları parmaklarımın arasında tutarak, savaş gerçekten başlamadan önce barış yapmaya çalışmanın bir yolu olarak sunuyorum.

Onları benden alıyor, bir tane yakıyor ve sigarasını tütürüyor. Sırtını dışarıdaki tuğla duvara dayamış, başını gökyüzüne doğru eğmiş bir şekilde bir ciğer dolusu dumanı içine çekip geceye bırakıyor.

"Bunu bilerek mi yaptın?" diye soruyor, bir tane daha çekerek. "Lanet olası iyiliklerinden birini nakde çevirebilmek için bana tuzak mı kurdun?"

Daha önceki sertlik on kat geri döndü.

Çenemin gerildiğini hissediyorum, sebepsiz yere kızgınlım, onu kullanacağımı düşündüğü için kızgınlım. Ama beni tanımıyor ki. Başka ne bekleyebilirdi ki?

"Benim zaten bir nişanlım olmadığını nereden çıkardın?"

Coraline başını çevirip bana bakıyor, sigarayı iki parmağının arasında tutuyor. Hava gerilmiş gibi görünüyor,

inkar edilemez bir gerilimle yüklü. Öfkesinin ağırlığı

Yüzünün zarif eğimleri ve kıvrımları sokak lambalarıyla aydınlatılmış, bacağının teni gece havasına maruz kalmış bir halde bana doğru geliyor.

"Müstakbel kocam bana Vervain'de yaptığın gibi sarılsaydı, onu öldürürdüm. Burası hikayeler anlatıyor. Yaptığın kötülüklerin ve taşıdığın kötü özelliklerin hikâyeleri, Silas Hawthorne." Sözleri gecenin rüzgârına kapılıp duman dalları gibi sürükleniyor. "Sadakatsizlik bunlardan biri değil."

Ona karşı şeffaf olmak, söyledikleri gibi biri olmadığımı bilmesini sağlamak için içimde bir dürtü var. Konuşmak ve dürüst olmak için bir dürtü, çünkü bence...

Sanırım Coraline, kendiniz anlamaya vakit bulamadan dünyanın sizin kim olduğunuza dair varsayımlarda bulunmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor.

Ponderosa Springs hikayeleri sever. Ne kadar korkutucu, o kadar iyi. Ona bir kurban olduğunu ve hep kurban kalacağını söylediler. Kendini zehirli ilişkilerin içinde bulma alışkanlığı olan lanetli bir kadın, sanki kaçırılmaya razı olmuş gibi. Bana şizofreni olduğumu söylediler, bir zamanlar çocukken gördüğüm bir suçu örtbas etmek için öyle olmalıymışım. Sessizliği asla inanılmama korkusundan değil, akıl hastalığından bahseden bir adam.

Burada, istemediğimiz anlatılar verilmiş iki insan olarak duruyoruz ve bir başkasının yazdığı kelimelerden bazı gerçekler çıkarmaya çalışıyoruz.

"Babam kanser," diyorum ona dürüstçe, çünkü uzun zamandır ilk kez? Söyleyebileceğimi hissediyorum. "Kendi soyadımı taşıyan bir şirketi devralmak için evli olmam gerekiyor. Evlenmezsem, şirketi kaybederiz."

Coraline külleri yere savurarak başını sallıyor.

"Demek parayla ilgili," diye mırıldanıyor, yapmaması gereken varsayımlarda bulunuyor.

"Aile ile ilgili."

Bir nefes daha çekmeden hemen önce dudaklarından bir alay yankılanıyor ve dumanın etrafında konuşuyor.

"Bu boktan kasabadaki son düzgün aileye sahip olmak nasıl bir şey?"

"Neyin içine girdiğin hakkında hiçbir fikrin olmadığını biliyorum Coraline. Ama bu anlaşma ikimizin de yararına olabilir. Stephen patlak verdiğinde, sana yardım edebilirim-"

"Beni ondan korumana ihtiyacım yok." Duvarı itiyor, onun adı geçtiğinde içinde bir ateş yanıyor. "Kimsenin beni ondan korumasına ihtiyacım yok."

"Bu sana sunabileceğim bir koruma değil, Hex." Ben yakalayamadan lakap ağzımdan kaçıyor.

"Öyle mi? Ne gibi? Para gibi mi?" Başını sallıyor, dudaklarında acımasız bir gülümseme. "Soyadım bana yetiyor, sağ ol ukala."

Avucumu ağzımın önünde gezdiriyorum. Lanet olsun, çok inatçı. Ben onu düzeltmeden önce kendinden çok emin.

"İntikam," diyorum hızlıca. "Sana bir intikam şansı sunabilirim."

Ve koruma, ama bu kısmı ona söylemeyeceğim. Kontrolün kendisinde olduğunu hissetmeye ihtiyacı var. Şimdilik bunu ona vermeyi umursamıyorum.

Birkaç dakika boyunca ağzını kapalı tutuyor, sanki bir sonraki kelimelerini tartışıyor, sigarayı sokağa fırlatmadan önce seçeneklerini tartıyor. Çantasına uzanıp bir tüp ruj ve kompakt bir ayna almasını izliyorum.

Coraline acele etmiyor, ağzının çizgilerini takip ediyor. Dudaklarının nazik kıvrımı aplikatörün dokunuşunu davet ediyor gibi görünüyor. Sadece gözlemlemekte bir samimiyet var.

Dudaklarını dikkatlice birbirine sürttükten sonra serçe parmağını ağzının köşesinde gezdirerek fazlalıkları temizliyor.

"İhtiyacım yok."

Avucundaki küçük aynayı kapatırken çıkardığı tıkırtı, dudaklarının izinden göz kırpmama neden oluyor.

"İntikama ihtiyacım olması hâlâ umurumda olduğu anlamına geliyor. Stephen Sinclair'e verecek sikim kalmadı."

Bana doğru attığı her adımda topukları tıkırdarken kaldırımda kıpırdamadan duruyorum. İstesem de hareket edebileceğimi sanmıyorum, gölgelerin teninden yansıma şekli ve gözlerindeki kararlı bakışla değil.

Bu kadında bir şeyler var. Anlayamadığım ama iki elimle tutup ellerimin bıraktığı kırmızı izlerle vücudu yanana kadar sıkmak istediğim bir şey.

"Baban için üzgünüm, Silas."

Küçük avuçları ceketimin kenarlarında geziniyor, omuzlarımda var olmayan tüylerin tozunu alıyor. Hareket sahte ama gözleri samimiyetle parlıyor.

"Ama hayır." Bana dişsiz bir gülümseme veriyor, hızlı, narin.

Beni lütufla reddediyorsun.

"Benim gibi birine bağlanmak istemezsin. Bu benim başka bir iyiliğe karşılık verişim. Bu kasabanın sana söylediği her şeye inanıyor musun? Lanetli olduğuma inan."

Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

ON
GEÇ GECE
CORALINE

Telefonumun yan tarafındaki güç düğmesine bastığımda ellerim titriyor ve ekranın simsiyah olmasını izliyorum. Cevaplanmamış kısa mesajlar kaybolurken iPhone'u sakince yanımdaki çöp kutusuna atıyorum ve metal kutunun dibine çarparken çıkardığı sesi dinliyorum.

İki elimle lavaboyu tutuyorum, nefes alırken başım omuzlarımın arasına düşüyor.

Beni özledin mi?

Aşkımın nasıl bir his olduğunu unuttun mu?

Bugün en sevdiğim rengi giymişsin.

Beni görmezden geldiğinde ne olduğunu hatırlıyor musun, Kirke kız?

Hatta bu restoranın banyosunda kilitli dört Görebildiğim köşeleri hâlâ omzumun üzerinden kontrol etmek istiyorum.

Başımı sallıyorum, gözümünden bir damla yaş akarken dişlerimi sıkıyorum.

Geceler uzun.

En son ne zaman tam bir gece uykusu çektiğimi hatırlamıyorum, ama şimdi saatler çok yavaş geçiyor. Gözlerim kapanmıyor ve zamanımı oturma odamda oturup kucağımda küçük bir tabancayla ön kapıya bakarak bekleyerek geçiriyorum.

Mesajlar asla bir şaka değildi. Şaka değildi. Bu oydu.

Bodrumdan çıktığımdan beri bu anı bekliyordum. Hiçbir şey farklı hissettirmiyor, belki de artık delirmiş gibi hissetmediğim gerçeği dışında, içimdeki o bükülmenin doğru olduğunu biliyorum. Benim için geri geleceğini biliyordum.

Stephen Sinclair'in özgür olması benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Parmaklıklar ardında beni esir tuttu, şimdi de aynısını yapacak.

Onun için hazırım ve ortaya çıktığında, çünkü çıkacağını biliyorum, kafasına bir kurşun sıkacağım.

Silas'a iki gece önce gerçeği söyledim. İntikam almak istemiyorum. Ödeşmek için onu öldürmek istemiyorum. İçimde onu aylarca aç bırakmak, doğru şeyleri söylemediği için ceza olarak bir hafta boyunca sadece çiğ etle beslemek gibi bir dürtü yok. Kendimi haklı hissetmek için sağ ayak bileğini kırmaya ya da omuzlarından birini yerinden çıkarmaya ihtiyacım yok.

Onun ölmesini istiyorum.

Bu çürümüş gezegende artık yokum. Hayatımdan çıkıyorum.

Lanet olası kafamdan çık.

Ondan korkmuyorum. Oyunlardan bıktım.

Nefesimi bırakıp banyo aynasında kendime bakıyorum. Hızlıca gözlerimin altındaki kapatıcıya dokunup oradaki mor torbaları kapatıyorum. Vücudumu hafifçe sallayarak birkaç kez gülümseme alıştırmaları yapıyorum.

İnandırıcı görüldüğüne ikna olduğumda dışarı çıkıyorum ve kızartma yağı kokusuyla karşılaşıyorum. Ana yemek salonuna yaklaştıkça sohbetin gürültüsü artıyor.

Tillie's Diner, Ponderosa Springs'in merkezlerinden biri, yetmişli yıllardan bu yana yenilenmeyen tek işletme ve küçük bir taşra kasabasına buradan daha çok yakışacak gibi görünüyor.

Buraya gelenler genç liseliler ve üniversite öğrencileri, ama ne bekliyorlar ki? Yirmi dört saat açık olan tek yer burası. Keşler ve uykusuzlar başka nereden yemek bulacak?

Bu gece, Lilac ve ben ikimiz de değiliz.

Büyük pencerenin yanındaki köşe kabinimize dönüyorum. Çam ağaçlarının karanlığı, neon ışıklı çakıllı otoparkın hemen ötesinde kilometrelerce uzanıyor.

Lilac acılı çizburgerinden bir ısırık daha alırken sırtıyor, yemeğinin kalıntıları kollarından aşağı damlıyor ve ben bir patates kızartması alırken dudaklarımda içten bir gülümseme beliriyor.

"Vejetaryen olduğuna inanamıyorum," diye homurdanıyor bir ağız dolusu kalp krizinin ardından. "Yasadışı hissettiriyor."

"Bunu beş saat içinde her yere kusacaksın," diyorum.

Sabah sekizde antrenmanı var. Ebeveyn olsaydım, pijamaları ve spor ayakkabılarıyla oturma odama gelip yemeğe gitmek istediğinde ona uyumaya devam etmesini söyleyebilirdim. Ancak, ben onun annesi değilim. Ben onun kız kardeşiyim.

Başını sallarken arkaya doğru eğilmiş yüksek at kuyruğu sallanıyor ve haklılığını kanıtlamak için bir ısırık daha alıyor. Lilac inanılmaz bir tenis oyuncusu. Ponderosa Lisesi'nin muhtemelen gördüğü en iyi tenisçi ve bu doğal bir yetenek olduğu için değil.

Ölçülemeyecek kadar disiplinli, odaklanmış ve en iyisi olmaya kararlı.

Bu babamızdan aldığımız bir özellik. Ancak o, başarı arzusu ile yaşam sevgisini benden ve babamızdan çok daha iyi dengeleyebiliyor.

Canının hamburger çektiği anlarda, ben de ona uyuyorum. Sabahın üçü olmasına ve Tillie's'ten nefret etmeme rağmen. Böyle kısa mutluluk anlarını hak ediyor.

"Dün backhand'in iyi görünüyordu."

"Teşekkürler." Sırtıyor, yemeğini yutuyor. "Koç, bu tempoda devam edersem yine ulusal yarışmalara katılacağımı söylüyor."

Okul yeni bitti ama antrenmanları bitmedi. Nisan ayı sezon dışı döneminin başlangıcı ve maçlar tekrar başlamadan önce tüm yaz boyunca çalışacak. Sezon dışında izlediği rutin katı ama o bunu seviyor.

Onu almak, karnını doyurmak için orada olduğumdan emin oluyorum. Bazen onu ailesinin yaşadığı camdan malikaneye geri götürüyorum, ama çoğu zaman benimle birlikte, boş yatak odamda rahatça yaşıyor.

Regina ve James onu sadece misafirleri geldiğinde evde istiyorlar.

"Tabii ki oynayacaksın. Sen tanıdığım en iyi tenisçisin."

Gözlerini deviriyor, hamburgerini bırakıyor ve ellerini siliyor, böylece milyonlarca bildirimle dolup taşan telefonunu eline alabiliyor. Ergen olmanın ve konuşacak bu kadar çok insan olmasının nesi var?

Büyüyünce sadece sessizlik mi istiyorsunuz?

Yoksa hayatta kalmak için mi insanlardan uzaklaşıyoruz? "Tanıdığın tek tenisçi benim Cora."

Lilac ekrana bakarak sırtıyor ve parmakları tuşların üzerinde gezinmeden önce alt dudağını ısırıyor. Mümkün olduğunca çabuk mesaj atmaya kararlı görünüyor. Telefona bu şekilde bakmanın tek bir nedeni var, o da kedi memleri değil.

"Çocuk kim?" Bir kaşımı şakacı bir şekilde kaldırarak soruyorum. Dudaklarında sinsi bir gülümseme yayılıyor.

"Kız."

Bir kızartma daha alıp önümdeki bir bardak vanilyalı milkshake'e batırıyorum.

"Öyle mi? Brit ile olanlardan sonra kızlardan uzak durmaya yemin ettiğini sanıyordum."

Beni başından savdı. "O üç ay önceydi. Aştım artık. Zaten özel değildik."

Bu cevabın *ona* ne kadar çok yakıştığına gülüyorum.

Lilac konuşabildiğinden beri, dünyanın ona koyduğu sınırlar ve kurallardan rahatsız olmayan kendi küçük kişisiydi. Kaçırılmadan önceki şeyleri hatırlamaya çalıştığımda, aklımda kalan tek şey o oluyor.

İlk adımlarını on aylıkken attı çünkü emeklemeyi reddediyordu. Ben altı yaşına yeni girmiştım, o ise beş.

sırık gibi kollarıma yuvarlanmadan önce ileri doğru adımlar attı. İkimiz de yere düştük.

Beş yaşındayken ilk dişini çekmesine yardım etmişim. İp ve kapı tokmağı numarasını internette görmüştüm. Dişini çekmek için kapıyı çarpmayı denediğimde çığlık attı ve kendi başına yapmak istedi. Regina yerdeki kana çok kızmıştı. O gece yorganın altında bu konuda kıkırdadık.

On sekiz yaşına kadar her fırsatta saçını yaptım. Profesyonel bir kaykaycı olmak istediğini düşündüğünde dizlerini yara bantlarıyla kapladım. Ona nasıl makyaj yapılacağını ve adet görme sanatını öğrettim. Her kâbusta elini tuttum, yatağının altındaki canavarı kovaladım ve tenis toplarını bana bir insan hedefi gibi vurmasına izin vererek saatler geçirdim.

Bir keresinde bir muhabir bir kafede bana gittiğim iki yıl boyunca en çok neyi özlediğimi sormuştu.

Buzlu kahvemi yüzüne fırlattım ve daha sonra sakinleştiğimde cevabımı düşündüm.

Lilac'tı.

Hayatının iki yılını kaçırdım ve uzakta geçirdiğim her an beni öldürdü.

Aylarca o bodrumda hıçkıra hıçkıra ağladım. Onu isteyerek terk ettiğimi düşünmesinden korktum. Onu bir veda bile etmeden terk ettiğimi düşünecek diye. Hastaneye gittiğimde sadece onu görmek istemişim.

İki yıl kaçırmıştım ve bir daha asla kaçırmayacağıma yemin etmişim.

"Bana ondan bahsedecek misin, yoksa burnumu sokmak zorunda mıyım?" Bilgi patlaması yaşamadan önce sadece bir an sessiz kalıyor. Bu asla zor almak onu için konuşmak Burcu Aslan'dır ve beni asla

Unut gitsin.

"O çok güzel, Cora. Oh! Ve futbol oynuyor. Sohbetlerimiz saatlerce sürüyor ve diğer insanlarla yaptığım sohbetlerden çok daha anlamlı.

Ponderosa Springs. O sadece... derin. Önemli şeyler hakkında mesajlaşıyoruz," diye övünüyor ve ben sadece gülümseyerek onun konuşmasını dinliyorum.

"Bir adı var mı?"

"Reece." Bunu söylerken yüzü pembeleşiyor.

Aşık olduğu kız hakkında gevezelik etmesine izin veriyorum, ikisi arasındaki konuşmaları okumasını dinliyorum ve bana kızın özçekimlerini gösterdiğinde başımla onaylıyorum.

Dinliyorum, genç kız olmasına izin veriyorum ve bunları hissetme yeteneğinin tadını çıkarıyorum. Umutlu olmak, önünde koca bir hayat olduğunu ve bununla ne yaparsa yapsın, onu desteklemek için orada olacağımı bilmek.

"Reece güvenli seks yapıyor mu?"

"Aman Tanrım." Ellerini gözlerinin önünde birleştirirken kabinden bir inilti ve gıcirtı karışımı bir ses yankılanıyor. "Daha takılmadık bile, okul sohbetinde tanıştık. Seks hiç gündeme gelmedi Cora!"

"Seni utandırmıyorum. Sadece soruyorum. Lisede panseksüeller için güvenli seks öğretmiyorlar. Hâlâ uçuk kapabilirsin-"

"Sakin onu bitirme. Bu hamburgeri üstüne fırlatırım."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok dramatik."

Zil çalıyor, cam ön kapı sallanarak açılıyor. Bir başka gece müşterisi içeri giriyor, ama insan doğam gereği baktığımda sessizce evrene lanet ediyorum.

Grup, karanlık bir bulut gibi dikkatleri üzerine çekiyor. Sessiz bir duraklama lokantayı kaplıyor. Arkadaki aşçılardan gelen metal tıkırtıları bile durur.

Bu Hollow Boys etkisi.

Arkadaş grubumun bir odaya girdiklerinde yaptıkları bir şakaydı. Soyadlarının ve itibarlarının ağırlığını taşıdığınızda, radarın altından uçamazsınız.

İster saygıdan ister korkudan olsun, insanlar nereye gelirlerse gelsinler durur, bakar ve seslerini alçaltırlar.

gitmek ya da görünmek. Gözleri lokantanın retro iç mekanını tarıyor, bakışları sonunda bizimkinden çok uzakta olmayan boş bir kabine yerleşiyor.

Ponderosa Springs'ten uzakta geçirdikleri zaman onların etkisini azaltmadı. Yıllar geçtikçe büyüdü. Ponderosa Springs'teki prestijli hıyarların korktuğu her şey onlar.

Gençken anarşydiler, söndürölmesi gereken ama zamanında kontrol altına alınamayan vahşı bir orman yangınıydılar. Artık miraslarının sunduğu para ve güce tam erişime sahip yetişkinler olduklarına göre, kurtuluş umudu yok.

Güçlerini, ayartıldıkları anda kendilerini canavara dönüştüren sisteme karşı misilleme yapmak için kullanacaklardır.

Zengin zengini yiyor. Gerçi herkes gerçeğı biliyor.

Hollow Boys her zaman daha keskin dişlere sahip olmuştur.

"Sence birbirlerinin saçlarını mı örüyorlar?" Lilac masanın öbür ucundan fısıldıyor, arkasını dönmeden önce omzunun üzerinden bir anlığına onlara bakıyor. Şaka yapacak kadar cesur, ama bunu duymalarına izin verecek kadar cesur değil.

Onlar koridorda yürürken boğazımın arkasından bir kahkaha atıyorum.

Alistair Caldwell her zamanki gibi sıranın başında; birinciden başka bir şey bilmiyor. Koyu renk saçlar. Koyu renk gözler. Karanlık bir kalp. Eğer bir sorunu varsa, bunu yumruklarıyla çözmesiyle ünlüydü. Bu kasabadan onun k a d a r nefret eden birinin bu kadar çok şeye sahip olması garipti.

Onun arkasında, Alistair omuz silkene kadar deri ceketiyle uğraşan Rook Van Doren. Dişlerinin arasında duran tek bir kibrit ve çocuksu bir sırıtışla isyan saçıyor. Gözlerinin akı ottan kırmızıya boyanmış. Eminim bu kadar geç saatte burada olmalarının sebebi de o esrardır. Ne zaman bırakacak merak ediyorum,

ailesinin erkeklerini takip ederek yargıç olmadan önce ya da sonra.

"Sanki Thatcher Pierson birinin ona dokunmasına izin verecekmiş gibi," diyorum ve onun milkshake'ine doğru kıkırdamasına neden oluyorum.

Thatcher yürümüyor; devasa egosunun üzerinde süzülüyor. Geçmiş herkesin en sevdiği korku hikayesidir, sadece kurucu bir aile mirası değil, aynı zamanda Ponderosa Springs'in tek seri katilinin oğludur. Korkuyu solgun teninde, yeni ütülenmiş takım elbisesi kadar iyi taşıyor.

Lilac'ın kahkahası gruplarının son üyesinin dikkatini çekiyor. Sanki Silas Hawthorne'la bir kez daha karşılaşmaya ihtiyacım varmış gibi. Rook'un yanındaki kabine kayarak oturduğunda, kişiliğine bir gölge gibi yapışan sessiz gizem masamıza yayılıyor.

Ben de gözleri olan bir insanım ve onu incelediğim için kendimi suçlamıyorum.

Kabine bile sığmayacak kadar iri görünüyor, bir kolunu kabinin arkasına doğru uzatırken pazuları esniyor. Kasları, üzerine oturan gri grafik tişörtünün iplerini parçalara ayırmakla tehdit ediyor.

Uzun parmaklarının ucundan boğazına kadar uzanan dövmeleler açık kahverengi tenini süslüyor. Bir sanatçı olarak, gerçekten takdir edemeyeceğim kadar uzakta olduğum birkaç tasarım. Normalde kafatasına yakın kesilmiş olan saçları siyah bir bereyle örtülü.

Sessiz, sakın, kararlı, sarsılmaz bir güvenle. Onun varlığı sözsüz bir talep, sessiz bir emirdir. O durdurulamaz bir güç, liseden beri değişmedi.

Silas'ı tüm bunlardan önce tanıyordum. Telefondan, Vervain'den, sanat galasından. Herkes biliyordu. Nasıl göründüğünü, ününü, Ponderosa Springs'in onun için yarattığı hikâyeyi. Hawthorne ailesinin taş bakışlı, korkutucu tavırlı ve şizofren teşhisi konmuş en büyük oğlu.

Gözlerim yüzünü izliyor.

Yüzleri boyayan veya vücutları şekillendiren sanatçılar her zaman mükemmel simetri dengesini ararlar. Kusursuz, mükemmel bölümler. Silas, farkında olmadan, tam da bu ikilem için muhtemelen dünyanın en büyük referansıdır.

Her şeyin ne kadar dengeli olduğu dikkat çekici. Keskin, iyi tanımlanmış elmacık kemikleri, yüzünde oynayan ince gölgeler yaratıyor ve şu anda gergin olan güçlü çene çizgisini vurguluyor. Bir odada onu fark etmemeyi imkansız kılan sağlam, sertleştirilmiş bir güzellik.

İnsanların ona "Şizo" demesi hem haksızlık hem de orijinal değildi. Ama bu şehrin bir şeye ihtiyacı varsa, o da etiketlerdir. Sanırım o zamanlar bile, anlattıklarına asla uymayan bir isim verilmesiyle ilgiliydim.

Yıllarımızı aynı okullarda geçirmiştik, aslında tüm çocukluğumuz aynı okullarda geçmişti ve koridorlarda yanından geçtiğim ya da ona rastladığım günlerin sayısını bir elin parmaklarını geçmez. Farklı çevrelerdeydik ve genç yaşta bile, bir kez bir grup insan bulduğunuzda? Oraya yapışırsınız, asla ayrılmaya cesaret edemezsiniz.

Görünüşe göre evren kayıp zamanı telafi ediyor ve bizi bir kez daha birbirimizin alanına geri atıyor.

"Ohh..." Leylak mırıldanıyor, yüzünde bilmiş bir sırıtış. "Hangisiyle göz sikişmesi yapıyorsun?"

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı duymak için kırpıştırıyorum. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Oturduklarından beri kabine bakmayı bırakmadın, o yüzden dökül. Hangisinden hoşlanıyorsun?"

Gözlerimin Silas'a kaymaması için fiziksel olarak gözlerimi onunkilerden ayırmamam gerekiyor. Yanağımın içini ısırarak başımı sallıyorum.

"Yemeğini bitir ki eve gidebilelim. Dört saat içinde kalkman gerekiyor."

Lilac ofluyor ama dinliyor, bir eliyle sessizce çizburgerini yerken bir yandan da dalgın dalgın

diğeriyle telefonunda geziniyor. Kabinimden onunkine kadar olan gerginliği görmezden gelmeye çalışıyorum.

Son konuşmamızın, ona basit bir iyilik yapıp kız arkadaşını oynamaya çalıştıktan sonra onun sahte karısı olmam etrafında döndüğünü düşünürsek, bu zor bir durum. İyi davranmaya çalıştığım için başıma gelen bu. Kazık yedim ve planladığımdan çok daha derine indim.

Onu bunun sonuçlarıyla baş başa bırakınca kendimi bok gibi hissettim. Umarım onu aldattığım ya da terk ettiğim konusunda inandırıcı bir yalan uydurabilir. Benim hakkımda ne söylediği umurumda değil, yeter ki ona romantik bir bağla bağlı olmayayım. Sahte olsa bile.

Ben onun tabağına eklemesi gereken son şeyim.

Aklından neler geçtiğini merak ederek kısa bir an için ona doğru bakıyorum. Her şeyle nasıl başa çıkabildiğini. Yani, babası ölüyor ve o arkadaşlarıyla dışarıda, umursamaz bir görüntü sergiliyor.

Dur, dedim kendime aniden. Karışmayın. Silas'ın ne düşündüğünü ya da nasıl olduğunu düşünme. Uzak dur.

Eminim iyi birini bulacaktır. Güzel, daha çok Aradığı şey için uygun. Zor olmayacak. Yakışıklı ve Tanrı'dan daha çok parası var. Bu ikimiz için de en iyisi. Dürüst olmak gerekirse, onun için daha iyi. Erkekler bana yaklaşamaz ve bunu başaramaz.

Ölüler masal anlatmaz.

Leylak ellerini birbirine sürterek yüksek sesle geğiriyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, çantamı alıp omzuma atıyorum ve kabinden çıkıp başımı öne eğiyorum. Ön taraftaki kasiyere doğru yürürken onlara doğru bakmayı reddediyorum.

Kartımı almak için cüzdanıma uzandığımda, garson kız tezgahın arkasında beliriyor.

"Yemeğiniz halledildi." Sırıttıyor, sanki bu iyi bir şeymiş gibi. Güzel bir şeymiş gibi.

"Bu çok hoş-"

"Kim tarafından?" Kız kardeşimin sözünü kesiyorum, elim elimdeki parayı sıkıyor.

Tepkimi beklemeyen sunucunun kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıırken, konuşmamızdan habersiz Silas'ın arkadaşlarıyla oturduğu yeri sessizce işaret ediyor.

Sinir damarlarımı ısıtıyor.

Yirmi dolarlık bir banknot çıkarıyorum ve ayağımın topuğuna basmadan önce bahşiş için ona uzatıyorum.

"Cora, nereye gidiyorsun?"

Kabinlerine doğru yürürken eşofman altım kalçalarımın aşağı kayıyor, masanın kenarına geldiğimde düzeltme zahmetine girmiyorum. Dişlerimi biraz daha sıkarsam kırılacakmış gibi hissediyorum.

Dört çift göz üzerime dikildi.

Thud.

Avucum kırmızı yüzeye çarpıyor, altında para duruyor. Diğerlerini görmezden gelip, benimkilerden çok daha koyu, sırları ve bilinmeyen niyetleri saklayan bir çift kahverengi gözle karşılaşıyorum.

"Geçen gece yeterince açık olmadığına göre, açık konuşayım," diye mırıldanıyorum, parayı ona doğru iterken saçlarım omzuma düşüyor.

Çantama uzanıyorum, birkaç yirmilik daha çıkarıp masaya bırakıyorum.

"Ben satın alınamam ve bu bizi ödeştirir," diyorum. "Bu akşam yemek benden, çocuklar."

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

ON BİR
BABANIN PARASI
SILAS

Başka bir mermi önümdeki hedefi delip geçerken kulaklarım çınlıyor.

Beni içine çeken silahın gücü ya da beni onunla evli tutan merminin verdiği hasar değil.

Koku yüzünden.

Namludan yükselen duman, kontrollü bir kaosun kokusunu taşıyor. Keskin bir tang, yanmış kimyasallar ısınmış barutun metalik alt tonuyla karışıyor. Duman kaybolurken ardında kısa süreli bir yanmış karbon izi, topraksı bir koku ve silahın ham gücünü bırakır.

Bu koku, şiddetin içinde bulunan tüm güzelliklerin kanıtıdır.

Telefonum önümdeki ahşap masanın üzerinde titriyor. Rook'tan gelen bir mesaj ekranı aydınlatıyor ve burada olduğunu bildiriyor. Önümdeki boş mermileri temizleyip 9 mm'lik siyah Canik'e bir şarjör daha takıyorum, sonra da kalçamdaki kotumun kemerinin altına sokuyorum.

Masayı toplamaya başlıyorum, günün erken saatlerinde ateş ettiğim keskin nişancı tüfeklerini söküyorum, her şeyi siyah spor çantasına yerleştiriyorum. Elli kalibrelik Desert Eagle'ı bir an için elimde tutuyorum. Yıllar önce Rosemary'nin hediyesi olan bu silahı artık sadece atış talimi için kullanıyorum. Günlük kullanım için pratik değil.

Metalin yan taraflarına kazınmış iki cümle benim yanımda sakladığım şeydir. Sahip olduğum her silah, hatta

Kalçamda da aynı şeyi okudum. *Non timebo mala* solda. *Vallis tua umbra* sağda.

Aynı kelimeler sol elimin dış tarafına dövme olarak işlenmiş.

ve sağ elini bileğinden parmak eklemine kadar. Rosie, kelimelerin ne kadar anlamlı olduğunu bildiği için bu geleneği hediyenin üzerine kazıyarak başlatmıştı ve ben de devam ettirdim.

Silahı çantanın içine yerleştiriyorum, fermuarını çekip omzuma atıyorum ve çamların ötesindeki yakıcı güneşten kaçıyorum.

Ailemin evinin arka kapısından içeri girdiğimde hemen çıkamayacağımı biliyorum çünkü Rook'un sesi mutfaktan yankılanıyor. Harika, lanet olası fantastik. Kapıdan çıkmamız bir saat sürecek.

"İki dakika sürer. İzin ver de saçını düzelteyim." İçeri girdiğimde annem saçımın tellerini çekiştiriyordu.

Rook'un saçlarını, parmak uçlarında durarak, sanki o bir çocukmuş da bit arıyormuş gibi kafa derisine kadar inceliyor.

"Uzatıyorum anne," diye mırıldanıyor sırtarak, muhtemelen ona evet demesine saniyeler kala. Ona hayır demek her zaman sorun yaşamıştır.

"Sen küçükken ve hayır diyemezken bu çok daha kolaydı."

"Bu ona kase kesimi yaptıktan önce mi sonra mı?" Girişten onları izlerken sesim varlığımı duyuruyor.

"Bu bir kase kesimi değildi! Çok tatlıydı." Elini bana doğru savurarak beni başından savdı ve Rook'un annelik denetiminden kurtulmasına izin verdi. "Siz ikiniz bu gece nasıl bir belaya bulaştınız?"

Rook ellerini birbirine sürterek sırtıyor ve ayağını ağzına sokup anneme kalp krizi geçirtmeye fırsat bulamadan cevap veriyorum.

"Poker." Boğazımı temizliyorum. "Birkaç arkadaşla."

Sıcak, ela gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyor ve başını hafifçe sallıyor. Yalan söylediğimden şüphelenip şüphelenmediğini bilmiyorum. Muhtemelen yalan söylediğimi anladığını söyler ama hayatım boyunca ona yalan söyledim ve o bunu hiç fark etmedi ya da belki de fark etmek için bir nedeni olmadığı içindir.

Zoe Hawthorne, zamanın ve tecrübenin yumuşak dokunuşuyla parlıyor ve ilerleyen yaşlarında zarafetle soluyor. Her gülümsemesinden empati akıyor. Onunla ilgili her şey anne gibi ve ona sahip olduğum için şanslıyım.

Bütün çocuklar öyle, özellikle de Rook. Onun açık ara favorisi.

Mutfağın ışığ1 kahverengi saçlarında parlıyor, köklerinde boyatmayı reddettiğı hafif gümüş çizgiler var. Griyi seviyor, onu asil gösterdiğini söylüyor.

"Hazır dışarı çıkmışken Rook, belki oğlumu bir ara *nişanlısını* da getirmesi için ikna edebilirsin. Görünüşe göre tanışacak kadar iyi değiliz." Sesi şakacı, şaka yaptığını anlamamı sağlıyor ama içten içe tüm bu durumun onu üzdüğünü biliyorum.

"Yakında anne. Söz veriyorum."

Bir eş seçer seçmez.

Bu haftaki aile yemeğı beni sorguya çekmekle geçti. Düğün planları, müstakbel eşimin kim olduğu, neden onlara bundan bahsetmediğim. Neyse ki, Tanrı'nın bir lütfu olarak, Daniel henüz iş yerindeki babama bundan bahsetmemişt1, ama bunun yüzüme patlaması an meselesi.

Şu andaki planım basit.

Onlara Coraline hakkındaki gerçeğı anlatacağım. Yanlış zamanda, yanlış yerdeydi, yaklaşan düğünümünden habersizdi ve meraklı bir meslektaşımı korkutup kaçırmaya yardım ederek iyi bir arkadaş olmaya çalışmıştı.

Bu da, eğer iyi giderse, benimle birlikte olmak isteyen uygun, düzgün kadınların bir listesini yapmak için bana yeterli zaman kazandıracaktır.

en az iki yıl boyunca anlaşmalı bir evlilik. Kağıt üzerinde imkansız görünüyor. Ponderosa Springs'de mi?

Kolay olacak.

Burada kalan kızların ve kız kardeşlerin çoğu, ne için, ilerlemek için mi? En iyi olmak istiyorlar ve bunu burada nasıl yapıyorsunuz? Para. Bende çok fazla var.

Ancak, özellikle bir kadın var ki, parama bağlı olma fikrinden nefret ediyor gibi görünüyor. İstedğim tek kadının o olduğunu düşünürsek bu komik.

Tamamen kolaylık olsun diye. Neyin tehlikede olduğunu anlıyor, Stephen'ı biliyor. Ortak bir düşmanımız var ve bu bizi harika ortaklar yapar.

"Bu gece dikkatli ol. Babam seni kaçırdığı için üzülecek ama onu uyandırmak istemiyorum." Rook'u sıkıca kucaklıyor, o da karşılık veriyor ve yanağından usulca öpüyor. "Çiçeklerim için teşekkür ederim, tatlı oğlum. Bebeğime iyi bak."

"Her zaman anne," diye mırıldanıyor Rook, çekilmeden önce normalden biraz daha sıkı sıkmasına izin veriyor.

Aynı sevgiyi bana vermek için bana doğru yürüdüğünde, ona bakıyorum.

"Ben bir yetişkinim, biliyor musun?"

"Ve? Sen her zaman benim bebeğim olacaksın. Gitmeden önce bana bir sarıl."

Kollarımı beline dolayarak eğiliyorum, böylece kollarını boynuma dolayabiliyor. Çocukluğumdan beri hep vanilya gibi kokardı. Şimdi nerede olursam olayım vanilya bana evimi hatırlatıyor.

"Bir daha bu eve girdiğinde kolunda o kız olsa iyi olur, yoksa bunu kişisel olarak alırım."

Dudaklarımı başının yan tarafına bastırıyorum. "Evet, hanımefendi." Bundan nefret ediyorum. Bundan hep nefret ettim.

Karnımdaki sessizliğe yol açan his. Aileme yalan söylediğimi bildiğim için içten içe ne kadar boktan hissettiğimi. Tek yaptığımın bu olduğunu bilmek.

Akıl sağlığım, bu nişan, Stephen. Hiçbirinin beni tanıdığını sanmıyorum.

Pek değil, gerçek ben değilim.

İtiraf etmek kulağa kolay geliyor, ancak herkes sizi küçüklüğünüzden beri belirli bir şey olarak tanıdığında değil. Gerçeği söylemek onları endişelendirecekken değil.

Vedalaştıktan sonra Rook ve ben mutfak ile ön kapı arasındaki mesafeyi açıyoruz. Ayaklarımız verandaya değdiği anda bir çakmak sesi duyuyorum ve ardından sigara dumanı kokusu geliyor.

"Birden ona kadar ölçeklendir. Easton'ın bu gece beni öldürmeye çalışma olasılığı nedir?"

"Bir on bir."

Rook grup adına kapının çalınmasına gerek olmadığına karar vermişti. Bu yüzden ve üç . Biz takip et onu aracılığıyla ve Sinclair Malikanesi'nin şaşırtıcı derecede boş koridorları. Bazen hovardalığımız sırasında şansa rastlarız.

Easton Sinclair'in her Perşembe gecesi arkadaşlarıyla poker oynamak için bir araya geldiği ve babasının izinden giderek ailesinin evinin reisi olduğu söyleniyor.

Stephen hapse girdikten sonra aynı yaşam tarzını nasıl sürdürebildiklerini bilmek istiyorum. Mal varlığınıza el konulup sonra da lüks içinde yaşamaya devam edemezsiniz.

Kalçamdaki silah yan tarafıma baskı yapıyor, benim olmayan öfke yumruklarımı sıkıyor. Easton'ın çocukluk evinde rehin tutulan kızıdan haberdar olması beni şaşırtmazdı. Bunca zaman babasının gücünden korktuğu için kızın servetinin altında çürümesine izin verdi.

Hayatımız boyunca korkağın tekiydi; bu beni şaşırtmazdı.

"Nereye gittiğini nereden biliyorsun?" Alistair omzumun üstünden soruyor, ben de gözlerimle hizmetçileri ya da hâlâ evlilik yüzüğünü takan ve arazide yaşayan Lena Sinclair'i arıyorum.

"Buraya daha önce de gelmiştim," diyor Rook yüksek sesle, kimsenin onu duyup duymadığını umursamadan. Sanırım yakalanmak istiyor, sırf planımıza biraz daha kaos katmak için. "Bir keresinde bilardo salonunun içinde Sage'i sikmiştim. Böyle bir şeyi unutmak zordur."

Thatcher arkadan alay ediyor, eminim iğneleyici bir şey söylememek için dilini tutuyordur.

Stephen Sinclair'in biricik oğluyla aramızdaki nefret, Rook'un yıllar önce kız arkadaşını çalmasının çok ötesine geçiyor.

Hayır, soyadlarımız doğduğumuzdan beri çatışıyor.

Rekabetimiz Ponderosa'nın temeline yerleşti.

Springs. Nefret dolu kan toprağın altına saçılmıştı. Halo bir zamanlar Ponderosa Springs'in kurucu ailelerinin kızlarını ve kız kardeşlerini kaçıran, döven, tecavüz eden Sinclair adamlarının bir araya gelmesiyle bir intikam olarak başlamıştı.

Caldwell.

Van Doren.

Pierson.

Hawthorne.

Mirasımız olan kadınlar, Stephen'ın yönettiği daha büyük ve aşağılık bir organizasyona giden yolda bir basamaktı. Burada genç ve masum kızları kaçırp kim bilir kimlere satarak kâr elde ediyordu.

Birbirimizden nefret etmemiz kaderimizde varmış ve eski kan davalarının üstünde olduğumu düşünmek istesem de, Easton Sinclair lanet bir amcıkken ve onu tanıdığımdan beri öyleyken bunu sürdürmemek zor.

Koridorun sonuna geldiğimizde Rook sola dönüp ağır maun çift kapının önünde duruyor. Arkalarından müzik sesi geliyor ve planımızı tekrarlamak için bir saniye bile beklemek yerine dövmeli iki elini kapılara bastırıp itiyor.

Tam dur, hiçbir zaman dikkatli olma.

Eli sürekli gaz kelebeğinin üzerinde ve orada ölecek.

"Lanet olası sabırsız," diye homurdanıyor Alistair iterken onları aç.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Sinclair," diye bağılıyor Rook, kollarını açıp odayı dolduranlara doğru uzatarak. "Bizi içeri alacak yerin var mı?"

Dördümüz puro sisiyle bulutlanmış poker odasına süzülüyoruz. Duman perdesinin ardında, Easton'ın dört arkadaşı sandalyelerine çökmüş, ellerine neredeyse hiç dikkat etmiyorlar, ya uyuşturucu ya da alkolün etkisinde ya da odanın etrafında uçuşan kadınlarla meşguller.

Easton da pek iyi görünmüyor. Muhtemelen onu tanıdığım yıllar içinde gördüğüm en kötü halde.

Yüzü, kırmızı dar bir elbise giymiş bir kızın boynuna gömülmüş, vücudu bizden uzağa bakıyor, yeşil keçe masanın üzerine tünemiş, poker fişleri masanın üzerine saçılmış. Kızın omzunun üzerinden bize doğru bakarken elbisesinin ipleri kollarından sarkıyor.

"Defol git evimden," diyerek arkadaşının kalçasına vuruyor ve onun masadan kayarak başka bir kadın grubuna doğru gitmesine neden oluyor.

Yüzünün sol tarafı iyi bir şekilde iyileşmiş. Birkaç estetik ameliyat sayesinde yanık izleri bembeyaz olmuş, göz çukurunun altından çenesine kadar uzanıyor. Çizgili deri, Rook'un yüzünü motosiklet egzozunun yan tarafına bastıran elinin anısını taşıyor.

"Lütfen söyle," diye alay ediyor

Rook sırtarak. Onunla alay etmek en sevdiği oyundur.

Easton'ın çenesi gergin, izinsiz girişimiz yüzünden öfkeyle seğiriyor, ama bu onun hakkında tanıdık olan tek şey. Elini sallayarak bir votka şişesinin boynunu kavırıyor. Sarı saçları dağınık, gözleri kırmızı çerçeveli, soluk teni hastalıklı.

Görünüşe göre zaman ona da pek iyi davranmamış.

"Sikimi yala, Van Doren." Öfkeyle şişenin ucunu dudaklarına bastırıyor ve bir ağız dolusu

elinin tersiyle ağzını silmeden önce sıvı. "Ya dışarı çıkarsın ya da polis seni zorlar. Seçim sizin."

"Benim tipim değilsin, dostum." Rook ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyor. "Kızıl saçlılara bayılıyorum. Belki biraz saç boyası dener ve bu konuya geri döneriz?"

Kızı elde ederken Easton'ın bir kül yığınınna dönüştüğünü bildiği için yüzünde boktan bir sırıtış olduğunu bilmek için görmeme gerek yok. Kıza yaşattıkları yüzünden şu anda yaşadığı her şeyi hak ediyor.

Soyadlarımız nefretimizi doğurmuş olabilir. Ama Sage Donahue? Bu ikisinin benzini o.

Easton manyakça güler ve başını geriye atar.

Onu sessizce izleyen Alistair'e bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Baban hapse girdikten sonra içkiye mi yöneliyorsun? Ne klişe ama." Rook mırıldanıyor.

Bu onu ayıltıyor, şişeyi masaya çarparken camın kırılma sesi geliyor. İleriye doğru attığı adımlar beklediğimden daha koordineli. Rook'un yüzüne gelene kadar yürüdü. Kız arkadaşının tüm acısını temsil eden adam yumruğunu kaldırırken arkadaşım sırıtıyor.

"Dokun ona." Silahımın emniyetinin sesi havada çınlıyor, namlunun ucu Easton'ın şakağına vuruyor, "Bunu benim için kolaylaştır."

Onun gerginliğini izliyorum. İşin içinde silah olana kadar herkes sert adamdır.

Sessizlik odada yankılanıyor. Herkes kıpırdamadan duruyor.

Alistair hâlâ içeride olan masum seyircilere doğru, "Boşaltın şu lanet odayı," diye homurdanıyor.

Silahı Easton'ın kafatasına dayayıp Rook'a bakmaya devam ederken donuklaşmış gözlerini izlerken, odanın dışında koşuşturan ayak seslerini ve fısıldaşmaları dinliyorum.

Açıkçası, Easton'ın Halo'ya karışması, babası ve olaya karışan diğer kişilerle birlikte tutuklanmasına yetmedi, ancak görevi devralmak için sıranın onda olduğunu biliyoruz.

Yani elindeki her bilgiyi istiyoruz. "Köpeklerini üzerime mi salacaksın? Beklemeli miyim
Alistair benden istediğin saçmalığı dövmeye başlasın diye mi?" Easton başını çevirip bana bakarak homurdanıyor.

Parmağım tetiğe sürtünüyor. Biraz bastırınca ölüyor.
"Seninle oyun oynamak için çok yaşıyım," diye cevap veriyor Alistair, omzundan tutup onu boş bir sandalyeye iterek. "Bunu kolaylaştıracaksın. Biz bir soru soracağız, sen de cevaplayacaksın."

Silahın kabzasını alına bastırıyorum, vurgulamak için baskı uyguluyorum.

"Nerede o?" Thatcher buraya geldiğimizden beri ilk kez konuşuyor.

"Daha açık ol," diye sırtıyor. "Kim?"
Alistair saçlarından bir tutam tutup başını geriye doğru çekerek ona bakmasını sağlıyor, hastalıklı, terli teni tepedeki ışıklarla aydınlanıyor.

"Çok yaşlı olduğumu söyledim, olmayacağımı değil. Ukalalık yapman durumu daha da kötüleştirecek. Baban nerede?"

Easton dilini kuru alt dudağının üzerinde gezdirirken sırtıyor. "Bu paha biçilemez."

Kolumu duvara doğru sallıyorum, tetiğe basıyorum, bir mermi duvara saplanırken çekicin metale çarpma sesini kolumda hissediyorum. Tahta parçaları havada süzülüyor.

"Konuşmazsan kanlı olacak."
Gözlerini bana çevirirken çenesi seğiriyor, dişleri birbirine çarpıyor.

"Benimle irtibata geçmedi. Herkes gibi onun da haberlerden çıktığını öğrendim. En son ne zaman konuşmuştuk? Tutuklanıyordu."

"Saçmalık. Tek oğlu iki yıldır ondan hiçbir şey duymamış mı? Tekrar dene, Easton."

"Çıkmak istedim." Başını sallıyor. "Sage'in seni terk etmeyeceğini anladığımda, ona ayrılmak istediğimi söyledim."

"Lanet olası ağzına dikkat et-"

"Benden ne kadar nefret edersen et," diye araya giriyor Easton, başını Alistair'in elinden çekerek, "onun benim için anlamını *asla* ortadan kaldıramazsın Van Doren. Ya bunu aşarsın ya da beni öldürürsün."

Üçü arasında neler olduğunu bilmiyorum. Sage'in hayatı boyunca tanıdığı bir çocuk olan Easton'ın ellerinde yaşadığı travmayı da. Bildiğim ne mi? Asla parçası olmak istemediği bir işin piyonuydu. Genç yaştaki ilişkileri, kısa sürede onun rızası olmayan bir değiş tokuşa dönüştü. Babasının borçlarını ödemesi için bir yol ve o da nakitti.

Tüm bunlara rağmen, kesin olarak bildiğim bir şey var. Easton Sinclair Sage'i sevmiyor.

Belki de çarpık aşk görüşüyle zihninde, bu onun için gerçektir. Ya da belki de arzuladığı şey onun ve hayatının üzerinde sahip olduğu güçtür.

Ama onu sevmiyor. Rook'un sevdiği gibi değil.

İkisi arasında keskin bir fark var.

Biri güç için kızı riske atacaktı. Diğeri ise onun için her şeyden vazgeçecekti.

Rook benim en iyi arkadaşım, ama bu beni öldürmek mi yoksa Sage'i kurtarmak mı demekti?

Ölmüş olurdum.

"Bize gönderilen videoyu çekmediğinizi mi söylüyorsunuz?" Konuşmayı tekrar elimizdeki konuya yönlendirmeye çalışarak soruyorum. Saatlerce tartışacaklar ve hiçbir yere varamayacaklar.

Avucunu ağzında gezdirerek iç geçiriyor. "Evet, Godfrey'in cesedinden kurtuluşunun videosunu çektim. Seni kasabadan Lyra'nın kulübesine kadar takip ettim. Kaydettim ama

artık bende değil. Stephen'a gönderdikten sonra sildim."

Alistair'in yumruğu havayı yararak Easton'ın çenesine sert bir yumruk indirir ve başını yana savurmasına neden olur. Tenin tene çarpma sesi odada yankılanıyor ama ardından sadece Easton'ın kahkahası geliyor.

"Siz dördünüz çok kalın kafalısınız." G ğs n  titreten bir kıkırdamayla yere kan tükürüyor. "Kafalarınız birbirinizin k  ına o kadar girmiş ki Stephen'ın ölmesini ne kadar istediğimi anlayamazsınız bile. Onun dışarıda olması sadece seni etkilemiyor, benim hayatımı da mahvediyor."

"Baba sorunlarını terapistle sakla," diyor Rook sert bir şekilde, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Burada aynı takımda değiliz."

"Hi birinize bu işe karışmamla ilgili bir açıklama borçlu değilim. Orada oturup beni tanıyormuş gibi davranmayın."

Thatcher ceketinin yakalarını düzelterek, "Bütün bunlar senin için çok uygun," diye bastırıyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Karanlıktasın. Sen sadece masum bir seyircisin."

"Size nerede olduğunu bilmediğimi söyledim." "O zaman para nereden geliyor?"

Ağzını kapatıp dudaklarını birbirine geçirirken Easton'ın yakasında ter birikiyor. Etrafındaki hava, saldırmadan önce hırlayan, tüyleri diken diken olmuş bir köpek gibi, kızgınlık ve düşmanlık kokuyor.

"Ben senden daha zekiyim, Sinclair. Hesap yapmak o kadar da zor değil. O tutuklandığından beri sen ve annen gözünüzü bile kırpmadınız. Kağıt üzerinde mi? İkiniz de her şeyinizi kaybetmiş olmalıydınız. Yine de-" Thatcher kaşlarını çatarak kollarını iki yana açıyor. "-işte buradasınız, hiçbir şey olmamış gibi zenginlerin arasında yaşıyorsunuz."

O hareket ettikçe silahı kaydırıyorum, sandalyeye yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturmadan önce şişmiş çenesini ovuşturuyor.

"Baban pisliğin teki ama Wayne Caldwell metresiyle ilgileniyor." Gözlerini Alistair'e çevirerek, bir

Göğsüne tanıdık bir bıçak sapladı. "Annemin sessizliğinin bedelini ödemenin güzel bir bedeli var."

Sözlerinin seviyesi bizi suskun bırakıyor. Silahı kavrayışım sıkılaşıyor, kaşlarım çatılıyor. Şaşırdığımı söylemek istiyorum ama Alistair'in babası yıllardır Leah Sinclair ile yatıp kalkıyor.

Sözlerinde bir ağırlık var, keşke olmasaydı dediğim bir ağırlık. "Bana inanmıyor musun?" Bir kaşını kaldırıyor.

"İfadeler

ofisimde. Kasanın kodu 6598."

"Babam parasını ve sikini istediği çöpe atabilir," diye homurdanıyor Alistair. "Ben sigorta istiyorum."

"Lanet olası State Farm'ı ara, Caldwell."

Silahın soğuk metalini sertçe şakağına bastırıyorum ve irkildiğini hissediyorum. Daha yakına eğildim, nefesim yanağında, alkol ve günlerce ter kokusu tenine yapışmış.

"Kanıt, Sinclair. Babana yardım etmediğinin kanıtı."

Adem elmasının kasılmasını izliyorum; bir kurşunun korkusu havada asılı duruyor, hiçbir alkolün onu kurtaramayacağı fiziksel bir ağırlık gibi tenine baskı yapıyor.

"Eğer sana yardım edersem." Nefesi titrek çıkıyor. "O zaman ben de bir şey istiyorum."

Ağzımın kenarının seğirmeye başladığını ve nadir bir ifade oluşturduğunu hissedebiliyorum: bir sırıtma. Kaşlarımı kaldırıyorum, ona küçümseyerek bakıyorum.

"Bana lanet olası IP adresini versen ve ben de senin lanet olası beynini duvara sıçratmasam nasıl olur?"

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

ON İKİ
KAR DAMLALARI
CORALINE

Bir boya kutusunun yere dökölme sesi arkamda yankılanıyor.

Anahtarlarımı bulmak için çabalarken ayaklarımın altı yapışkan, akrilik bir sıvıya bulanıyor ve ön kapının yanında gördüğüm ilk ayakkabının içine ayaklarımı sokuyorum. Sobanın üzerinde yanan bir mum var, söndürmeye zahmet etmiyorum.

Bırak yansın.

On dakika önce evde yalnızdım, dairemdeki hoparlörlerden ağır bir müzik çalıyordu ve yeni favori tablom o l a c a k şeyin içinde kaybolmuştum.

On dakika önce her şey yolundaydı.

Ayaklarım kapalı otoparkın merdivenlerine çarpıyor ve daha sahanlığa varmadan arabamın kilidini açıyorum. Bir adam kendini garaja açılan kapıya dayamış, yüzünde şaşkın bir ifadeyle kapıyı benim için açık tutuyor.

Şok oldum, eminim.

Benim durumumdaki biri, kirası ev kredisi ödemesinden daha yüksek olan tarihi bir apartman kompleksinden koşarak çıkıyor: doğal dalgalar delik deşik, kumaştan çok deliği olan dar siyah tişört, sütyen yok ve koşarken tutmak zorunda kaldığım kadar bol bir kot pantolon.

Bu adam, belki komşum ya da en azından aynı katta oturan biri, Calvin Klein iç çamaşırımın bel bandına göz atıyor. Umarım bu

muhtemelen hırsızlık girişimi olduğunu düşündüğü bir şeye tanık olduğu için polisi aramayacağı kadar dikkatini dağıtacaktır.

Göğsüm kabarıyor, arabamın ön koltuğuna kayarken, emniyet kemerini takmayıp yeni telefonumu havalandırmaya takılan yuvaya yapıştırırken nefesim hızlı nefesler halinde çıkıyor. Gözyaşları yanaklarıma yapışıyor, kaygan ve ıslak. Canlanan motorun uğultusu ellerimi titretiyor.

Hızlıca Lilac'ın mesaj dizisini açıyorum, onun yerini bulabilmek için en son mesajı görmezden gelmeye çalışıyorum ama gözlerim kendilerini tutamıyor. Küçük mavi baloncuğa kayıyorlar ve kelimelerin daha önce uyandırdığı korku beni bir kez daha sert bir şekilde vuruyor.

Leylak: Ejder meyvesi.

Lilac'ın nefret ettiği ve küçükken bir keresinde kustuğu aptal, aptal bir meyve. Aptalca ama bu bizim parolamız. Ona bir tane buldurdum, o da komik olacağını düşündü. Bunun, biz ayrıyken kötü bir şey olursa yardıma ihtiyacı olduğunu, başının belada olduğunu bana bildirmek için olması gerekiyordu.

Pervasız ve vahşi, dünyanın kurallarının bazen onun için geçerli olmadığını düşünüyor, ama... bunu bir şaka olarak kullanmazdı. Lilac daha iyi bilir, sadece hayatı tehlikede olduğunda kullanılacağını bilir. Ona daha iyi öğrettim.

İğrenç, aşağılık duygular içimi kemiriyor. Korku, suçluluk, utanç.

Ona kendini nasıl savunacağını öğrettim. Anahtarlığındaki biber gazını ve koltuğunun altındaki şok tabancasını nasıl kullanacağını. Ona beladan kaçmayı, kaçmayı öğrettim. Birinin bana göstermesini istediğim her şeyi... Ama korkum bunun yeterli olmayacağını söylüyor.

Onu korumak için yeterince şey yapmadım.

Dişlerim birbirine vuruyor, damarlarımda dolaşan adrenalinin diğer her şeyi uyuşturmasına izin veriyorum. Ayağım gaza basıyor ve otoparktan dışarı çıkıyorum.

"Siri." Tekrar konuşmadan önce robotik cevabını bekliyorum. "Lilac'ı ara."

Korkunç çevir sesi arabanın içinde yankılanmadan önce ses komutu tekrarlar.

Yüzük.

Bariz bir kırmızı ışıktaki uçuyorum. Trafikte hızla ilerlerken solumdan bir korna sesi geliyor, eminim bir kazadan sadece saniyelerle kaçıyorum.

Yüzük.

Gözyaşlarım telefonumun ekranındaki haritayı bulanıklaştırıyor, parmak eklemlerim direksiyonu sıktıkça beyazlaşıyor, bir dönüşü kaçırmamak için aniden sağa doğru sarsılıyorum.

Yüzük.

Onun son konum o yirmi dakika
uzakta itibaren Ben.

Yirmi dakika.

Yüzük.

Kaybolmam beş dakikadan az sürdü. Bir an eve yürüyordum. Sonra, baygındım. Çalınmışım. Uyuşturulmuş. Çırılçıplaktım. Beş dakikadan kısa bir sürede iki yılımı kaybetmişim. Yirmi dakika içinde ona ne olabilirdi?

Yüzük.

"Merhaba, ben Leylak! Buradayım ama tabii ki telefona cevap vermiyorum. Eğer-"

"Siktir!" Önceden kaydedilmiş sesli mesajını keserek bağıriyorum. "Sikeyim. Siktir. Siktir!"

Avuç içlerim kırmızının şiddetli bir tonuna dönüşene kadar ellerim direksiyona çarpıyor. Başka bir arabanın arkasına sıkışmışım, üzerimizde sallanan kırmızı ışık benimle alay ediyor.

Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı süzülürken başımı sallayarak başımı direksiyona doğru eğiyorum. Bunlar üzüntü gözyaşları değil, panikle karışık öfke ve hayal kırıklığı gözyaşları. Bedenim duygularla öylesine boğulmuş ki sızıntı yapmaktan başka çaresi yok.

Bu yaptığım ürkütücü, korkunç bir şey.

Umarım kız kardeşim bir araba kazası geçirmiştir ya da yürüyüş yaparken yaralanmıştır. Ona defalarca söyledim.

Ama şimdi? Umarım dinlememiştir.

Onun inatçılığını diğer seçeneklere tercih ederim. İyimser bir insan olmak, kazalara inanmak istiyorum. Ama içimden bir ses, kızın başının belada olduğunu ve adamın da işin içinde olduğunu söylüyor.

Stephen'ın bana karşı her zaman çok az sabrı olmuştur, özellikle de onunla konuşmayı reddettiğimde.

Bodrumdaki ilk birkaç ay ağzımı açmayı reddettim. Ona tek kelime bile etmedim.

Ta ki omzumu yerinden çıkarana kadar.

Her seferinde saatlerce beni ipe çekti. Bileğime kilitlenen ağır zincirler beton tavana vidalanırdı. Orada asılı kalırdım, yerin hemen üstünde, ayak parmaklarım zemini sıyrır, benimle alay eder, rahatlamamanın sadece birkaç santim altımda olduğunu ve tek yapmam gerekenin konuşmak olduğunu bilmemi sağlardı.

Konuşulduğunda konuşmayı öğrenene kadar beni iki gün boyunca çıkık bir omuzla orada tuttu.

Mesajlarını görmezden geldiğim için başıma gelen bu.

Doğruca benim için geleceğini düşünmüştüm ama bunu düşünmekle aptallık etmişim. Onunla hiç bu kadar kolay olmamıştı.

Stephen benim kırılmamı istiyor. Görüyorsunuz, ona *ihtiyaç duymamı istiyor*. Gördüğüm tek ışık onun verdiği ışık olana kadar her şeyi yok edecek, beni aç bırakacak ve işkence edecek.

Benim için ondan başka bir şey olamaz.

İyimser olmak, en iyisini uman kız olmak istesem de, ona bir şey yaptığını biliyorum çünkü Lilac'ın önemsedğim tek şey olduğunu biliyor.

Arkamdan biri korna çalarak beni zıplatıyor ve gaza basıp trafik ışıklarından geçiyorum. Haritadaki yönleri takip etmeye çalışıyorum, telefonumun ekranına bakarken vücudum titriyor, aramızdaki mesafenin giderek kısalmasını izliyorum.

Zihnim bana *Leylak'ın başaramayacağını* söylüyor ve bunun şüphesiz doğru olduğunu biliyorum.

Stephen'dan kurtulamayacak.

Kemiklerimde her zaman bir ahlaksızlık, ruhumda karanlık vardı. Ben bir ilişkinin yan ürünüyüm, lanetli doğdum ve bunu kanıtlamak için annemi beni tanımadan önce öldürdüm.

Hem yetenekli hem de çalıntı olan bu kötülük mü? Stephen Sinclair'e dayanmama yardım etti.

Leylak ben değilim. O iyi, ışıkla dolup taşıyor. Başaramayacak.

"Hey, Siri. Ara..."

Yardıma ihtiyacım

olacak, değil mi?

Kimi arayacaksın?

Yerel polis mi? Hiçbir şey yapmayacaklar, muhtemelen yarısı hâlâ Stephen'la çalışıyor.

Babamız mı? Telefona cevap vereceğinden bile emin değilim.

Kimsem yok çünkü kendimi bir ada haline getirdim. Bir gün aynaya baktım ve yalnız olmanın daha iyi olduğunu söyledim. Yalnızken kimse sana zarar veremez.

Ama mesele de bu.

Yalnız olduğunuzda, kimse de size yardım edemez.

Sakinleşmem gerektiğini bilerek yanağımın içini ısıırıyorum. Yardıma ihtiyacım var ve şu anda aklıma gelen tek bir kişi var.

"Silas Hawthorne'u ara."

Bir virajı dönerken ellerim direksiyonu çeviriyor, telefon çalarken uyuşmuş bir şekilde göz kırpmıyorum. Çevir seslerinden nefret etmeye başlıyorum.

Dişlerim alt dudağıma batıyor. Vervain'de olanlara, Tillie'nin yerinde ve sanat galasının dışında yaptığım şirretliklere rağmen, bu telefona cevap vermesine ihtiyacım var.

Bencilim, onun iyiliğini ne kadar hak etmediğimin tamamen farkındayım ama yine de telefonu açmasına ihtiyacım var.

İçim rahatladı, ikinci zil sesinde cevap verdi. O sakin, sabit ses, çatırdayan köz gibi, arabamın camlarından yansıyor, beni puro dumanı ve pahalı kolonya kokusuyla sarıyor.

"Coraline."

Konuşurken ismimin her hecesinin tadına varması içimi ürpertiyor. Sanki başımın belada olduğunu biliyormuş gibi, sanki aramamı bekliyormuş gibi söylüyor.

"Silas." Bir nefes bırakıyorum. "İhtiyacım var-"

Yardıma ihtiyacım var. Yardıma ihtiyacım var.

İhtiyacım var ama nasıl isteyeceğimi bilmiyorum. Birine nasıl güveneceğimi.

"Neye ihtiyacın varsa, o zaten senin."

En karanlık anlarımda, panik göğsümü pençelediğinde ve beni tüketmekle tehdit ettiğinde, beni defalarca uçurumun kenarından geri çeken onun sesi, onun anısı oldu.

Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

İçinde bir şey var, bir nota ya da bir uğultu, yatıştıran bir şey. Normal ritmine dönene kadar çarpan kalbime ninniler söylüyor. Her şeye rağmen, benim için yaptıklarını inkar edemem.

Ben onun için bir hiçim. Ona kötü davrandım ama yine de cevap veriyor. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum, onu incitecek kadar yakınlaşmak istemiyorum ama yine de uzak durmakta zorlanıyorum.

Bana yardım etmek istemesini olduğu gibi kabul etmek istiyorum ama yapamam. Herkes senden bir şey ister ve ben onun bakış açısını bilmek istiyorum. Benden ne istiyor? Neden bana yardım ediyor?

"Kız kardeşimin başı dertte ve bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama sanırım Stephen da bu işin içinde. Ben..." Boğazımda oluşan düğümü yutuyorum. "Başka kimi arayacağımı bilemedim."

Aramızdaki bu şey? Bunun Lilac'la bir ilgisi olamaz. Bu bizimle ya da *bizim* yokluğumuzla ilgili değil.

Onu. Silas ve ben ortak bir düşmanı paylaşıyoruz. Onu aramak Stephen'a da yardımcı oluyor.

İkimiz arasında bir geçişten başka bir şey değil.

Olabilecek tek şey bu.

"Neredesin?"

Black Sands Koyu'na girdiğimde güneş batmaya başlamıştı. Asfalt otoparktan yaklaşık bir millik bir yürüyüş.

kumsala.

Boş park yerlerini ve Lilac'ın tek başına duran arabasını gördüğümde göğsüm ağrıyor. Hızla aracımdan iniyorum, BMW'nin sürücü tarafındaki camına doğru koşuyorum ve yolcu koltuğunda onun telefonunu buluyorum.

Bu alandan sizi sahilde yukarı ve aşağı götürebilecek üç farklı patika vardır, yürüyüşler iki mil ile on mil arasında değişir.

Her yerde olabilir.

Öfke içimi ısıtırken dilimi ısıtırıyorum. Stephen onu aldıysa, bu onun mahvoluşu olacak.

Onu dişlerimle parçalara ayıracağım, zavallı bir et yığını olana kadar kemiklerini tek tek ayıklayacağım. İşim bittiğinde ondan geriye hiçbir şey kalmayacak. Kanı avuçlarımı boyayana kadar dinlenmeyeceğim.

Parmaklarım anahtarlarımın üzerinde sıkılaşıyor. Onları yumruk yaparak, elimin yan tarafını pencerenin köşesine çarpmadan önce birinin tuttuğum yerden dışarı çıktığından emin oluyorum. Cam kırıklarıyla çarpışan metalin sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Bileğimde donuk bir zonklama var ama arabasına uzanıp kilidini içeriden açarken bunu görmezden geliyorum. Kapıyı açtığımda, yolcu koltuğundan telefonunu almadan önce içeriye saçılmış cam küplerine dokunmamaya dikkat ediyorum.

Ekran aydınlandığında içimi bir rahatlama kaplıyor.

Aradığımda ne aradığımı bilmiyorum. Hiç pişmanlık duymadan onun mahremiyetini ihlal ediyorum, bugün burada biriyle buluşması gerekip gerekmediğini görmek için son mesajlara göz atıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Sosyal medya uygulamalarında geziniyor, nerede olabileceğini ya da kimin hatalı olduğunu anlamama yardımcı olabilecek herhangi bir şeye göz atmaya çalışıyordum ki uzaktan bir motosikletin gürültüsü duyuldu.

Motosiklet park yerine girdiğinde farlar beliriyor, Silas'ın 1970 model arduvaz grisi ikonik Dodge Challenger'ı da onu takip ediyor. Koşullar düşünüldüğünde arkadaşlarını da yanında getirmesine şaşırmadım.

Stephen'in bununla bir ilgisi varsa, hepsinin burada olması en iyisi.

Araba kapılarının çarpması beni ürkütüyor. Dördü senkronize bir şekilde hareket ediyor, birlikte süzülen gölgeler gibi görünüyorlar. Bir parçam onları, aralarındaki bağı hep kıskanmıştı. Asla yalnız olmamalarını, her zaman sürü halinde olmalarını.

Ailelerinin mirasından daha fazla bir şeyin onları bu kadar sıkı bir şekilde birbirine bağladığı fikri beni büyülemişti. Bir insanla sadece tarih üzerinden bağ kuramazsınız. Birbirleri için ne yapıyorlar? Onları bağlayan travma ve sırlar var.

Hepsi ne kadar esrarengiz olsa da kendimi sadece Silas'a bakarken buluyorum. O derin kahverengi gözler, ağzının söylemediği sözleri söylüyor. Onun gibi konuşmayan ya da duygularını göstermeyen biriyle uğraşırken, mikro hareketleri fark etmeyi çabucak öğreniyorsunuz.

Şu anda olduğu gibi, kaşlarını indirmiş, gözlerini kısmış, beni bir aşağı bir yukarı süzerken mi? Benim için endişeleniyor, yaralarımı kontrol ediyor, iyi olduğumdan emin oluyor.

Bakışlarını elimde durdurduğunda, içgüdüsel olarak a ş a ğ ı y a , yerde biriken küçük kan gölüne bakıyorum. Sanki az önce beynim

bana sakatlığımı hatırlattı, bileğimde donuk bir zonklama yayılıyor.

Elimi kaldırıyorum, bileğimin köşesinden parmak eklemime kadar uzanan ve kan sızan kötü kesiğe bakıyorum.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey," diye cevap veriyorum, bileğimi kotuma sürterek kanın bir kısmını siliyorum. "Sadece arabanın camından bir kesik."

Ben zayıf değilim.

Dışarıdan değil.

Onlara gerçekte ne kadar kırılmış olduğumu göstermeyeceğim. İçlerinden biri zaten biliyor olsa bile.

Ona karşı kayıtsızlığım, çekiciliğim ve mesafe ihtiyacım ile içsel mücadelem ne olursa olsun, Silas'ın bu sırrı saklayacağını biliyorum. Onlara ne kadar kırılmış ve korkmuş olduğumu söylemeyecek.

Silas Hawthorne sırların koruyucusudur. Durdurulamaz bir güç ve kımıldatılamaz bir nesne. Sessiz su, bilinmeyen derinlikleri mezara götüreceği gizemlerle dolu.

"Telefonunu buldum ama nereye gitmiş olabileceğine dair bir ipucu bulamadım, eğer bu otoparktan çıktıysa bile. Bence ayrılmalıyız."

Rook, Alistair ve Thatcher beni izliyor, üçü de benim hakkımda değerlendirmeler yapıyor, bildikleri ve gördükleri hakkında sonuçlar çıkarıyor. Gözlerin üzerimde olması beni hiçbir zaman rahatsız etmedi, sadece sinirlendirdi. Bakışlarla başa çıkabilirim; beni rahatsız eden yargılar.

"Ne?" Şak diye söyledim. "Neye bakıyorsun sen?"

"Tanıştırma yok mu?" Rook bir kaşını kaldırarak soruyor. "Geçen gece yemeğimizin parasını ödedin ve bu sana emir vermeye başlayabileceğini mi düşündürdü?"

Beni anlamıyorlar. Anlamıyorlar ve bu sorun değil. Benim de onlara ihtiyacım yok ama buraya onlarla arkadaş olmaya gelmedim. Buraya bağ kurmak ya da üzücü hikayelerimizden bahsetmek için gelmedim.

Kız kardeşimi bulmak istiyorum.

Onları ben aramadım. Silas'ı aradım. Eğer bununla ilgili bir sorunları varsa, bunu onunla halletmeleri gerekir.

"Aramızdaki tanıştırmalarla ilgilenmiyorum. Sen benim adımlı, ben de seninkini biliyorken olmaz. Şu anda mı? Birbirimiz hakkında bilmemiz gereken tek şey bu," diye sertçe karşılık veriyorum. "Sıcaklık düşüyor. Eğer Black Sands Koyu'nda bir yerdeyse, gece boyunca hava koşullarına dayanamayacaktır."

"Alınma ama sana neden yardım edelim ki?" Bu soru Thatcher'dan geliyor, ellerini pantolonunun içine sokmuş, iskeletimi görür gibi beni izliyor. "Burada olmamızın tek nedeni bunun Stephen'la ilgili olduğunu iddia etmen. Neden kız kardeşinin peşinden gitmek için hapisten çıksın ki? Eğer durumdan faydalanmaya çalışıyorsan, sonuçtan hoşlanmayacaksın."

Lilac'ın telefonunu arka cebime koyarken azı dişlerim birbirine çarpıyor, çenem seğiriyor. Göz ucuyla Silas'ın konuşmadan önce bana biraz daha yaklaşmasını izliyorum.

"Buradaki düşman o değil. Adımına dikkat et." Silas'ın sesi sert, tenimi sıcaklığıyla kesiyor ve yüzündeki ifadeye bakılırsa arkadaşını şok ediyor.

Ancak, kimsenin beni savunmasına ihtiyacım yok.

Ölüm dedikleri adamlar doğrudan göz teması kuruyorum. İnsanları eğlenmek için canlı canlı fileto yaptığı söylenen ve çığlık sesleriyle uykuya dalan adamlar. Sert mavi gözleri benimkilere saplanıyor ama irkilmeyi, başka tarafa bakmayı reddediyorum.

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun, Pierson?" Zalim bir gülümseme ağzımın kenarını çekiştiriyor. "Brioni pantolonuna sıçmana neden olacak işkencelere dayandım. Beni korkutmaya çalışarak kendini utandırma."

Hepsine bakmak için bir an duruyorum ve sonra gömleğimin altından tutup uzun bir kumaş parçasını yırtıyorum, kumaşın parmaklarımın altında yol aldığını hissediyorum.

"En azından markalarını biliyor," diye mırıldandığını duyuyorum nefesinin altından.

"Stephen'ın ölmesini istiyorsun, değil mi? Bu harika. Ben de istiyorum." Konuşurken siyah kumaşı kanayan bileğimin etrafına sarıyorum. "Onu bulman gerekiyor ve bu konuda en iyi şansın benim. Ya birbirimize yardım ederiz ya da yolumdan çekilirsin."

Thatcher başını biraz eğiyor ve yemin ederim bakışlarında bir saygı parıltısı görüyorum. "Hikâyenizin ne kadar üzücü olduğu umurumda değil. Burada bulunarak sana iyilik yapıyoruz."

Alay etmekten kendimi alamıyorum.

"O zaman nerede saklandığını biliyorsun? Planının ne olduğunu?" Bilgisizliklerine karşı başımı sallıyorum. "Onu benden daha iyi tanıyan kimse yok. Nasıl hareket ettiğini, nasıl düşündüğünü biliyorum. Eğer bana yakınsan? Ona on adım daha yakınsın demektir."

"Ve bu konuda senin sözüne inanmamız mı gerekiyor?"

Tehditkâr bir adım atıyorum. Bu adam en kötü ne yapabilir ki? Beni öldürmek mi? Beni korkutmak için bundan çok daha fazlasını yapması gerekecek.

Hollow Boys benim gördüklerime kıyasla çocuk oyuncağı.

"Seni iki yıl boyunca bir bodruma kilitlesin, sonra bana o lanet soruyu tekrar sorabilirsin."

Thatcher'ın soğuk gözleri kısılıyor, bana bakarken çenesi kalkıyor.

"Gördüklerime kıyasla sen çocuk oyuncağısın. Yardım et ya da etme." Omuz silkiyorum, gözlerimi kaçırmadan önce onu gözlerimle reddediyorum. "Ben kız kardeşimi bulmaya gidiyorum."

Gün ışığı azalıyor ve Thatcher Pierson ile tartışacak ne zamanım ne de sabrım var. Benden çekinmek için kendine göre sebepleri vardır, eminim, ama umurumda değil.

Onu aramadım.

Silas'ı aradım.

Ve şu anda bu kararımdan pişmanlık duymaya başladım.

Bir sonraki hamlelerinin ne olacağına bensiz karar vermeleri için onları yalnız bırakıyorum ve limana giden ahşap iskeleye doğru ilerliyorum.

Plaj. Black Sands Koyu'nun uzak ucunda mağaralar var. Gençler oraya esrar içmeye ve tavşanlar gibi sevişmeye giderler.

Lilac akıllıdır. Eğer saklanması gerekseydi, gideceği yer orası olurdu. Kalbimi yavaşlamaya zorluyorum, burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum.

Okyanustan gelen uğultulu rüzgâr kulaklarımda uğulduyor, tuzlu suyla tozlanmış bir esinti yüzümü okşuyor, ahşap dövülebilir kuma dönüşüyor. Kot pantolonumun kemerini sıkıyorum, değiştirecek vaktim olmadığını biliyorum ama keşke değiştirseydim diyorum. Onları çıkarmama ve bu avı iç çamaşırlarımla yapmama bir saniye kaldı.

Kükreyen okyanus çalkantılı, acele ediyor ve birbirine çarpıyor, koyu maviler ve derin turuncular kararan gökyüzünü boydan boya kaplıyor. Black Sands Koyu her zaman dokunulmaz bir güzelliğe sahip olmuştur, özellikle de boş olduğunda.

"Leylak!" Kulaklarının duymasını umarak adını haykırıyorum. "Leylak!"

Sadece solumdaki çam ağaçları arasında yankılanan sesler bana cevap veriyor. Birkaç saniye boyunca sadece sessizlik oluyor, sonra ağaçların derinliklerinden bu kez daha kalın bir ses onun adını tekrar haykırıyor, ardından bir başkası, sonra bir başkası.

Yardım ettiklerini bildiğim halde bu kadar sert davrandığım için kendimi kötü hissediyorum ama bunu üzerimden atıyorum.

Eğer bundan bir çıkarları olmasaydı burada olmazlardı. Bunu unutma Coraline. Her şeyin bir bedeli vardır.

Onun adını tekrar haykırırken boğazım ağrıyor, göğsüm Sahip olduğum azıcık umut da uçup gitmeye başlayınca geriliyor ve beni panikle çürümeye terk ediyor.

Vuruşlarının acısını, bazı geceler sırf beni zincirlerle asmasın diye yumruklarıyla vurması için nasıl yalvardığımı hatırlıyorum. Yiyecek ve fiziksel bağlantı için sürekli kemirici bir boşlukla yaşadım. Sanki küçük bir

İçimde bir yaratık yaşıyordu, pençeleriyle bana eksikliklerimi hatırlatıyordu.

Beni hayatta tutmak için sadece asgari düzeyde besliyordu ama ona bağımlıydım, bu süreçte incinmek anlamına gelse bile geri dönmesi için çaresizdim.

Küçük kız kardeşimi bu senaryoda kafamda canlandırıyorum, onu dışarıda tutamıyorum. Sarı saçları kan ve kirle lekelenmiş. Atletik, sağlıklı vücudu açlığın elleriyle parçalanmış. Mide bulantısı vücudumu sararken gözlerim kapalı, ellerim midemi tutuyor.

Çığlıkları etrafımı sarıyor, çığlık atıyor, hayatı için yalvarırken kulak zarlarımı çınlatıyor. Onu kaçırdığında benim için çığlık attı mı? Nerede olduğumu merak etti mi? Onu korumak için orada olmadığım için kızgın mıydı?

Eller sırtımda, büyük, sıcak avuç içleri omurgamda kayarken, onlara sahip olan kişi vücudumun önünde daireler çiziyor. Parmaklar kalçalarımın etrafında kayıyor, kavramıyor, sadece tenimde dinleniyor.

Esinti tütün ve meşe kokusunu yakalıyor. Ormandaki sisle ıslanmış toprağın sakinleştirici kokusu, neredeyse kadınsı bir şeyle dokunmuş. O kadar yoğun, o kadar tüketici ki, çam iğnelerinden kayan yağmur damlalarını neredeyse görebiliyorum.

"Benim için nefes al, Hex. Nefes al," diye mırıldanıyor Silas alçak bir fısıltıyla, sesini rüzgârdan gizleyerek, sanki dinliyormuş, sırlarını denize anlatmayı bekliyormuş gibi. "Onu bulmaya gidiyoruz."

Parmaklarının pantolonumu kalçalarımın yukarı doğru çektiğini hissetmeden önce, kapalı gözlerimin arkasından bir klik sesi, kumaşın hareket ettiğini duyuyorum. Çok güçlü ama bana karşı çok nazik olan güçlü eller.

Sanki kırılғанmışım gibi. Sanki onun gibi biri için tehlikeli değilmişim gibi.

"Elimde kalan son iyi şey o. Onu kaybedemem."

"Sana söz veriyorum," diyor parmakları her ilmeğin içinden bir şey geçirip belimi tamamen sararken. "Sen ne zaman

Gözlerini aç, aramaya devam edeceğiz ve Stephen'a ne olduğunu düşünmeyeceksin. Güvendesin."

Bir kemer.

Belime doladığında hissediyorum, deri kot pantolonumu yukarıda tutuyor ve yerine oturtuyor.

Minnettarlıkla kızgınlık arasında gidip geliyorum.

Hayatım boyunca, özellikle de Ponderosa Springs'e döndükten sonra, insanlar bana bu yapboz gibi baktılar, kırık ve bir araya getirilmeye değmez, onlar için çok fazla iş.

Yine de Silas için cam gibiyim.

Ben söylemeden neye ihtiyacım olduğunu görebiliyor. Sanki bana baktığında beynimden geçen her düşünceyi duyabiliyor.

Başparmağını elmacık kemiğimde gezdirerek, "Rahatla ve gözlerini aç," diye ikna ediyor. "Hadi, benim için gözlerini aç, Hex."

Alt dudağımı ısııyorum, göz kapaklarımın titreyerek açıldığını hissediyorum.

Silas Hawthorne *ölü gözler* teriminin sahibidir.

Rahatsız edici bir durgunluğa sahipler, sanki dünyasına açılan pencereler duygudan yoksun. Sertleşmiş güzelliği ve katıksız erkekliği, neredeyse üzerine oturan siyah tişörtünden daha iyi taşıyor.

Hayattayken nasıl görünüyordu? "Hex,"

diye nefes alıyorum. "Neden bana-"

"*Coraline!*"

Lilac'ın beni çağıran sesiyle elektriklenen bedenim sarsılıyor. Başımı sesin geldiği yöne doğru sallayıp Silas'ın dokunuşundan uzaklaşarak kız kardeşimin sesine doğru ilerliyorum.

"Leylak, buradayım! Neredesin!" Uğuldayan rüzgârın üzerinde bağıriyorum, gözlerim çılgınca ağaç hattını arıyor.

Zihnimin bana oyun oynadığını, bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu düşünüyorum, ama onun ağaçlardan yuvarlandığını, beni aramak için başını çevirirken uzun otların arasında ayağını yakaladığını görüyorum.

Beni bulduğunda, dünya bir anlığına yavaşlıyor.

Birbirimize doğru koşarken ayaklarımız yere vuruyor. Onun vücudu benimkine çarpana kadar durmuyoruz. Kollarım boynuna dolanıyor, avuçlarım başının arkasını tutuyor, onu göğsüme biraz fazla sıkı sarıyorum.

Üzerime çöken rahatlama bir anda oldu. Bir balon söndü.

Ter ve kir gibi kokuyor, ama içimi kaplayan rahatlama anlık. Kendime bunu asla hafife almayacağımı söylüyorum, onu kollarımda hissetmeyi. Onun güvenliğini. Onu bir daha asla böyle bir riske atmayacağıma dair kendime söz veriyorum.

Onu korumak için ne gerekiyorsa yapmaktan beni hiçbir şey alıkoyamaz.

"Çok üzgünüm," diye hıçkırıyor, vücudu titriyor. "Bilmiyordum Cora. Yemin ederim bilmiyordum."

Dalgaların sesinin hemen altında, Silas'ın ayak seslerini duyuyorum, sözlerimizi duyabilecek kadar yakınımızda duruyor ama aynı zamanda bize bir anlık mahremiyet sağlıyor.

"Şşşt, sorun yok," diye yatıştırıyorum, kaşlarım birbirine çarparken avuçlarımla saçlarını okşuyorum. "Ne oldu Li? Neyi bilmiyordun?"

Bu soru boğazından bir ağlama daha çıkarıyor, daha fazla gözyaşı ve hıçkırık. En kötüsüne hazırlanmaya çalışıyorum, söyleyecekleri için kendimi hazırlıyorum ama o sadece ağlıyor, konuşamayacak kadar gergin.

"Leylak, bana bak." Başını avuçlarımla arasına sıkıştırıp yüzünü kaldırıyorum, böylece ona bakıyorum. "Bana gerçeği söylemen gerçekten çok önemli, tamam mı? Olan biten her şeyi. Sana söz veriyorum üzölmeyeceğim."

"Çok aptalım Cora. Daha iyi bilmeliydim. Sen bana daha iyisini öğrettin ama ben sandım ki-" Tekrar konuşmadan önce boğuk bir ses nefesini çalıyor. "Gerçek gibiydi. Bana çok gerçekçi geldi."

Sessiz kalıyorum, konuşması için gereken zamanı ona bırakıyorum. Kelimeleri ihtiyacı olduğu şekilde söylemesi için. Dişlerim iç yanağıma batıyor, bekliyorum.

"Reece ile ilk kez tanışacaktım. İkimiz de plaj hayranı olduğumuz için burada buluşmaya karar verdik. O kadar heyecanlıydım ki buraya otuz dakika erken geldim. Ama gelen kişi Reece değildi."

Kanım donuyor, rüzgâr buz gibi esiyor.

"Kimdi o?" Israr ediyorum.

"Stephen." Bana bakarken gözlerinden kocaman yaşlar süzülüyor. Tek görebildiğim acı. "Reece asla gerçek değildi. Hepsi sana ulaşmak için bir numaraydı. Tüm o hediyeler, gece geç saatlere kadar süren konuşmalar. Hepsi bir oyundu. Oyundu."

Hem çok şey hissediyorum hem de hiç hissetmiyorum. Beni ele geçiren bir uyuşukluk var. "Ne hediyesi?"

"Ha?"

"Sana ne tür hediyeler gönderdi?"

"Hımm, çiçekler," diye mırıldanıyor, vücudu titremeyi bıraktığında omuzları sakinleşiyor, "*Kirke* kitabının açıklamalı bir kopyası ve birkaç karakalem çizim."

O eski hastalık geri dönüyor.

O beton hücrenin duvarlarında asılı olan ve bana yaptığı her aşağılık şeyi izlediği çizimlerimi ona verdi. Küçük kız kardeşime travmamı hediye olarak verdi.

"Çiçekler baş aşağı duran lalelere benziyor muydu?" diye boğazımı temizliyorum.

Sanki onu ayartanın gerçekten o olduğuna dair daha fazla kanıta ihtiyacım varmış gibi. Sanki söylediği her kelimeye zaten inanmıyormuşum gibi.

Aklım hala inkarda. Belki de kaçış haberini duyduğumdan beri öyleydi. Somut bir kanıta ihtiyacı vardı.

Gerçekten benim için geri dönmüştü.

"Evet, onlara kardelen dendiğini söyledi. Neden?" diye soruyor, kafası karışmış görünüyor, kendisine verilen hediyelerin benim için birer hediye olduğundan tamamen habersiz.

Stephen benimle alay ediyor. Karakalem çizimlerim.

Takma adımın olduğu bir kitap.

Bana getirdiği çiçekler.

"*Homeros'un* Odysseia destanında Hermes, Odysseus'u Kirke'nin büyüünden koruması için ona büyü bir bitki olan moly verir. Bir biyolog kardelene gerçek hayattaki moly adını verdi," diyorum dalgın dalgın, gece bana söylediği kelimeleri tükürerek. "Stephen benden bıktığında ve beni bırakmaya hazır olduğunda, onları boğazıma dizdiğini söylerdi."

Onun ya da herhangi birinin bilmesi için yüksek sesle söylemiyordum. Sanki yüksek sesle söylenmesi gereken bir anı gibi ağızımdan dökülüverdi.

Tam ona göre.

Kendini hikayemizdeki kahraman Odysseus olarak görmek.

Ben onu kandırıp aşık eden ve benimle kalmaya zorlayan şeytani, kurnaz Kirke'yim. Ona başka seçenek bırakmadım, derdi bana. Hepsi benim hatamdı, derdi saçlarımı okşarken.

Kanımdaki lanet, o cadı gözler, beni satmasını imkânsız kılıyordu. Beni tutmak zorundaydı. Beni o bodrumda tutmasını ben sağladım. Aşkımın, bedenimin ve ruhumun tutsağıydı.

Lanetim yüzünden gitmeme izin veremedi. Aynı şey kız kardeşim için söylenemez.

Lilac'ı elimden bırakıyorum ve hemen arkamda duran, kıpırdamadan, yüzünde her zamanki pasif bakışıyla beni izleyen Silas'ı görebilmek için dönüyorum.

Keder yok, sempati yok, sadece ölü gözler var.

"Konuşmamız gerek."
Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

ON ÜÇ BU SEFİL KALP

CORALINE

"O İYİ Mİ?" Kapıyı arkamdan kapattığım anda duydum.

Silas mutfağındaki koyu granit adaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyor. Dairesi tam da hayal ettiğim gibi, gerçi bunu hiç düşünmemiştim. Sadece buraya gelirken bir an için hayal ettim.

Taze kahve ve onun parfümü gibi kokuyor, rahatlatıcı bir karışım.

Pahalı ve erkeksi bir havası var. Koyu ahşap ve siyah vurgulara sahip açık bir kat planı ile düşünceli ve onun kokusuna batırılmış. İki yatak odası, derin kömür boyalı duvarlarla karamsar aydınlatma, Ponderosa Springs'te paranın satın alabileceği en iyi şey.

Minimalist, eminim bir tasarımcı tarafından bir araya getirilmiş ve mükemmel.

Renksizlik, temizlik, benim dairemden çok farklı, benzemezliğimizin fiziksel bir yansıması.

"Hayır." Ağır ağır nefes veriyorum, göğsüm sıkışıyor. "Ama uyuyor ve eninde sonunda iyi olacak."

Konuşmamız gerektiğini söylerken yalan söylemiyordum ama Leylak'ı da yalnız bırakmıyordum. Onun dairesi Cove'a benimkinden daha yakındı. Arabada uyuyakalmıştı, bu da demek oluyordu ki

Muhtemelen bu gece Silas Hawthorne'un kanepesinde yatıyor olurdum.

Ona hiç olmak istemediğim kadar yakındım.

Oturma odasından geçip mutfağa giriyorum, adanın karşı tarafında durup kollarımı serin yüzeye dayıyorum. Sarkıt lambalar usulca yüzünü aydınlatıyor ve ben de elimde olmadan yanaklarını ve burnunu kaplayan birkaç çili hızlıca sayıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, gururumu ayaklar altına alarak, benden gerçek bir minnettarlığı hak ettiğini bilerek. Sadece şu an için bile olsa. "Her şey için."

Önündeki beyaz kare kutuyu kapmadan önce bir saniye bana bakıyor, başparmağıyla tıklayarak açıyor ve içinden tıbbi malzemeler çıkıyor.

"Ben iyiyim. Ben-"

"Sormuyordum," diye araya giriyor ve adanın benim tarafıma geçmeden önce birkaç şey alıyor. Silas'ın bir parça gazlı bez, biraz bant ve hidrojen peroksit olduğunu düşündüğüm bir şey koymasını izliyorum. "Mutfağında kanamana gerek yok."

Sormadan uzandı, elimi nazikçe yukarı doğru çekti ve kana bulanmış kumaş parçasını çözmeden önce avuç içimi yukarı çevirdi.

Elimde olmadan yaramı görünce ürperdim. Adrenalinim azalana kadar neredeyse hiç hissetmemiştim. Yaramı temizlerken antiseptik kokusu burnumu yakıyor. Acı çok yoğun ama kıpırdamadan duruyorum, sanki parmakları benimkini sarmış bir çapaymış gibi.

"Bir şeyler yemelisin," diye mırıldanıyor, bandajı elimin etrafına sararken. "Buzdolabında biftek ve brokoli artıkları var. Senin için ısıtabilirim."

Başımı sallıyorum, o benim kesiğime odaklanırken ben de ona bakıyorum.

"Ben et yemem."

"Vejetaryen misin?"

"Teknik olarak pescatarian'ım, hâlâ balık yiyorum. Şaşırdın mı? Beni et yiyen biri olarak mı gördün?" Bir kaşımı kaldırıyorum, parmaklarım bileğimdeki nabza bastırıyor. Acaba yükselen kalp atışlarımı mı sayıyor?

Silas'ta söylentilerin hiç bahsetmediği bir yumuşaklık var. Sert hikâyelerin atladığı bir dinginlik. Sanki benim duygularımla, etrafındaki herkesin duygularıyla uyum içinde, tam olarak ne zaman dikkatine ihtiyaç duyulduğunu biliyor.

"Şaşırmadım, sadece merak ettim."

İşini bitirdiğinde bana arkasını dönüp temizleniyor.

Kahve fincanına uzanırken sırtındaki kaslar gömleğinin altında esniyor. Gözlerimi hızla başka yöne çeviriyorum, vücudumu adaya doğru döndürüyorum, dirseklerimi destek için adaya dayıyorum.

"Stephen eskiden..." Duraklıyorum, başıma gelenler hakkında isteyerek konuştuğum tek kişinin o olduğunun farkına varıyorum. Savunmasız olma düşüncesi beni hasta ediyor, ama onda güvenli bir şey var.

"Eskiden bana çiğ biftek yedirirdi. Şimdi kokusu beni hasta ediyor."

Adanın karşı tarafında yeniden belirmeden önce arkamda hareket ettiğini duyuyorum, koyu gri kupayı önüne oturtuyor.

"Onun ölmesini mi istiyorsun?" diye sorar. "Bu yüzden mi konuşmak istedin?" Bir kaşık alıyor, bal kavanozuna daldırıp fincanın içinde döndürüyor. Metodik, sanki her gün yapıyormuş gibi.

"Hayır. Söylediğimde ciddiydim. İntikam istemiyorum, Silas." "O zaman neden buradasın Coraline?"

O kahvesine bal karıştırmaya devam ederken üzerimize yumuşak bir sessizlik çöküyor ve ben ona bakıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve sadece birbirimize bakıyoruz.

Ne düşünüyorsun, Silas?

Bana öyle baktığında ne görüyorsun?

İçimde ne kadar aşâğılık biri olduğumu gizlice görüyor mu? Kızdığım ya da korktuğum an ortaya çıkan çirkin, bencil yanlarımı görebiliyor mu? Yoksa hiçbir şey görmüyor mu? Başka bir kız, kalabalıkta başka bir yüz.

O, hayran olunması gereken ama asla tam olarak anlaşılamayan stoacı bir heykeldir. Silas, bir insanın varlığının tek bir kelimeye ihtiyaç duymadan çok şey anlatabileceği fikrini somutlaştırıyor.

"Hâlâ sahte kız arkadaş rolü yapacak birine ihtiyacın olup olmadığını sormaya geldim."

Açık sözlü, aceleci, utanmaz. Geri adım atmadan konuya girebilmemin tek yolu buydu. Eski bir yara bandı gibi çabucak sökülüp atılmıştı, onunla konuşmak istememin nedeni buydu.

"Hayır." Kaşığı bir daire içinde döndürüyor, aşağıya bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor, ama gözlerindeki bakış şimdi farklı Köşeleri kırışmış, onda hiç görmediğim bir oyunculukla parlıyorlar.

Dudaklarını oynatmadan sırtıyor. "Bir eşe ihtiyacım var."

Eğer kalp krizinden ölürsem, ölüm sebebim ya bana bakışı ya da karım demesi olacak. Belki de ikisinin birleşimidir, ama umarım, Lilac hala sigorta alabilecektir.

Eşim.

Panik yapmayın. Sakın panik yapma.

Bu gece buraya gelmemin sebebi bu. Onun kanepesinde uyuyacak olmamın, onun lanet dairesinde olmamın sebebi.

"Eğer bunu yaparsam - eğer bunu yaparsak - bana bir söz vermeni istiyorum."

Silas konuşmuyor, sadece devam etmemi bekliyor ve konuşmam için bana alan tanıyor. Sadece cevap vermeyi bekleyen değil, gerçekten dinleyen biriyle konuşmak farklı, canlandırıcı.

"Ne olursa olsun, Leylak'ı buradan çıkaracaksın." Gözlerimin dalgalanmadığından emin oluyorum. İrislerimizin tonları çarpışıyor, abanoz ve moka rengi bir bakış, ikisi de boyun eğmiyor.

"Stephen'a yaklaşmak için beni kullanabilirsin. Benimle evlenmek onu kızdıracaktır. Bu onu dışarı çekecektir. Koluna girip Hawthorne Tech için rol yapacağım. Ama bu süreçte bana bir şey olursa, kız kardeşime bakılmasını sağlamalısın. Evet dememin tek yolu bu."

Kollarıma düştüğünde aklımdaki tek düşünce onu korumaktı. Onu güvende tutmak için tek başıma yeterli değilim, özellikle de Stephen Sinclair gibi bir adamdan.

Ama dört kurucu aile yapabiliirdi.

Bazen başkalarından yardım isteyemeyecek kadar gururlu olabilirim, ama Leylak için?

Para üstü için sokaklarda dilenirdim.

Geleceğini güvence altına almak için her şeyi yapardım.

Bunun planın bir parçası olmaması gerekiyordu ama Stephen'ın hapisten çıkmaması gerekiyordu. Yapmam gerekeni yapmak zorundayım. Seçeneklerim tükeniyor.

"O biliyor mu?"

Zihnimdaki sisi göz kırparak dağıtıyorum. "Ne?"

"Kız kardeşin biliyor mu?" diye tekrar soruyor, gözlerini biraz kısarak. "Onun mutluluğu için kendini öldürdüğünü? Hâlâ Ponderosa Springs'te olmanın tek sebebinin onu terk edememek olduğunu?"

Keskin bir acı kalbime doğru uzanıyor. Etrafımı saran duvarlar yeniden yıkılıyor; yıkılmalarına izin verdiğimi fark etmemiştim.

Eğer evlenirsek, sessizlik yemini etmeyi planlıyorum. Beni bu şekilde okuyamaz. Beni bu kadar şeffaf hissettirmesine izin vermeyi reddediyorum.

İçimdeki gerilimin arttığını hissederek dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırıyorum. İsyan etmek, onu uzaklaştırmak, yaklaşılabileceğini düşündüğü için onu aşağı itmek için bir dürtü duyuyorum. Benim

Başımı sallarken dilim ön dişlerimin arasında yavaşça yuvarlanıyor.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "O mutlu bir şekilde farkında değil. Ve öyle de kalacak. Bu gece masumiyetinden bir parça çalındı. Benim cesedimi çiğnemedi bu bir daha olmayacak."

Silas bana sert bir bakış fırlatıyor. "Masumiyetin yitirilmesi kaçınılmazdır. Hepimizin başına gelir. Kaderi durduramazsın, Hex."

Başımı eğiyorum, iki kaşımı da meydan okurcasına kaldırıyorum. Sesim inandırıcılıktan uzak. "İzle beni."

Hiç vakit kaybetmeden, "Öyleyim" diye cevap verir.

Sıvı bir kadife gibi kaşığını eline alıyor ve dudaklarının arasında gezdiriyor, yüzeyinde kalan kahve damlalarını temizliyor, göz temasını hiç kesmiyor. Kollarındaki kaslar esneyerek mutfak adasının üzerine çıkıyor ve fincanı ağzına götürüyor.

Kollarındaki mürekkep katmanlarının altındaki kalın damarlar ışığı yakalıyor.

Silas sessiz bir yakışıklı.

Bağırılmıyor. Karanlıkta kulağınıza fısıldar. Kollarımda belirdiğinde tüylerim diken diken olurken çıkardığı sestir, sadece sıcak tenimde gezinen soğuk havanın yansıttığı bir cazibedir.

Etrafımızdaki hava karıştı.

Bu anlaşmalı evliliğin bir bedeli olacak ve bunu kalbim ödeyecek.

En kötüsü de kıran o olmayacak. Ben kıracağım.

Bu hikayedeki tek kötü adam benim.

Bunu Leylak için yapıyorum ama bu süreçte Silas Hawthorne'a karşı bencil olmayacağım.

Onun kalbi benim ona yapabileceklerimi hak etmiyor.

"Kurallar." Boğazımı temizliyorum. "Aramızda kurallar olmalı. Ne kadar süre evli kalmamız gerekiyor?"

Parmağını kahve fincanının kenarına vuruyor. "Yönetim kuruluna göre iki yıl."

"Yanınıza taşınmamı istediğinizi varsayıyorum. Taşınmazsak tuhaf olur ama Stephen'ın icabına bakılana kadar kız kardeşimin burada kalmasını istiyorum. Lilac ve ben bir odayı paylaşabiliriz."

Başını sallayarak sessizce onaylıyor.

"Seks yok." Dişlerim alt dudağıma gömülüyor, o içkiyi yudumlarken boğulur gibi bir ses çıkararak gülümsememi usulca gizliyorum. "Yanında bir ya da on iki metres tutabilirsin."

Kupanın mermer adaya çarparken çıkardığı ses kulaklarımda gök gürültüsü gibi çınlıyor, şangırtısı yüklü havayı ısıtıyor. Çenesi geriliyor, kapüşonlu bakışları beni delip geçiyor. Saniyeler geçiyor ve ben onları tenimdeki su damlaları gibi hissediyorum.

"Sen de aynısını yapmayı mı planlıyorsun?"

Gözlerim kısıldı, kelimeler meydan okuma tadındaydı.

"Eğer yaparsam?"

Tam boyuna geldiğinde, gergin karnının en ufak bir şeridi gömleğinin açıklığından görünüyor. Gömleği tekrar yerine oturana kadar gözlerimin bir anlığına düşmesine izin veriyorum.

Havada bir çıtırtı var.

Seks kelimesinden bahsedince aklıma onunla birlikte olmak geliyor.

Kirli, sert seks.

Silas ile seks.

Ellerine bakıyorum, muhtemelen kıcımlı morartacağı geniş avuç içlerine. Yatak odasında birbirimizi mahvederdik. İkimiz de kontrolü elden bırakmak istemeyecek, ikimizi de morartıcı öpücükler ve derin çiziklerle baş başa bırakacaktık.

Şehvet uzun zamandır hissettiğim bir duygu değildi ve onu özlediğimi itiraf etmekten hoşlanmıyorum. Topuklarımdan arkasını yalamasını, sıcaklığın mideme kadar inmesini ve içimi yakıp kavurmasını.

Onun duruşuna uyuyorum, kollarımı kavuşturup dik duruyorum, gözleri vücudumda dolaşırken tek kelime

etmiyorum

Açıkça. Egom bana onun da benimle aynı iğrenç düşünceleri düşündüğünü söylüyor.

Silas öne doğru eğiliyor, sözlerimi düşünürken gözleri kısılıyor.

"Anlaşma yok," diye homurdanıyor, sesi omurgamdan aşağı bir karıncalanma gönderiyor. "Karıma sadakatsizlik ettiğime kimse inanmaz. Biri bana ait olana dokunduğunda ne olduğunu herkes biliyor."

"Ben senin sahibin değilim." Çenem öfkeyle gerildi.

İçimde bir alev gibi yanan sıcaklık ve kızgınlık dönüyor. "Şu anda değilsin." Keskin dişleri alt tarafını kavırıyor

Gözleri vücudumda gezinirken dudakları vücudumun seğirmesine neden oluyor, "Özel hayatında tüm kararları sen verebilirsin. Ama dünyanın geri kalanı için? Sen benimsin ve ben paylaşıyorum."

Omurgamdan aşağı elektrik akıyor.

Ben sahip olunacak bir şey değilim, bir daha asla.

Ama Silas Hawthorne'un bedenimi kontrol etmesine izin verme fikrinin beni tahrik ettiğini inkar edemem.

Bu gerçekleşmeden önce umutsuzca sevişmeye ya da en azından orgazm olmaya ihtiyacım var.

"O zaman geriye boşanana kadar perhiz kalıyor çünkü seninle yatmıyorum."

İstesem de, koşullarımız farklı olsaydı, ona çok kötü şeyler yapardım. Ancak, biz zaten çok yakınız. Seks sadece çizgileri bulanıklaştırır ve ikimizin de buna ihtiyacı yok.

Bunu riske atamam.

Bana sessizce sırtırken bakışları kararıyor.

"O zaman pil stoklasan iyi edersin, Hex. Onlara ihtiyacın olacak."

Yanaklarım kızarıyor, beni oyuncaklarımdan biriyle kendime dokunurken izlediği canlı bir görüntü zihnimin arkasına yerleşiyor. Ama kaşlarımı çatarak bu düşünceden sıyrılıyorum.

"Görücü usulü evlilikler yaygın bir şey Silas. Neden halka gösteri yapmak zorundayız?"

Gözlerinde yanan ateş söndü, duyguları neredeyse anında yok oldu.

"Ailem." Elini sert çenesinde gezdirerek iç geçiriyor. "Aşıktan başka bir şey için evlendiğimi öğrenirse annemin kalbi kırılır. Bunu ona yapmayacağım. Tek şartım bu."

Hem özel hem de kamusal alanda sahiplenilme kavramından her ne kadar hoşlanmasam da, bunu anlıyorum. Anladığım için içerliyorum ama ailesine olan sadakati ona hiç beklemediğim bir şekilde hayranlık duymamı sağlıyor.

Silas da bu durumda olmak istemez. Benimle evlenmenin planlarında olmadığına eminim.

Ama yapmak zorunda olduğu için yapacak.

Etrafındaki insanları sevdiği için bunu yapacaktır.

Çok benzer deneyimleri olan iki farklı insanız.

Onun kim olduğunu anlamak için hayallerini ya da en sevdiği rengi bilmeme gerek yok. Sadakati kelimelerin anlatabileceğinden daha yüksek sesle konuşuyor ve etrafındakileri korumaya yönelik sarsılmaz dürtüsü benimkini yansıtıyor.

Bu benim ilerlemem için yeterli. Bu ona güvenmem için yeterli.

"Kayınvalideler için oyna." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Anladım."

Annesinin benden nefret edeceğini zaten biliyorum. Anneler her zaman benden nefret eder.

"Başka kural var mı?"

"Evet." Başımı sallıyorum, yanağımın içini ısırıyorum.

"Aşık olmak yok. Bunu seni baştan çıkarmak için söylemiyorum. Bu ikimiz için de geçerli. Bu mümkün olduğunca sahte kalmalı, yoksa ben giderim."

En iyisi bu, mesafemi koruyorum, kaltak gibi davranıyorum.

Uzun vadede bunun için bana teşekkür edecek.

Tekrar konuşmadan önce kahvesinden bir yudum daha alıyor, gözleri hareketle birlikte yüzümde geziniyor.

"En büyük korkun bu mu Hex? Aşık olmak mı?"

Sorusu o kadar beklenmedik, o kadar yabancı ki cevap olarak gülüyorum.

"Hiç bilmediğin bir şeyden korkamazsın," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Silas sevdi, ve duyduğum kadarıyla? Her şeyini vermiş. Kolayca içime düşmesine izin verip onu emerek kurutabilirim. Duygularını kendi avantajıma kullanabilirdim. Bana yaklaşmasına izin verir, sonra da çok ileri gittiğinde onu terk eder ya da kendisinden önce denemeye cesaret eden her erkek gibi kendini yok etmesini izlerdim.

Kasaba bu adama kötü adam diyebilir ama aslında o bir aşık çocuk. Bir koku yayıyor. İyi niyet ve romantizm. Şefkatli kalbi, değer verdiklerinin üzerinde kanar.

Sevdikleri için her şeyini feda edebilecek biri olduğu, varlığının her zerresinde yazılı olan onu okumak çok kolay.

Böyle bir bağlılığı hak etmeyecek kadar kötüyüm.

"Hayır, Silas. Aşktan korkmuyorum," diyorum kararlılıkla. "Ama sen

benden korkmalı. Beni önemsemeye çalışan insanları incitiyorum Hawthorne. Benim sefil kalbimin bir kurbanı daha olmana izin verme."

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

ON DÖRT
HEY, ROSIE
SILAS

"SILAS, nereye gideceğimize karar verdiğimizde bir bahçemiz olabilir mi?"

"Elbette."

"Karanfil yetiştirmek istiyorum."

"Karanfil mi?"

"Ve

şakayıklar!"

"Tamam."

"Yemin ettiğini söyle."

Nereye gideceğimizi bulduk ama Rosemary Donahue'nin şu anda sahip olduğu tek bahçe, her ay mezar taşına teslim ettiğim çiçekler.

Burada en son durduğumdan beri epey zaman geçti. Elimi mezarının üstünde gezdiriyorum. Taş yıpranmış, adının harfleri aşınmış, geçen zamanın acı verici bir hatırlatıcısı.

Pembe

karanfiller. "Hey,

Rosie kız."

Ilık esinti beni selamlıyor. Doğal havanın nazik bir okşayışı, yaşam perdesinin ötesinden bir merhaba. Ölüm ve yas herkes için farklıdır, ama nedense ziyaret ettiğimde hep yanımdaymış gibi hissedirim.

"Gideli dört yıl oldu. Gerçek gibi görünmüyor, değil mi?"

Tanıdık bir his içimi kemiriyor. Kaburgalarım sıkıca bağlanmış, sadece küçük, hızlı nefesler almama izin veriyor. Hassas cildimdeki kağıt kesiği, istenmeyen bir hatırlatma.

Suçluluktan başka bir şey
hissettirmiyor. Açgözlü,
zaman tüketen bir suçluluk.
Ben hayattayım ve o değil.

Bana ihtiyacı olduğunda yanında değildim. Onu kurtaramadım.

Birçok kez yalvardığım gibi pozisyon değiştirseydik, Rosemary'nin hayatı rengarenk olurdu. Her nefesini, her gününü en iyi şekilde değerlendirirdi. En kötü anları bile güzel bir şeye dönüştürürdü, çünkü onun yaptığı buydu.

O çok güzel bir varlıktı.

İçimde Rosie için ayrılmış olan boşluk ağrıyor. Bu bir seçim değil; değişmez bir gerçek. Bir daha kimsenin sahip olamayacağı bir parçamı yanında götürdü. Bu onda kalmalı, asla ondan almam.

Hayatıma devam etmenin, yas tutmanın ona duyduğum sevgiyi ortadan kaldırmadığını anlamam zaman aldı. Öfkeli kalırsam, ona zarar veren insanlara zarar verirsem, bunun bana huzur getireceğini düşündüm. İntikam peşinde koşmak sadece acıya daha fazla kapı açtı.

Yas tutarken yaptıklarımın, kendime duyduğum nefretin beni kontrol etmesine izin verdiğim için gurur duymuyorum. Rosemary'nin ölümüne karışan insanlar sadece Rosie'ye değil, kaçırdıkları diğer tüm kızlara yaptıkları için kaderlerini hak etmiş olsalar da, hala pişmanlık duyduğum çok şey var.

Çoğunlukla, onun kaybindan sonra iyileşmenin onu unutmaya çalışmak olmadığını daha önce fark etmemiştim. Bu onu onurlandırmanın bir yoluydu. Burada onsuz iyi olduğumu bilerek belki de öbür dünyada huzur bulmasına yardımcı olmanın bir yolu.

Bu rüyayı koğuştan çıktıktan sonra, Lyra'nın Conner Godfrey'i öldürdüğü gece gördüm.

Rosemary'nin iki farklı yöne çekilmesini izliyordum. Onun bu arada kalmış yerde var olduğunu görebiliyordum.

Bir kolu Dünya'ya doğru uzanırken diğerkolu ters yöne doğru çekiliyordu.

Sıkışmıştı, benim yüzümden öbür tarafa geçemiyordu. Benim için endişelendiğı için ölümlü bedenini bırakamıyordu.

Suçluluk duygumu iyileştirmeye çalışarak onun acı çekmesine neden oluyordum. Kendime tüm bunların Rosemary için, onun intikamını almak için olduğunu söylediğimi bilmek acı bir gerçektir, oysa gerçekte sadece o öldüğünde yanında olamadığım için kendimi affettirmeye çalışıyordum.

Gözlerim onun gömülü olduğu toprağı buluyor. Çok nazik ve çok kibar olan bir kızı tutmak için çok sert. "Sana bunu söylediğimde, umarım mantıklı gelir. Umarım üzülmezsin ve bu sefer bunu onun için yaptığımı bilirsin. doğru nedenlerle."

Bir esinti daha var, bu sefer daha güçlü, kapüşonumu başımdan savuruyor. Başımı sallıyorum, avuç içimi gür saçlarımla tepesinde gezdiriyorum. Kapüşonlarımla içine saklanmaya çalışmamdan nefret ederdi.

Başlangıçta, onsuz nefes almak acı veriyordu. Gözlerini bir daha açmayacağını bilerek uyanmak, nefes alıp vermeyi fiziksel olarak imkansız hale getirdi. Sanki oksijen benim hayatta olduğumu ve onun olmadığını hatırlatıyordu.

Bazen artık daha kolay olmasından nefret ediyorum.

Bu zaman aslında onun kaybının daha az acı vermesini sağladı.

Ayrıca hatırlamamı da zorlaştırdı. Bir insan olarak kim olduğunu, neye benzediğini ve söylediğı bazı şeyleri hatırlıyorum. Kafamın içinde gelip giden sesler kadar gerçek. Bazen şekil değiştiren ve kendilerini gölge şeklinde duvara fırlatanlar.

İyileşme sürecinde kaybettiğim küçük şeyler. Gülüşünün parçalarını düşürüp geride bırakıyorum.

Parfümünün kokusunu unutmak, kulağımdaki sesini kaybetmek.

Acıtmıyor ama bazen keşke acısaydı diyorum.

Acıyla birlikte hatırlama da gelir. Kaybın zonklaması ve acısı, artık var olmayan kişinin sürekli bir hatırlatıcısıdır. Canınız yandığında her şeyi çok net hatırlarsınız çünkü acı sizi buna zorlar.

Acı çekmeyi bıraktığınızda, unutursunuz.

Yaranın sızması yavaş yavaş durur, deri bir araya gelir ve bir yara izi oluşur. Bazen kaşınan veya batan, size orada olduğunu hatırlatan, ancak günlük hayatta orada olduğunu neredeyse hiç bilmediğiniz bir yara.

Rosemary Donahue, onun için ömür boyu acı çekecek birini hak ediyordu.

İki yıl önce, çocuklarla yollarımız ayrılmadan hemen önce, tam da bu mezarın önünde durdum ve ona bir söz verdim. Stephen'ı geçmişte bırakacağıma, günahlarının bedelini ödemesi için bir hapisane hücresinde çürüyüp gitmesine izin vereceğime yemin ettim.

Onun yüzünden bir metre aşağıda yatan kıza v e r d i ğ i m bir sözü daha bozmak zorundayım.

"Sana Stephen'ın yaptıklarının peşini bıraktığımı söylemiştim. Daha iyisini yapacağıma, bir dahaki sefere daha iyi olacağıma söz verdim." Boğazım sessiz bir öfkeyle yanıyor, yüzeyin altında çok iyi tuttuğum bir öfkeyle. "Ama bu intikam değil Rose. Bu çocuklar için, Sage için. Onların geleceği için. Bu sefer ya o ya biz."

Bu sefer benim için intikam değil. Madalyonun öteki yüzünde yaşama sırası bende. Bir adam ondan çaldığımız hayat için bizden intikam almaya çalışırken ben sevdiklerimi korumaya çalışıyorum.

Umarım şu andan itibaren yaptığım her şeyin intikamcı bir kalple olmadığını biliyordur.

Yavaşça, mezar taşının arkasına oturacak şekilde hareket ediyorum. Omurgamı taşın üzerine yaslayarak başımı gökyüzüne bakmak için yukarı kaldırıyorum. Rosie'yle ortaokuldayken sırt sırta oturup gökyüzüne bakardık. O bulutlardaki tavşanlarla ilgili hikayeler uydururken ben dinlerdim.

Sadece bir ilişki içinde olmadığımız çoğu zaman unutuluyor.
O öldüğünde, arkadaşımı kaybettim.

Rose ve ben, bizden başka kimsenin inanmadığı, hayatımızı değiştiren bir travma yaşadık. Birbirimizin sözlerine inanıyorduk çünkü bunu birlikte yaşamıştık. Bu olay bizi birbirimize bağlamıştı.

Şimdi ziyarete geldiğimde ona iyi şeylerden bahsediyorum. Alistair'in evlenmesinden bahsediyorum, "ağabey" dediği öfkeli adamın sonunda birinin onu sevmesine izin verdiğini bilmenin onu havalara uçuracağını biliyorum. Nefret edecek olsa da ona Thatcher'dan, en iyi arkadaşı olacağını düşündüğüm Lyra'dan bahsediyorum. Rook kendi başına oldukça iyi bir iş çıkarıyor olsa da Sage'e göz kulak olduğumu bildiğinden emin oluyorum.

Ona iyi olduğumuzu, başımızın üzerinde asılı duran şantaja, serbest bırakılırsa hapse girme olasılığımıza rağmen iyi olduğumuzu bildirdim. Onsuz da iyi olduğumuzu.

Ona kötüyü söyledim.

Babamı görme ihtimalinin düşündüğümde daha yakın olduğunu. Bu da beni iş ve Stephen hakkında konuşmaya itiyor ve sonunda bir kız arkadaşım olduğuna dair beyaz yalanıma geliyorum. Burada olsaydı gülerdi, paniklediğim için bana gülerdi.

Dinlemekten başka çaresi olmayan bir mezar taşına içimi döküyorum ve umarım bir zamanlar tanıdığım kız beni duyar.

"Annem yalan söylediğimi öğrenirse beni öldürür. Babamın tüm hayatının eserinin satıldığını bilerek ölmesine izin veremem. Benim için yapmaya çalıştıkları onca şeyden sonra Rose, bunun olmasına izin veremem." Boğazımdaki hayal kırıklığı yumrusunu yutuyorum ve avucumu yanağımdan aşağı kaydırırken bir iç çekiyorum. "Ve Coraline, o..."

Coraline ne?

İnatçı. Güçlü iradeli. Çok dik kafalı. Odaya her girdiğinde öpmek için güçlü bir istek duyduğum bir kız mı?

Bu mezarlığın sessizliğinde, başımı hafifçe sallarken gülümsememe izin veriyorum.

"Coraline... Coraline. Bir sanatçı olması dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum ve Rook onu seviyor, ki bu şaşırtıcı değil - Thatcher'a bok veren herkesin hayranıdır."

Onunla konuşma şekli yüzünden Thatch'i ayağından vurmak istedim mi? İçimde bir dürtü vardı, evet.

Onu kendi başına çiğneyip tükürmesini izlemekten de keyif aldım mı? Kesinlikle.

Cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama paramparça olmasına ramak kalmış. Yalnız kaldığımızda, bunu görüyorum. Hissediyorum.

Geçen gece mutfağında gördüm. Kanepemde uyuyakaldığında gördüm, top gibi kıvrılmıştı, baygınken bile kendini koruyordu.

Stephen onu incitti. O bodrumda ne olduğunu ondan ve Stephen'dan başka kimse bilmeyecek. Kurban olarak görülmekten o kadar korkuyor ki iyileşmesine izin vermiyor.

O travmayı, yaşayan, nefes alan bir yarayı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Öfkeye, intikam ihtiyacına bağlı olmak. Ama Coraline için geçmişi onu tüketmiş gibi. Bu onu sert, ulaşılmaz biri haline getirmiş ve bu beni çıldırtıyor çünkü onun böyle biri olmadığını biliyorum. Geçmişine dair bir şeyler gösteriyor ama asla tam gerçeği yansıtmıyor.

"Sanırım," diye iç geçirdim, yanağımın içini ısırarak, "sanırım onu daha fazla tanımak istiyorum. Ama denesem bile bunu kolaylaştırmayacak. Acı çekiyor ve çok gururlu. Ne zaman göz göze gelsek bunu görebiliyorum. Sanki kendisinin bir uzantısı gibi, girdiği her odada bir gölge gibi yaşıyor. Sanatında var. Bu beni öldürüyor. Birini içeri alırsa rahatlayacağını biliyor ama reddediyor."

Coraline konuşmak istememe neden oluyor.

Ona sahip olabilmek için kendimi parçalıyorum. Kendi etrafına sıkıca sardığı ipleri çekiştirin ki benim için çözülürken altında ne olduğunu görebileyim.

Hareket edişinde, her kelimenin altında yatan sertlikle bu kadar küstahça konuşmasında bir şeyler var,

Bana baktığında gözlerinin ışığı yakalayışını ve bal gibi eriyişini.

Aramızdaki bağ hissediliyor, havada uğulduyor ve bunu görmezden gelmek giderek zorlaşıyor. Yakında aynı çatı altında olacağız; o zaman benden saklanacak bir yeri olmayacak. Benim soyadımı taşıyacak, benim alanımda var olacak.

En az iki yıl boyunca bağlı kalacağız ve bana o kadar uzun süre karşı koyamaz. Özellikle de biraz baskı uygularsam. Çok az denedim.

Benim için kırılacak.

Lanetten korkmuyorum, özellikle de Coraline Whittaker'a benziyorlarsa.

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

ON BEŞ
ANNENİN KIZI
CORALINE

"Burada olmayacaklarını söylediğini sanıyordum."

"Değillerdi," diye mırıldanıyor Lilac, ben onu ön merdivenlerden ailemizin evine kadar takip ederken. "Sanırım seyahatlerinden erken döndüler."

Geri kalan eşyalarını toplamak için yardıma ihtiyacı olduğu için gelmiştim. Çoğu gün benimle kalması normal ama şimdi benden uzak kalmasını istemiyorum. Regina'yı, Leylak'ın yaz boyunca benimle kalmak istediğine ve okul tekrar başladığında eve döneceğine kolayca ikna edebildik.

Konuşmayı gerçekten duyduğundan emin değilim, sadece bir magazin dergisini karıştırırken başını salladı. Her halükarda, Lilac benimle geliyor; detaylar önemli değil.

Leylak'ın eli ön kapının tokmağını tutuyor, ancak kapı karşı taraftan çekilerek açılıyor. İçeride Regina duruyor, üzerinde bana bir sümüğü hatırlatan mükemmel ütülenmiş yeşil bir elbise var.

Rötuşlanmış sarı saçları bigudilerle toplanmış ve kollarını göğsünün önünde kavuştururken yüzünde kalıcı bir sıkışma ifadesi var.

"Coraline," diye kıs kıs gülüyor. "Hawthorne'un en büyük oğluyla nişanlandığını babana ve bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Sanki onu duymuş gibi babam köşeden beliriyor, üzerinde her zamanki gibi pantolon var. Ancak yüzündeki ifade beklediğimden farklıydı. Küçümseyen ya da onaylamayan bir ifade yok; neredeyse mutlu görünüyor.

Görünüşe göre Silas'ın geçen geceki iş arkadaşı sanat galasında gördüklerini resmen anlatmıştı.

Onları görmek istemiyordum. Yaklaşan evliliğimi öğrendiklerini bildiğim için onları gerçekten görmek istemiyordum. Çünkü bu Silas için herkesin önünde gerçek olmak zorundaysa? Bu, önümde duran ve kendilerine ailem diyen iki insan için de gerçek olması gerektiği anlamına geliyor.

Umarım Silas gerçek bir düğün yapmak istemez çünkü bu insanların bunu görmesini istemiyorum. Belki de kurallarımı belirlerken bundan bahsetmeliydim. O tişörtün içindeki kolları dikkatimi dağıttığı için suçluyorum.

Seks beyni her şeyi mahvediyor.

Birlikte olmak için evlenme fikrinden hoşlanmıyorum. Hayatlarınızı birbirinize adamaktan değil, sorun değil. Etrafta bunu izleyecek bir sürü insan olması. Bana göre böyle bir şey özel olarak paylaşılmalı. Dünyaya karşı savunmasız olmak istemiyorum, sadece karşımda durup "evet" demeyi bekleyen tek bir kişi var. Sadece onlar beni yumuşacık bir halde, tüm duvarlarım yıkılmış ve aramızda ellerden başka bir şey yokken görebilirler.

"Merhaba, Regina." Güneş gözlüklerimi kafama doğru itiyorum. "James."

"Bu biraz garip olacak..." Lilac nefesinin altında mırıldanıyor, evin içine giriyor ve merdivenlere doğru ilerliyor, bir hain gibi akbabalarla birlikte benimle ayrılmaya hazır.

Ama muhtemelen en iyisi bu. O berbat bir yalancı.

Bu anlaşmaya ilişkin Silas ile aramızda geçen konuşma, Leylak'a şunları söyleyebileceğim konusunda anlaşmamızla sona erdi

ve o da arkadaşlarına anlatabilirdi. Aramızda neler olduğunu bilebilecek tek insanlar onlardı.

"Peki nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, küçük hanım?"

Li annesine dönüyor, dudaklarını birbirine doluyor ve kızgın görünmemek için elinden geleni yapıyor. "Kalan eşyalarımı toplamaya gidiyorum. Yaz boyunca Coraline ile kalacağım. Bunu sana zaten söylemiştim anne."

"Tatlım, Silas ve Coraline'in kendi alanlarına ihtiyaçları olacak. Düğün planlıyorlar, evlilik öncesi bağ kuruyorlar." Regina küçük bir kıkırdama çıkardı. "Hiçbir erkek sırtında yük taşımak istemez."

"Ama-"

"O bir yük değil," diye araya giriyorum, üvey annemle göz göze geliyoruz. "Ve onu kendi alanımızda istiyoruz. Yaz boyunca benimle kalacak, Regina. Bu sana kulüpte geçirebileceğin daha fazla boş zaman kazandıracak."

Önümdeki kadınla ilgili olan şey, iğnelemeyle karşılaştığında, her zaman karşılık vermenin bir yolunu bulmasıdır. Bu neredeyse hiçbir zaman doğrudan bir hakaret şeklinde olmaz. Bazen el altından bir iltifat, bazen de saf bir küçüklük.

Lisedeyken, şimdi hatırlayamadığım bir şey hakkında ağzımı bozmuştum, o kadar küçüktü, ama sonra? Tarih öğretmenimle yattı ve iki gün sonra ders notum C'ye düştü, bu da not ortalamamın içine etti.

Kanıtım yoktu ama sırf notumu düşürsün diye onu becerdiğine ikna olmuşum.

Leylak bu konuşmanın geri kalanından kaçarak merdivenlerden yukarı doğru kaymayı başarır.

"Yüzük yok mu?" Regina topuklarını şaklatarak bana doğru yürüyor ve çıplak parmağımı incelemek için elimi tutuyor. Pençeleri avuçlarımın altını çiziyor.

"Henüz bir tane seçmedik," diye tersliyorum, uzvumu onun elinden geri çekerek.

Dudakları ince bir sırtışla kıvrılıyor, sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi başını hafifçe eğiyor. İnceleyici bakışları

basit şortumu ve tişörtümü parçalıyor. Sadece çenemi biraz daha yukarı kaldırıyorum.

Bana böyle bakmadığı bir zamanı hiç hatırlamıyorum. Çocukken bile küçümseyen gözlerinin ağırlığı beni huzursuz ederdi. Sanki bir tehditmişim, tüm varlığım onun için bir hakaretmiş gibi.

Ama büyümüş, omurgalı olmuş ve dünyada kötü üvey anneden çok daha korkunç yaratıklar olduğunu öğrenmiştim.

Regina'nın o yılki yeni tarzına uygun olarak yakın zamanda yapılan tadilatı fark ederek eski evime adımımı atıyorum. Ben on dört yaşındayken koyu leylak rengine o kadar takıntılıydı ki havuzu o renge boyatmıştı.

"Neden bizi onunla galada tanıştırmadın?"

Gözlerimi antrede elleri cebinde duran babama çeviriyorum, Regina arkamdan yürüyüp ön kapıyı kapatıyor ve Lilac toparlanana kadar beni evin içinde güvende tutuyor.

"Silas özel bir insan." Yalan kolayca ağzımdan kaçıyor, çünkü doğru olabileceğini düşünüyorum. "İkimiz de öyleyiz. Hazır olana kadar bir şey söylemek istemedik."

Bu konuşmayla ilgili olarak şu ana kadar gördüklerimden bağlamla ilgili ipuçları çıkarmam ve bazı şeyleri kesinleştirmekten kaçınmam gerekecek. Regina bunun her detayını şehir kulübündeki arkadaşlarına rapor edecek ve bu orman yangını gibi yayılacak.

En azından bu adamla oturup en sevdiği renkleri konuşmalıydım. Bir ilişki zaman çizelgesi bile hazırlamadık. Birbirimizi tanımıyorken bunu herkesin içinde nasıl anlatmamı bekliyor?

"Buna inanamıyorum. Evde kalmış bir kız olacağından korkuyorduk ama şansın yaver gitmiş gibi görünüyor." Bir kolunu babamın beline dolayarak ona doğru eğilirken gülüyor. "Akli dengesi biraz daha yerinde birini seçebilirdin ama o kadar parayla bunun pek de önemi yok."

Komikmiş gibi gülüyor.

Sanki onu tanıyormuş ve onunla şakalaşmak serbestmiş gibi.

Bakırımsı bir tat ağzımı dolduruyor, dişlerimden gelen basınç dilime batıyor.

Regina bu hilekâr kasabadaki tek bir faredir; hatalarını ve iskeletlerini egolarının ve kana bulanmış paralarının altında gizleyen bu kendini onurlu ilan eden insanlar.

Fildişi kulelerinin tepesinde kraliyet ailesi gibi yürüyor, zirveye çıkarken altlarındaki insanları itip kakıyor, kırık kemikler üzerine imparatorluklar inşa ediyorlar. Yıllarca bana Hollow Boys'un kötü adamlar olduğu söylendi. Onların terör saltanatının, ülkenin en prestijli üniversitesine ev sahipliği yaptığı bilinen bu saygın kasabayı lekelediği söylendi.

Ancak zaten çürümüş olan bir şeyi baştan bozamazsınız.

Onlar sadece günah keçileriydi.

Halo'nun bu kadar uzun sürmesinin sebebi buydu. Dar kafalı, kalın kafalı köleler, gözlerindeki perdeyi kaldırıp taptıkları erkeklerin sahte putlar olduğunu görmek yerine, gözlerini kiliseleri havaya uçuran ve akılsızca şakalar yapan çocuklara dikmişlerdi. Kızlarını et parçası gibi alıp satıyorlardı. Kızları bir metaya dönüştürdüler. İnsanlıklarını ellerinden aldılar ve onları nakit ineklerinden başka bir şeye dönüştürmediler.

"Regina, Lilac'ın hatırı için sana katlanıyorum." Ona bir adım daha yaklaşıyorum, ellerim küçük yumruklar halinde sıkılıyor. "İyi davranıyorum. Bitmek bilmeyen sızlanmalarını ve mızımızlanmalarını dinliyorum."

Babamın kollarında biraz küçüldüğünü görüyorum ama bu ağzının kaçmaya çalışmasını engellemiyor.

"Benimle konuşmaya nasıl cüret edersin-"

"Ama Silas hakkında tek bir kelime daha edersen, onun hakkında olumsuz bir şey düşünürsen, Elit'ten payımı aldığımda o pırıl pırıl kişiliğinden başka hiçbir şeyin olmadan kış üstü yatmanı sağlarım." Ona doğru eğilirken küçümsedim.

ileri. "Fakirin bir kokusu vardır ve seni bu kokuya buladıgımda bundan hoşlanmayacaksın."

Bir araya getirmeye çalıştığı kelimeleri duymak için etrafta kalmayı düşünmek bile beni kızdırıyor. Bu yüzden beklememeye karar verdim. Dönüp Leylak'a yardım etmek için merdivenlere doğru yürüyorum.

Eşyalarını ne kadar çabuk toplarsa o kadar iyi.

Bu evde olmam gerekenden daha fazla kalmak istemiyorum.

Sonraki otuz dakika boyunca öfkemi yuttum. Yüzeyin altında kaynamasına izin verdim, hıncımı kıyafetleri şiddetle katlayarak ve bir bavula tıkıştırarak çıkardım.

Daha önce, yorumlarının sırtımdan su gibi akıp gitmesine izin verebiliyordum. Görmezden gelebilir ve yoluma devam edebilirdim. Birçok insana karşı böyleyim.

Saptırmak daha kolay. Daha fazla çıkış noktam ve daha az yoğun duygularım var. İnsanların beni ezip geçmesinden henüz bıkmadım. Stephen bunu değiştirdi ve sanırım bunun için ona teşekkür etmeliyim.

Gümüş dilimi acı çığılıklarından dövdü ve çelik omurgamı gerçek umutsuzluktan inşa etti.

Ben açıkta kalmış bir sinirim.

Her oksijen fırçası, tatsız söz ve ters iltifat içimde keskin, acı verici sarsıntılar yaratıyordu. Ve içimdeki bir şey bu acıyı çiğneyip öfkeye dönüştürdü.

Kızgın olmak üzgün olmaktan daha kolaydır.

Kızgın olmak, kurban olmaktan daha iyidir.

"Banyodan eşyalarını almayı bitirmek üzere misin?" Kapısı açıldığında omzumun üzerinden soruyorum, dönüyorum ve onu eşyalarıyla dolu bir çantayla bulmayı bekliyorum ama onun yerine babamı buluyorum.

Ona baktığımda travmamdan başka bir şey görmek zor.

Artık anılarımıza sevgiyle bakamıyorum çünkü şimdi hepsi anlamsız geliyor. Balık tutma gezileri ve

Gece geç saatlerde mutfakta brownie yedik. Paylaştığımız tüm kahkahalar toz olup gitti.

Babam Halo'ya karıştığı için tutuklandığında, kışını kurtarmak için hemen ağzındaki baklayı çıkardı. Ben kaybolana kadar bu işe bulaşmadığını iddia etti. Sadece beni eve sağ salim geri götürmeye çalışıyordu.

Polise bilmeleri gereken her şeyi anlatmış ve karşılığında sadece altı ay hapis yatmıştı. İnsan ticareti yapılan kızları kaçıran Halo nakliye konteynirlerini sağladığı için parmaklıklar ardında yüz sekiz gün geçirdi. İşte bu kadar.

Hepsi benim için, diyor. Hepsi beni geri almak için.

Ona inanmamı imkânsız kılan şey onun gibi adamlara duyduğum acı mı? Ya da sadece içgüdülerim bana onun bir yalancı olduğunu söylüyor.

Ona baktığımda tek gördüğüm eskiden tanıdığım bir adam.

Bizler baba ve kızın bedenlerinde duran yabancılarız.

Sanki benimle aynı odada tek başına durmaktan rahatsız olmuş gibi yer değiştiriyor. Kaşlarım birbirine çarpıyor, sol kolundaki beyaz giysi çantasına odaklanıyorum.

"Regina'nın yorumu haddini aştı." Bunu söyledikten sonra boğazını temizliyor, daha fazlasını söylemek istiyor, ama ben araya giriyorum, ona detaylandırma şansı vermiyorum, bunun yerine gözlerimi ona dikiyorum.

"Onun adına özür dilemeye mi geliyorsun? Eğer öyleyse, nefesini boşa harcama." Bakışlarına karşılık vermeyi reddediyorum ve Lilac'ın kapüşonlarından birini daha düzgün bir kare şeklinde katlamak için geri dönüyorum.

Arkamdaki varlığını görünmez bir duvar gibi hissedebiliyorum, beni olduğum yere hapsediyor.

"Coraline, ben..." Sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi sözünü kesiyor. "Mutlu musun? Silas'la mı? O seni mutlu ediyor mu?"

Gözlerim öyle bir dönüyor ki sıkışıp kalmalarından korkuyorum ve onun cüretkârlığı karşısında başımı sallıyorum. Birkaç hafta önce, bu adam

bana tuvalette sakso çekmeyi teklif eden bir herifi ayarlamaya çalışıyordu.

"Neden umursuyorsun ki James?" Sesim sert, ama bu onu korkutmuyor, sadece ağır bir iç çekmesine neden oluyor - ilişkimizin tüm yorgunluğunu taşıyan bir ses.

Benim davranışlarımla başa çıkmakta hiç iyi olmadı. Ne kadar kötü olursam, her zamanki gibi çekip gitme şansı o kadar artıyor.

"Sen benim kızımsın ve neye inanırsan inan, bazı davranışlarıma rağmen, senin mutlu olmanı istiyorum."

"Bunun için birkaç yıl çok geç," diye hiddetle tükürdüm ve yavaşça ona doğru döndüm. Odaya doğru birkaç adım daha atmış, bana biraz daha yaklaşmıştı.

"Kuru temizlemeni bırakabilir miyim diye sormaya mı geldin?" Sesim öfkeyle karışık bir şekilde koluna asılı duran giysi çantasını işaret ediyorum.

"İşte." Elini bana doğru uzattı. "Nora bunu almanı isterdi. Düğünümüzde giyeceği elbise bu olacaktı-" Devam etmeden önce rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. "Al bunu. Kurtul ondan, giy, ne istersen."

İnançsızlığım içime işledi.

Annemle evlenmeyi planladığını bile bilmiyordum. Sanırım ilk kez onun adını yüksek sesle duyuyorum. Tek duyduğum Regina'nın yıllar boyunca söylediği iğrenç şeyler ve öfkesinden kaynaklanan varsayımlar.

Almak için kıpırdamayınca yanımdan geçip yatağa, Lilac'ın açık bavulunun yanına bırakıyor.

"Bunu sakladın mı? Bunca yıldan sonra mı?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak soruyorum. Gözlerim çanta ve onun yüzü arasında gidip gelirken, bulabildiğim en ufak bir sahtekârlık belirtisi arıyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor ellerini ceplerine sokarak. "Nedenini tam olarak bilmiyorum. Regina bilse evi yakardı ama belki de bana her şeyin daha basit olduğu zamanları hatırlattı. Genç ve aşık olduğum zamanları. Hayat yoluma çıkmadan önce."

Dişlerim gıcırıyor.

Her şeye, öfkeye, acıya, burukluğa rağmen yüzüne kazınmış acıyı görebiliyorum. Bir bebeği göğsüne bastıran genç bir adamın görüntüsünü görebiliyorum, bir hastane odasında tek başına, hayatının aşkının yan odada soğukta yattığını bilerek mırıldanırken gözyaşları yüzünü çiziyor.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil, bunu bana vermesi, benimle böyle konuşması. Hiç mantıklı değil.

"Sende Nora'dan çok şey görüyorum. Aynı inatçı ruh, beyaz çizgiler. Gözlerini ondan almışsın."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?

Neden şimdi?"

Yıllar boyunca ikimizin de Regina'nın ilişkimizi zehirlemesine izin verdiğimizize, onun aramıza giren kama olduğuna inanmak istiyorum. Sözlerinde inkar edemeyeceğim bir gerçeklik payı var ama affetmek dilimde değil.

James omuz silkiyor, bir elini siyah saçlarında gezdiriyor, dudaklarının kenarlarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Pişman olduğum pek çok şey var Coraline. Bir gün sen hazır olduğunda konuşabileceğimizi umduğum şeyler."

Sessizliğimi bir yanıt olarak kabul edip kapıyı arkasından kapatarak beni orada bıraktı.

Orada öylece durup hiç tanımadığım bir kadının giymesi gereken elbiseye bakıyorum ve sözlerinin ağırlığının göğsüme çöktüğünü hissediyorum. Parmaklarım çantanın fermuarını çekerek içindeki elbiseyi ortaya çıkarıyor.

Dantel ve narin ipek katmanları, korse boyunca karmaşık boncuklar ve arkada fildişi düğmeler vardır. Zamana meydan okuyan zamansız bir zarafete sahiptir.

Beyaz tülün altına sıkıştırılmış küçük, soluk bir kâğıt parçasını fark ettiğimde kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor, kenarları sarı bir renk veriyor.

Onlar yemin.

Benim için asla tasarlanmamış bir dünyaya, James ve Nora'ya ait bir dünyaya göz atıyormuşum gibi hissediyorum

Tek başına. Kaybedilmiş bir aşkın, yerine getirilmemiş bir vaadin, asla gerçekleşmemiş bir hayalin hatırlatıcısıdır.

Okudukça gözlerim doluyor ve merak içinde
k a l ı y o r u m .

Kimse gerçekten olduğu gibi davranıyor mu?
Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

ON ALTI
IŞIKLAR KAPALI
CORALINE

"GECELIĞI NE KADAR?"

Sigaramı dudaklarımdan çekerek başımı sese doğru çeviriyorum.

"Affedersiniz?" Önümdeki adama doğru bir duman püskürttüm.

Sarı saçları geriye doğru taranmış, mavi takım elbisesi yeni ütülenmiş ve cüzdanını çıkarmış, başparmağıyla banknotları karıştırıyor.

Şu anda bana seks işçiliği teklif ediyor mu?

Soruma sessizce cevap verircesine gözleri vücudumda geziniyor ve mideme hastalıklı bir his yerleşiyor. Bakışlarımı askılı elbiseme kaydırıyorum. Biraz kısa ve arkası açık olduğu için biraz tenimi gösteriyor ama hava sıcak ve lanet olası günün ortasındayız. Onun nesi var böyle?

"Geceliği ne kadar?" diye tekrarlıyor, sesi alçak ve neredeyse gırtlaktan geliyor.

Başımı sallarken alay ederek bir adım geri çekiliyorum ve sigaramdan bir nefes daha çekip sokağa doğru fırlatıyorum.

Portland'a aylardır ilk kez gidiyorum ve şehir beni böyle mi karşılıyor?

Bazı erkeklerin giydiklerime bakarak satılık olduğumu varsayma cüreti ve cehaleti mi? A

tüyler ürpertici bir düşünce aklımdan geçiyor. Stephen beni bu yüzden mi seçti? Nasıl görüldüğüm için mi?

Düşündükten sonra hemen eziyorum.

Kaçırılmak benim suçum değildi. Olanlarla ilgili bazı şeyleri kabullenmekte zorlanıyor olabilirim ama bu onlardan biri değil. Bana yaptıklarını hak edecek hiçbir şey yapmadım.

"Geri çekilmeye ne dersin?"

Derin ve tehditkâr bir ses arkamdan yankılanıyor.

Onu yoğun bir sis gibi hissediyorum, etrafımda kıvrılıyor, sis gibi hareket ediyor.

Sezgisel olarak ya da belki de ses tonu beni sıçrattığı için bir adım geri atıyorum, siyah ayakkabılarım kaldırımda tıkırdıyor. Sırtım göğsüne çarpıyor, başım çenesinin birkaç santim altında kalıyor.

Bay Banka Brokeri ya da belki bir borsa müdürü, ani müdahale karşısında hafifçe şaşırılmış görünerek bir adım geri çekilir. Korku onu sertçe yutkunmaya itiyor.

"Bakın, bela istemiyorum," diye mırıldanıyor, cüzdanını cebine sokuyor ve ellerini savunmak için havaya kaldırıyor. "Ben onun-"

"Umurumda değil. Hâlâ yeteneğin varken çek git." Bir kahkahayı bastırıyorum, sözlere değil ama adamın solgunluğuna, kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçışına. O gittiğinde, istemediğim ya da ihtiyacım olmayan parlak zırhlı şövalyeyle yüzleşmek için dönüyorum, ona kendi savaşımı verebileceğimi söylemek niyetindeyim ama çenemi kapalı tutmaya karar veriyorum onu gördüğümde.

Silas'ın koyu kahverengi gözleri güneşi yansıtıyor, hak sahibi adamdan uzaklaşıp bana baktığında sert ifadesi bir nevi eriyor.

Giydiği gri takım elbise elbisemi mükemmel bir şekilde tamamlıyor, sanki ben giyinirken o da odamdaymış ve uyum sağlayabilmemiz için beni izlemiş gibi. Göğsünün ve kollarının kasları üzerinde kıvrılıp bükülüyor. Yanağımın içini ısıriyorum, başımı eğerek elbiseye biraz daha yakından bakıyorum.

Boynuna yayılan dövmeleler, takım elbisenin üstünden dışarı bakıyor.

Onun yanında kendimi fiziksel olarak küçük hissediyorum.

"Satılık gibi mi görünüyorum?" Bir kaşımı kaldırıyorum, aramızda biraz mesafe yaratmak için kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum.

Alay ediyor, dudaklarını şişiriyor. Daha iyi bilmesem bunun yumuşak bir kahkaha olduğunu düşünürdüm ama aslında daha iyi biliyorum. Silas işaret parmağını yavaşça kaldırıyor ve yüzümün önünden bir tutam beyaz saçı kaydırıyor, altın yüzüğü ışıkta parlıyor.

"Sana paha biçemezsin," diye fısıldıyor boğuk bir sesle, yaklaşıyor, göğsü kollarıma değıyor. "Erkekler yine de milyonlar öder ama bunun senin görünüşünle hiçbir ilgisi yok."

Midem bulanıyor, yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ama sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi örtmek için alay ediyorum.

"Şu işi bitirelim," diye mırıldanıyorum, boğazımı temizleyip ona sırtımı dönüyorum. "Bu gece stüdyoya dönmem gerekiyor."

"Evet, hanımefendi."

Beton ön basamakları geçip adliye binasının girişine doğru ilerlerken Silas'ın ayak seslerinin beni takip ettiğini duyuyorum.

Metal detektörlerden geçtikten sonra bir güvenlik görevlisi başını sallayarak onaylıyor ve başka bir ziyaretçinin çantasını aramadan önce bizi el sallayarak ilerletiyor.

Yürürken topuklarımin tıkırtısına odaklanmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim evlilik cüzdanımı almaya gittiğim gerçeğı.

Evleniyorum amına koyayım.

Silas'ın bakışlarının kafatasımın arkasını delip geçtiğini hissedebiliyorum, sanki paniğimi hissedebiliyor, dehşet damarlarıma sızarken gözleriyle her bir endişe katmanını soyuyor. Uzun bir koridorda ilerliyoruz, ancak üç güvenlik kontrol noktasını geçtikten sonra asansöre ulaşabiliyoruz.

Silas asansörün kapısını benim için açık tutuyor, ben de içeri giriyorum. Düğmemize basıldığında avuçlarım biraz terliyor. Kolonyasının kokusunu alabiliyor, ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

Bunun olacağını biliyordum. Bunu kabul ettim ama içimde ani bir panik patlaması oldu.

Ya bu işe yaramazsa? Ya Stephen öğrendiğinde birini öldürürse? Ya Silas'ın ailesi gerçeği, bunun bir aldatmaca olduğunu öğrenirse?

Ya öyle olsaydı. Ya öyle olsaydı. Eğer. Eğer.

Metal şingirtıları ve dişlilerin gıcirtıları kulaklarımı dolduruyor. Asansör aniden ileri doğru sarsılırken içimi parçalayan bir çığlık havayı yırtıyor. Vücudum öne doğru fırlıyor, ışıklar normale dönmekten önce birkaç saniyeliğine titrerken ellerim içgüdüsel olarak her iki taraftaki korkulukları tutmak için uzanıyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye inliyor Silas yanımdan, acil yardım düğmesine basıyor. Çevir sesi kapalı alanı dolduruyor.

Kulaklarımdaki gümbürtüden, onunla asansör işletmecisi arasında geçen konuşmayı zar zor duyabiliyorum. Boğazım kaşınıyor, sıcaklık omurgamdan yukarı tırmanıyor.

Sanki başka bir işarete ihtiyacım varmış gibi, elektrikler tamamen kesiliyor ve bizi zifiri karanlığa gömüyor. Hoparlördeki kadın bize yakında birilerinin yardıma geleceğini söylüyor ama artık çok geç.

Küçük, karanlık bir yer.

Gözlerimi kapatıyorum, nefesimi düzene sokmaya ve düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kimse karanlığın ne kadar boğucu olduğundan bahsetmiyor. Nasıl somut eller oluşturduğundan, onları boğazınıza doladığından ve ışığın neye benzediğini unutana kadar sıktığından.

İki yılımı karanlıkta boğulmakla geçirdim. "Her şey yoluna girecek-"

"Bu bir hata," diye tükürdüm arkamdaki duvara yaslanarak. "Bu, tüm bu lanet şeyin bir hata olduğunun işareti.

hata."

Başımı sallarken dudaklarımdan manik bir kahkaha dökülüyor. "Birbirimizi tanımıyoruz bile. Biz yabancıyız ve

Bu aptalca bir hata. Bunu yapamayız-"

"Dur." Sesi duvarlarda yankılanıyor. "Nefes al."

Yaklaştığını, naneli nefesinin yüzümü gıdıkladığını fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Onun bu kadar yakınımda olmasının sadece endişemi artıracaklarını düşünmüştüm ama öyle olmadı.

Bir ipin üzerinde yürüyordum ve o da altımdaki sabit ağ oldu. Zihnim döndüğünde ve dünya çok hızlı hareket ettiğinde bir sebepten dolayı hep orada.

İçime çekiyorum, ağzımdan çıkarmadan önce burnumu onun kokusuyla dolduruyorum.

"İyi kız, Hex," diye yumuşakça övüyor, parmakları hafifçe koluma dokunuyor. "Bana sor."

"Ne?" Onu göremesem de gözlerimi açtığımda derin bir nefes daha alarak fısıldıyorum.

"Ne bilmek istiyorsan bana sor." Sesi sabit. "Bana sor. Bırak seninle konuşayım. Beni bir sestten daha fazlası yap."

Seninle konuşmama izin ver.

Her şey böyle başladı, değil mi? Hepsi bir çift ayakkabının içinde onun numarasını aramam yüzünden oldu. Ben dağılırken onun sesi parçaları toplamama yardım etti.

Belki de beynim bir şekilde onun sesini güvenlikle ilişkilendirdi, bir tür olumlu geri bildirim döngüsü. Onu duyduğumda kendimi hafiflemiş hissediyorum. Acının ağırlaştırdığı bu ağır, hasarlı insan değilim.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. Ona bir ses olarak kalmasını istediğimi nasıl söylerim? Onu tanımak istemediğimi?

Senin hakkında her şeyi, her şeyden daha çok bilmek istediğimi nasıl söyleyebilirim? Ne olacağını ve nerede olduğunu. Sana dokunmanın, gerçekten dokunmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Ona bunu istediğimi ama alamayacağımı nasıl söylerim? İstediyimi alırsam onu öldüreceğini. "En sevdiğin renk ne?" Aptalca sordum.

Silas yanıma geliyor, omzu omzuma değiyor, sonra duvara doğru kayarak oturduğunu duyuyorum. Bir süre burada kalacağımızı bildiğimden, bacaklarımı önümde uzatarak ona katılıyorum.

"Portakal," diye nefes alıyor, kelimelerin etrafında iç geçiriyor. Bir kahkahayı bastırıyorum. "Neon turuncu gibi mi?"

"Kırmızımsı turuncu gibi."

Cevabına şaşırdım. Gri seven birine benziyor. Çoğu insan evinde ya da gardırobunda en sevdiği renge yer verir. Onu bir kez bile turuncu giyerken görmedim ve evinde de görmedim.

Muhtemelen kişisel bir şeydir.

"Hikâyemiz ne?" Bakışlarımı önüme çeviriyorum, önümüzde uzanan karanlığı izliyorum ve Silas'ın bacağının benimkine yaptığı baskının artık o bodrumda sıkışıp kalmadığımı hatırlatmasına izin veriyorum.

"Beni gördün ve deli gibi aşık oldun. Seninle evlenmemi istedin."

Karanlıkta yüz hatlarını seçemesem de başımı ona doğru çevirdiğimde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Az önce şaka mı yaptın Hawthorne?"

Omuzlarını silkerek yanıma geldi ve sesinde duyduğum sırtıtmayı doğruladı.

"Cidden, beni ailenin evine gönderemezsin ve hazır bir yalanım yoksa bunu gerçekçi yapmamı bekleyemezsin. Eğer işler farklı olsaydı, nasıl tanışırdık?"

O konuşmadan önce bir süre sessizlik oluyor, sadece nefes alış verişlerimizin sesi duyuluyor.

"Stüdyon," diyor, bacağını kalçama daha sert bastırarak. "Hedi bana gelip Light için yaptığın işi görmemi söyledi. Bir dersi bitiriyordun, üzerinde eski ve bol bir şey vardı, tulum ya da tişört."

birçok delik var. Ve seni tanımadan gidemezdim."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve dudaklarımı birbirine doluyorum. Bu sadece bir hikaye, sadece uydurma. Ama gizli bir parçam bunun gerçek olmasını diliyor, bir anlığına bile olsa.

"Seni bir şekilde yemeğe gitmeye ikna ettim, ki bu hikayenin ailemi inandırmak için en zor kısmı bu olacak."

"Neden?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak soruyorum. "Çünkü çok inatçısın."

Gülüyorum, yüksek sesle. Midemin derinliklerinde hissettiğim gerçek bir kahkaha, sınır tanımayan bir sevinç sesi, çünkü o haklı.

"Gecenin geri kalanını senin o sesi yeniden yaratman için uğraşarak geçirdim." Biraz daha yanıma doğru eğildi. "Gerisini annemin duymasına gerek yok."

Asansör sarsılıyor ve dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Kulaklarımda lanet olası iğrenç bir ses çınıyor ve elim dışarı fırlayıp onun kalçasını kavırıyor. Karnım zonklarken tırnaklarım deriye batıyor.

Sanki bu yaklaşan sonumu engelleyecekmiş gibi gözlerim sıkıca kapanıyor. Sonra kalbim tamamen farklı bir nedenle çarpmaya başlıyor. Silas'ın kolu bana doğru uzanıyor, geniş avucuyla kalçamı kavırıyor ve beni kucağına çekiyor.

İçgüdüsel olarak bacaklarımı açıp ona sarılıyorum ve ellerimi omuzlarına koyup dengemi sağlıyorum, o da beni kendi alanına daha da sokuyor.

"Bana başka bir soru sor, Hex." Nefesi boynumda erimiş gibi sıcak, boğazının arkasındaki çakıllar tenime sürtünüyor.

Vücudundan yayılan kalp, kendimi ona doğru itmeye karşı koymamı imkânsız hale getiriyor. Parmakları kalçalarımın izler bırakıyor.

Bu çok kötü.

Çok kötü.

Kalçalarımın arasında derin ve amansız bir sızı zonkluyor. Görmezden gelmeye çalışarak yanağımın içini ısıırıyorum,

sıcak kızarıklığın tenime yayıldığını hissediyorum. Muhtaç bir kedi gibi kendimi onun kucağına yaslamak gibi aptalca bir şey yapmamaya çalışıyorum.

"Ben, um." Kekeliyorum ve kelimeleri karıştırıyorum. Ondan biraz geri çekiliyorum, ellerim kendimi sabitlemek için göğsüne sıkıca bastırıyor. Dizlerim altımızdaki zemine gömülüyor. "Bana bir soru sor."

"Dövmen," diyor usulca. "Neden Medusa?"

Sırtımın üst kısmındaki siyah-gri dövmeyle neredeyse unutmuştum; gözden ırak olan gönülden de ırak olur sanırım. Ama anılar sel gibi geri geliyor, etime kazınırken iğnelerin ve mürekkebin parıltısı.

Silas'la yaşadığımız an tam olarak böyle hissettiriyor.

İğne deriye nüfuz ederken derin bir yanma, hafif bir çekiştirme. Aynı anda hem keskin hem de donuktur ve sizde bu deneyimin kalıcı bir hatırasını bırakır.

Asansör bir kez daha sarsılıp titreyerek beni bir kez daha onun göğsüne doğru yuvarlıyor. Başım boynunun yan tarafına sıkıca yaslanmış, avuç içim başının arkasında soğuk metal duvara doğru bastırılmıştı.

"İnsanları taşa çeviriyorum, başka neden olsun ki?" Sesimde kontrol edemediğim bir sıcaklık var.

Kavrayışı sıkılaşıyor, yanlarımı acıyla öyle sert sıkıyor ki tenim bu hissin etkisiyle uğulduyor. Her şey o kadar sıcak ki -kalçalarımın arasındaki baskı, kulağıma değen sıcak nefesi-damarlarımda yanan bir ateş gibi hissediyorum.

"Mhmm," diye mırıldanıyor, dudakları boğazımın kenarına bastırıyor. Sesin titreşimini tenimde hissediyorum, kalçalarım onun belini sıkıyor.

"Bu bir cevap değil," diye boğuluyorum sıcaktan, ağırlığımı kucağına bırakıyorum, altımdaki sertleşmiş uzunluğunun nemli külotuma bastırdığını hissettiğimde neredeyse sızlanıyorum.

"Rol yapmaya devam edebilmen için bana güzel küçük yalanlar söylemene izin vermeye devam edip etmeyeceğime karar vermeye çalışıyorum." Dişleri

boynumdaki hassas deriyi sıyrıyor. "Ya da senin içini gördüğümü söyle."

Nefesim daha hızlı çıkıyor, elimi başının arkasında boşluk yaratmak için kullanıyorum, aşağı bakıyorum. Karanlık ama gözlerini ağzımda hissedebiliyorum.

Birbirimize doğru eğildik, alnım onunkine değdi.

Nefesini hissedebiliyorum, bir sır gibi. Gizli ve karşı konulmaz.

"Yapma." Başımı hafifçe sallıyorum, altımda donup kaldığını hissediyorum. "Bu gerçek değil."

Sözlerim ona bu anlaşmanın sahte olduğunu hatırlatmak, belki de şehvet perdesini mantıkla delmek içindir.

"Karanlıkta hiçbir şey gerçek değildir," diye mırıldanıyor, burnunun ucu benimkine çarpıyor, "Eğer karanlıksa, yine de gerçek değildir."

Elleri omurgamdan boynumun dibine doğru ilerliyor ve beni morartıcı bir tutuşla kendine doğru çekiyor.

Dudaklarımız o kadar yakın ki neredeyse birbirine değecek, o kadar yakın ama yeterince yakın değil.

Mantık kan kaybetmeye başlar.

Karanlıkta olan burada kalır, diyorum kendime. Onu gölgelerin içinde öpebilirim ve onlar kaybolduğunda olanları unuturuz.

Ama asansör son bir kez sarsıldı.

Görünüşe göre, etrafımızda açık bir zihinle dolaşan bir makine parçası. Gözlerine bakarken göğsüm kabararak geri çekiliyorum.

Artık karanlık tarafından örtülmüyoruz.

Işık geri döndü ve gerçeklik de öyle.

Uzuvlarımızı birbirimizden ayırmayı başarıyoruz, ayaklarımızın üzerinde duruyoruz ve doğal olarak asansörün zıt uçlarına doğru hareket ediyoruz. Bir kolumu belime doluyorum, sessizlik işleri daha da garipleştirirken yanaklarım ısınıyor.

Silas, bir ding sesi duyulup kapılar açılmadan hemen önce boğazını temizler.

Dışarıda yüzlerinde endişeli bakışlar olan birkaç personel var. Dışarı çıktığımızda hemen Silas'la konuşmaya başlıyorlar. Ne de olsa o bir adam ve ben de narin, çelimsiz bir kadıyım.

Gözlerimi devirmeden önce biraz uzaklaşmak için birkaç adım atıyorum. Zihnim her şeyi bloke ettiğı, kendi içine düştüğü ve başkalarının bilmediğı konuşmalar yaptığı bir şey yapıyor.

Vervain'e ilk kez rastladığımda, takılacak birini ararken, Stephen'in bedeninin benimkinin içindeki anısını silmek için çaresizdim. Parmak uçlarıyla yaktığı deri hücrelerinden kurtulmak, gözlerimi kapamak ve onu üzerimde görmemek istiyordum.

Bunu yapabilmemin tek yolunun kontrolün bende olması olduğunu fark ettim. Üstte ben olmalıydım. Hızlı olmalıydı ve sadece orgazmla gelen akılsız mutluluk için olmalıydı. Bağlantı kurmak ya da hissetmekle ilgili değildi, sadece bedenimi soyan adamın anısını sikip atmaya çalışıyordum.

Silas Hawthorne'un elleri üzerimdeydi ve kucağına oturmuş olmama rağmen bir kez bile ondan başka bir şey düşünmedim. Onun tütün ve meşe kokusundan başka bir şey koklamıyordum.

Zifiri karanlıkta bile zihnimde hâlâ Silas'ın yüzü vardı. Bu bir saniye bile değışmedi.

Onunla seks yapmaktan korkmuyorum. Aramızdakiyın sadece seks olmayacağından korkuyorum. Aramızda böyle bir bağ varken olmaz. Fısıltılı bir dil. Sıkıntıda olduğumda duyduğu ve beni nasıl bağlayacağını bilmesini sağlayan bir dil. Yıllarca kavurucu alevler içinde kaldıktan sonra tenimde yatıştırıcı bir merhem gibi hissettiren kelimeler.

Dikkatimi dağıtmak için küçük el çantama uzanıp telefonumu alıyorum. Lilac'a mesaj atıp akşam yemeğı için ne istediğini sormayı planlıyorum, böylece eve dönerken alabilirim, ama ekranımda bilinmeyen bir numara var.

Ona zarar vermezdim, Circe. Bunu sana yapmayacağımı biliyorsun. Sadece hediyelerimi alabilmen içindi. Beğendin mi? Şizo'ya ellerini ait oldukları yerde tutmasını söyle, tamam mı? Seni özledim. Yakında görüşeceğiz.

Nasıl oluyor da numaramı alıp duruyor?

"Silas," diye sesleniyorum adliye çalışanlarının gürültüsü arasında.

Gözleri hemen benimkilere kayıyor, benden başka herkesi duymazdan geliyor. Adımları aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyor. Tek kelime etmeden, ekranı görmesi için telefonumu çeviriyorum.

"Şunu alabilir miyim?" Okumayı bitirdiğinde telefonu işaret ediyor, asansördeki enerji gitmiş, yerine öfke dolu bir adam gelmiş. "Sana yeni bir tane alacağım."

Başımı sallayıp elimden almasına izin veriyorum.

"Evli olduğumuzu öğrendiğinde ne yapacağına hazırlanmalıyız," diyorum. "Bunu iyi karşılamayacaktır."

"Ben de buna güveniyorum."

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

YEDİ
ESKİ ALIŞKANLIKLAR
SILAS

"Bu kadar yüksek sesle çiğnemeyi kesecek misin?" Alistair yanımdaki Rook'un tekerlekli sandalyesini büyük bir gürültüyle tekmelerken şöyle diyor.

Rook'un sırtarak bir Dorito daha yiyişini, sırf hıyarlık olsun diye dişlerini gürültüyle sıkışını izliyorum. Parmakları peynir tozuna bulanmış, ayaklarını masama vuruyor. Arkadaşlığımız boyunca kaç kez aynı şeyi yaptığını düşünerek başımı sallıyorum, yarattığım mağaraya kapanmış, ben bilgisayarda oyalanırken bir şeyler atıştırıyor.

Klavyem ellerimin altında koyu mavi renkte parlıyor. Önümdeki büyük, ışıklı monitörün solundaki küçük ekranlardan birine bakmak için başımı hafifçe çevirdiğimde sahte daktilo tıkırtıları yankılanıyor.

"Tam olarak ne yapıyorsunuz ve bunun için neden burada olmam gerekiyor?"

"Bağ kuruyoruz, Thatcher. Beni özlememiş gibi davranma," diyor Rook, önündeki ekranları işaret ederek. "Ve teknolojiyle harika bir şey yapıyor. Solucan delikleri ve dijital duman perdeleri."

Thatcher gözlerini deviriyor. Ekranlardan birinin yansımasında kollarını kavuşturup arkasındaki metal masaya yaslanışını izliyorum. "Bu kelimelerin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır."

Bir kahkaha attım. Yeterince uzun süredir bu işlerle uğraşıyor. Tek anladığı şeyin bu olmasına şaşırdım.

Sağ tarafımdaki ekranda yeşil sayılar art arda sıralanıyor, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Haftalarca e-postaları takip ettikten ve IP adreslerini analiz ettikten sonra, ördüğü ağ her tuşa basışta çözülüyor.

Kendimi işimin içinde rahatlamış hissediyorum. Etrafımdaki her şey yavaşlıyor, sunucuların yumuşak uğultusu ve yanıp sönen ışıklar dairemin bodrumunu saran beyaz gürültüye dönüşüyor. Bu gerçeklikten geçici bir teselli. Kablo ve devre kartlarından oluşan raflar, önümdeki cam ve metal masa boyunca neon tonları yayıyor.

Benim oyun alanım. Güvenli sığınağım.

Haftalar boyunca, gelen satırları dosyaladım ve her IP adresini ters sırayla analiz ettim. Birkaç dakika içinde, eğer şanslıysam, gönderenin orijinal e-posta sunucusuna ulaşırım.

Yerlerini takip edemeyeceğim ama bir sonraki en iyi şeyi yapabileceğim.

Teknolojide uymanız gereken kurallar, değiştirilemez kodlar ve diziler vardır. Ama bir kez ustalaştığınızda, çalışma şekillerini anladığınızda, her şey sizin olur.

Küçükken babam bana kendine saygısı olan her erkeğin satranç oynamayı bilmesi gerektiğini söylerdi. Bu oyunu öğrenirken bilgisayarlara aşık oldum. Cebirsel gösterim kullanarak hamleleri sıralardı. Piyon piyon, at alınır.

Hacklemek büyük bir satranç oyunudur. Bu yüzden bu işte çok iyiyim.

O.

"Dehanızı aceleye getirmek istemem ama Rook yanımda, sanki bugünün ne olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, "Bir saatten az bir süre içinde adliyede olacağım," diyor.

Bugün benim düğün günüm.

Coraline'in yüz görünür içinde benim Zihin,
parmaklar Onun sıkı hissini hatırlarken
tuşların üzerinde biraz yavaşlıyorum,

Üç gün önce sıcak bedenini içime bastırmıştı. Dilim dışlerimin önünde geziniyor, onun kokusu hâlâ burnumda.

Lavanta ve bal.

Basit malzemeler, cildinde bağımlılık yapıyor.

O zamandan beri tüm mesajlarımı görmezden geldi, sadece bugün Ponderosa Springs'teki adliye binasında olması gereken saati gönderdiğimde basit bir *Tamam* yanıtı aldım.

Tam kelime bile değil.

Asansörde olanlardan nefret ettiği için mi yoksa hoşuna gittiği ve onu korkuttuğu için mi benden kaçtığını anlayamıyorum. Onunla ilgili her şey bir muamma. Ortaya çıkan bir yumuşaklık var, ancak keskin dilinde yankılanan muhteşem bir sertlikle mücadele ediyor.

Sanki beyni savunmasız olduğunu hissediyor ve onu kapatmak için botlar gönderiyor, duvarlarını yıkmaya çok yaklaşmaya cüret eden herkese saldırmayı seçiyor. Bunu hissettiğini biliyorum, aramızdaki bağı.

"Nişanlından bahsetmişken," diyor Rook. "O da neyin nesi?"

Bir kaşımı kaldırarak ona doğru biraz dönüyorum.

Ayaklarını masadan kaldırıyor, öne doğru eğiliyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. "Senin şizofrenini biliyor mu?"

Sen istiyor musun? Sormak istiyorum.

Bu adam yıllardır benim en iyi arkadaşım. Tek istediğim solup gitmekken beni yemek yemeye zorladı. Acı çektiğimde yanımda durdu, iyileştiğimde kutladı.

Rook Van Doren'in içinde olmadığı iyi ya da kötü hiçbir an yoktur.

Yine de beni tanımıyor.

Tamamen değil, tam olarak değil, onu tanıdığım şekilde değil. "Springs'te büyüdü, değil mi?"

Karşılık veriyorum.

Rook şiddet dolu bir evde, ona acı çekmenin tövbe etme yolu olduğunu aşıl原因 bir babayla büyüdü. Her gün, onu fiziksel olarak görmediğimde bile, acının peşinden koşmamak için mücadele ettiğini biliyorum. Bu RVD'nin en sevdiği uyuşturucu.

Isırık, acı, acının telaşı.

Kötü bir alışkanlık gibi içine işlemiş ve iyileşmek için mücadele ediyor.

Çocukken Peak'in etrafındaki ormanda birbirimizle yarıştık. Polisten kaçarken onun yanındaydım. Hayatındaki iyi şeyleri kaybetmekten korktuğunu biliyorum.

Sage. Çocuklar.

En karanlık sırrını saklamak için gülümsüyor. Bazen mutlu değildir. Bazen geçmişinin kâbusları hâlâ onunla birlikte yatağa girip onu rehin alıyor.

"Sadece ilaçlarını bildiğinden emin olmak istiyorum. Bu şekilde, sen-"

"Kahrolası bir bakıcıya ihtiyacım yok, Rook." Sesim sert, soğuk ve kesici. Üzücü olan şu ki ona kızgın bile değilim.

Bu durum beni hayal kırıklığına uğrattı.

Etrafta dolaştığı için onu suçlamıyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra sadece beni kaybetmekten korktuğunu biliyorum ama bu aynı zamanda onu konuşulması imkansız biri haline getiriyor.

Herkesten çok söylemek istediğim tek kişi ama söyleyemiyorum çünkü beni tekrar hastaneye yatıracak ilk kişi o olacak.

Bilgisayarımın ekranı yanıp sönüyor, orijinal göndericinin IP adresi ön tarafta görüntüleniyor. Yanağımın içini ısıırıyorum, ışın zor kısmı bittiği için biraz rahatladığımı hissediyorum.

"Easton değil," diye mırıldandım.

Bize verdiği IP adresi uyuşmuyor. Bu da demek oluyor ki, Easton onu silah zoruyla tuttuktan sonra izlerken Stephen'ın eski ofisini yok etmek sonuçsuz kaldı.

Tek öğrendiğimiz Wayne Caldwell'in aslında metresi ve onun tek oğlunun masraflarını karşıladığı. Alistair'in bunun kendisini rahatsız etmediğini söylediğini, yüz hatlarını düzelttiğini ve yoluna devam ettiğini biliyorum.

Ama ben onu tanıyorum.

Biliyorum ki babasından hak ettiği çocukluğu göremeyen genç çocuk incinmiş durumda. İşte tam da bu yüzden bugün onu almaya gittiğimde Briar'ın morali bozuktu ve bir kum torbasını dövüyordu.

Bir ebeveynin çocuğunda bıraktığı yaralar asla kapanmaz. Sadece yetişkinliklerinde onlarla birlikte büyürler. "Stephen mı?"

Omuz silkiyorum, omzumun üzerinden Alistair'e bakıyorum. "Muhtemelen. Emin değilim. Her iki durumda da, bunu her kim gönderdiyse tüm sabit diski silinmek üzere."

Yıllarımı harcadığım özel yazılım bu gibi şeyler için geliştirildi. Sistemlerine bir kötü amaçlı yazılım göndermeden önce birkaç dakika geçiyor. Sistemlerini yok etmeden ve kendini silmeden önce orada olduğunu bilecek zamanları bile olmayacak.

"Videoyu silecek mi?" Thatcher arkamdan soruyor.

Başımı sallıyorum, sandalyemde geriye yaslanıyorum ve ellerimi başımın arkasına koyuyorum. "Bir kopyasını almadıysalar, ki güvenlik duvarlarının ne kadar boktan olduğunu düşünürsek bundan şüpheliyim, önümüzdeki yirmi saniye içinde gitmiş olacak."

Bir sorun çözüldü, birkaç sorun daha var.

En azından benim bir cesedi yakmam ulusal haberlere çıkmayacak. "Bu küçük zaferi kutlamak ister misin?"

Üç kafalar kırbaç doğru Alistair, Merak her birimizin içinden geçiyor.

"Briar oyun oynamak istiyor," diye mırıldanarak telefonunu deri ceketinin cebine soktu.

Bir oyun.

Mezarlık. Labirent. Gauntlet. Zirve.

Her birimiz, son birkaç yıldır en az birimizin dahil olduğu, tehlikesi değişen ve her zaman akli dengesi yerinde olmayan farklı bir kötü oyuna ev sahipliği yapıyoruz.

Gauntlet'te ilk kez yarıştığımızda on beş yaşındaydık. Baharın ilk günü, West Trinity Falls ve Ponderosa Springs savaşa gider. Oyunlar ve mekanlar her yıl değişir ama adrenalin aynı kalır. O yılki oyun *Fugitive* idi. Çocukların bir kısmı araba kullanıp polis rolü oynarken, diğer yarısı da kaçan mahkumları oynuyordu. Amaç rakip takımın kasabasından değerli bir şey çalmak ve yakalanmadan kendi sınırlarınıza geri dönmektir.

West Trinity'nin yerel departmanından bir polis kruvazörü çaldıktan sonra kazanmıştık. Bu aynı zamanda Rook'un babasının bizi ilk kez hapisten çıkarmak zorunda kaldığı zamandı.

Çocukluğumuzdan beri oyun oynardık. Her zaman damarlarımızda sıvı ateş gibi adrenalin pompalayan bir şey olacak.

Rook dudaklarını süsleyen bir sırtışıla homurdanıyor. "Eminim bunun ikinizin de içinde olduğu ilkel/av sapkınlığınızla bir ilgisi yoktur."

"Siktir git, Van Doren. Sage'in kışını damgaladın. Hem de çakmakla." Alistair orta parmağını ona doğru kaldırdı ama Rook'un cevabı sadece dilini çıkarıp bir çocuk gibi göz kırpmak oldu. "Ayrıca, bu Briar'ın fikri değildi. Lyra'nın fikriydi."

Thatcher nefesinin altından kıkırdıyor, bu sadece kız arkadaşları etrafta olduğunda ya da ondan bahsedildiğinde çıkan nadir bir ses. Başparmağını ve işaret parmağını gözlerine bastırarak başını sallıyor.

Lyra sinsidir, Thatch'in hayır diyeceğini bile bile kızlara gider. Oynamak istemediği için değil, her şey olup biterken asıl önceliği Ponderosa Springs'in gözde böcek kraliçesini korumak olduğu için.

"Coraline için Yalnızlar Topluluğu inisiyasyonu" diyor.

Aradan geçen yıllara rağmen, hala aynı büyüleyici isyan açlığı tarafından rehin tutuluyoruz, ruhlarımız gece karanlığında olanların heyecanıyla sarhoş oluyor.

Bizler her zaman gecenin yaratıklarıyız, kanayan bir kaos ve evcilleştirilemeziz.

Nereye gidersek gidelim ya da ne kadar uzaklaşırsak uzaklaşalım, sonsuza dek karanlığın insafına kalacaktık.

"Ne oyunu?" Rook sorar.

"Saklambaç." Alistair'in ağzı sinsi bir sırıtışla kıvrılıyor. "Hollow Heights Üniversitesi'nde."

Ne kadar iyi mücadele ederse etsin, aramızdaki bağdan kaçamayacağını kanıtlamak için onu arama düşüncesi damarlarımda kanımı ısıtıyor.

Tırnaklarının omuzlarımı tırmaladığını, asansörde dokunuşlarımın altında titrediğini hâlâ hissedebiliyorum. Altımda erimek ve eğilmek istedi ama aklı bunu reddetti.

Onunla o asansörde mahsur kalmak, zaten iliklerime kadar bildiğim bir şeyin daha da doğrulanmasıydı. İki yıl önce onun hastane odasından çıktığım andan beri bastırdığım ve inkâr etmeye çalıştığım bir düşünce.

Coraline Whittaker'ı istiyorum.

İçindeki tırmalayan ve ısırın o uğursuz ve acı verici şey mi? Onu korkutan şey mi? Üzerimde iz bırakmasını istiyorum. Yaklaşmama izin verdiğinde benim için çığlık atıyor, dilimi gergin teninin her santimetrekaresinde gezdirmem için yalvarıyor.

Aramıza mesafe koymaya yönelik nafile çabaları sadece açlığımı besliyor. Coraline ondan korkmamı istiyor, sanki içindeki o sevimli, karanlık şey kaçılacak bir şeymiş gibi. Bunun bir siren çağrısı olduğunu göremeyen tek kişi o.

Erkekleri denizinin derinliklerine çeken, ona dokunma şansı için kendilerini boğan görünüşü değildir.

Her hareketinin etrafını saran gizemli bir aura. İliklerine işlemiş o dokunulmaz, elle tutulmaz güç.

İsterse buna karşı çıkabilir. Bu hiçbir şeyi
değiştirmeyecek. O ne söylerse söylesin, hepsini
yutacağım.

"Maskelere ihtiyacımız var."

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

SEKİZ
ZUGZWANG
SILAS

HAVA YAĞMUR GİBİ KOKUYOR, şimşegin yaklaştığını haber veren bir vızıltıyla dokunuyor.

"Sence gelir mi?"

Ağaçların arasından farlar belirirken dilimi alt dudağımda gezdiriyorum. Coraline'in arabası tereddütle Hollow Heights Üniversitesi'ne açılan demir parmaklıklı kapıdan içeri giriyor.

Alistair sigarayı parmaklarımın arasından çekip alıyor ve uzun bir nefes çektikten sonra karanlığa doğru sürüklenen birkaç duman halkası çıkarıyor.

"Evet."

Kollarımı kavuşturup arabama yaslanırken siyah uzun kollu gömleğim sırtıma doğru uzanıyor.

Bu akşamki maçın teklifini ona mesaj attığımda beni okunmuş olarak bıraktığını düşününce çok şaşırdım.

İnatçı kız.

Öğrenci otoparkındaki birçok açık noktadan birine dikkatlice yanaşıyor, arabasını kapatıyor ve kapısını açıyor.

Dışarı çıktığında dişlerim alt dudağıma batıyor, rüzgâr hemen saçlarını yakalıyor. Kahverengi dallardan oluşan bir perde halinde başından geriye doğru savruluyor ve en sevdiğim iki parçayı kulaklarının arkasına sıkıştırıyor.

"Haneye tecavüzün kokusuna bayılıyorum." Rook bir kolunu kız arkadaşının omzuna atarken uluyor.

Sage Donahue'yu görmeye alışmak koğuştan çıktıktan sonra karşılaştığım en zor zorluklardan biriydi. Ölen eski kız arkadaşımın ikizi. Uzun süre b o y u n c a ona baktığımda gördüğüm tek şey Rosemary'ydi ama zaman gizli bir lütuf oldu.

Artık o yanıma geldiğinde irkilmiyorum ya da ona bakmaktan kaçınmıyorum. Görünüşlerindeki tüm farklılıklar daha belirgin hale gelmeye başladı. Rose daha rahatken, o hırçın ve bazen aşırı dramatikti. Saçları ayrı kızıl tonlarında, gözleri farklı renklerde, burunları çeşitli şekillerde. Yavaş yavaş sadece Sage'e dönüştü, artık kaybettiğim aşkımın aynadaki görüntüsü değildi.

Ne kadar küçük olursa olsun Rose'un bir parçasının onun mutluluğunda yaşaması bana huzur verdi. İkizinin her zaman olabileceğini düşündüğü kişi haline geldiğini görmenin kız kardeşini mutlu edeceğini biliyorum.

"Anahtarınız varsa haneye tecavüz sayılmaz." Alistair elindeki anahtarları cebine sokmadan önce sırtarak sallıyor.

"O benim gömleğim mi?" Briar başını eğerek Sage'in kıyafetine bakıyor.

"Gerçekten benim kotumu giymişsin."

Başımı eğlenerek sallıyorum ve Coraline'e bakarken dudaklarımdan küçük bir nefes çıkarıp yavaşça bizim gruba doğru ilerliyorum. Kızlar onun yanına koşup gülümserken Coraline ilgiden dehşete düşmüş görünüyor. Hatta gergin, sanki zaten onlardan biri değilmiş gibi.

Sage için yetişkin bir adamın suratına yumruk attığı anda kabul edilmişti.

Erkeklerin sesini bastırarak etkileşimlerini izliyorum, omuzları gevşemeye başlıyor, kahkahası kulaklarımda yankılanmadan önce dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Coraline bunu hak ettiğine yeterince uzun süre inanırsa mutlu olabilirdi.

Biraz daha yaklaşmaya başladıklarında, gözleri benimkilere kayıyor, onu içime çekişimi izlemesine izin veriyorum.

Güneşin öptüğü uzuvları, neredeyse hiç olmayan siyah şortunun içinde sergileniyor. Dar ve uyumlu siyah Thrasher bluzu göğüslerine doğru uzanıyor ve sikimin göğüslerinin arasına sıkışmış görüntüsünü zihnimde canlandırıyor. Bu düşünceyle sikim kot pantolonumun arkasında kıpırdıyor.

Bu kasaba bana öldüğümü söylüyor. Bir süreliğine, bir parçam öyleydi.

Coraline Whittaker içimde bir şeyleri uyandırdı.

Arzu, özlem, ihtiyaç.

Daha önce hiç kimse için hissetmediğim bir acı. Beni sevmesi için ona ihtiyacım yok. Bu aşkla ilgili değil.

Onun benim olmasını istiyorum.

"Rook'ta da aynı tişörtten var," diyor Thatcher, uğuldayan rüzgârdan onu duyabilecek kadar yaklaştığında, yanımdaki arabaya yaslanıyor, Lyra onun göğsüne gömülürken o da Lyra'nın göğsünü sarıyor.

"İyi bir zevki olmalı o zaman," diye kestirip atıyor, omuzlarındaki deri ceketini düzeltiyor.

"Tartışılır," diye mırıldanıyor ve burnunu Lyra'nın başının yan tarafına bastırıp bir psikopat gibi gevşek buklelerine gömüyor. Elinden gelse Lyra'nın bedeninin içinde yaşayacağı şakasını yapıyorum.

Bu da bir vore kink hakkında uzun soluklu bir tartışmaya dönüştü.

"Artık herkes burada olduğuna göre, kuralları gözden geçirelim." Lyra ellerini birbirine vurur. "Saklanmak için otuz dakikamız var. Süre dolduğunda her birimiz arayıcımıza bir ipucu içeren bir kısa mesaj göndereceğiz. Eğer saklanan kişiyi bulamazsanız, yönlendirme için onu aramanıza izin var. Ama sadece sıcak ya da soğuk diyebilirler."

"Kim kimi arıyor?" Coraline kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor ve cevap verecek birini bulmak için gruba bakıyor.

Bakışları üzerimde durduğunda, farkına varıyor.

"Bu bir çift meselesi, anladım. Aptalca bir soru," diyor başını sallarken. "Yani sen-"

"Nişanlığımın peşindeyim." Sırıtmamak için alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum.

Gökyüzünde şimşekler çakıyor, ufku bir yapboz gibi parçalıyor, kükreyen gök gürültüsü eşlik ediyor, fırtınanın yaklaştığına dair uyarılar.

"Bizi bulmak için otuz dakikanız var," diyor Briar, kurallara devam ederek, "ve birbirinize yardım edemezsiniz. Tek başınıza avlanmalısınız çocuklar."

Coraline bir kaşını kaldırıyor. "Kazananlar ne alıyor?"

"Bu ikinizin arasında"-Rook ona doğru işaret eder başparmağını bana doğru sallamadan önce- "ve sessiz olan."

Etrafımızdaki çiftler dağılmaya başladı, kızlar saklanmak için dağılmadan önce hazırlanıyorlardı. Coraline bana bir adım daha yaklaştı ve arabamın kaputuna yaslandığım yerden birkaç santim ötede durdu.

Gözleri karanlık, davetkâr görünen türden bir karanlık. Seni içine çeker.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Değildim." Dudaklarını birbirine doluyor, yanakları kızarıyor. "Ama sonra siz dördünüzün lisede oynadığınız o meşhur oyunları duyduğumu hatırladım. İçimdeki genç kız, davet edilme fantezimi gerçekleştirme şansına hayır dememe izin vermedi."

Başımı eğerken gözlerim biraz kısılıyor, yanağımın içini eğlenerek ısııyorum.

"Lisedeki kabus gibi Hollow Çocuklarından birine mi aşık oldun Hex?"

Gözleri dönüyor ama yüzündeki kızarıklık devam ediyor. Sadece takılıyordum ama içimden bir ses tahminimde haklı olabileceğimi söylüyor.

"Çok beklersin," diye alay ederek geçiştiriyor. "Peki kazandığımda ne alacağım?"

Arabamdan inip bir adım daha atıyorum ve ellerimi ceplerime sokarak burnumun ucuyla ona bakıyorum. Onunla ilgili her şey benim yanımda küçük kalıyor.

"Ne istiyorsun?" Sesim normalden daha boğuk, hırıltılı bir homurtuya dönüştü.

Coraline boğazının arkasında mırıldanıyor, seçeneklerini tartışıyor. Elllerine bakıyorum, parmak uçları mavi renkte, boyadan lekelenmiş.

Bakışlarını bana sabitliyor, gözleri kararlı.

"Bana bir sır vermelisin," diyor sonunda, sözlerinden emin bir şekilde. "Senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey."

Uğuldayan rüzgar, asla yüksek sesle söylemediğim tüm fısıltılı gerçekleri taşıyor. Bir düşünce geçiyor aklımdan rızam olmadan.

Bana inanır mısın?

Ona söylersem, fiziksel kanıt olmadan sözlerime güveneceğine dair yeterince inancım var mı? Yoksa o da diğer herkes gibi hayatımdaki bir kutunun içine mi yerleştirilecek, ulaşamayacağım ama asla dokunamayacağım bir kutunun içine mi?

"Peki ya ben kazandığımda?" Ben soruyorum.

"Eğer," diye işaret ediyor, gözlerini meydan okurcasına bana diyor. "Karşılığında ben de sana aynısını vereceğim."

Bunun yeterli olduğunu söylüyor. Sanki ondan istediğim tek şey onun bir sırrıymış gibi.

"Zamanlayıcı bir dakika içinde başlıyor!" Lyra durduğu yerden bağılıyor.

Vücudumun üst kısmını çeviriyorum, arabamın kaputunda duran maskeyi kapıyorum ve başımı sallarken bir elimle tutuyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, kararlılıkla. "Senden tek bir sır bile istemiyorum, Hex. Hepsini istiyorum."

Siyah kar maskesini yüzüme geçiriyorum, sadece gözlerim görünüyor. Tekrar konuşmak üzereydi, tartışmaya hazırdı ama

Daha yakına eğildim, ağzım kulağının hemen yanında, saçlarında lavanta kokusu.

Vücudu dokunuşumla titriyor ve yüzümü örten ince kumaşın arkasından sırtımama neden oluyor.

"Seni bulduğumda, bulursam değil, ne istediğimi sana söyleyeceğim," diye fısıldıyorum, ağzımı kulağının kabuğunda gezdirerek. "Koşmaya başla."

CORALINE

Hollow Heights Üniversitesi, Viktorya dönemine ait bir kitabın sayfalarından koparılmış, gündüzleri bir sürünme gösterisidir.

Hayalet hikayesi.

Güneş battığında mı? Tam bir kabus.

Kennedy Bölgesi'nin sütunları arasında koşarken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Yağmur kaldırım taşlarına sığıyor, gök gürültüsü uzaktan gümbürdüyor.

Uzaktaki Ponderosa Ormanı'nın gölgeleri gecenin içinde kayıyor, gövdeleri boğumlu parmaklar gibi rüzgârda bükülerek beni ileriye çağırıyor. Hemen yanı başımda akan Pasifik'ten gelen çılgınlık, kemerli geçitlerden içeri dolan tuzlu su esintisi. Kampüsün üzerinde nöbet tutan gargoyller şimşek çaktığında aydınlanıyor ve tekrar karanlığa gömüldüklerinde hareket ediyor gibi görünüyorlar.

Onlarca yıllık üniversite sloganı "*Başarıya davet ediyoruz*" diyor.

Burası için gönderilen tek davetiye cehennem davetiyesidir.

Kemikler ve kırık dişler üzerine inşa edilmiştir. Kanlı sırlar Caldwell Kütüphanesi'ndeki kitapların sayfalarını ıslatıyor. Arazideki her heykelden ve çeşmeden ihanet ve ihanet sızıyor.

Burası, insanların çocuklarını büyük liderler olmaları için gönderdikleri, ancak bunun yerine yozlaşmış, paraya aç hayvanlar olduklarında şaşırdıkları yerdir.

Bir yanım buradan mezun olmadığımı seviniyor.

Ağır maun kapıları ittiğimde ürkütücü bir sessizlik var. Her bir adım karanlık koridorlarda kilometrelerce yankılanıyor. Dehşet kokuyor ve bir parçam bir hayaleti görme korkusuyla yavaşlamaktan korktuğumu itiraf etmekten çekiniyor.

Telefonumun alarmı neredeyse tenimi terk etmeme neden oluyor. Sessizliği delen yankılı ses bana saklanmak için zamanımın kalmadığını hatırlatıyor. Hızla, İngilizce bölümünün birinci katındaki kapalı sınıf kapılarından birine dalıyorum.

Odaya doğru ilerlerken kapı arkamdan çarpıyor. Burası oditoryum tarzı bir sınıf ve solumda sonsuz koltuk sıraları var. Silas'a yakında bir ipucu göndermem gerektiğini bildiğim için profesörün masasının arkasına saklanmaya karar verdim.

Silas'ın kapıları açacağını ve beni bulmak için her birinin içine bakacağını düşünüyorum. Bu yüzden sırtımı masanın kenarından aşağı kaydırarak büyük tahta parçasının beni kapıdan gizlemesine izin veriyorum.

Bununla birlikte, beni kampüs meydanına bakan yüksek pencerelerden oluşan bir duvarla karşı karşıya bırakıyor. Herhalde yağmurda dışarıda dolaşmazdı.

Fikrimi değiştirecek zamanım olmadığı için telefonumu açıp ona bir mesaj gönderiyorum. Yazarken nabzım başparmağında atıyor, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. Bunun bu kadar yoğun olacağını tahmin etmemiştim ama otoparktan çıktıktan sonra bu bir oyundan daha fazlasına dönüştü.

Avlanıyorum.

İstediklerini elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağı söylenen bir yırtıcı tarafından takip ediliyor ve izleniyor.

"Söylentiye göre gece yarısı saklandığım yere gidersen, karşılıksız aşkı olan bir kızın çığlıklarını duyabilirmişsin."

kendi canına kıymasına neden oldu."

Gönderdiğim mesajın vızıltısı sessiz odada çınlıyor.

Koşacağımı bile bile giydiğim için kendimi aptal gibi hissettiğim deri ceketimi hızla çıkarıp önüme atıyorum. Telefonumu göğsüme koyuyorum, kalbimin atışını kulaklarımda dinliyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum ve başım arkamdaki ahşap masaya çarparak geriye eğiliyor.

Gözlerim gökyüzünde dans eden elektrikli ışık gösterisine, Hollow Heights'ın avlusunun dışında dans eden karanlığa ve rüzgâra odaklanıyor.

Bunu kabul etmem için gerçek bir neden yoktu. En azından iyi bir nedeni yoktu.

Lyra bir mesaj daha gönderdiğinde, boya lekeli muşambalarla kaplı yerde oturmuş, boş bir tuvale *bakıyor* ve Tayland yemeği sipariş edip *The Great British Baking Show'u* mu izlesem diye karar vermeye çalışıyordum. Ben gelmeyecektim.

Ve sonra, bu küçük şey.

Bir ışıltı.

Parladı ve kayan bir yıldız gibi göğsümden fırladı. Belki, sadece belki, arkadaşlıklar kurabileceğime dair bir umut ışığı. Bu kadar yalnız olmamak için bir şans olabilirdi.

Eski hayatıma geri dönmeye çalıştığımda, eski arkadaşlarımı ziyaret ettiğimde, ilerlemeye çalıştığımda, her şeyi berbat etmeye devam ettim. Ortaokuldan beri tanıdığım arkadaşlarım için çok sessiz ya da çok serttim. Artık eğlenceli değildim.

Bu, geleceğimle ilgili acımasız bir gerçeği rahatlattı.

Bir zamanlar sahip olduğum hayatı hak etmiyorum çünkü artık farklı bir insanım.

Daha kaba, daha soğuk bir versiyonu.

İnsanlardan soyutlanmam korkudan kaynaklanıyordu, her sabah uyandığımda aynada gördüğüm korkudan. Derimin altında yaşıyordu, hamamböcekleri etime yuvalanmıştı ve sadece ben

Gördüm. İyi bir şeyi hak etmediğim korkusu, çünkü ben iyi değilim.

Light aracılığıyla tanıştığım pek çok kadın nazik. Yaşadıkları dehşetin içinden gülümseyen, verici, besleyici kalpler. Güzel çiçekler gibi açıyorlar ve insanlar onların gücüne hayranlık duyuyor. Onlara yaptıklarından sonra bu dünyayı hâlâ sevmeye ve ona güvenme güçlerine hayranım.

Kimse dönüştüğüm şeyi takdir etmiyor.

Ben topraktan koparıp bir vazoya koyabileceğiniz ve solana kadar hayranlıkla seyredebileceğiniz bir lale değilim.

Çorak bir toprak oldum. Hiçbir yaşamın gelişemeyeceği ıssız bir vadi. Beni hangi kafese koymaya çalışırsanız çalışın, beni yiyip bitirmeden ellerinize alamazdınız.

Beni yargılıyorlar, eleştiriyorlar, şükretmem ve iyileşmeyi öğrenmem gerektiğini söylüyorlar. Sanki öfkem eski derimi atmaya ve yaralarımı onarmaya çalışmamın sonucu değilmiş gibi. Sanki lanet olası öfkem iyileşmeyi öğrenmemin sonucu değilmiş gibi.

Ben öfkemi hak ediyorum, o da beni hak ediyor.

Telefonumun zil sesi yüksek sesle çalıyor ve cevap vermek için çabalıyorum, saklandığım yerden çıkmadan önce susmasını istiyorum.

"Alo?" Fısıldıyorum, neon yeşili düğmeye basmadan önce arayanın kimliğini kontrol edecek zamanım yok.

"Coraline."

O lanet ses. Onun lanet sesi. Bu bir suç.

Adımı söyleme şekli, şükürler olsun diye yalvaran günahkârlar gibi. Dilinden yuvarlanıyor, tadını çıkardığı bir dua, dudaklarında oyalanmasına izin veriyor. Sesi odanın içinde yankılanıyor, sanki ağzından çıkmasını istemiyormuş, beni orada tutmak istiyormuş gibi havaya yapışıyor.

"Soğuk," diye mırıldanıyorum, Lyra'nın daha önce söylediği kuralları hatırlayarak.

Sadece sıcaklık yönlerini alabiliyordu. Uzaktayken soğuk, yaklaştığında sıcak, yakındayken sıcak.

beni bulmak üzere.

"Üşümüyorsun Hex," diye gürlüyor hoparlörden. "Daha geçen gün ellerimin altında yandığını hissettim."

Midem bulanıyor ve gergin bir şekilde yutkunuyorum. Bu konuşma beni Silas'ın Silas olmadığı çatıdaki o geceye geri götürüyor. O sadece bir sestir.

İyileştiren, yatıştıran ve kalçalarımı sıkılaştıran bir ses.

Konuşmadığı bilinen bir insanın benimle konuşmasını gülünç buluyorum. Her tarafı gizemle kaplı bir serserinin sesini benim gibi birine duyurmasını.

Sessiz bir boşluk olduğunu söyledikleri adam, beni ters yüz eden bir sese sahip.

Görünüşe göre, kukum sesle aktifleşiyor.

Şimdi daha da kötü çünkü artık nasıl görüldüğüne dair somut bir imajım var.

Silas Hawthorne liseden beri dış görünüşüyle ölümcül biriydi, zayıf ve formdaydı, altındaki zemine sahipmiş gibi hareket ediyordu. Arkadaşlarım ve ben onun terör saltanatı hakkında şakalaşırken, o bir odaya girdiğinde nefesim hep kesilirdi.

Şimdi mi? O bir erkek.

Kolları kasla kalın, uzun boylu ve en büyük odalarda bile heybetli, onunla ilgili her şey güçle seğiriyor. Granitten yontulmuş, Roma İmparatorluğu adına savaşlar için inşa edilmiş, ancak bir Yunan şairinin kalbini taşıyor, her yarık damarından trajik aşk damlıyor.

Uzakta bir kapı çarpıyor ve nefesim kesiliyor. Boş koridorlar her şeyi görüldüğünden daha yakın gösteriyor, sanki hemen yanımdaymış gibi.

"Seni bulacağımı bildiğin için kalbin hızla çarpıyor mu?" Dişlerimin arasından yalan söyleyerek alay ediyorum. "Daha soğuk."

Kulaklarım onun nefes verirken çıkardığı sesi yakalıyor, sanki kıkırdıyor. Kısa, hızlı, gizli bir kahkaha.

"Az önce güldün mü?" Fısıldıyorum, sormaktan kendimi alamıyorum.

"Benim için Çıglık at ve ğren." Nefesi tıslayarak çıkıyor, benimle alay ediyor.

Bir kapı daha çarpıyor ve koridordan sekerek bulunduğum odaya geliyor. Korku tüylerimi diken diken ediyor, ama korktuğum türden değil. Daha çok insanların kovaladığı türden bir korku gibi geliyor. Adrenalin bağımlılarının sıkıldıklarında şişeleyip yutmak istedikleri türden.

"Kazandığımda bana ne vereceğini bilmek ister misin, Hex?" Bu bir tehdit gibi söyleniyor, kulağıma bir yumruk daha çarpmadan hemen önce. "O cadı ağızından bir tat."

İzin versem beni ağızıyla yiyip bitireceğini bildiğimden, bu düşünce karşısında dilim alt dudağımda geziniyor. Silas Hawthorne hakkında pek bir şey bilmiyorum ama yatak odasında pek tatlı davranmıyor.

Onun yatağından boğazımda morluklar ve derimde çiziklerle çıkacağımı bilmemi sağılayan inkar edilemez bir enerji var.

Beni sadece  pmekle kalmayacaktı; beni bütünüyle yutacak ve ona izin vermek istemesem de sikecekti.

Kalçalarım birbirine bastırıyor, aşığı yukarı sürtünüyor, jean şortumu nemli külotuma sürtünmeye zorluyor. Sürtünmenin küçük kıvılcımı daha fazlasını istememe, her şeyi istememe neden oluyor.

Telefonu tutmayan elim vücudumda bir iz bırakırken dilimi ısırıyorum. Avuç içim vücuduma sürtünüyor.

Göğüs, ve benim meme uçları sıkılaştırmak etrafında ve Metal onları deliyor, sırtımı kendi dokunuşuma doğıru eğmeme neden oluyor. "Daha sıcak," diye mırıldanıyorum kulaklarım botları fildişi zemine değıyordu.

Gözlerim kapanırken ellerimi karnımda gezdiriyor, bacaklarımı uzatıyorum. Bu sınıfın karanlığında zihnimin dolaşmasına, Silas'ın bana baktığını, beni izlediğini düşünmesine izin veriyorum.

Bu gece arabamdan indiğimde olduğı gibi gözleri beni nasıl da içine çekiyordu.

"Tadın tatlı mı Coraline? Bahse girecek olsam, evet derdim," diye fısıldıyor, boğazının gerisinde hınzırca bir söz. "Dilimden bal gibi damlayacaksın, değil mi?"

Sesi elektrikleniyor, elleri somutlaşıyor, beni aydınlatıyor, adeta elimi şortumun paçasının altına sokmaya zorluyor. Parmak uçlarım külotumun ortasına sürtündüğünde boğazımdaki iniltiyi bastırmaya çalışıyorum.

İslağım, ince kumaşı ıslatıyorum, bal gibi damlıyorum ve tek düşünebildiğim Silas'ın bunu yalayıp yutması.

Ayakkabılarının sesi uzaklaşıyor ve kulaklarım başka bir kapının açılmasını dinlemek için geriliyor ama hiçbir şey duymuyorum. İçim kopmayı bekleyen bir bobin gibi hissediyor, parmaklarım iç çamaşıma girdiğinde hattın diğer tarafında sadece onun nefesi var.

"Kendine dokunduğunu kimsenin göremeyeceği bir yerde mi saklanıyorsun?"

Başımı masanın etrafında döndürüp kapalı kapıya bakarken panikle gözlerimi açıyorum. Başka bir giriş noktası yok ve uzun pencerelere doğru baktığımda yağmurdan başka bir şey yok. Tek bir hareket bile yok.

"Nasıl-"

"Bir dahaki sefere biraz daha yüksek sesle inlersen seni bulabilirim, Hex." Dudaklarında bir sırıtiş var; bunu sözlerinin kıvrılıp beni sarma biçiminde duyuyorum.

Orta parmağım kıvrımlarımın arasından kayarak ayak parmaklarımın ucundan omurgama kadar bir zevk dalgası gönderdiğinde "Soğuk," diye nefes alıyorum. İçimden bir sızı yayılıyor, daha fazlası için bana yalvarıyor, daha fazlası için ona yalvarıyor.

"Seni elin hala külotunun içindeyken bulduğumda, parmaklarını dilimle değiştirmeme izin verecek misin?"

Alaycı şakaları daha ilkel bir şeye dönüştüğünde nefesim boğazımda düğümleniyor, her kelimedede ağzından alçak bir hırıltı çıkıyor. Gözlerim kapalıyken, sanki o

Kulağımın dibinde, dudakları boynumun hassas derisine sürtüyor, her pis kelimeyi mırıldanıyordu.

"Buz gibi," diye alay ediyorum, klitorisimin etrafında sıkı daireler çiziyorum.

Soğuktan başka bir şey değilim. Vücudum yanıyor, zihnim müstehcen görüntülerle dönüyor. Silas'ın elini saçlarıma doladığı, beni arkadan sertçe sikerken kıcımda kırmızı izler bırakırken beni geriye doğru çektiği görüntüler. Piercingli meme uçlarımı ilk kez gördüğünde gözlerindeki bakış, siki vücuduma gömüldüğünde ne kadar dolu olacağım.

"Tsk. Tsk." Silas dilini şaklatır. "Kendine yalan söyleme bebeğim. Beni o kalçaların arasında istemiyormuş gibi davranma, yüzümü ıslatana kadar amını yalayayım. Çünkü seni bulmama izin verirsen yapacağım şey bu."

Dışarıda şimşekler çakıyor, ardından korkunç bir gök gürültüsü geliyor. Kendimi daha sert ovarken sırtım kavisleniyor, kalçalarım parmağıma daha çok bastırıyor. Amcığım elime damlıyor, kırık bir inilti dışarıdaki fırtınaya karışıyor.

Onun karanlık gözlerinin bacaklarımın arasından bana bakmasını, beni zevkin sınırına getirmesini ve uçurumdan düşmemi izlemesini istiyorum.

"Seni açacağım, damlayan amını parmaklarımla dolduracağım. Seni gererek açacağım, böylece sikim için güzel ve hazır olacaksın. Kullanmam için dar bir delikten başka bir şey olmayacaksın, tamam mı?"

Sözleri beni titretiyor, elimdeki sürünmeyi kovalarken kalçalarım sarsılıyor. Bacaklarım onun geniş omuzlarına yer açmak istercesine açılıyor, sanki o zaten buradaymış gibi.

Bu çok boktan, ama bedenim çoktan onun sesine teslim oldu. Ses tellerine bağlı bir kuklayım, beni ipe dizmesine ve uygun gördüğü gibi oynatmasına izin veriyorum. Vücudumu küçük bir oyuncak gibi kullanmasına izin veriyorum, benimle işi bitene kadar kullanacağı ve istismar edeceği bir şeyden başka bir şey değil.

"Yaklaşıyor muyum?"

"Sıcak," diye nefes alıyorum, vücudum parmaklarımı

canlılıkla beceriyor. "Çok ateşli."

"Eminim çok yaklaştımsındır, değil mi bebeğim? O daracık amcığın ortalığı karıştırdığını duyabiliyorum." Sanki fiziksel olarak canı yanıyormuş gibi inliyor. "Bana nerede olduğunu söyle, güzel şey."

Kendimi zorlarken tişörtümün altından göğüslerimin arasına ter damlıyor, klitorisimden gelen yoğun zevk dalgaları beni titretiyor. Onu hoparlöre almak için uğraşıyorum, telefon yere düşerken dört ayak üzerine düşüyorum, beni bulması fikrinden rahatsız olmuyorum, elim pantolonumun içinde eğildim.

Kalçalarım elime sürtünüyor, inlemelerimin ve ıslak amımın yankıları sınıfta çınlıyor. O kadar yakınıma ki dilimde doruk noktamın tadını alabiliyorum.

"Ya sen gelmeden bitirirsem?" Boğazım kelimelerin etrafında daralıyor, çaresiz bir sızlanmayla bitiriyorum, neredeyse beni bulması için yalvarıyorum, böylece vücudum onun için açılıncaya kadar beni becerebilir.

"O zaman benim için çok *iyi* bir *kız* olacaksın, Hex."

Bu his tarif edilemez. Cümlemin etrafımdaki duvarlarda yankılanması, klitorisime doğrudan bir çizgi. Kalçalarım öne doğru itiliyor, beni uçurumun kenarına götürüyor. Bir yük treni gibi çarpıyor bana, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Silas..." Nabız atışları tüm sinir sistemimde yankılanırken inliyorum. Amım hiçbir şeyin etrafında sıkılıp gevşemiyor, onun olmasını diliyordum.

Mideme küçük şoklar gönderen artçı şokla sarsılarak seğiriyorum. Başımı omuzlarıma arasına düşürüp nefes almaya çalışırken göğsüm kabarıyor.

"Bu benden alacağın en kolay orgazm olacak." Sesi tehditkâr, bastırılamaz bir şehvetle dolu. "Gerisi için çok daha fazla çalışacaksın."

Bu tehdit karşısında ürperiyorum, karanlıkta diz çöküp bacaklarıma arkasına yaslanırken elim şortumdan kayıyor.

Telefonumun alarmı çalıyor. Yüzümde bir gülümseme belirliyor, dudaklarımdan küçük bir kahkaha dökülüyor. Bir orgazm ve bir

Kazanmak. İçimde bir gençlik gururu kabarıyor. Az önce bir Hollow Boy'u kendi oyunlarından birinde yenmiştim. "Ben kazandım," diyorum nefes verirken. "de bakalım Hawthorne. Bana sırrını ver."

Acaba diğerk kızlar da kazandı mı yoksa benimle benzer durumlara mı dıştüler?

"Boşalmanı izlemeye bayılıyorum."

Kaşlarım birbirine çarpıyor, kafam karışıyor. Az önce hissettiğim memnuniyet snen bir balon gibi sönüyor, oda bir kez daha sessizliğegmlyor.

Sonra onu duyuyorum, egom paramparça oluyor. İliklerime kadar ürperten bir ses, bakışlarımı pencere duvarına doğru çeken belirgin bir tıkırtı.

Artık dışarıda karanlıktan fazlası var.

Camın hemen ötesinde, yüzüne uğursuz bir gölge dışren şimşeğın aydınlattığı Silas var ve gözlerinin benimkileri yaktığını görmeme izin veriyor.

"Bu camı kırıp seni dllerimde boğmadan önce, ağzın böyle açık dizlerinin üzerinden kalk Coraline."

Her şeyi izledi. Kazandı ve sırf elime boşalmamı görebilmek için hiçbir şey söylemedi.

Yavaşça, işaret parmağıyla cama harfler çiziyor, kalbimi hızlandıran ölçülü vuruşlarla bir kelime heceliyor.

Zugzwang.

"İngilizce mi?" Ona bakarken dilimde bir delik açıyorum, ayağakalkmak için arkamdaki masayı destek olarak kullanıyorum. Dizlerim hâlâ titriyor ama bunu ona göstermeyi reddediyorum.

"Almanca," diye homurdanıyor, alaycı bir ses tonuyla. Sesi kullanılmadığı için kaba ve boğuk ve omurgamı gıdıklamasından nefret ediyorum. "Yapacağın her hareket konumunu daha da kötüleştirecek."

"Başka bir satranç terimi mi? Ne olmuş yani? Bu benim için ne anlama geliyor?"

Tüm bu olanlar büyük bir hataydı. Buraya gelmek, bunu onunla yapmak. Asla içinden çıkamayacağım bir çukura düştüm. Yarın, bu adamla evleniyorum. Yarın, onu benden koruyan tüm duvarları sağlam tutmak için savaşacağım.

Yarın, kalbini koruma savaşı gerçekten başlıyor.

"Kaçınılmaz şah mat." Kapşonlu gözlerle bana bakıyor.

Derinlere itmeye çalıştığım tüm yalanları gören gözler. Az önce yaptığımız şeyin asla yeniden inşa edemeyeceğim bir duvarı yıktığını biliyor.

"Bu artık benimsin demek, Hex."

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

NINETEEN
ÖLÜME KADAR
CORALINE

KÜÇÜK BİR KIZKEN, belki sekiz ya da dokuz yaşındayken, babam ve Regina beni ilk ve tek düğünüme götürdüler. O zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, çiftin yemin ettiği tarihi mekanın güzel olduğuydu.

Resepsiyon sırasında, ebeveynler gece boyunca dans edip içki içerken, çocuklarını dadıların ve bakıcıların bakımına bırakırken, dışarı çıkıp taş bir kemerden geçerek gül yapraklarının siyah dallar üzerinde kırmızı fenerler gibi asılı olduğu arka bahçeye girdim. Stratejik olarak yerleştirilmiş meşalelerden gelen küçük ışık havuzları, yıldızlar gibi parıldayan kristallerle süslenmiş çitlerin arasından dolanan yolları aydınlatıyordu.

İşte o ışıklardan birinin yanında Jeremy adında bir çocuk bana bir çiçek verdi.

Sonsuza dek saklayacağıma yemin ettiğim tek bir kırmızı gül. Küçüktük ve dünyanın bizim için ne getireceği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Ama o anda? Her şeyi biliyorduk. Her şeyi hissettik. Nemli çimlere düşene kadar resmi kıyafetler içinde kovalamaca oynayan minik kalpler, kabaran göğüslerimiz ve kıkırdamalarımız gecenin içinde yankılanıyordu.

Ayrılmadan önce bana baktı, küçük elimi tuttu ve "*Seni seviyorum*" dedi.

Bu doğru değildi. Daha yeni tanışmıştık; bu kelimenin ne anlama geldiğini henüz bilmiyorduk, tam olarak değil. Ailelerimizin söylediğini duymuştuk, filmlerde insanlar el ele tutuşurken görmüştük.

Ama bizim için, o bahçede, bu aşktı. Yeterliydi.

Aylar sonra Regina'nın dedikoducu arkadaşlarından lanetimin ilk kez tam bir daire çizdiğini öğrendim. Jeremy o bahçeden ayrıldıktan sonra ailesiyle birlikte bir trafik kazasında ölmüştü.

Ağlayıp ağlamadığımı hatırlamıyorum, sadece bana verdiği gülü ona söylediğim gibi sonsuza dek saklamadığımı için kendimi suçlu hissettiğimi hatırlıyorum.

Henüz bilmiyordum ama lanetli kalbim, annemin bana cadılarla ilgili bir şey aktardığına inanmaya başlamadan önce iki can almıştı bile.

Bir
uğursu
zluk.
Bir
hex.

Son yirmi dakikadır, bu kutsal adliye binasının tuvaletinde durup saçlarımı yola getirmeye çalışırken tek düşündüğüm şey bu, ama saçlarım hâlâ işbirliği yapmayı reddediyor.

Terli avuçlarımı lavaboya bastırıp aynaya bakıyorum. Saç telleri yüzümün etrafında uçuşarak benimle alay ediyor. Aklımdaki zarif topuzun bir anlamı yok, saçımın sol tarafı arkaya tutturulamazken olmaz.

"Saç spreyi ister misin?"

Aynaya bakıyorum, kız kardeşimin yansıması net. Kolunun üzerinde tanıdık bir giysi çantası, diğerinde de makyaj seti olduğunu düşündüğüm bir şey tutuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Dönüp birbirimize bakacak şekilde soruyorum. "Ve bunu neden aldın?"

Bana doğru yürürken sevimli kahverengi takozları yere çarpıyor, sarı güneş elbisesi bronz teniyle mükemmel bir uyum sağlıyor, altın bukleler yüzünü çerçeveleyiyor.

Daha farklı olamazdık.

"Bu elbisenin duygusuna rağmen, giyilmeyecek kadar güzel ve bu elbiseyle evlenmene izin vermeyi reddediyorum..." Sade siyah elbisemi beğeniyle bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bu."

Annemin gelinliği.

Benden daha fazla bir şey için bir kalıntıydı. Sadece adliyede imzalanan bir nikâh için takarak onun anısına saygısızlık etmek istemedim. Onun anısına saygısızlık ediyormuşum gibi hissediyorum.

"Bu gerçek bir düğün değil, evlat. Çiçekçi kıza ihtiyacımız yok."
"

Dudaklarında bir iç çekiş var, yürürken omuzları düşüyor
yaklaşır ve elbiseyi makyaj çantasının yanındaki lavaboya bırakır.

"O da gergin görünüyor." Yanımdaki lavaboya yaslanıyor ve kalçasıyla bana vururken sırıtıyor. "Eğer yardımı olacaksa."

"Onu ne zaman gördün?"

"Mahkeme salonuna baktım." Gözleri çok iyi tanıdığım o muziplikle parıldıyor.

Silas gergin mi?

Bekle, tabii ki öyle. Bu konuda fazla bir seçeneği de yok gibi.

"Ne zaman bu kadar meraklı oldun?" Dudaklarımda şakacı bir gülümsemeyle işaret parmağımla omzunu dürterek soruyorum.

"Dostum, sen arkadaşlarınla üçlü konuşmalar yaparken ben senin yatağının altında yatardım," diye karşılık veriyor. "Ben her zaman meraklı biriydim. Sen yeni yeni fark ediyorsun."

Gülüyorum, onun aptallığına karşı başımı sallıyorum. En karanlık günlerde bile tünelin ucundaki ışık olmayı asla başaramadı.

"Smokin içinde çok seksi görünüyor."

Sözleri karşısında yanaklarımın kızarmasına engel olamıyorum. "Aman Tanrım, ondan hoşlanıyorsun," diye nefes nefese kaldı.

yalan söyledim. "Ondan çok hoşlanıyorsun!"

Gözlerim onun aşırı tepkisi karşısında yuvarlanıyor, duygularımı yüzümden silmeye çalışıyorum.

Düğün şarkıları söylemememin ve sevinçten saçlarımı savurmamamın nedeni cazibe değil. Onun neye benzediğini biliyorum, benim yerimde olmak için can atacak yüzlerce kız olduğunu biliyorum.

Beni savunmasız hissettiriyor. Kendimi güvende hissettiriyor, sanki kendimi açabilmişim ve onun içimdekilerden korkup kaçmayacağını bilebilmişim gibi.

"Hayır bilmiyorum," diye yalan söylüyorum, dilimde acısını tadarak. "Ayrıca, bunun bir önemi yok Leylak. Bu... sadece önemli değil."

Dudaklarından mağlup bir iç çekiş çıkıyor, beni bu an için heyecanlandırmaya çalışmaktan vazgeçiyor. Çevik parmaklarıyla çantasına uzanıyor ve içinden gümüş ve mavi bir iğne çıkarıyor. Minik mavi kristaller ve narin gümüş telkari ile incelikle tasarlanmış, çarpıcı bir mücevher parçası.

"Sana mavi bir şey lazım." Leylak parmağını çevirerek arkamı dönmemi işaret ediyor. Bu konuda onunla tartışmamaya karar vererek tekrar aynanın karşısına geçiyorum.

"Korktuğunu biliyorum," diye fısıldıyor, saçlarımı karıştırıp birbirine dolayarak. "Neler yaşadığını biliyormuş gibi davranmak bunu daha iyi hale getirmeyecek ve beni içeri alman için tartışmak da bunu ortadan kaldırmayacak."

Saçımı düzeltirken yanağımın içini ısıırıyorum, bana onun için aynı şeyi yaptığım tüm zamanları hatırlatıyor. Ne zaman büyüdü?

"Ama bence Silas senin için iyi olabilir Coraline. Bence sen de onun için iyi olabilirsin. İkiniz de hüzün kokuyorsunuz."

Midem huzursuzca yuvarlanıyor.

"Onu tanımıyorsun." Topuzumu başımın arkasından bağladığında omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bu seni güvende tutmak için Lilac. Bu aşkla ilgili değil. Herkes bunun hayalini kurmaz."

"Eskiden," diyor aynada gözlerimin içine bakarak.

"Eskiden aşık olmayı hayal ederdin. Belki de

ama ben hatırlıyorum. Her uyku öncesi masalını, Emmett'le her randevunu. Aşkı kovalama şekline hayrandım. Şimdi ise sadece engelliyorsun."

Bu, ona layık olamadan *önceydi*, çılgılık atmak istiyorum. Anlamasını istiyorum ama ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Hala Sinclair'in bodrumunda yaşayan parçalarım var. Benden asla geri alamayacağım şeyler aldı.

Aşkın peşinden koşamam çünkü ağızda bıraktığı tadın ne kadar acı olduğunu biliyorum.

Aşk bir silahtır ve ben onunla çok fazla insan öldürdüm. Yine de haklı. Korkuyorum.

Silas gibi iyi bir adamın, büyük bir adamın benim yüzümden öleceğinden korkuyorum. İçimde beni parçalayan iki parçam var. Bunun nasıl biteceğini bilen parçam ve bencil olmak isteyen parçam.

Onu tanımak istiyorum. Olmayan şeylerle nasıl mücadele ettiğini, zihninin ona sürekli oyun oynamasıyla nasıl başa çıktığını bilmek. Hâlâ günlerine ve gecelerine musallat oluyorlarsa. Onu neyin korkuttuğunu ve bunların benimkilerle aynı olup olmadığını bilmek istiyorum.

Onu istiyorum ama yaşamasını istediğimden daha fazla değil.

"Keşke kendini benim gördüğüm gibi görebilseydin. Başkalarının seni gördüğü gibi. Sen o soğuk kaltak değilsin Coraline. Dünya sana ne anlatmaya çalışırsa çalışsın." Parmakları topuzumun tepesindeki iğneyi iterek saç tellerimin yerinde kalmasını sağlıyor. "Sen naziksin ve kalbin vermek için yaratılmış. Son derece korumacısın, başkalarını incitmekten kendini incitmekten korktuğundan daha çok korkuyorsun. Sevginin içeri girmesine izin verebilirsin Cora. Sana ona aşık ol demiyorum. Sadece fırsat doğarsa, bu olasılığa açık olmanı istiyorum. Mutlu olmak için bir şans vermeni istiyorum. Seni böyle üzgün görmek beni öldürüyor."

Kız kardeşimi seviyorum ve banyonun tepe ışıklarından parlayan gözlerindeki ince yaşları gördüğümde, bu beni öldürüyor. Onun mutluluğu için her şeyi yaparım ama ona yalan söyleyemem.

Ona bir şans vereceğimi söyleyemem çünkü yapamam. Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum.

"Şu aptal elbiseyi bana ver."

SILAS

"Efendim." Yargıç boğazını temizler. "Eğer gelin önümüzdeki on dakika içinde burada olmazsa, başka bir tarihe ertelemek zorunda kalacağız."

Ahşap sıraların önündeki kısa koridora bakıyorum. Endişelenecek biri değilim. Nadiren de olsa kendimden şüphe ederim. Ama dün geceki saklambaç oyunundan sonra Coraline'in ürkme olasılığının yüksek olduğunu biliyordum.

Belki de cehalet bana yine de geleceğini söylüyor. Geri adım atmayacak kadar inatçı ve güçlü iradeli olduğunu. Lilac'ın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve Coraline de sözümü tutacağımı biliyor. Başına bir şey gelirse, ona göz kulak olacağımı biliyor.

Aramızdaki bağlantıya rağmen, kız kardeşinin güvenliğini riske atmaz.

Eğer bu sabah Stephen olduğunu tahmin ettiğim birinden aldığım e-posta doğruysa, benim korumama ihtiyacı olacak. Küçük virüsümün onun tüm planını mahvettiğini anlamam için tek bir satır yeterliydi.

Siz dördünüzü bitirmek için bir videoya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bu oyun daha yeni başladı.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum bu odadaki diğer tek kişiye.

Yargıç arkamdaki yükseltilmiş platformda oturuyordu.

Avuç içlerimi büyük kapılara bastırarak koridorda ilerliyorum. Ana fuayeye açıldıklarında, kaymaktaşı zeminlerin etrafında koşuşturan yüzlerce insanla karşılaşıyorum.

İş kıyafetleri içindeki erkekler ve kadınlar, mahkeme randevularını kaçırmamaya çalışan rastgele yabancılar.

Az önce terk ettiğim sessiz odadan çok daha farklı. Elimi cebime atıp telefonumu arıyorum, onu aramaya ve dışarı çekmeye hazırlanıyorum ama görünüşe göre buna gerek yok.

Yüzsüz bedenler denizinin arasında, geniş merdivenlerden iniyor. Saçları geriye doğru toplanmış, keskin yüz hatlarını ortaya çıkarıyor. Yaptığı makyaj her zamanki koyu göz kaleminden farklı. Daha yumuşak, daha nötr. Pencere duvarından gelen güneş ışığı, mermer ve granitten aşağı attığı her adıma dokunuyor.

Beyaz elbisesi vücudunun her kıvrımını ikinci bir deri gibi takip ediyor.

Gelinlik giymesini beklemiyordum ama artık giydiğine göre, onu başka bir şeyle, dişlerimle parçalamak istediğim kilometrelerce ipek kumaşa sarılmış olarak görmek istemiyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor yanımdan geçen bir adam, durup onu izliyor.

Acaba onu duraklatan, pürüzsüz tenini kilometrelerce gösteren dekoltesi mi yoksa kollarını saran narin danteller mi?

Dış görünüşüne aldanıp dikkatimi dağıtmak kolay olurdu ama beni bu kadar etkileyen şey bu değil. Bana doğru attığı her adımda kendinden emin bir şekilde başını öne eğmesi, üzerindeki bakışlardan etkilenmemesi.

Sonunda bana ulaştığında ipek, ayaklarının etrafından akan bir kumaş havuzuna dönüşüyor. Elbiseyi belinden tutup sallarken dudaklarında sıkı bir gülümseme var.

"Çok mu fazla?"

Gözleri güneş ışığında erimiş altın gibi parlıyor.

Kahvenin içinde erimiş bal. En sevdiğim.

Endişeyi eritebilecek bir sıcaklıkları ve saçmalıkları kesip atabilecek bir keskinlikleri vardır.

Gözler asla yalan söylemez.

Hem nazik hem de vahŖi. Bal ve kestane. Soğuk ve sıcak.

Küçük bir
muamma.

"Mükemmel."

Boğazını temizlerken yanakları pembeleşiyor, az önce taşıdığı özgüven bakışlarımın altında eriyor. Sanki düşündüklerim onu utandırıyormuş gibi.

"Hazır mısınız?" Elimi tutması için ona uzatarak soruyorum. "Hayır," diye mırıldanıyor, dişleri gergin bir şekilde çekiştiriyor alt dudak. "Yapamam-"

Bununla bir adım ileri, on adım geri.

"Coraline." Stephen'ın ona benden bu kadar korkmasına neden olacak ne yaptığını merak ederek iç geçiriyorum. Geçmiş i ona ne anlatmış tı da başkalarına güvenmeye bu kadar karşı çıkıyordu.

"Hayır, benimle ilgili değil." Başını iki yana sallıyor, kaşları çatılıyor. "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Bunu baban için yaptığını biliyorum ama onun da senin için bunu isteyeceğinden emin misin? Sevdiğin biriyle evlenmek için beklemek istemediğinden emin misin?"

Cevap vermeden önce bir an tereddüt ediyorum, içten içe geçen saniyelerin farkındayım ve yakında yargıçla görüşmemiz gerektiğini biliyorum.

Soruları havada yoğun bir sis gibi asılı duruyor ve beni kuşatıyor. Gerçek şu ki, babamın bunu benim için istemeyeceğini biliyorum. Yine de bunu ona söyleyemem, çünkü bunu bu işten sıyrılmak için bir bahane olarak kullanacaktır ve tüm bunlar bundan ibaret. Benden bundan şüphe etmemi istiyor. Kuyruğumu kısıt rıp kaçmamı istiyor, böylece biz kabul ediyorum dedikten sonra olacıklardan sorumlu olmayacak.

İki yılımı bir intikam çılgınlığı içinde geçirdim çünkü istediğim buydu.

Ama kendime karşı dürüst olursam? Onu istiyorum. Bunu onunla yapmak istiyorum.

Birbirimizi gerçekten tanımadan onunla evlenmek ideal bir durum değil ama yine de onu istiyorum. Bu serap gibi

kadına iki yıl boyunca erişmek istiyorum çünkü

Uzun zamandır ilk kez bana yaşadığımı hissettiriyor. İçimde daha önce var olmayan, var olabileceğine asla inanmadığım bir kıvılcım var.

Bencilce, onun önümüzdeki iki yılını, yedi yüz otuz gün boyunca onu korumayı, alışkanlıklarını tanımayı, gizemini ilmek ilmek çözmeyi istiyorum.

Geri kalanı mı? Stephen'ı dışarı çıkarmak, ailemin şirketini kurtarmak? Hepsi ek bir fayda haline geldi.

"Eminim. Burada şüpheleri olan tek kişi sensin." Hafifçe dönerek mahkeme salonunun kapısının koluna uzandım. "Şansımızı kaçıracağız eğer-"

"Dur. Sadece iki saniyeliğine dur," diye tıslıyor, smokinimin kolunu tutuyor ve yüzümü ona dönmem için beni çekiyor. "Her şey kontrolün altındaymış gibi davranmayı bırak. İstedğin buymuş gibi davranmayı bırak. Baban ölüyor ve eski kız arkadaşının ölümünden sorumlu olan adam senin hayatını mahvetmeye çalışıyor. İki saniye için bu kadar sağlam bir temel olmayı bırak ve bana kaldırımındaki çatlakları göster."

Avucumu çene çizgimde gezdiriyorum. "Seni koridordan aşağı indirmek için ne söylememi istiyorsun, Hex?"

"Gerçeği," diyor kararlılıkla, hazır olduğundan emin olmadığım bir cevap talep ederek. "Sakin, soğukkanlı Silas ve kırık dökük, dağınık Coraline. Sen hep oradasın, benim için, diğer insanlar için orada olmaya çalışıyorsun. Sırtını yaslayan tek kişi ben olursam bunu yapamam. Sen de biraz bana yaslanmalısın."

Dişlerim gıcırıyor. Sessiz kalmanın sorunu bu - herkes duygularınızı varsayıyor. Anlatınızı gerçekler olmadan inşa ediyorlar ve sizi anlayabilmek için bağlam ipuçlarını ve saçmalıkları kullanarak bir ağ örmek için gerçekmiş gibi size tükürüyorlar.

Konuşmadığınızda kimse hikayenizi bilmez.

Kendim için yaratmak zorunda kaldığım bir savaş, Rosemary için verdiğim bir mücadele. Yıllardır savaştığım bir savaş. Dünyanın bana kim olduğumu, ne hissettiğimi ve ne olacağımı söylemesine izin vermek.

Doktorlar, ailem, arkadaşlarım, hatta Rosie.

Kimse beni tanımıyor çünkü kimseye şans vermedim.
içi

n. "Beni yetiştiren adamı kaybetmeme aylar var." Bakıyorum Bir anlığına ona gerçekten baktım. Bronz teni güneşte parlıyor, dolgun ağzı düz bir çizgi halinde. "Onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Onsuz hayatın neye benzeyeceğinden korkuyorum. O ölmeden önce aile şirketimizi nasıl başarılı bir şekilde sürdürebileceğimi öğrenmek için yeterli zamanım olmayacağından korkuyorum. Ama bu korkuyu görmeyi göze alamayacak bir annem ve iki kardeşim var."

Ona yaklaşıyorum, onun alanına giriyorum, yavaşça uzanıp yanağını avucumun içine alıyorum. Başparmağım gözünün hemen altından geçiyor ve parmaklarımla boynunu geriye doğru eğerek bana bakmasını sağlıyorum.

Beni görmesini istiyorum ki bu sözleri duyabilsin ve kendisinden başka hiç kimseye yüksek sesle söylenmediğini bilsin. Bu parçalarım mı? Başka kimsede yok. Kimse bilmiyor.

"Yaptığım şeyin suçluluğunun beni canlı canlı yemesine izin verdiğim anlar yaşıyorum. Geceleri uyuyamıyorum çünkü Stephen'ın arkadaşlarımı yok etmeye çalışmasının sebebinin ben olduğumu biliyorum. Tek düşündüğüm, tek hayalini kurduğum şey kafatasına bir kurşun sıkmak ve bunu sonsuza dek sona erdirmek."

Beni görmesine izin veriyorum, kıpırdamadan. Bundan, ondan kaçmadığımı bilmesine izin veriyorum.

Bu işte onunla birlikteyim. Ben de ona güveniyorum.

"Bu kadar güzel görüldüğün ve hâlâ seninle evleneceğimden emin olup olmadığımı sorma ihtiyacı hissettiğin için lanet olası ağzını öpmeme saniyeler kaldı." Sesim boğazımda bir fısıltıya dönüştü.

Başparmağım alt dudağında gezinirken Coraline'in yüz hatları yumuşuyor. Dünya onu tanınmayacak kadar korkutmuş, ruhunu yaralamış ve dövmüştü. Yine de burada duruyor, *bana* zarar vermekten korkuyor.

İkimizin de yaşadığı onca şeye rağmen, bu işin içinde olduğumu bilmesini istiyorum. Bundan sonra ne olursa olsun.

Onun için ne ifade ettiğimi, her zaman güvенеbileceğі biri olduğunu.

Bir sesten daha fazlası. Bir telefon numarasından daha fazlası. O her zaman bana sahip olacak.

Alnımı onunkine yaklaştıırıp kokusuyla dolu bir nefes alıyorum.

Nefesi boğazının gerisinde düğümleniyor, sanki bana erişim sağlamak istercesine başını daha da geriye eğiyor, sanki tam burada dilimle ağzını keşfetmeme izin verecekmiş gibi. Kendimi kontrol etmek için parmaklarımı boynunun arkasına geçiriyorum.

"Ama öpmeyeceğim," diye mırıldanıyorum, yüzünü geri çekerek ikimizin arasında boşluk yaratıyorum. "Seni ilk öptüğüm an, Hex, seni karım yaptığım andır."

Coraline'in dili alt dudağında geziniyor ve bu sırada başparmağımı yakalıyor.

"Dünyada bunu birlikte yapmayı tercih edeceğim başka kimse yok," diyorum dürüstçe. "Yeterince eğiliyor muyum?"

Boğazını temizliyor, başını yavaşça sallayarak elimden bir adım geri çekiliyor. Isı boynundan yukarı doğru tırmanıyor ve yanaklarını renklendiriyor.

"Biz..." Arkamdaki kapıları işaret ediyor. "Muhtemelen oraya girmeliyiz."

Başımı sallarken dişlerim alt dudağımı sıkıyor. Bu lanet kız.

Başından beri onun fikriymiş gibi, elimi uzatıyorum ve geçmesi için kapıyı açıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, sonuna kadar çıt çıkarmadan geldik ve sonunda yargıcın önünde durduk.

"Hepimizin gelebilmesine sevindim," diyerek siyah bornozunu yeniden düzeltiyor ve gözlüklerini burnunun üzerine bastırıyor. "Başlamaya hazır mıyız?"

Yüzümü Coraline'e dönüyorum, o da aynısını yapıyor. Bir kez daha iki elimi de uzatıyorum. Ben elliye gidiyorum ve onun da diğer elliye gelmesini istiyorum.

Ellerini benimkilerin arasına sokmadan önce derin bir nefes alıyor ve sevimli bir şekilde başını sallıyor.

"Harika." Yargıç ellerini birbirine vurarak beyaz bir kâğıt parçasını kaldırdı ve okudu. "Coraline Whittaker ve Silas Hawthorne, bugün evlilik bağlarını kurmayı seçtiniz. Evlilik hayata, iki insanın birbirinde bulabileceği ve ortaya çıkarabileceği en iyi şeylere bağlılıktır. Paylaşım ve gelişim için başka hiçbir ilişkinin sunamayacağı fırsatlar sunar. Evlilik sadece bir tören ya da bir kâğıt parçası değildir; iki insanın hayatlarının geri kalanında birbirlerini seveceklerine, onurlandıracaklarına ve el üstünde tutacaklarına dair yaptıkları bir sözleşmedir."

Başparmağım elinin üstünü ovuyor, sanki onca yıllık yalnızlığı basit bir hareketle gidermeye çalışıyormuşum gibi, ona burada olduğumu, aynı şekilde kırıldığımı ve hala hiçbir yere gitmediğimi bildiriyorum.

"Yeminlerinizi hazırladınız mı, yoksa ben senaryodan okumaya devam edeyim mi?"

Bakışlarımı yargıca çeviriyorum. "Standart yeminler olacak-" "Aslında," diye araya girdi Coraline, "bir şeyim var, eğer Sorun değil."

Elbisesinin ön kısmından sararmış bir kâğıt parçası çıkarırken kaşlarımı çatıyorum. Yükseltilmiş masasının arkasındaki yargıç onun saklandığı yere bakıp gülüyor.

Boğazını temizliyor, başlarken yanakları kızarıyor. "Silas, söz veriyorum, dünya yok olduğunda senin huzurun olacağım.

sadece savaş sağlar. Senin sır tutucun ve güvenli sığınacağın olmaya. Bugün, seni olduğun ve olacağın kişi olarak kabul eden tek kişi olmaya yemin ediyorum." Bana bakıyor ve son satırı söylerken bakışlarımı tutuyor. "Ölüm bizi ayırana kadar."

Kağıtlar ona ait olamayacak kadar eski görünüyor. Onun için anlamları ne olursa olsun, benim için yazılmış olsalar da, yine de göğsümü geriyorlar.

Biri bana huzur vermeyeli ne kadar olmuştu? Ne kadar zamandır dinlenmeye vaktim olmadan savaştaydım?

"Bay Hawthorne?" diyor yargıç, karşımdaki kadınla kendi sözlerimi değiştirmem için beni teşvik ederek.

Elimi bir kez daha tutmadan önce kâğıdı katlayıp elbisesinin içine yerleştirmesini izliyorum. Coraline eğiliyor, sesi kısık bir fısıltıya dönüşüyor.

"Sadece normal olanları yapabilirsin. Bunun planlanmış bir şey olmadığını biliyorum."

Başımı sallıyorum, onu kendime yaklaştırmak için ellerini tutuyorum.

"Bu gün, senin öfkeni kendi öfkeme dönüştürmeye, intikamının fırtınasını dindirmeye ve seni sonsuza dek güvende tutmaya yemin ediyorum. Senin yanında olacağıma söz veriyorum. Ne olursa olsun, asla yalnız olmayacaksın. Ölüm bizi ayırana dek."

Her sözüm doğrudur, her sözümü tutmaya niyetliyim. Bana neye mal olursa olsun. Bu işte artık sadece ben yokum; o da var.

"Coraline, Silas'ı ikiniz de yaşadığınız sürece yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

Yargıcın sözleri durgun havada titreşiyor. Derin bir nefes alıp ellerimi sıkmadan önce acı dolu bir sessizlik uzuyor.

"İstiyorum."

"Silas, Coraline'i ikiniz de yaşadığınız sürece yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

Bu durumun gerçekliği kafama dank etmeli ama nedense tek düşünebildiğim bu işin sonu - mahkemeden karşımdaki kadını öpme kararı çıktığında, dudaklarım onun dudaklarında gezinirken ağzının tatlılığını tadabiliyorum, tüm iğneleyici sözleri ve sırtımları dilimle eritiyorum.

"İstiyorum."

"Değiştirilecek yüzükleriniz var mı?"

Panik Coraline'in yüzünde parlıyor ama ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. Yemin için plan yapmamış olabilirim ama bunun için yaptım. Cebime uzanıp iki yüzüğü de alıyorum.

Ona benimkini veriyorum, üzerinde #dd4a3d yazan basit bir altın yüzük. Parmağıma takarken fark etmediğini düşünürsek, benim küçük sırrım.

Yavaşça bu iyiliğe karşılık veriyorum, yuvarlak tektaş pırlantayı uygun bir altın kordonla parmağından aşağı kaydırıyorum. Gösterişli ya da iğrenç derecede büyük değil; gizemli bir güzelliği var, onu takan kadını yansıtıyor.

"Oregon eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum." Yargıç en sevmediği kısım buymuş gibi iç geçiriyor. "Şimdi gelini öpebilirsiniz."

Elim saçlarının arasına girip onu daha yakına çekerken Coraline'in gözleri açılıyor. Parmağıma dolanan yüzüğün hissi alışmam gereken bir duygu.

"Sana verebileceğim hiçbir şey aşka benzemeyecek, Silas." "O zaman öyleymiş gibi yapacağım."

Nefesi kesiliyor ama yutkunuyorum.

Ağzım aç bir çarpışmayla onunkine bastırıyor. Yumuşak ya da nazik değilim; sabır aklımdaki son şey.

Coraline'in dudakları benimkilerin altından ayrılıyor, ben daha onu zorlamadan boyun eğiyor. Parmaklarım saçlarını avuçluyor, ağızlarımızı birbirine yapıştırıyor, dilimle ağzının içinde gezinerek iyi davranışını ödüllendiriyorum.

Dalıyorum ve Ponderosa Springs Cadısı'nın ilk tadına bakıyorum. Lanetli Olan.

Bir kez olsun, bu kasaba doğruya yakın bir şey yapmış olabilir. Ağzı bir büyü.

Sarıldığımda titriyor ve iki eliyle smokinimin önünü kavırıyor. Beni içine çekerek dudaklarını yavaşça, iyice dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi bana yaklaşmak için ekstra yüksekliğe ihtiyaç duyarak parmak uçlarında yükseldiğinde, ağzına karşı sırtıyorum. Serbest kalan kolum beline dolanıyor ve ayaklarını yerden kaldırmadan önce onu göğsüme doğru bastırıyor.

Bir ilk öpücüğün asla olmaması gereken her şey. Tatlı ya da iyi huylu değil. Sevgiyle verilmemiştir.

Boğazının arkasından gelen yumuşak bir inilti, bana bu sesi daha fazla vermesi için alt dudaklarını ısırma neden oluyor. Damarlarının derinliklerine işlemiş, tadı boğazımda bal ve şeker gibi kalan o kara büyüğü ağzımın içine çekiyorum. Coraline'in göğüsleri göğsüme sürtünerek beni inletiyor. Vücudu bana yalvarıyor, ona verebileceğimi bildiğim zevk için.

Karımı bu odada becermek istiyorum ve kimin izlediği umurumda değil. Onu bu tahta sıralardan birinin üzerinde açılmış görsünler. Dünya onun benim için ne kadar esnek ve ne kadar iyi olduğunu görsün, onu boşaltmayı bırakmam için yalvarırken bacakları titriyor, sadece iki kez daha bitirene kadar devam etmem için.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Dilinin büyüğü, onu sağlıksız miktarlarda arzulamama neden oluyor.

"Affedersiniz." Yargıcın rahatsız edici sesi kulaklarımda yankılanıyor ve Coraline'in dudaklarını hemen benimkilerden çekmesine neden oluyor. "Bugün evlenmek için bekleyen başka bir çift daha var."

Bir an için Rook'un bu kadını kovdurmanın bir yolunu bulmasını sağlayıp sağlayamayacağımı merak ediyorum. Arzularımın aksine Coraline'i tekrar ayağa kaldırıyorum, saçlarıyla oynamasını, elbisesini düzeltmesini izliyorum.

Bu odadan karı koca olarak ayrılıyoruz.

Bu evliliğin sahte olduğunu biliyorum. Yıllar içinde neyin gerçek neyin zihnimin oyunları olduğunu ayırt etme konusunda çok iyi oldum.

Ama hiçbir şey o öpücük kadar gerçek hissettirmedi.
Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

YİRMİ
ANNEM ÇILDIRDI
SILAS

BANG. Bang. Bang. Bang.

Ön kapım bir kez daha yüksek sesle çalındı. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, bir elimi yüz.

Dün gece geç saatlere kadar ofiste raporları inceledikten sonra eve geldim ve iki saatimi Easton Sinclair'in telefonuna takip cihazı yerleştirmekle geçirdim.

Sinclair Malikanesi'nde babasına yardım ettiğini kanıtlayacak bir şey bulamamış olsak da, onun sözüne inanacak değildim. Onun lanet bir yılan olduğunu bildiğim halde.

Ön kapımı çekip açtığımda küçük kardeşimi diğer tarafta buluyorum. Hâlâ benden birkaç santim kısa ama onu son gördüğümde hatırladığımdan çok daha yaşlı görünüyor.

"Levi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Harika bir kardeş olmak ve kasırga Zoe'nin önümüzdeki bir saat içinde kapınıza ineceğini bildirmek." Kâğıdı çıplak göğsüme iterek daireye girmesine izin verdi.

Mutfağa gittiğini anlamak için bakmama gerek yok, büyük olasılıkla buzdolabımı yağmalamak için. Çocukluğundan beri dipsiz bir kuyuyu andıran bir iştahı var.

Kâğıdı aşağı indirdiğimde, beynime bir baş ağrısının saldırdığını hissediyorum.

Teknoloji Milyarderi ve Petrol Mirasçısı için Dügün Çanları.

Ponderosa Springs Tribune, Coraline'in insan kaçakçılığı dehşet hikayesinden bahsetmeyi unutmadan, sessiz ilişkimizi tatsız bir şekilde anlatıyor.

Sanki boktan gazetelerine daha fazla ilgi çekmek için onun travmasına ihtiyaç varmış gibi. İkimizin adliyeden çıkarken çekilmiş bir fotoğrafı sol sütunda yer alıyor.

Onu ikiye bölme isteğimi bastırıp gri eşofman altımdan telefonumu çıkarıyorum. Coraline cevap vermeden önce üç kez arıyorum, sesi nefes nefese geliyor.

"Evet?"

"Otuz dakika içinde dairemde olman gerekiyor," diye mırıldanıyorum ve gerginliğimi azaltmak için alnımı ovuşturuyorum. "Acil bir durum var."

"Ne oldu?" diye aceleyle soruyor, arka planda ağır bir şeyin düşme sesi yankılanıyor. "Stephen mı o?"

"Daha kötü." İç çektim. "O benim annem."

Coraline nefesini içine çekiyor; paniğini telefonda duyabiliyorum. Ona düğünden sonra yakında ailemle tanışmak zorunda kalacağını söylemişim. Ona ihtiyacı olduğu kadar zaman kazandırmayı planlamışım ama görünüşe bakılırsa sadece üç günümüz var.

"Yakında orada olacağım," diye mırıldanıyor hoparlöre, telefonu kapatmadan önce onu bilgilendirmem için bana daha fazla zaman tanımıyor ve beni boş bir çevir sesi ile baş başa bırakıyor.

Kahrolası kadın, kendi kendine panik yapmayı seçiyor, sonra da buraya gelmeden önce telefonda onunla konuşmama izin veriyor. Beni öldürecek, bundan eminim.

Ön kapıyı kapattım ve serin zemin üzerinde yavaşça ilerleyerek mutfığa girdim.

"Tebrikler," diye mırıldanıyor Lev dükkândan alınmış bir çöreğin etrafında. "Annem seni öldürecek. Altın kardeşin düşüşünü izlemek güzel bir duygu."

Gözlerim doluyor. Neden ona dramatik olanın kendisi olduğunu söylediğimi merak ediyor. Kahve makinesine doğru yürüyorum, iki hap şişesi almadan önce yeni bir demlik başlatıyorum. Biri artan migrenim için, diğeri depresyon için. Jennifer Tako onları hâlâ kullandığımı ve vitaminlerle değiştirmedığımı bilse gurur duyardı.

"Karınzla tanışmadan önce evlenmekle kalmadınız, bunu bir gazeteden öğrendi. Resmen sıçtın."

"Bırak da annemiz için ben endişeleneyim," diyorum. "Sen neden evdesin ki? Boston'daki stajınla ilgili bir şey mi oldu?"

Kahvenin yavaşça demlenmesini izliyorum, sanki bu odada hayatımın en uzun gününü geçirmemi sağlayacak tek şey o değilmiş gibi, tatlı zamanını alıyor.

"Ben de seni özledim, pislik." Sırtım ona dönük ama beni terslediğini biliyorum, "Stajyerlerin bir hafta izni var ve gelip babamı görmek istedim."

"Caleb?"

Lev'in sessizliği bana onun şakacı sözlerinden çok daha fazlasını anlatıyor. Yeterince kahve olduğunda bir fincana dolduruyorum ve sorumu tekrarlamadan önce ona dönüyorum.

"Caleb'i bilirsin, Silas." İç geçiriyor, yarısı yenmiş çöreği yere bırakıyor ve benim adama yaslanıyor. "Sorunlarından kaçıyor. Hayatını sörf yaparak geçiriyor, telefonlarıma bile çıkmıyor. Babamın ölmekte olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamak için evden kaçıyor."

Levi ve Caleb'in ikiz olmaları ilginç özelliklerinden sadece biri. Onlar yıllar içinde değişen ve gelişen bir dizi kişilik özelliğine sahipler. Levi Boston'da mikrobiyoloji okuyor, Caleb ise SoCal'da, sadece ailemiz sahildeki dairesinin parasını ödesin diye üniversiteye gidiyor.

Ama aralarındaki bağ her zaman sarsılmaz kaldı. Ta ki babamız hastalanana ve stresle başa çıkma yöntemleri arasındaki farklar ortaya çıkana kadar.

Levi biraz benim gibi, sorunla yüzleşmek istiyor, böylece sorunu çözebilir. Caleb... Caleb korkuyor. Düşünmezse geçeceğini sanıyor. Babam eve gelmezse hasta olmaz.

İkisi de hatalı değil ama bir gün Caleb'in ölmeden önce babasını daha fazla görmediği için pişman olacağını biliyorum. Ancak bu benim savaşım değil. Onu olması gerektiğini düşündüğüm şekilde başa çıkmaya zorlamayacağım. Sadece sonrasında parçaları toplamasına yardımcı olmak için yanında olacağım.

"Bu şekilde davranması çok bencilce. Annemle bile konuşmuyor." Ben ona bakarken sesinde zehirli bir ton var.

"Caleb bununla kendi zamanında, kendi yöntemiyle başa çıkıyor. Bencilce bir şey değil. Bunu kendi başına yapması için ona zaman verin. Hazır olduğunda eve gelecektir," diyorum sakince ve içkime bir kaşık bal atıyorum. "Peki ya sen? Sen nasıl başa çıkıyorsun?"

"Ben iyiyim." Umursamazca omuz silkiyor. Robotik ve alışılmış. Muhtemelen annesine, babasına, Doğu Yakası'ndaki arkadaşlarına sorduklarında söylediği şey bu.

Caleb kaçıyor olabilir ama Levi saptırıyor.

Yanında durana kadar yaklaşıyorum. Mutfak adasına sırtımı yaslayarak ona bakıyorum ve bakışlarımla buluşmasını bekliyorum.

"Lev, bana bak."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra yavaşça başını kaldırıyor, böylece gözlerimiz buluşuyor.

"Ben annem değilim. Ben babam değilim. Benim için güçlü bir cephe oluşturmaya gerek yok." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. "Burada üzgün olmana izin var. Ya da kızgın. Ya da mutlu. Ne hissetmek istiyorsan onu hisset."

Kendilerini erkek, sert ve dünyada tek başlarına olduklarını düşünüyor olabilirler ama onlar her zaman benim küçük kardeşlerim olacaklar. Çocuklar

Her zaman güçlü olmamak için izne ihtiyacı olan insanlar.

Babası gözlerinin önünde ölüyor; kırılmasına izin veriliyor.

"Hiç korktun mu Si?"

"Her zaman," diyorum ona dürüstçe.

"Ben de." Sıkı sıkı yutkunuyor. "Hep korkuyorum. Gittiğini haber verecek telefonu bekliyorum. Telefonum her çaldığında paniğe kapılıyorum. O burada olmadığında ne yapacağız?"

Gözlerinin kenarları yaşlarla doluyor ve keşke acısını dindirebilseydim. Keşke bunu daha iyi hale getirmenin bir yolu olsaydı, ama söylediğim hiçbir şey bunu yapamaz.

"Yaşayacağız, onu hatırlayacağız ve mutlu olacağız çünkü onun bizim için istediği şey bu. Her zaman istediği şey. Kolay olmayacak ve diğerlerinden daha fazla mücadele ettiğiniz günler olacak, ancak kaybettiğiniz birinin anısını sevmeyi öğrenmek yardımcı olur. Bu sadece zaman alır."

Rosemary'nin yasını tutmama yardımcı olan şey buydu, babam öldüğünde onun yasını tutmama yardımcı olacak şey de bu. Burada olmamalarına odaklanmak yerine, bu dünyada oldukları anıyı sevmeyi öğrenmek.

Keder çetin bir savaş değildir.

Bu sadece yukarı değil, iniş ve çıkışları olan bir süreçtir.

Levi başını sallıyor, sözlerimi kabul ediyor ama onları gerçekten duymuyor. Hazır olana kadar duymayacak ve şu anda ondan isteyebileceğim tek şey bu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. "Baba, Hawthorne Tech, şizofreni? Ben mücadele ediyorum ve sen her zamanki gibi taştan bir duvar gibisin."

Yanağımın iç kısmını ısıırıyorum, onun üzerinde daha fazla baskı yaratmadan nasıl cevap vereceğimi düşünmeye çalışıyorum. Ona böyle olmak istemediğimi nasıl söyleyeceğimden emin değilim ama söylemek zorundayım. Onun için, Caleb ve annem için. Eğer dağılırsam, akıl hastalığımın gerçeğini açıklamaya başlarsam, bu onlar için taşıyamayacakları kadar ağır olacak.

Bunu onlara yükleyemem ve yüklemem de gerekmiyor - en azından şu anda.

Çünkü mutfak girişinden içeri bakan benim karım.

Yüzük bir ayarlama, ama Coraline'e benim demem? Sakin ol.

Bir metre boyunda, kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor, keskin yüz hatlarını çerçeveleyiyor, gözlerinde merak parlıyor, sanki o da benim cevabımı duymayı bekliyormuş gibi.

Açlık midemde birikiyor.

Birkaç kez giydiği deri ceket omuzlarında asılı duruyor. Bu bana Alistair'i ve onun liseden beri sahip olduğu ceket takıntısını hatırlatıyor.

Karnını gösteren küçük beyaz atleti dişlerimle parçalamanın ne kadar kolay olacağını düşünmeme neden oluyor.

Coraline onun varlığını fark ettiğimi anlayamayacak kadar beni incelemekle meşgul, yumuşak kahverengi gözleri gömleksiz vücudumun hatlarını takip ediyor. Eğer küçük kardeşim odada bizimle olmasaydı, devam etmesine izin verirdim.

"Coraline." Sert sesim gözlerini bana çevirmesine neden oluyor, yakalandığını anlayınca yanakları kızarıyor.

Levi kafasını o kadar hızlı çeviriyor ki başım dönüyor. Sanki daha önce hiç kız görmemiş gibi davranırken kızgınlığımı saklıyorum.

Ona dişsiz bir gülümseme veriyor ve beceriksizce el sallıyor. Mutfağa doğru ilerlerken kalçaları sallanıyor, külotunun ne renk olduğunu görmek için onu yukarı çevirme ihtimaliyle beni kızdırıyor.

"Merhaba," diye nefes alıyor sessizce, çantasının askısını sıkarken.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Levi, sanki biz onu duymuyormuşuz gibi.

Hemen uzanıp kafasının arkasına vuruyorum. "Görgü kuralları."

Coraline sırtıtmamak için alt dudağını ısırarak zorunda kalıyor ve ben de kendimi dişlerine, yaptığı nadir ve güzel şeylerden birini sakladığı için mantıksızca kızarken buluyorum.

Gülüşünü seviyorum. Gülüşünü seviyorum. *Ondan* hoşlanıyorum.

Birinden hoşlanmak benim için garip bir durum. Ortaokuldan beri hoşlanmamıştım ve bu hatırladığımdan çok daha yoğun hissettiriyor.

"Levi, en çekici kardeş." Onun elini sıkmak için elini uzattı. "Bu pislik seni nasıl buldu?"

Siktiğimin kardeşleri.

Sürekli sinirlerinizi çalıştırmak için yaratılmışlar. Bu yüzden Rook ailemle bu kadar iyi anlaşıyor.

"Sen küçük ikiz değil misin? Senden büyük bir kopyan varsa en çekici sen olabilir misin?" Başını eğiyor, şaşkınlık numarası yaparak gözlerini kırıştırıyor ve adamın elini tutup sıkıyor. "Sessiz ve düşünceli tiplere karşı zaafım var."

Alay ediyor. "Caleb bu çene hattına sahip olmak isterdi."

Lastik bir bant gibi, hemen o şapşal haline geri dönüyor. Daha önceki konuşmamız eriyip gidiyor, tüm korkusu göz kamaştırıcı bir gülümsemenin ardına gizleniyor.

Birkaç dakika daha onun taşaklarını patlatmasını izliyorum, banyoya gidip ikimizi yalnız bırakmadan önce ileri geri şakalaşmalarını dinliyorum.

"Acil durum nedir?" diye soruyor, Levi'nin konuşmamızı duymadığından emin olmak için eğilerek.

"Annem ve babam buraya geliyorlar."

Kıyafetine ve tekrar bana bakmadan önce gözleri açılıyor. "Bundan daha önce bahsetmeyi düşünmedin mi? Ben olsam bir şeyler giyerdim, bilmiyorum..." Ellerini havaya kaldırıyor. "Daha çok gelin gibi mi? Karındeşen Jackie'ye benziyorum."

"Seksi görünüyorsun," diye mırıldanıyorum. "Ve ailem ne giydiğini umursamayacak, Hex. Yeter ki seninle tanışsınlar."

Alay ediyor. "Şüpheli. Nasıl öğrendiler ki? Bize zaman kazandıracağını sanıyordum?"

Levi'nin bana verdiği gazeteyi adanın öbür ucundan ona doğru kaydırıyorum, sonra kahvemi alıp o okurken bir yudum alıyorum. Sayfayı tararken burnu kıvrılıyor.

Boşalmak üzereyken burnu da aynı şeyi yapıyor.

Sikeyim.

Şu anda bunu düşünme. Başka bir şey düşün, seni aptal. Refleks olarak kasıklarına baktım. İhtiyacım olan son şey annem evime dalmadan önce ereksiyon olmak.

"Korku evinden sonra aşkı bulmak mı? Sence kaçırma olayından hiç sıkılmışlar mıdır?"

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "Sana ne olduğu hakkında hâlâ konuşmalarından hiç sıkıldın mı?"

"Evet," diye nefes alıyor, baş ve işaret parmağını gözlerinin köşesine bastırarak, "Ama kalın bir derim var, bu yüzden artık beni rahatsız etmiyor. Bu kasabada, bu insanlar için sadece tek bir şey olacağım. Yaptığım hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Sadece-"

"Yorucu." Cümleyi onun yerine ben tamamlıyorum, elini çekip bana başını sallamasını izliyorum. Sanki sadece o an için, farklı olmaktan çok benzer olduğumuzu fark ediyor.

Haber kanalları onun hikayesini ulusal çapta tekrar tekrar yayınlayıp, bodrumdan kaçıp kendisini yakalayanın kollarına atarken çekilmiş aynı video görüntülerini gösterdiğinde, içimden derin bir anlayış duygusunun geçtiğini hatırlıyorum.

Nasıl hissettiğini anladım.

İnsanların sizin hakkınızda uydurduğu hikayeleri dinlemek zorunda kalmak, çünkü hiçbir zaman gerçeği açıkça söylemediniz. Sanki siz

Dünyaya hikayenizi borçlu olun, yoksa sizin için bir tane uydururlar.

Bu kasaba için o sonsuza dek kaçırılan kız olabilir.

Ama sadece o değil, sadece o olmayacak.

Acaba bunu biliyor mu?

"Senin için zor oldu mu?" Coraline soruyor. "Şizofreni ile büyümek ve herkesin bunu bilmesi?"

Bana bunu ilk kez sorduğunu fark ettim. Akıl sağlığım konusu ikimiz arasında ilk kez gündeme geliyor.

"Bazen." Ki bu

yalan değil.

Kendi zihnimle ilgili gerçeği bilmek ama yine de insanların farklı şekilde inanmasına izin vermek son derece zordu. Sürekli kendime bunu nasıl göremediklerini soruyordum. Bana nasıl inanmazlar? Sonra da cevabı hep "neden inansınlar ki?" olarak buluyordum.

"Bunu sormak istememiştim." Duraklıyor, bakışlarını yüzümde gezdirerek herhangi bir duygu belirtisi arıyor, "Konuşmak istersen konuşursun diye düşündüm."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki ya seninle bu konu hakkında hiç konuşmamaya karar verirsem?"

Bir omzunu kaldırıyor, bir tutam beyaz saçını kulağının arkasına itiyor, umursamıyor. "Umurumda değil. Bu beni ilgilendirmez."

Açık sözlülüğü, küstah, tereddütsüz tonu dudaklarımın seğirmesine neden oluyor. Sözlerinin samimi, sert ama gerçek olduğunu biliyorum. Çiçekli değil, beni daha iyi hissettirmeye çalışan sahte sempati saçmalıkları değil.

"Şizofren olmam umurunda değil mi?"

"İhtiyacın olan desteği ve tıbbi bakımı almanı önemsiyorum." Başını sallıyor, uzanıp Levi'nin yarısı yenmiş kekinden bir parça koparıyor ve kekin etrafında konuşuyor. "Tamamen kalpsiz değilim. Ama hayır, umurumda değil. Bu bir akıl hastalığı, veba değil."

Sesi, yıllar boyunca duyduğum tüm sahte sempati ve tavsiyeleri uçurup atan bir dürüstlük esintisi gibiydi. Gözlerini üzerimde hissediyorum, sanki onunla birlikteymişim gibi beni inceliyor.

"Teşekkürler."

"Yapma." Coraline kaşlarını çatarak alaycı bir ses çıkardı. "Bana teşekkür etme. En azından bu kadar. Sana insan gibi davrandığı için birine teşekkür etme ihtiyacı hissetmen beni rahatsız ediyor."

Bu kadın nasıl zalim olduğunu düşünüyor, aklım almıyor. "I-"

"Silas Edward Hawthorne!"

Annemin sesi dairemi delip geçiyor ve Coraline'in sıçramasına neden oluyor. Gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı.

"Oh, tam adı bu. Boku yedin," diye gülüyor Levi mutfığa geri dönerken.

Coraline'e bakıyorum, koruyucu bir kolumu beline dolayarak, ihtiyacı olduğunda bana sarılabileceğini sessizce ona bildiriyorum. Tereddütle bir elini çıplak göğsüme koyuyor ve gözlerini kırıştırarak bana bakıyor.

"Hazır mısın, karıcığım?"

"Olabileceğim kadar hazırım."

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

YİRMİ BİR
ALİÇLARLA TANIŞIN
CORALINE

İyi bir ebeveyn olup olmadığınıza siz karar vermediğinizde, çocuğunuzun karar verdiğini duymuştum.

Caleb'le tanışmadım ama Silas ve Levi bir gösterge ise, Zoe ve Scott Hawthorne harika ebeveynler. Daha önce hiç sıcak bir aile dinamiğine tanık olmamış ya da bunun bir parçası olmamıştım. Ailem ailece oyun geceleri düzenlemedi ya da okulda öğrendiklerim hakkında bilgi vermedi.

Beni hızlıca bakıcılara teslim ettiler ve sadece görünüşlerini daha iyi göstermek için ihtiyaç duyduğumda beni altın raflarından aldılar.

Ben bir piyondum, mutlu bir aile imajı için yedek bir jeton.

Bu masada oturan insanlar sanki dünyanın en kolay şeyymiş gibi birbirlerini anlıyor ve birlikte hareket ediyorlar.

Ayaklarımın altında, çok sert yürüdüğüm için beni kesip açmayı bekleyen dağınık yumurta kabukları gibi hissetmediğim bir ev hiç tanımadım.

"Aylardır yeni bir hobi arıyordum. Bu sanat dersleri kulağa mükemmel geliyor. Ne zaman düzenliyorsunuz?" Zoe sırtarak kırmızı şarabından bir yudum daha alıyor.

"Esas olarak Halo'dan kurtulanlar için ama önümüzdeki Perşembe günü Light'ın, eğitim verdiğim kızlardan bazılarının eserlerini satabilecekleri bir etkinlik düzenlemesine izin veriyorum. Eğer gelmek isterseniz, onlar da

derse katılmadan önce sizinle tanışabilir miyim?" Tabagimdan bir sarımsaklı taze fasulye koparmadan önce gülümsemeye karşılık veriyorum.

"Ben de varım!" diye ciyaklıyor, ellerini birbirine vuruyor. "Şuna bak tatlım, benim için yeni bir hobi."

Kimin öğretmeni olduğumu öğrendiğinde kaçmasını beklemem benim hakkımda ne söylüyor? Bunun yüksek sosyete kadınlarıyla dolu bir dedikodu havuzu değil, hayatın acımasızlığını görmüş kızlar için bir terapi olduğunu anladığında.

Sanırım ters cevaplara ve acıyan bakışlara o kadar alışmıştım ki gerçek, nazik bir ruhun neye benzediğini bilmiyordum.

Tüm bu yemek beklentilerimi değiştirmişti. İşimin Silas'ın koluna asılıp güzel görünmek olduğunu sanıyordum. Kıyafetimle beni içine kapanık, kenarları çok sert biri olarak göreceklerinden ve bunun yerine bir elbise giymemi bekleyeceklerinden korkuyordum. Konuşulduğunda konuşmak, doğru çatalla yemek yemek ve asla mükemmelden daha az görünmemek.

Ama benden bunların hiçbirini istemediler.

Kasıtlı endişelerine rağmen, tek istedikleri beni tanımaktı. En büyük oğullarının hayatını birlikte geçirmeyi seçtiği kişiyi tanımak. Onlara yalan söylediğim için kendimi bu kadar suçlu hissetmeyi beklemiyordum ama o kadar naziktiler ki, gerçek niyetlerle kim olduğumla o kadar ilgilendiler ki, onları kandırdığım için kendimden biraz nefret etmekten kendimi alamadım.

Scott, yanında oturan Silas'a dirsek atarak, "Tanrı yardımcım olsun, hâlâ son hobimin bedelini ödüyorum," diye mırıldanıyor. "Örgü örmeye başladığı zamanı hatırlıyor musun?"

Levi, "Altı ay boyunca her gün okula örgü kazak giymek zorunda kaldım," diye konuşuyor. "O şeyin ne kadar kaşındırdığını biliyor musun?"

"Dil, Levi Vincent!"

"Kusura bakma anne," diye mırıldanıyor, ağzına bir parça biftek tıktırıyor ve hayatı boyunca pek çok beladan kurtulmak için kullandığını belli eden çocuksu bir sırıtışla

ona gülümsüyor.

Gülümsüyorum, şarap kadehimin arkasına saklanıp birbirleriyle var olmalarını izliyorum. Silas pek konuşmasa da burada onlarla ne kadar rahat olduğunu görebiliyorum. Omuzları ve yüz hatları ne kadar rahat görünüyor. Gözlerindeki ışık yüzünü aydınlatıyor.

Silas'ın eli masanın üzerinde geziniyor. Diğerlerine aldırmadan elimin ucuyla oynamaya başlıyor, tırnaklarımın etrafında daireler çiziyor, parmak uçlarımda geziniyor. Çok rahat, sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi.

"Demek yaptığın işi seviyorsun Coraline?" Scott bana soruyor, dikkatim ona odaklanıyor.

Belki de onu çok iyi tanımadığım ya da sadece tesadüfen gördüğüm içindir ama kanserle mücadele eden biri için son derece sağlıklı görünüyor. Silas'ın taş duvar görüntüsünü buradan aldığından şüpheleniyorum.

Dünyanın yükü omuzlarında olabilirdi ama bunu kimsenin görmesine izin vermezlerdi.

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Eninde sonunda sanat tarihi diplomamı almak istiyorum ama öğretmenlik yapmaktan hoşlanıyorum. Resimlerimi satmak sadece kira için."

"Çalışabilmen için Silas'ın bu odalardan birinden vazgeçmesi gerekecek. Eminim burayı genişletmek için bir müteahhit bulabiliriz," diyor Zoe, sanki boyamam için fazladan bir odayı nereye yerleştirebileceğini görebiliyormuş gibi etrafına bakınarak.

"Oh, buna gerek yok-"

"Çoktan yaptım," diye araya giren Silas parmağını kaldırıp başparmağını aşağı yukarı kaydırıdıktan sonra yüzüğümü çeviriyor. "Burayı bir inşaat alanına çevirmeden önce Coraline'in yerleşmesini beklemek istedim."

Gözlerimiz buluştuğunda şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak ona bakıyorum. Bütün gün farklıydı. Elleri beni hiç bırakmıyor; öyle ya da böyle bana dokunuyor. İkna edici bir gösteri sergiliyor, vücudumdaki ellerine yeni ısınan benden çok daha iyi.

Sahte olduğunu biliyorum. Ama bazen, parmakları vücudumu sıyırdığında ya da beni göğsüne çektiğinde, biraz

çok gerçek.

"İşte benim oğlum." Scott sırtarak Silas'ın sırtına bir tokat atıyor. "Sana iyi davranıyor, değil mi? Bana söyleyebilirsin. Benim için çok yaşlı değil."

"Kahvesini içmeden önce biraz huysuzlanıyor ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Eğer onu hizaya sokmak için bana ihtiyaınız varsa, yardım için beni arayın."

"Bay Hawthorne, saygıyla" -kaşlarımı şakacı bir şekilde kaldırıyorum- "Ben tekvandoda kırmızı kuşağım. Sanırım sizi yardıma çağırmaya çalışan o olacak."

Kahkahalar odanın içinde sekiyor. Günlük hayatta çok sık duyduğum ama kulaklarımın uzun zamandır mahrum kaldığı bir ses. Güzel bir his.

Herkesin yemeğini bitirdiğini fark edince ellerimi masaya bastırıyorum, sandalyemi itiyorum ve Zoe'nin yanında getirdiği buzdolabındaki tatlıyı almak için mutfağa gidiyorum.

Turtanın paketini açıp Silas'ın mutfağında birkaç dolapta küçük tabaklar ararken ve sonunda doğru tabağı bulurken kıkırdamalarının ve sohbetlerinin yankılarını hâlâ duyabiliyorum.

Tabakları tezgâha koyarken ellerim belime dolanıyor, parmaklarım karnıma bastırıyor. Başımı omzuma doğru çeviriyorum, bir glmsemeı ısıırıyorum.

"Bana çok dokunuyorsun," diyorum beni hafifçe sıktığında. Ellerinin sıcaklığı soğuk tenimde ateş gibi hissediyorum. Üzerime dökülen sıcaklık kalçalarını sıkıma neden oluyor.

"ok dokunulabilirsin, Hex."

Sesi tenimi gıdıklıyor, beni tuttuğu yerde titretiyor ama o beni daha sıkı tutuyor, başını boynumla omzum arasındaki boşluğa daldırıp kokumu içine çekiyor.

"Ailenin mutfakta bizi gözetlediğini sanmıyorum." Ellerimi tezgâhın üzerine koyup kendimi sabitliyorum. O böyle hissederken odaklanmak, rol yapmak çok zor.

İyiymi. Güçlü ve sabitti, göğsünün ve karnının her kası sırtıma baskı yapıyordu. "Artık rol yapmayı bırakabiliriz."

Beni öne doğru itip alt yarısını kıcıma bastırarak sert aletini bana karşı hissetmeye zorladığında nefesim kesiliyor. Tenim daha fazlası için ağrıyor, ihtiyaç damarlarımda dolaşıyor. Bedenim onun için eriyor ve gevşiyor.

Bana cinsel olarak dokunan tek kişinin neden o olduğuna dair hiçbir açıklama yok ve bu beni sarmala sokmuyor.

Travma sonrası stres bozukluğu el kitabı yok - yani, eminim birileri bir tane yazmıştır, ancak bunun üstesinden gelmek herkes için farklıdır. Kimse bir dakika önce bir kulübün tuvaletinde bir adamla öpüşürken, bir dakika sonra tecavüzcünüzün altında kaldığınızdan bahsetmiyor. O tek koku sizi mutfağınızda yere yatırıp başınızı dizlerinizin arasına sıkıştırarak nefes nefese bırakabilir.

Seks-pozitif, genç bir üniversite öğrencisinden artık arzuya ve cinsel dürtülere inanmayan birine dönüşmüştüm.

Ama Silas, sanki beni şimdiki zamana nasıl bağlı tutacağını biliyor. İki eliyle beni toprağa bağlıyor, bırakmayı reddediyor ve bana her şeyi hissettiriyor.

Korkunç bir şey.

"Bu onlar için değil. Bu benim için," diye mırıldanıyor tenime karşı, dudakları tüy kadar hafif öpücükler bırakıyor.

"I-" Vücudumu tezgâha yapıştırırken bir inilti sözlerimi çalıyor, arkamdan içime girerken göbeğim zonkluyor.

Onu hissetmek için zonklayan bir arzu var. Ten tene. Kıyafet ya da engel yok. Sadece onu.

"Onlar gittiğinde, burayı vaftiz etmeme izin verecek misin?" Başımı göğsüne doğru eğip bana daha fazla erişmesini sağladığımda homurdanıyor. "Seni bu tezgâhın üzerine domaltacağım, bacaklarını açmanı izleyeceğim ve mutfağımın zeminine damlayana kadar sikimle dolduracağım."

Karnıma bastıran, bedenlerimizi birbirine zorlayan ellerinin hissine dalarken gözlerim kapanıyor. Şüphe etmeme izin vermiyor, çok uzun süre düşünmeme izin vermiyor, düşünürsem uzaklaşacağımı biliyor, ikimizi de kopmuş bir bağıın gazabından korumak için aramıza mesafe koymaya zorluyor.

Yere çarpına kadar düşmek eğlencelidir.

Biriniz kırılğan kemiklerle kaldığında ve diğeriniz öldüğünde.

Arkamızdan bir boğaz temizleniyor ve yüzüm yanıyor. Yangın musluğu renginde olduğuma eminim. Silas'ın elinden kurtulup yana kayıyorum ve ailesinin girişte kıs kıs güldüğünü görüyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum aynı anda Silas, "Size yardım edebilir miyiz?" diyor. Çenesi gergin, kasları yanağında zıplıyor.

"Bu kadar gergin olma. Baban ve ben de bir zamanlar gençtik." Zoe kolunu Scott'ın koluna dolayarak onu kendi tarafına çekti. "Siz muhabbet kuşlarını bölmek istemezdik ama yola çıkmadan önce size bir şey söylemek istedik. Babanız sabah erken kalkacak."

Eminim "kemoterapi görüyor "un şifresidir.

"Baban ve ben konuşuyorduk." Yanağının içini ısırarak kocasına bakıyor. "Yasal olarak evlendiğinizi biliyoruz ve ikiniz için çok mutluyuz. Ben sadece en büyük bebeğimin koridorda yürüdüğünü görmek istiyorum. Her şey olup biterken, ben-"

Duraklıyor, elini ağzına götürürken duyguları boğazında düğümleniyor.

"Oğullarımdan en az birinin evlendiğini görebildiğimi bilerek ölmek isterim," diyor Scott onun için, omuzları dik, sanki kendini çoktan hazırladığı bir şeymiş gibi ölümden bu kadar rahat bahsederken. Kemoterapiye rağmen bir mucize için dua etmiyor; sadece kaderine boyun eğmiş durumda. Hangisinin daha acı verici olduğundan emin değilim, umuda tutunmak mı yoksa ölümü bu kadar çabuk kabullenmek mi?

"Baba." Silas boğazını temizler. "Coraline ve ben-"

"Bunu çok isteriz."

Bu sözler üzüntü ve suçluluk duygusundan geliyor. Şu anda ihtiyacım olan ya da istediğim son şey bir düğün yapmak ama bu insanlar, bu aile, iyi bir şeyi hak ediyorlar. Annesi ve babasının bunu neden yaptığımıza dair hiçbir fikri yok. Tek bildikleri oğullarının mutlu görüldüğü. Ben istemiyorum.

Bunu ellerinden alamayız, henüz değil.

"Gerçekten mi?" Zoe'nin gözleri parlıyor. "Aman Tanrım, bu harika! Ağlama krizine gireceğimi sanmıştım."

"Kanser kartı işe yarıyor," diye hafifçe şaka yapıyor Scott, yüzünde aynı gülümsemeye.

Silas'ın yanına gidip bir kolumu beline doluyorum. Bunun planladığımız ya da konuştuğumuz bir şey olmadığını biliyorum ama ailesini reddedemem. Bu şekilde olmaz. Onların iyiliğinden faydalandığımı, oğulları ve ben sistemi yozlaştırmak için çalışırken güzel bir yalan ağı ördüğümü bildiğim halde değil.

"Seni bunaltmak istemem," diyor Zoe, mutfaka doğru bana doğru ilerlerken, avuçlarını kolumda gezdiriyor, bir annenin yapacağı gibi yatıştırıyor, rahatlatıyor. "Üç haşarı erkek çocukla kutsandım ama içten içe bir kız çocuğu bekliyordum. Bu düğünü ikiniz için planlamayı her şeyden çok isterim, tabii ki sizin rehberliğinizde. Birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz çünkü bunu seninle yapmayı gerçekten çok isterim Coraline."

Kendi annem tarafından bu şekilde kabul edildiğimi hissetme şansına hiç sahip olmadığımı bilmek, bir çocuk ve ebeveyn arasındaki koşulsuz sevgiyi deneyimlemek acı veriyordu.

Sanırım ona yalan söylediğimi bilmek daha çok acıtıyor. "Elbette, Zoe," diyorum.

"Harika! Haftaya öğle yemeğinde detayları konuşalım mı?"

Beni kucaklamadan hemen önce başımı sallayarak onaylıyorum. Vanilya kokusu burnuma çarpıyor ve Silas'ın kokusundaki tatlı notanın bu olduğunu fark ediyorum. Vanilya, tıpkı annesi gibi, nereye giderse gitsin sevgisini de yanında taşıyor.

Benden uzaklaştığında nefes alıyorum. Scott karısına sevgiyle gülümsüyor, sanki güneşi tutuyormuş gibi. Silas koruyucu bir kolla belime sarılıyor ve Levi de turtayı sorarak ona katılıyor.

Kısa bir an için, bu benim ailem olsaydı nasıl olurdu diye hayal etmeme izin veriyorum. Beni yetiştiren eller, ruhumdan nefret etmemi sağlamak yerine onu besleseydi kim olurum? Nazik sözler ağızda asidik bir tat bırakarak değil de özgürce verilseydi?

Cebimdeki telefonum çalıyor ve onu çıkardığımda kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Kim o?" Silas omuzlarımın gerildiğini fark etmiş gibi yanımda soruyor.

"Ev sahibim." Omurgam boyunca bir ürperti hissediyorum.

"Alo?" Tereddütle soruyorum, gruptan uzaklaşırken telefonu kulağıma götürüyorum.

"Bayan Whittaker, ben apartmanınızdan Ian," diye söze başlıyor. "Sizi böyle rastgele aradığım için üzgünüm, ancak binadaki güvenlik az önce dairenize zorla girildiğini bildirdi."

Kalbim durur ve zaman durur.

Paniğin jilet gibi keskin pençeleri göğsüme batıyor ve beni sıkıca kavıyor. Lilac'ın bugün kuaförde Regina'yla birlikte olduğunu, güvende olduğunu kendime hatırlatıyorum ama bu korkunun saldırısını durdurmuyor.

Ian'ın bana polisin çoktan orada olduğunu söylemesini dinliyorum ama sesi boğulmaya başlıyor. Artık hiçbir şey güvenli değil.

-Evimin dört duvarı değil, tüm kaostan uzak bir sığınak olması gerekiyordu.

Gerçeklik hızlı, soğuk elleriyle geri dönüyor ve bana bunun benim ailem olmadığını hatırlatıyor. Ben gerçek bir eş değilim ve dışarıda beni bırakmayı reddeden bir adam

var.

İyi olan hiçbir şey gerçek değildir.
Benim için değil. Sonsuza dek değil.
Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

YİRMİ İKİ
İNSANLARI İNCİTMEK
CORALINE

Eskiden benim için güvenli bir sığınak olan bu yer, içimdeki kargaşanın çarpık bir yansımasına dönüştü. Buranın her santimi artık ne kadar korkmam gerektiğini hatırlatıyor. Kendimi plandan çok uzağa sürüklememe izin verdim. Silas'ın beni daha da içine çekmesine ve beni koruyamayacağı tehlikelerden uzaklaştırmasına izin vermiştim.

Stephen Sinclair dairemi darmadağın etti.

Onun varlığını her yerde hissedebiliyorum. Onun kötülüğü kırılan her tabakta duruyor. Parçalanmış her kumaş parçasında onun sahip olduğu bir şey var. Her duvara sıçramış siyah boya onun parmak izleriyle işaretlenmiş.

Evimin yıkıntıları arasında dolaşırken, Old Spice'ın kokusu gözlerimi yakıyor. Burada yarattığım her anıya sızmış, sırf yapabildiği için onun ardından inşa ettiğim hayatı kirletmiş.

Lilac arka planda Silas'la konuşurken kırık bir cam yığınının üzerinden geçip yatak odama doğru yürürken zorlukla irkiliyorum. Sesleri statik, beyaz gürültü gibi.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Burada insanlar varken ağlamayı reddediyorum ama odamın halini görünce içim gidiyor. Üzüntüden değil, midemde kaynayan ve damarlarıma taşan öfkeden.

Şu anki tüm projelerim yıkıldı. Kesildi, yakıldı ve kurtarılamayacak kadar harap oldu. Benim tüylerim

Yastıklar kırık yatağıma yayılmıştı. Giysilerim yerlerinden sökülmiş, yırtılmış ve boyayla ıslanmıştı.

Ama öfkemi mühürleyen, kaosun tepesindeki şövalenin üzerinde duran tek bir tuval.

Daha önce başladığım ve Silas'a çok tanıdık gelen bir parçanın üzerine kırmızı akrilik boyayla Stephen'ın karaladığı el yazısı yazılmış. Evliliğimizin gazete kupürü, altında bir notla birlikte üzerine çivilenmiş.

Bedenini benim hatıralarımdan asla kurtaramayacak. Eğer içimdeysen, seni terk etmeyi reddediyorum. Benden asla kaçamayacaksın, Kirke.

"Cora?" Lilac'ın yumuşak sesi arkamda yankılanıyor.

Öfkeden gözlerim kör oldu, her köşeden görüşüme kırmızı sızıyor. Sadece damarlarımda dolaşan, kulaklarımda çınlayan, kalbime pompalanan öfkeyi hissedebiliyorum.

O bodrumda yeterince canımı almadı mı? Son parçasını da yok edebilmek için bana hâlâ bir kalbim olduğunu hatırlatmak zorundaydı.

Kulaklarımda bir uğultu var, o kadar yoğun ki neredeyse beni kör ediyor.

Sadece bir parçasını almak yeterli değildi; hepsine sahip olmalıydı. Nasırlı elleriyle kaburgalarımı teker teker kırdı, aptal organı göğüs boşluğumdan söktü, böylece onunla beslenebilecekti.

Beni tamamen yutana kadar asla durmayacaktı. Hayatta olmasam bile her şeyim bir kez daha ona ait olana kadar.

Çatıdan Silas'a telefonda yalvardığım geceyi hatırlıyorum. Geri dönmek ve o bodrumda ölmek için yalvardığım, yaşamak istemediğim kadar boş bırakıldığım geceyi. Tek istediğim benden geriye kalanları alması ve bedenimi sert toprakta huzur içinde çürümeye bırakmasıydı.

Sanırım o gece yıldızlar beni dinliyordu ve dileğimi yerine getirdiler.

"Hey." Lilac'ın nazik elini omzumda hissediyorum. "Hâlâ bazı şeyleri kurtarabiliriz. Kötü göründüğünü biliyorum."
."

"Dokunma bana," diye homurdanarak kolumu onun dokunuşundan kurtarıyorum. Yüzünde dalgalanan üzüntüyü görmek için dönmeye zahmet etmiyorum. Şu anda onu daha iyi hissettirecek enerjim yok. "Beni rahat bırak."

"Coraline. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum ama bunu birlikte çözeceğiz, tamam mı? Polis apartmandan kaçan adamlardan birini yakalayabildiklerini söyledi. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"Leylak," diyorum nefesimi keserek, "senden istemediğim şeyleri söylemeden önce beni biraz rahat bırakmanı istiyorum."

"I."

"Senin mutlu-şanslı saçmalıkların şu anda bana yardım etmeyecek!" Ellerimi havaya kaldırırken vücudum dönüyor. "Sadece beni yalnız bırakmanı istiyorum."

Sözlerim ellerini büyütüp onu tokatlayınca irkildi ve cam gibi gözlerle kapıya doğru geri çekildi. Onunla daha önce hiç böyle konuşmamıştım, sesimi ona doğru hiç yükseltmemiştim.

İçimde o kadar çok öfke var ki, o kadar güçlü ki neredeyse gücünden sarhoş oluyorum. Şu anda uçucu bir insanım ve korkarım ki benimle temasa geçen herkes benim hissettiğim gibi paramparça olacak.

"O bunu hak etmedi."

Silas ortaya çıkıyor, kapının pervazına yaslanmış, o karanlık gözleriyle beni izliyor. Görmesini istediğimden çok daha fazlasını gören gözler.

"Davranışlarımla ilgili bir ders almak isteseydim, bunu ben isterdim." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bir sürtük olduğumu ve onun neyi hak etmediğini biliyorum."

"Sen bir sürtük değilsin Coraline. Sadece acı çekiyorsun, hepsi bu," diyor.

Kendinden bu kadar emin konuşmasından nefret ediyorum. Sanki bunu kesin olarak biliyormuş gibi.

Sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi, kötü biri olmadığımdan emin.

"Beni bir kez boşalttın ve birdenbire beni tanıdın mı?" İnanılmaz bir şekilde gülüyorum. "Gerçekçi ol ve defol."

Gözleri kısılmış, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş, yerinde duruyordu. "Tüm öfkemi dökecek bir yere mi ihtiyacın var Hex? Benim üzerime boşalt. Elinden gelenin en iyisini yap."

Ondan uzaklaşıyorum, bu odada kurtarılmaya değer bir şey bulmaya çalışarak dikkatimi dağıtıyorum. Gürültünün altında ne olduğunu görmek için kâğıtları ve giysileri tekmeliyorum.

Ağzım kendini mühürlemeye çalışıyor; tutkalım olsaydı, damarlarımda dolaşan ve çok yaklaşan, yardım etmeye çalışan herkese karşı boğazımdan kusmakla tehdit eden zehri engellemek için onu kapatmaya zorlardım.

Kimse bana yardım edemez. Kimse benim incinme şeklim yüzünden başkalarını incitmek istediğim için kendimden nefret ettiğimi anlamayacak. Kendimi daha iyi ya da daha güçlü hissettirdiğı için değil; sonrasında bok gibi hissettiriyor ama tüm bu ıstırabın gidecek bir yer bulmasını sağlıyor.

"İnatçısın. Bunu duymak istemiyorsun ama ben ne yaptığını biliyorum. Gözlerinde görebiliyorum, yüzeyin altında kaynayan tüm o acıyı. Bunu sonsuza dek içinde tutamazsın Coraline. Bu seni öldürecek."

"Acım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Hawthorne." Sözlerim zehirle doluydu, yaralamak, onu bu odadan zorla çıkarmak niyetindeydim. Duygularının incinmesi umurumda değil. Benden nefret etmesi umurumda değil. Silas'ın içindeki tüm iyiliğı alıp yutmadan önce onu yıkım yolumdan u z a k t u t m a k istiyorum.

Parmağımı ona doğrultuyorum, gözlerim öfkeyle yanıyor. "Kız arkadaşın öldü. Bunun için ağla. Ağzımı onun sikine yeterince hızlı açmadığım için göz çukurum paramparça oldu. Hikâyelerimiz aynı değil."

Öfkemle yalnız kalmak istiyorum, saklanmak istiyorum ki huzur içinde acı çekebileyim. Düşüşümü izleyecek birini istemiyorum.

ayrı. Tüm dünya ulusal televizyonda aklımı yitirişimi izledi. Yüzyılın hikayesiydim, milyonlarca göz benim küçük cam parçalarına dönüştüğümü gördü ve benim için üzülerək durumu daha da kötüleştirdi.

Ben de onları kestim. Çıplak ayaklarıyla üzerime basmalarına izin verdim ve kendimi minik jiletler gibi topuklarına gömdüm.

Kırılmak istiyorum. Gözler üzerimde olmadan, duyabildiğim tek şeyin kendi kalp atışlarım olduğu bir sessizlikte tek başıma ağlamak ve bir şeyler fırlatmak istiyorum.

"En iyi arkadaşım tüm hayatını acısını bir silaha dönüştürmek için paslı çiviler gibi yutarak geçirdi. Bunun onu canlı canlı yemesini izledim ve şimdi de sonrasında yaşadıklarını izliyorum" diyor. "Kaba olmak mı? Bu beni terk ettirmeyecek, Coraline. Senden çok daha şiddetli fırtınalara dayandım. Sen dünyanın sana söylediği gibi değilsin. Sen bir sürtük değilsin. Sen bir kızsın. Tacize uğramış bir kız. Sadece hayatta kalmaya çalışan bir kız."

Göğsüm kendi üzerine çökecekmiş gibi hissediyorum, kalbimin eskiden olduğu boş alan sadece odadaki tüm iyiliği emip geri tüküren bir kara delik.

"Siktir git, Silas."

Sözlerim bir davetiyeymiş gibi odanın içine doğru yürüyor. Yıkılmış odanın tepesinde, evimin enkazında bir heykel gibi duruyor. Saf kötülükle dolu bir mekânda yontulmuş çarpıcı bir sanat eseri.

"Lanetlenmeden önce de bir kurban olduğunu kabul etmeyi öğrenmezsen, tek yapacağın sana zarar vermeyen insanları kesmeye devam etmek olur." Başını eğip beni izliyor. "İstediğin bu mu? Kimse kalmasın diye herkesi kesip atmak mı?"

"Kurban ben değildim," diye tersliyorum, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissederek. Yorgunum, Silas'ın beni hep böyle kırgın bulmasından bıktım. "Gazete okuyamıyor musun? Ona aşkıttım. Orada olmak istedim."

Tuval parçalarını kalbimin lime lime olmuş parçaları gibi toplayıp havaya fırlatıyorum ve üzerime yağmalarını izliyorum. Sesim neredeyse bir ılıa dönüşüyor. "Bu bir kurban değil. Ben kırık dökük değilim, tüm param beni yeniden bir araya getirdi. Bunu göremiyor musun? Bunu ben *istedim*, Silas. Bunların hepsini ben istedim."

Bunu sen istedin.

Beni seviyorsun. Beni sevdiğini söyle.

Sonsuza kadar burada benimle kalmak istiyorsun, değil mi?

Paran olduğu için şanslısın, kızım. Olmayanlar için durum çok kötü.

Daha kötüsü de olabilirdi, biliyor

musun? Sen şanslı olanlardan birisin.

Stephen'ın sözleri ve acımasız suçlama yağmuru Etrafımdaki herkesten gelen sesler kulaklarımda yankılanıyor, binlerce küçük çekiç zihnime vuruyor. Dünyayı tüketebilecek bir öfkeyle patlamaya çok yakınlım, yeryüzünü dişlerimle parçalamaya çok yakınlım.

Ama sonra mucizevi bir şey olur.

Silas'ın parmakları bir tutam saç kulağımın arkasına itiyor, avuç içi yanağımnda kalıyor ve umutsuzca zapt etmeye çalıştığım gözyaşlarımı ıslatıyor. Yavaşça başımı kaldırıp ona bakıyorum, kaşlarım çatık. Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşmeden önce bana bakıyor.

Silas Hawthorne adını bildiğimden beri ilk kez gülümsüyor.

Gerçek bir gülümseme. Hüzünlü, yürek parçalayıcı ve kesinlikle gerçek. Sanki o anda sıcak, nazik bir şeye her şeyden daha çok ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Bana, o dağlık halime, gülümsemeye değer biriymişim gibi bakıyor. Bu onun çok ama çok az insana verdiği bir hediye. Bana sessizce onun lütfuna, iyiliğine layık olduğumu söyleyen bir hediye.

"Hayır, Hex," diye fısıldıyor başını sallayarak. "Hayatta kalabilmek için yapman gerekeni yaptın. Bu seni asla zayıf yapmadı. Asla bunu istediğin anlamına gelmez. Bu seni hayatta kalan biri yapar."

Boğazımdan bir hıçkırık
kaçıyor. Korkuyorum.

Değer verdiğim insanlara yapacaklarımdan korkuyorum. Masum hayatlar, iyileşme şansı bulamadan incinen hasarlı insanlar tarafından yok ediliyor. Ben bu yıkım sanatının bir örneğiyim.

Korkunç bir şey yaşadım, hayatta kaldım ve herkes bana şanslı olduğumu söyledi.

Ama kimse bana bununla nasıl yaşayacağımı göstermedi. Bu ağırlıkla, bu acıyla, bu anılarla.

"Hâlâ hayatta kalma modunda yaşıyorsun. Sadece onu kapatmayı öğrenmelisin bebeğim."

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

YİRMİ ÜÇ
KARANLIK BİR YÜZ
SILAS

Evimdeki ofisimin karanlığında sessizlikten başka bir şey yok ve zihnime sakinleşme fırsatı sunuyor. Puromun dumanı havaya karışıyor, sandalyemde arkama yaslanırken elimde bir burbon var.

Önümdeki tahtanın üzerinde duran silaha bakıyorum, siyah metal arkamdaki pencereden içeri süzülen ay ışığında parlıyor.

Bir saat önce, birini öldürmek için kullandığım şey buydu.

Hala havayı yakan barut ve kan kokusunu alabiliyor, bir kurşunun kafatasını delip beyin maddesinden geçerken çıkardığı sesi duyabiliyorum.

Günler önce paramparça olmuş Coraline'i teselli edebilen kişi bu odada yoktu. Bu gece yok.

Parmaklarım bardağımın etrafında sıkılaşıyor, viskiyi uzun ve yavaş bir şekilde çekmek için dudaklarıma götürüyorum.

Charlie Monroe doksanlı yılların sonunda teknik okuldan atılmış. Yakınlardaki bir bilgisayar tamir dükkanında çalışıyordu. Evde bir karısı ve bir oğlu olan Charlie, hem bilgisayar korsanlığı hem de görünüşe göre vandalizm hizmetleri karşılığında para teklif edilen saf bir durum kurbanıydı.

Acaba Stephen Sinclair yakalandığında kiminle karşılaşacağı konusunda onu uyardı mı? Sonunda karşılaşacağı kaderi

Arkadaşlarımla yatanın o olduğunu öğrenirsem silahımı alırım. Benim karım.

Başta cesurdu. Hepsi öyledir.

Bu yüzden onları kırmak çok eğlenceli.

"Hafif bir bilgisayar işi ve bir hatunun dairesini mahvetmek için yarım milyon mu?" Kıkırdıyor, nefesinde bayat sigara kokusu var. "Ne amcık ama."

Rook'un bu sıçanın kefaletini ödemesi yirmi dakikadan az sürmüştü, onu bir arabanın arkasına tıkip Peak'e götürmek ve onu sadece benimle baş başa bırakmak için.

Bahse girerim hapiste sadece iki gün geçirip paçayı sıyırdığı için şanslı olduğunu düşünmüştür.

Silahımın kabzası bir gümbürtüyle başının yan tarafına çarpıyor. Yaradan hemen kan akarken homurdanıyor, yan yatıyor, arkasına bağlanmış ipler yüzünden zonklayan başını tutamıyor.

"Hayatının tüm değeri yarım milyon," diye mırıldanıyorum, ıslak zeminde diz çökerken ona bakıyorum. "Ne kadar acınası."

İçimde bu aptalın üzerine salmak istediğim kullanılmamış bir öfke var. Bir kurşun hayatına son vermeden önce acele etmeyeceğim. Çıplak ellerimle kafatasını ezmek ya da omurgasını kırmak, ama bunu saklamak istiyorum.

Sabırlı olmak ve tüm öfkemi bunu gerçekten hak eden adama saklamak istiyorum. Sonunda Stephen Sinclair'i elime geçirdiğimde, kendi kanında boğularak onu öldürmem için bana yalvarmasını sağlayacağım. Ölümün merhameti için bana yalvarmasını sağlayacağım.

Coraline Whittaker'a yaşattığı acının her zerresinden pişmanlık duyacaktı.

Ellerim elimdeki silahta sıkılaşıyor, ona yaşattıklarını düşündükçe ağzımda bozuk para gibi acı bir öfke hissediyorum. O bodrumda yaşadıklarını.

"Stephen'ın siz dördünüz için sakladığı özel bir şey var. Bunu engellemek için kaç kişiyi öldürürseniz öldürün o kızı alacak." Sararmış sırtışını göstererek gülümsüyor.

"Charlie," diyorum önünde çömelirken. "Bu kurşun bu gece kafatasına girecek."

"Bitir şu işi, amcık."

"Stephen'ın sırlarını mezara götürmek istiyorsan, bunu sana karşı kullanmayacağım." Başımı eğip tepkisini izliyorum. "Ama ailen tutacak. Onlara bıraktığın onca paranın öylece yok olması utanç verici olur."

"Yapamazsın-"

Silahın ucunu alnına dayadım. "Oğlunu yoksulluk batağında bırakacağım. Sahip olduğun tüm hesaplar kurutulacak ve senden geriye kalan tek şey, sokaklarda çürürken adını lanetleyen karın olacak."

Gözleri açılıyor, blöf yapıp yapmadığımı sessizce tartışırken Adem elması sallanıyor. Sanki onu mahvetmek için ihtiyacım olan her şeye zaten sahip değilmişim ve bunu görmek için hayatta olmasına bile gerek yokmuş gibi.

"Bir düğme, Charlie. Tüm basmam gereken bu."

"Bütün bunlar bir sürtük için mi?" Bağlarından kurtulmaya çalışarak scofis yaptı. "Sen kafayı yemişsin."

Gecenin karanlığında, sadece ben ve öldürmek üzere olduğum adam varken, dişlerimi göstererek sırıttıyorum. Tam boyuma göre ayağa kalkıyorum, savaş giysili ayağımı omzuna iterek onu sırt üstü dönmeye zorluyorum.

Çizmelerimi boğazına bastırıp basınç uygularken ona "Belgelenebilir," diyorum. "Karım hakkında tek kelime daha edersen bağırsaklarını evinin kapısına bırakırım. Oğlunun babasından geriye kalanları bulmaktan hoşlanacağını mı sanıyorsun?"

Herkesin zayıf bir noktası, kırıldığı bir nokta vardır. Sadece onu nasıl bulacağınızı bilmeniz gerekir. "Ne bilmek istiyorsun?"

İşe yaramaz olduğunu kanıtladı. Bana söylediği her şeyi zaten biliyordum ve Stephen'ı bulmaya hiç yaklaşımadım. Charlie e-postaların gönderilmesine yardım eden hacker'dı ve Coraline'in dairesine zarar vermeye yardım etmeyi kabul etmişti.

Stephen'ın ne yaptığını bilmesinden nefret ediyordum. Onu yakalayacağımızı bile bile Charlie'yi yem olarak bırakıyordu. Ondan bir şey alamadığımda beni çok kızdıracağını biliyordu.

Bu gecenin bana verdiği tek şey lanet bir baş ağrısı ve beyaz gömleğime bulaşan kandı.

Onu öldürmek öfkemi ya da stresimi dindirmedi. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Coraline'e zarar vermekten sorumlu olan adamın hâlâ dışarıda nefes aldığını ve benimle satranç oynadığını bildiğim halde değil.

Aksine, işleri daha da kötüleştirdi.

Gidecek hiçbir yeri olmayan bir öfkeyle dolup taşıyorum. Coraline'in evine zorla girildiği gün ona davrandığım gibi sabırlı ve nazik bir adam olamıyorum.

Tüm bu gürültü beni tüketirken olmaz. Tüm bu suçluluk duygusu beni içten içe kemirirken. Bunun için benden başka suçlanacak kimse yok. Coraline hayatının en kötü deneyimini yeniden yaşıyor çünkü onu benimle evlenmenin doğru hareket olduğuna ikna etmişim. Alistair bu kasabada olmanın ve ailesinin nefesini ensesinde hissetmenin ağırlığıyla yavaş yavaş kötüleşiyor.

Tüm bunları söylemek gerekirse, Rosemary Donahue'nun o kavgadan sonra kütüphaneden eve tek başına yürümesine izin vermeseydim, hiçbirimiz bu durumda olmayacaktık.

Bu tartışmaya benim bencilliğim sebep oldu. Bencilliğim, değer verdiğim tüm bu insanları, artık nefes almayana kadar durmayacak olan narsist bir pisiğin yoluna soktu.

Bize başka seçenek bırakmadım.

Ya onu öldürürüz ya da bizi öldürmeye devam etmesine izin veririz.

Öldüren kim olursa olsun, ellerimde daha fazla kan var.

Gözlerimi ofisimin kapısına çevirip gıcırdayarak açılmasını dinliyorum. Coraline kapıdaki aralıktan başını uzatırken koyu renk saçları omzunun üzerinden dökülüyor.

Nakliyeciler Lilac ve Coraline'in eşyalarını içeri taşıırken çocukların bugün burada kalmasını sağlamıştım ve kızlardan Coraline'in eşyalarını yerleştirmesine yardım etmelerini istemiştim.

Herkesi meşgul ederek yokluğumu fark etmemesi, davranışlarımı sorgulamaması ve sabah uyandığında her şeyin normale dönmesi için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olmuştu.

En azından plan buydu.

Çıplak ayaklarını içeri sokuyor, sırtını kapıya dayayarak kapının klik sesiyle kapanmasını sağlıyor. Açıkta kalan bacaklarının çizgilerini takip ediyorum, kilometrelerce uzanan pürüzsüz, bronz teni parmaklarımın onlara dokunması için yalvarıyor.

Sikim kotumun arkasında seğiriyor. Bu gece pamuk ipliğine bağlıyım ve onun burada olması, hımbıl bir tişört ve daracık bir şort giymesi hiç yardımcı olmuyor.

Bu sadece kanımın daha çok yanmasına neden oluyor. Gündüz vakti pişman olacağı bir şey yapmam için beni baştan çıkarıyor.

"Bunlar benim resimlerim," diye konuşuyor Coraline sessizliğin içinde. Bakışlarını ofisimde takip ediyorum, galada satın aldığım sanat eserleri arduvaz grisi duvarlara asılmış.

On ikisini de.

"İki katını ödeyen zengin pislik." Sahte bir alkışla bardağımı eğiyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bu odanın gölgelerinde bile yanaklarının kızardığını görebiliyorum, topukları üzerinde ileri geri sallanırken sinirleri onu yiyip bitiriyor.

"Neden hepsini aldın? Light için mi?"

"Benim evimden başka bir evde olamayacak kadar özel hissediyorlardı. Sanki zaten bana aitlermiş gibiydi."

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Aramızdaki hava elektrikleniyor. Bir an sessiz kalıyor, bir şey söylemek için cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi

yüzümü inceliyor.

"Nerelerdeydin?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Şimdiden dırdırcı eş rolünü mü oynuyorsun?" "Bu doğru mu?" diye soruyor, içinde en ufak bir soru işareti yok.

ton.

Sandalyemde arkama yaslanıp masamın üzerinden ona bakarken parmaklarım elimdeki bardağın üzerinde sıkılaşıyor. Mesafesini akıllıca koruyor, her an kaçabilmek için kendini kapıya dayıyor.

Orada ne kadar uzun süre durursa, o cadı ağzının ne kadar güzel gerildiğini ve aletimin etrafında şiştiğini görme fikrine karşı direncim o kadar azalıyor. Onun daracak vücudunu öfkemi boşaltmak için kullanmak istiyorum. Bütün suçluluk duygusunu siktir et.

"Daha açık konuş, Coraline. Bir şey öğrenmek istiyorsan, büyük bir kız ol ve bana sor."

Çenesini kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturmadan önce bana dik dik bakarken gözleri kısılıyor, sanki bu onu bir şekilde benden koruyacakmış gibi.

"Bu gece evimin yıkılmasına yardım eden adamı sen mi öldürdün?"

Çizmelerimin altında çatırdayan nefes borusunun sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Başımı sallıyorum, bardağın kenarını dudaklarıma götürüp içkimden bir yudum aldıktan sonra Charlie Monroe'yu tam gözlerinin ortasından delip geçen kurşunu masama fırlatıyorum.

"Hatıra," diyorum metalin tahtaya çarparak çıkardığı tıkırtının üzerine, gümüş merminin masanın üzerinde yuvarlanarak durmasını izliyorum.

Bu, vücudunun Zirveden düşüp aşağıdaki azgın denize ve kayalara çarptığında çıkardığı sestten daha fazla ses çıkardı.

Gözleri şokla açıldı, sanki yaptığım şeye şaşırmış gibiydi.

"Aman Tanrım."

Kaşlarımı birbirine çatarak şaşırmış gibi yapıyorum. "Kiminle evlendiğini unuttun mu Hex? Ne yaptığımı unuttun mu?"

Yoksa tüm söylentileri görmezden gelip farklı olduğumu mu umdunuz?"

Daha önce de söylemiştim, insanlar sürekli olarak kendilerinin iki versiyonuyla savaşırlar.

Kimse izlemediğinde var olmak isteyen kişi Coraline'i önemsiyor. Ona kendini nasıl iyileştirebileceğini göstermek istiyor. Düştüğü omuz olmak istiyor. Bu kişi ona huzur verebilir.

Dünyaya verdiğim kişi mi? Şu anda nasıl hissettiği umurunda değil. Ben, bana yakın olanları tehdit eden başka bir insanı çılglık çılgılığa cehenneme göndermekte tereddüt etmeyecek acımasız bir adamım. Ruhumun ne kadar lanetlenmiş olduğunu umursamayacak kadar çok yolsuzluk gördüm ve çok insan kaybettim. Bu kişi ona sadece savaş getirecek.

"Lanet olsun Silas," diye tıslıyor, sinirli ellerini saçlarında gezdiriyor. "Neden? Neden bu işin peşini bırakmadın?"

Sandalyede öne doğru eğilip bardağımı masanın üzerine koyuyorum, çenem gerilirken gözlerim kararıyor.

"Ağzından çıkan kulağın duy sun Coraline," diye uyarıyorum boğazımda bir tehditle. "Kalan azıcık sabrım da tükeniyor. Bu gece benimle tartışma."

Karanlıkta yumruklarını iki yana açarak ilerliyor. Küçük bir öfke yumağı. Beni korkutmaya çalışmasını izlemek hoşuma gidiyor. Avuç içleri karşımdaki masaya çarpıyor, saç dalgaları omuzlarının önüne düşüyor, o iki beyaz çizgi ay ışığını yakalıyor.

"Beni korumak senin işin değil. Senden Leylak'a göz kulak olmanı istedim. Anlaşmamız böyleydi." İşaret parmağını tahtaya soktu. "Pislik alfa stereotipini oynamanı kabul etmedim."

"İkimize de bir iyilik yapmaya ne dersin Coraline?" Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Siktir git buradan."

Ona tokat atmışım gibi sarsıldı. Onunla ilk kez bu şekilde konuştuğumu fark ettim. İlk kez buna ihtiyacım vardı.

Bunu kaba olmak için yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü eğer gitmezse, ona yaptıracağım şey onu yatağa tok gönderecek ve pişmanlık dolu bir mideyle uyanmasına neden olacak.

Sadece bir gece bile olsa bana sahip olmasına izin verdiği için kendinden nefret etmesini istemiyorum.

Pembe dili alt dudağında geziniyor, kaybedeceği bir oyunu oynarken başını eğiyor. "Peki ya yapmazsam? Ne yapacaksın Hawthorne?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, dilim ön dişlerimin arasında geziniyor.

"Seni kırılana kadar becereceğim." Sesim şehvetten boğuk çıkıyor. "Vücuduna iyi davranacak sabrım yok. Bastırılmış saldırganlığımı daracık amcığına akıtana kadar sikeceğim. Ya defol git ya da kışını masama koyup bacaklarını aç."

İnatçı, dinlemek yerine dersleri zor yoldan öğrenmek zorunda ve ben artık sabahları nasıl hissettiğini umursamayacak kadar kafayı yemiş durumdayım.

Tek odaklandığım şey onun kışını masanın üzerine eğip, onu yerimden sikmekten olmaz.

Coraline fazlasıyla şeffaf; onun seçenekleri tartıştığını görebiliyorum. Kalmak istiyor, kendini bana vermek istiyor ama korkuyor. O kadar korkuyor ki, çekip gitmesini bekliyorum.

Bırak da dudaklarımda onun lanetli adıyla dökülene kadar yumruğumu sikeyim.

Ama bunun yerine ayağa kalkıyor ve masamın kenarında dönmeye başlıyor. Bol tişörtü omzundan aşağı kayıyor ve ay ışığı köprücük kemiği boyunca uzanan beyaz bir yara izini ortaya çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Coraline benimle masanın arasına kayıyor, ıslak saçları lavanta kokuyor ve kışını masanın üstüne kaldırıyor, bacakları dizlerimin hemen önünde sallanıyor.

"Sana hâlâ bir iyilik daha borçluyum," diyor usulca. "Bu bizi ödeştirir."

Elimi çenemde gezdirerek sırtıyorum. Hiçbir zaman karşılık bekleyen bir adam olmadım, ama ona dokunabilmem için bana vermek istediği bahane buysa, tamam.

"Şortunu çıkar," diye emrediyorum, sesim boğazımın gerisinde hırıltılı, orada sıkışıp kalmış şehvetten boğuk.

Ne istersem şikayet etmeden yapıyor. Her ne kadar cazibesini inkâr etmek istese de, benim için iyi bir kız olmayı daha çok istiyor. Uyku şortunu yavaşça uzun bacaklarından aşağı kaydırıyor, acele etmiyor, kaybolan kumaşın her santimiyle beni kızdırıyor. Dişlerim alt dudağıma batıyor ve kalçalarımı biraz daha açarak sandalyeme geri düşüyorum. Parmaklarım kotumun düğmesini açıyor, başımı eğip aç gözlerimden neredeyse hiçbir şey saklamayan dantelle süslenmiş siyah ipek külotuma odaklanırken fermuarını açıyorum.

"Külot da."

Göğsü kabarıyor, talimatlarımı endişeyle yerine getirirken dudaklarından titrek bir nefes çıkıyor. Utanç ve arzu meme uçlarını sertleştiriyor, ince tişörtün altındaki tomurcuklar geriliyor. Bu ölümcül bir kombinasyon, onu ödüllendirmem için söylediklerimi yapma ihtiyacı ve savaşmadan emir aldığı için kendini zayıf hissetmesi.

Coraline Whittaker uslu durmayı sever.

Ve inatçı bir kadını muhtaç bir fahişeye dönüştürmekten daha çok sevdiğim bir şey yok. Tamamen, tamamen benim merhametimde, ben söylemedikçe sahip olamayacağı bir orgazm için sızlanmasını ve ağlamasını izlemek.

İç çamaşırları ayak bileklerine kadar kayıyor ve yere düşmelerine izin vermeden önce, sol elimle yakalayıp yumuşak malzemenin etrafında bir yumruk sıkıyorum.

Dişlerimin arasında tutuyorum, burnuma bu kadar yakın olan uyarılma kokusu beni inletiyor, kotumu aşağı doğru çekiyorum, sadece zonklayan horozumu boksörlerimden çıkarabilecek kadar. Kalın ucu kırmızı, ağrıyor ve rahatlamak için yalvarıyor.

Coraline konuşurken yüksek sesli bir nefesle başımı kaldırıyorum. "Piercing mi taktırdın?"

Gümüşi ay ışığı şaftım boyunca uzanan metali yakalıyor, tabandan şaftın ortasına kadar eşit aralıklarla yerleştirilmiş üç çıta, sikimin sert kaslarına saplanırken parlıyor.

Cevap vermeden önce külotunu kucağıma bırakıyorum.

"Seni becermem için bana yalvarırsan, sana ne işe yaradıklarını gösteririm."

Gözleri yüzümden ayrılıp vücudumda geziniyor, parmaklarımın aletimin dibine sarılmış halini görüyor, piercingler avucumun içinde serinliyor.

"Biz-" Yutkunuyor, gözleri belimden gözlerime kayıyor. "Bu iyi bir fikir değil."

"Bu yüzden mi masama sızıyorsun?" Homurdanıyorum, gözlerimle amını işaret ediyorum.

Çıplak, açıkta duran amı, pembe ve boşalmam için ağlıyor. Beni içinde o kadar derinde istiyor ki buna dayanamıyor. Başparmağımın sert pedini kızarmış ucuma doğru yuvarlıyorum, prekumu bulaştırıyorum.

Kızarıyor, göz bebekleri büyüyor. Coraline, ipek külotunu alıp sikimin etrafına sarmadan önce sikimi bırakırken her hareketimi izliyor.

Nasırlı ellerimin ve iç çamaşırının avucumun altındaki piercingleri çekirtme hissi boğazımdan bir tıslama çıkarıyor.

Ayaklarımı kullanarak ileri doğru hareket ediyorum, altımdaki sandalye oturduğu masanın kenarına yaklaşıyor ve onu omuzlarımın büyüklüğüne uyum sağlamak için bacaklarını daha geniş açmaya zorluyor. Böylece yüzüm doğrudan amının önüne, aylardır olmak için can attığım yere geliyor.

"Merak etme, Hex. Bu gece seni sikmeyeceğim. Ama keşke yapsaydım diyeceksin."

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

YİRMİ DÖRT
GÜNEŞİN ÖLÜMÜ
SILAS

"*SILAS.*"

İniltisi karanlık odaya düşüyor ve ben kalçasının üst kısmına bir öpücük kondururken kulaklarımın kabuğunda hayalet gibi dolaşıyor. Coraline'in parmak eklemleri masanın kenarını öyle sert kavırıyor ki sanki bu, kalçalarının arasındaki ağrıyı dindirecekmiş gibi beyazlaşıyor.

Taşaklarım geriliyor, ağzım, ben kalçalarından aşağı damlamadan yürüyemeyene kadar yük üstüne yük ile doldurulmak için yalvaran bir amcığa bu kadar yakın. Sabit bir ritim tutturuyorum, avuç içim şaftımı yukarı aşağı ovarken diğer elim iç uyluğunun uzunluğunu gezdiriyor.

"Ayaklarını masanın üzerine koy," diye nefes alıyorum. "Bacaklarını açtığından ve amını suratıma dayadığından emin ol."

Söyleneni yaparken göbeğinden gelen sıcaklık beni yatıştırıyor. Parmaklarımı tam amının kenarına yerleştiriyorum, alaycı bir parmağı kabarık amının dikişinde yukarı ve aşağı sürüklüyorum. Dudaklarımın arasından bir hava esiyor ve ıslak teninde geziniyor.

"Bekle, o zamandan beri hiçbir şey yapmadım..." diye kekeliyor ve ziyafet çekmemi engellemek için bir elini başımın üzerine koyuyor. Gözlerindeki panik ve yanaklarını renklendiren şehvetle bana bakıyor.

"Kelimelerini kullan, güzel kız. Konuş benimle." Başparmağımı tenine sürterek sözcükleri çıkarmasını sağlamaya çalışıyorum.

"Ne zaman başka biriyle takılmayı denesem, orada onlarla kalmıyorum." Dişleri alt dudağını sıyrıyor, çok yırtık ama çok muhtaç görünüyor. "Zihnimde, geçmişte kayboluyorum. Burada seninle kalmak istiyorum Silas, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Çenem gerildi.

Onun orgazmını dilimde tatmak istiyorum. Burada benimle kalmasını istiyorum.

Oraya ulaşmak için ne gerekiyorsa. Bana güvenmesi için ne yapmam gerekiyorsa.

Elim kalçalarının arasından çıkıp silahımı almak için kalçasının yanına uzanırken, dizinin iç tarafına sıcak bir öpücük konduruyorum.

Silahımın kabzasıyla bileğini dürttüğümde başını çevirip yan tarafına bakıyor ve silahı ona uzatıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Benimle kaldığından emin olmak için," diye mırıldanıyorum. "Ve eğer yapmazsan kontrolü sana vermek."

"Ciddi olamazsın," diye nefes alıyor, göğsü kabarıyor. "Dolu bir silahı kafana dayamama izin verirken sen-"

"Söyledim, değil mi?" Sözünü kesiyorum, alt dudağımı uyluğunun iç kısmına doğru sürüklüyorum, ona zar zor dokunuyorum. Uyluklarının tepesinden yukarı bakarken koyu renk gözleri arzuyla parlıyor. "Eğer seni güvende hissettiren buysa? Seni tatmama izin vermen için gereken buysa? Tamam."

Yüzümü tenine bastırıyorum, burnumun ucunu pürüzsüz bacağına üstünden geçiriyorum, içime çekiyorum ve acı dolu bir inilti çıkarıyorum. Sadece kokusu bile aklımı başımdan alıyor.

"Kafama bir kurşun sıkacağım, Hex. Sadece tetiği çekmeden önce dilimin üzerine geldiğinden emin ol."

"Yapamam-"

"Al şu lanet silahı, Coraline. Bir daha istemeyeceğim."

Metali onun sıcak tenine bastırıyorum, ta ki o titrek avuçlarını sapın etrafında kıvrarak titrek bir şekilde uzanıp benden alana kadar.

"Aferin kızıma." Kalçalarımı yumruğumun içine doğru pompalamaya devam ederken inliyorum, ten ve kumaş arasındaki sürtünme sadece doğru miktarda acı veriyor. "Beni öldürmeyeceğin konusunda sana güveniyorum. Sen de amını yemem için bana güveneceksin."

Öne doğru dalarak her türlü tartışmayı kesiyorum. Dilim amının dikiş yerlerini yalayarak Coraline'in başını geriye atmasına ve sikimin elimde zıplamasına neden olan bir inilti çıkarmasına neden oluyor.

Silahımın soğuk metali şakağıma baskı yapıyor ve kanımı ısıtıyor. Ölmek istediğim tek yol bu.

Amının tadı bildiğim gibi. Misk kokulu ve tatlı, boğazımda eriyor, beni daha fazlası için çaresiz bırakıyor.

Aç ağzım kıvrımlarının arasında daha derine bastırıyor ve ıslaklığını kucaklarken inliyorum, dilim klitorisine doğru düz bir şekilde yuvarlanıyor, tomurcuğu dar dairelerle çevreliyor.

Amcığı dudaklarıma karşı sıcaktı, iç uyluğu boyunca alaycı bir parmağımla takip ederken, küçük deliğinin hemen yakınında dururken vücudum altımda titriyordu.

"Sikeyim evet," diye inliyor, tırnakları kesilmiş saçlarımı tırmalarken nefes nefese kalıyor ve omurgamda bir ürperti yaratıyor.

Elimi sikimden çekip her ikisini de vücudunu keşfetmek için kullanıyorum. Büyük avuçlarım tişörtünün altından geçmeden önce belini okşuyor, göğüslerini avuçlarımın içine almadan önce kaburgalarının hatlarını izliyor.

Parmaklarım meme uçlarında gezinerek başımı eğmeme neden oluyor.

"Piercing mi taktırdın?" Mırıldanıyorum, tepesine bir öpücük bırakırken az önceki soruyu ona geri atıyorum.

Bana bakıyor, yüzü coşkudan kızarmış, alt dudağını ısırırken bana sevimli bir baş selamı veriyor.

Bu lanet kadın.

Gömleğinin önünü yırtıp açtığımda boğazımın arkasından bir hırıltı kopuyor ve dişlerimi geçirmem için göğüslerini açıkta ve olgun meyveler gibi asılı bırakıyor. Koyu renk meme uçlarının her iki yanını iki kalp mücevheri süslüyor.

Burası benim cennet bahçem ve ona benzerse her seferinde günah işleyeceğim.

Avucumu ağzına götürüp yanaklarını sıkarak o güzel dudaklarını büzmesini sağlıyorum.

"Tükür," diye emrediyorum.

Ve benim için iyi olmayı çok istediği için bunu yapıyor.

Ağızdaki tükürüğü kayganlaştırıcı olarak kullanarak, elimi tekrar aletimin etrafına sarıyorum, tükürüğünün ve külotunun şaftım boyunca her damara sürtünen kaygan hissiyle inliyorum.

"Bu bizi ödeştirir mi, bebeğim? Vücudunu kullanmama izin mi veriyorsun? Bundan sonra gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? O akıllı ağzını ben sikeceğim. Bu amcık benim kahvaltım, öğle yemeğim ve akşam yemeğim olacak. Ve kendimi sadist hissettiğimde, sırf yapabildiğim için sikimi o daracık kışına sokacağım." Sesim karanlığın içinde bir fısıltıya dönüştü. "*Asla ödeşemeyeceğiz*," diye takılıyorum, sesim karanlıkta boğuk bir fısıltıya dönüşüyor.

Keşfime devam ederken Coraline haykırıyor, benim Klitorisinin etrafında dönerken, ıslak deliğine bir parmağımı sokarken doğru miktarda baskı uygulayarak dilimi bulanıklaştırıyorum.

Etrafımda sıkılaşıyor, ağzımın ona getirdiği mutluluğu kovalamak için kalçaları öne doğru sallanıyor. Silah şakağımdan kayarak omzuma dayanıyor, vücudu altımda gevşerken zihni serbest kalmaya doğru düşüyor.

Kaygan ıslaklığı elimi kaplıyor, parmağımı ölçülü vuruşlarla içine sokup çıkarırken kulaklarımda yankılanan özensiz sesler, duvarlarının derinliklerine gömülmüş o yumuşak noktayla alay ediyor.

"Silas, Silas," diye nefes nefese kalıyor, nefes alışları daha düzensiz hale geliyor. Göğüsleri hareketle birlikte aşağı yukarı zıplıyor ve dişlerimle klitorisini sıyırmama neden oluyor. Ağzımla buluşmak için gerilirken bacakları geriliyor ve birbirine bastırıyor.

Tenine karşı sırtıyorum, kaygan dilimi çıkarıyorum ve onu hiçbir rahatlama olmadan yüksekte düşerken bırakıyorum. Gözleri açılıyor, parmakları kafa derimi pençeliyor.

"Hayır, tam oradaydım." Küçük, kırık bir çığlık, egomu neredeyse elimin sikimi okşadığı kadar iyi okşuyor.

"Seni bu kadar kolay bırakacağımı düşünmedin, değil mi Hex?" Soruyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, sertleşmiş sikimi avuçluyorum, yumruğumu aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Dişlerimi alt dudağıma gömüp inlerken önümdeki sakız şaftımdan aşağı kayıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor, bana bu kadar çok ihtiyacı olduğu için utançtan yanıyor.

Kalçalarım yumruğuma çarpıyor, kollarımın ve kalçalarımın kasları zevk içime işlerken geriliyor. Parmakları uyluklarının arasına dalmaya çalıştığında gözlerimi kısıyorum.

"Benim için göğüslerinle oyna. Ne kadar çok istediğini göster bana. Sikime binmeyi ne kadar çok istediğini." Boğuk sesim alçak ve hırıltılı. "Ve eğer kendini becermek istiyorsan, bunu yapmak için silahımı kullan."

Burada onun sınırlarını test ediyorum, çok yakın olduğunu ve o zirveye ulaşmak için her şeyi yapacağını biliyorum. Ama benim için ne kadar ileri gitmeye istekli?

Nefesini içine çekip sağ eliyle göğüslerinden birini yokladığında, iki parmağının arasında meme ucunu cımbızladığında ve sırtını bu duyguya verdiğinde tenim alev alıyor.

"*Sikeyim evet,*" diye inliyorum, silahımın namlusunu sıırıslıkla olmuş am dudaklarının arasından yavaşça geçirip kalçalarını kaldırarak ölümcül metale sürtünürken nefesim kesiliyor.

Bu gece birini öldürmek için kullandığım silahın aynısı.

O güzel, cadı gibi bir şey, yüzü mutluluktan yanıyor, dudakları ayrılmış ve gözleri yarı kapalı, elimi silahıma sürtünen klitorisini görmek için becerirken zonklayan horozumla göz temasını hiç kesmiyor.

Bileğim bükülüyor ve çekiliyor, kendimi orgazma yaklaşıtıyorum.

"Ne kadar güzel bir amcık. Muhtaç ve benim için hazır. Benim için küçük, pis bir oyuncak olmak ister misin Coraline? Sadece sikimi ısıtabileceğim bir delik mi?"

Sözlerim üzerine amcığı silahın şaftının etrafında kenetleniyor, daha fazla dayanamayacakmış gibi yükselen uzun bir inilti. Dudaklarından gelen o sessiz nefesler bana tekrar yaklaştığını söylüyor.

Daha önceki pozisyonuma dönüyorum, boştaki elimle bileğini kavıyorum ve silahı şişmiş amından çekiyorum. Ciğerlerinden kopan çığlık kulaklarıma müzik gibi geliyor. Taşaklarımı karıncalandırıyor, yumruğumun her tarafına boşalmakla tehdit ediyor.

"Silas!" diye yalvarıyor, altımda kıvranıyor.

Adım hiç bu kadar iyi duyulmamıştı, hınzır dudaklarında paramparça bir sızlanma.

"Soruma cevap vermedin."

Parmaklarını silahı tutmaktan vazgeçmeye zorluyorum, dilimi hassas tomurcuğunun üzerinde alaycı bir şekilde gezdirirken kendim tutuyorum. Kıçının altındaki masanın üzerinde uyarılmasından oluşan bir havuz oluşuyor.

"Evet! Evet, senin oyuncığın olmak istiyorum, senin için sadece bir delik.

Lütfen, her şeyi yaparım."

"Yalvarmaya devam et bebeğim," diye mırıldanıyorum.

"Benim için yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor."

"Boşalmam gerek," diye yalvarıyor bana, göğüslerinin arasından ter damlıyor, tam ve derin bir nefes alamıyor.

"Acıyor Tanrım, acıyor, lütfen."

"Buraya mı?" Teklif ediyorum, dilim zonklayan klitorisinin üzerine geliyor. Bir sarsıntıyla inliyor, dilimi kovalıyor. "Bu kedi tam burada ağrıyor mu?"

Ağzım tekrar tekrar onun çekirdeğini okşuyor, onunla oynuyor.

"Evet, Silas. Tam orada, tam orada."

Kalçalarım ritmini kaybederek düzensiz bir şekilde yumruğuma doğru itilirken damarlarımda ateş dolaşıyor. Uyluklarının arasında mırıldanırken zor nefeslerim Coraline'inkilere karışıyor.

"Çok yaklaştım, lütfen durma." Gözlerinin arkasında yaşlar var. Tanrım, boşalması gerektiği için güzel yüzünün gözyaşlarıyla kaplandığını düşünmek kalçalarımın titremesine neden oluyor.

Klitorisini ağzıma alıyorum, silahımın namlusunu ıslak deliğine sokmadan önce dilimi tomurcuğun etrafında döndürüyorum, duvarlarını etrafına germeye zorluyorum, onu uçurumun kenarından bir öfori okyanusuna gönderiyorum.

Coraline'in gözleri kapanıyor, sırtı kavisleniyor ve zevk çılgınlıkları ofisimde yankılanıyor. Orgazmının gücü onu titretiyor, amcığı içine sıkışmış metalin etrafında küçük spazmlarla kasılıyor.

Tırnakları omzumda delikler açtığında, amaçsızca elime doğru koşuyorum. Midemin çukurundaki o kaçınılmaz doruk noktası patlıyor.

"*Coraline*. F-Fuck, bebeğim," diye inliyorum sonunda serbest kaldığımda. İçimdeki baskı nihayet kırılıyor ve kalın sperm ipleri parmaklarımı boyayarak ipek külotunu kaplıyor.

Beyaz-sıcak mutluluk içimden geçiyor, serbest bırakılmamın artçı şoklarıyla sarsılırken dil yardım edemiyor ama ondan sızan suları temizliyor. Başımı geri çektiğimde uyarılmasının tuzlu ama tatlı tadı çenemi kaplıyor. Masanın üzerine geri düşüyor, avuç içleri onu dik tutmak için arkasında duruyor.

Yorgun. Yorgun ve keyifsiz.

Keşke bunun onu becermeden önce onu istediğim yerin sadece başlangıcı olduğunu bilseydi. Sanki sikim de aynı fikirdeymiş gibi seğiriyor, ayağa kalktığımda sertleşiyor. Kalçalarının arasına girdiğimde,

Bana göz kırpıyor, hâlâ nefes alışını kontrol altına almaya çalışıyor.

Boynunun arkasını kavrayıp ağızlarımızı birbirine yapıştırıyorum. İnliyor, dölünün tadını içmek için dilimi ağzına alıyor. Onun içine ne kadar derinden gömülmek istediğimin yüzeyini ancak çizdim.

Bana sahip ve bunun farkında bile değil, beni uzak tutmaya çalışmaktan o kadar tükenmiş ki onun acısını istediğimi bilmiyor. Onun çığlık atan acısını ve sızlayan öfkesini istiyorum. Dünyadan sakladığı, aynada korktuğu o kişiyi.

Onu istiyorum.

Ve bunun benim için, bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum. İstedğim bir şey ufukta görüldüğünde hiçbir zaman net düşünebilen biri olmadım.

"Aç," diye emrediyorum ağzına karşı, kaşlarının şaşkınlıkla çatılmasını izliyorum, ama çenesi düşüyor, pembe dudakları benim için ayrılıyor.

İpek külotu ağzına sokmadan önce yüzünü elimle tutuyorum. Spermlerim kumaşı lekeliyor, bir kısmı hala dantel kenarlarından damlıyor.

Coraline'i gördüğüm andan beri içimde biriken bir arzu var. Bu, sendeleyen ve inleyen, tıpkı derimin altında olduğu gibi toprağın altında da kıvranan şiddetli bir ateş. Tamamen beklenmedik ve ezici, sanki kendine doyamıyormuş gibi. Temas halinde kanar ve yayılır.

Güneşin ölümü, yerini gözlerindeki altın beneklere bırakıyor.

"Sen benim karımsın, Coraline *Hawthorne*. Seni korumak için kendimi bin adamın daha kanına bulamak istersem, bunu yaparım," diyorum ona. "Bana hesap vermek zorunda kalmadan sana zarar veremezler."

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

YİRMİ BEŞ DÖRDÜNCÜMÜZ

CORALINE

KİMSE ellerin ne kadar güçlü olduğundan bahsetmiyor.

Doğuştan gelen güçleri değil, doğru kişiye bağlandıklarında verebilecekleri his.

Bazı eller sadece var olabilir ve duygu uyandırabilir. Silas'ın böyle elleri var.

Bu da şahsen benim için dünyadaki en talihsiz şey.

Bu sabah kahvesini hazırlarken, ki bunu her sabah yapar, aptal fasulye suyuyla sinir bozucu bir dakiklikle, Lilac'ın odasından onu izledim.

Teknik olarak odamızı paylaşıyoruz çünkü onunla aynı yatağı paylaşmayı reddediyorum. Dilimi ısıracağım ve üniversiteye gidene kadar on yedi yaşındaki kız kardeşimin karşısındaki yatakta uyuyacağım, sırf tek yatak kinayesine düşmemek için. Ben galip geleceğim.

Her neyse, elleri.

Saat sabahın tam beşiydi ve ben henüz uykuya dalmamıştım. Bu yeni bir şey değil; hiç uyumuyorum, uyursam da asla gece boyunca uyumuyorum. Zihnim, karanlığın ne kadar korkutucu olabileceğini hatırlatmak için beni her saat uyandırıyor.

Silas'ın yatıp yatmadığından ya da onun da benim gibi kronik uykusuzluğu olup olmadığından emin değildim. Bazı geceler, gecenin sessizliğinde, yatak odasından hiçbir şey duymuyorum, bazı geceler ise bodrum kapısından önce kapısının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum.

kilidi açar ve mağarasına çekilir, ertesi sabah saat beşe kadar kahve yapmak için geri dönmez.

Bu sabah odamdan ona bakıyorum, kucağımda bir çizim defteri var ve tek odaklanabildiğim şey onun elleri. Ve sırt kasları. Yaptığı her harekette dalgalanıyor ve şişiyorlar. Omurgası boyunca dar beline doğru dalgalanırken iyi tanımlanmış, eşit aralıklı. Altın-kahverengi teni güneş ışığının gölgeleriyle benek benek.

Silas Hawthorne'un sürtük gibi bir beli var. Ama elleri.

Silas'ın elleri büyüktür, geniş avuç içleri ve uzun parmakları kahve yaparken zarif bir zarafetle hareket eder. Derisinin altındaki damarlar minyatür bir dağ silsilesi gibi yükseliyor, parmak eklemleri boyunca uzanıyor ve bileğinden kollarına doğru ilerliyor.

Daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklıkla bir şeyleri sıkıyor ve tutuyorlar.

Elleri midemde bir düğüm hissi yaratıyor.

Onları üzerimde hissetme arzusu, arzu çünkü onlara bakmak bile bana onun dokunuşunu hatırlatıyor. Her bir saniyesini.

Bütün sabahı Light'ın bugünkü yardım etkinliği için sanat atölyemi temizlemeye çalışarak geçirdim ve dekorasyonları asarken düşünebildiğim tek şey vücudumdaki lanet olası elleri ve ofisinde geçirdiğim gece.

Gölgelerin perdesi bizi sakladığında ve ellerimiz tehlikeli bölgeyi keşfettiğinde. Omurgamdan aşağı bir ürperti hızla iniyor, silahının soğuk metalini aşırı ısınmış etime bastırılmış gibi hissedebiliyorum.

Üç gün oldu.

Sessizce mesafemi korumama izin verdi, işten eve döndükten sonra ikimiz de çarpıştığımızda yapmak zorunda kaldığımız sıradan konuşmalarda bir kez bile konuyu açmadı. Genellikle eve benden daha geç gelir ve kapıdan içeri girdiğinde hep aynı soruyu sorar.

"Siz ikiniz yemek mi yiyorsunuz?"

Leylak her zaman ocakta yemek kaldığını söylemeden önce evet ya da hayır, dışarıdan sipariş edelim diye cevap veren kişidir.

Acı verici bir şekilde yerli.

İkisi benim iznim olmadan arkadaş olmuşlar. Bunun daha önce bir sorun olacağını tahmin etmemiştim çünkü çok farklılar. Lilac gürültücü, şamatacı kişiliğiyle sürekli karşınızda, Silas ise... öyle değil.

Dün eve geldiğimde onları oturma odasında, aralarında bir satranç tahtası olduğu halde yerde otururken buldum. Adam kızıma bir şeyler öğretmeye çalışırken, kızım da televizyonu durdurup *Move*'dan en sevdiği sahnelerin her birinin iç gözlemsel açıklamasına dalıyordu.

Silas sessizdi, o konuşurken başını sallıyordu ama bu onu görmezden gelmek, işi bitene kadar onu yatıştırmak şeklinde değildi. Hayır, durakladığında sorular sorardı. Ve kız kardeşimin cevap vermek için nasıl parladığını fiziksel olarak görebiliyordum.

İnsanların onun güncel teorilerini ve saplantılarını dinlemesinden daha çok sevdiği bir şey yoktur. Bu onun sevgi dili.

Ve benim sevgi dilim, insanların kız kardeşime iyi davranmasıdır.

Erkeklerin bebekleri tutmasına eşdeğer. İçimde garip bir şeyler yapıyor.

O gece yatmadan önce ona bunun geçici olduğunu ve ona bağlanmanın sadece hayatını daha da zorlaştıracığını hatırlatmak zorunda kaldım. O kalıcı bir şey değildi-Silas Hawthorne hayatımızdaki kısa bir andı. Anlaşmayı biliyordu. Ama Lilac...şey, o o, ve dinlemiyor.

Bu iş bittiğinde ve onun arkadaşlığını özlediğinde parçaları toplamak için orada olmam gerekecek.

"Kahretsin."

Stüdyonun dışına asmaya çalıştığım afiş bir kez daha elimden düşüyor. İnsanlar gelmeye başlamadan önce tam iki saatim var ve bu stüdyo bir felaket. Hiçbir şey hazır değil ve zaman geçtikçe suyun altına doğru kayıyorum.

"Aptal ateşli, seksi eller." Ellerimdeki pankartı boğarak nefesimin altından küfrediyorum. "Güzel kokan aptal kolonya, aptal dil-"

"Görünüşe göre tam zamanında geldik."

Arkamı döndüğümde neredeyse üzerinde durduğum küçük merdivenden düşüyordum, altımda duran insanlara bakarken pankart yere düşüyordu.

Açık stüdyomun önündeki kaldırıma tünemiş olan Sage, gözlerini yaz güneşinden koruyan siyah güneş gözlükleri ve sırtışıyla bana bakıyor.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Yavaşça merdivenin basamaklarını inmeye başlıyorum, ta ki ayaklarımın ait olduğu yere, yere geri dönene kadar. O merdiveni de, o pankartı da sikeyim.

"Silas aradı, yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi." Briar sırtıyor ve üzerinde Alistair'in kapüşonlu sweatshirt'ü olduğunu tahmin ettiğim bir şey var; file tayttan önce uyluğun ortasına kadar iniyor. "Görünüşe göre haklıymış."

"Biliyor musun," diye mırıldanıyor Lyra, topuklarının üzerinde ileri geri sallanarak, "bize kendin sormadığın için alınmaya başlıyorum."

Yanağımın içini ısııyorum, onlara gerçeği söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değilim.

Destek almamaya, her şeyi tek başıma yapmaya o kadar alışmışım ki artık bana yardım etmek isteyen insanlar olduğunu unutmuşum.

"Öyle algılama," diyorum. "Ben herkese karşı böyleyim. İstemek bir şey değil-"

"Sen iyi misin? Yok artık," diye araya giriyor Sage, gözlüklerini kafasına geçirerek. "Merak etme, bu ikisinin üstesinden geleceksin. Ben aştım, sadece biraz zaman alıyor."

"Bunu erkek arkadaşınızın en yakın arkadaşıyla evli olduğum için mi yapıyorsunuz?" Her birinin yüzüne bakıp kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak soruyorum. "Eğer sadece medeni bir ilişkimiz varsa, sorun değil. Yoksa acıma mı? Bana olanlar yüzünden mi? Bana iyi davranmak için neden bu kadar çabaladığınızı bilmek istiyorum."

Briar başını eğiyor. "Neden bu kadar şüphecisin?"

Neden bu kadar kaltaksın demek istediğinden emin olsam da sorusunun açık sözlülüğüne hayran kaldım.

Bu şekilde olmak istemiyorum. Korunaklı ve güvensizlik. Ama bir kişi sizi hayal kırıklığına uğrattığında bu çok zor oluyor. Niyetlerinin iyi olduğuna inanmak istiyorum ama yine de şüphe duymaktan kendimi alamıyorum.

"Liseden bir arkadaşım, Yasemin?" Herkesin, anaokulundan beri tanıdığım iki sanat kodamanının kızını tanıdığının farkında olarak teklif ediyorum. Birlikte sanata aşık olmuştuk ve aynı hızla bu şaheser dostluk dağıldı.

"Kurtarıldığımda yanımdaydı. Hastane odama geçmiş olsun paketleri ve çiçekler gönderdi. Hatta gelip ev yapımı yemekler getirdi ve beni tekrar resim yapmaya teşvik etmeye çalıştı." Dilimi alt dudağımda gezdiriyorum, iç çekerken başımı sallıyorum. "Evet, üç ay sonra bir haber çılgınlığı oldu - insanlar sadece Yasmine'e anlattığım şeyleri biliyorlardı. Stephen'ın bende bıraktığı izler, bana yaptığı işkenceler ve aşağılamalar, ona gizlice anlattığım tüm sırlar halkın tüketimi için serbest bırakıldı ve bunu yiyip bitirdiler."

Dünyanın dört bir yanındaki yabancıların benim bir köpek kabından yemek yemeye ve bir kovaya tuvaletimi yapmaya zorlandığımı okuduklarını, podcast'leri ve haber sunucularının zihinsel durumum hakkında konuşmalarını dinlediklerini bilmek içimde bir şeyleri kırdı.

"Bir insan omzu çıkan birine nasıl aşık olur?"

"Kaçırılmadan önce bazı sapıkça şeylerle ilgileniyor olmalıydı."

Yarılmıştım, hala hayattaydım ve hissedebiliyordum. İnsanlar içime baktı. Meraklı elleriyle etrafı didik didik ettiler, sadece medyanın onlara verdiği bilgilere dayanarak varsayımlarda bulundular.

Bir hikayeye dönüştüm. İnsanlığım unutuldu.

En başta medyayla konuşmayı reddetmemin nedeni de tam olarak buydu.

Yasmine güvenime ihanet eden ilk kişiydi.

Briar, "Ne lanet bir amcık," diye mırıldandı.

"Hâlâ Springs'te yaşıyor. Yapabiliriz-"

"Onu bıçaklamana izin yok. Eğer tutuklanırsan Thatcher bizi suçlar ve ben onun melodramıyla uğraşamam." Sage, Lyra cümlesini tamamlayamadan araya girerek Lyra'nın gözlerini devirmesine neden oldu.

"Lastiklerini kesebileceğimizi söyleyecektim," diye düzeltiyor Lyra ve yüz hatları masum, utangaç bir hava verse de gözlerinde mecbur kalırsa birini öldürebileceğini söyleyen bir bakış var. "Her neyse, magazin basınından kısa yoldan para kazanmak için arkadaş olmaya çalışmıyoruz."

"O zaman neden?"

"Dostum," diye iç geçiriyor Sage, sanki çok açılmış gibi. "Sen bizim dördüncümüsün."

Kaşlarımı çatıyorum. "Dördüncü ne?"

"*The Craft*'ı hiç izlemedin mi? 1996 yapımı kült klasik?"

Başımı sallıyorum, sanki az önce ona bir suç işlediğimi söylemişim gibi çenesi düşüyor.

"Bu hafta sonu için film gecesi kayıtlara geçti. Fairuza Balk'ın dominantlığını izlemeden bu dünyaya adım atmama vicdanım el vermiyor," diye emrediyor. "Ama şimdilik sadece dördüncümüz olduğumu bil. Bu fikre ısınman biraz zaman alacaksa, öyle olsun."

"Artık Yalnızlar Topluluğu'nun bir parçasısın," diyor Lyra. "Unutulmuş olanlar. Hiyerarşiye asla uymayanlar

Ponderosa Springs'in. Yine de yalnız kalabilirsin; sadece birlikte yalnız kalacağız."

Yaşlı köpekler bir günde numara öğrenemez ama içimde onların sunduklarını arzulayan bir yan var.

Aidiyet duygusu.

Dışarıda sizi önemseyen ve öldüğünüzde sizi özleyecek insanlar olduğunu bilmek. Yalnız olmadığınızı ve ne kadar küçük olursa olsun bir yere sığdığınızı bilmek.

Tıpkı saklambaç gecesinde olduğu gibi, göğsümde bir umut kıvılcımı alevleniyor.

O yüzden bir zeytin dalı uzatıyorum.

"Hanginiz pankart asmayı biliyor?"

Several saatler Daha sonra, insanlar doldurun ve içeride. benim tamamen dekore edilmiş stüdyo. Hedi ve Light'ın diğer yönetim kurulu üyeleri kısa konuşmalar yapmış ve kızların resimleri için açık artırma başlamıştı.

Güzel bir katılım oldu, sanırım bunun için Zoe Hawthorne'a teşekkür etmeliyim. Vicdanlarını biraz hayırseverlikle rahatlatmak isteyen derin cepli kadın ve erkeklerden oluşan küçük bir orduyla gelmişti.

Kim oldukları umurumda değildi; önemli olan tek şey hayatta kalanların cebine girecek paraydı. Bazılarının iyileşmek için hak ettikleri kaynakları elde etmek için umutsuzca ihtiyaç duydukları para.

"Bayan Whittaker!"

Bakışlarımı insanların arasından buldozerle geçerek bana ulaşmaya çalışan Faye'e çeviriyorum. Yırtık pırtık şortu ve pembe saçlarıyla zenginlerin arasında göze çarpıyor.

Ama umurunda değil. Yüzündeki gülümseme sümüklü insanlar tarafından karartılamaz. Bugün değil.

"Merhaba, Faye." Sıcak sırtışına karşılık veriyorum.

Önümde durduğunda soluk soluğaydı. "Artık evli olduğunuza göre size Bayan Hawthorne diyebilir miyim?"

Kendi tükürüğümle boğuluyorum, cevabımı öksürerek çıkarıyorum. "Coraline iyi."

"Az önce ne olduğuna inanamayacaksın. Birisi resmimi satın aldı! Bana yardım ettiğin sentetik kübizm mi? Az önce satıldı!"

"Tebrikler, Faye."

Gülümsemem gerçek. Saf mutluluk, karanlık tarafından dokunulmamış. Fırtınalı bir gecede bir neşe akışı. Hiç kimse bunu ondan daha fazla hak etmiyor. Önünde koca bir hayat var; yaşadığı bu sevinç, uzun olmasını umduğum hayatında sadece küçük bir an.

Faye beni gafil avlıyor, kollarını bana doluyor ve beni vücuduna yapıştırıyor.

Bana sarılıyor.

Nasıl sarılacağımı biliyorum, ama hazırlıksız yakalanmak beni garipleştiriyor, ben de geçici olarak ona sarılıyorum.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor, tutuşunu sıkılaştırıyor. "Teşekkür ederim. Keşke bu kelimeler benim için yaptıklarını ifade etmeye yetecek kadar büyük olsaydı."

"Teşekküre gerek yok. Hepsi senin sayende oldu." Sırtını usulca sıvazlıyorum, geri çekilirken boğazımı temizliyorum. "Git ailenle kutla ve annene selamımı söyle."

Kalabalığın içinde ailesine doğru kayboluşunu izliyorum, yanaklarım utançtan yanıyor. Bana sarıldığı için değil ama herkesin içinde fiziksel yakınlık gösterdiğim için. Tüm bu insanlar tarafından yumuşak görülmek, sanki umurumdaymış gibi? Beni hedef haline getirir.

"Bu işte gerçekten iyisin." Sage'in keskin sesi omzumun üzerinden süzülüyor.

Yanımda ona dönerek sırtıtıyorum. "Ayakta durup güzel görünmek mi?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ağzı sıcak bir gülümsemeye dönüşmeden önce ağzım biraz açık kaldı. Bir an için, lisede gördüğüm kızın bir anlık görüntüsünü görmüştüm. Herkesin çok korktuğu kötü

şöhretli kız.

"Şaka yapıyorum." Kendi kalçasıyla benimkini dürtüyor. "Öğretmenlik konusunda iyisin."

Bugün tüm bu övgülerden rahatsızım. Bu benim hayatımda normal bir şey değil, hiç olmadı ve aniden her yerde güzel sözler duymaya başladım, hayatım boyunca duyduğumdan daha fazla ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Yani siz ikiniz düzüştünüz mü?" diye açık açık soruyor, gözlerinde bilmiş bir parıltıyla bana sırtıyor.

Öksürdüm, şaşırmıştım. "Ne? Hayır mı? Neden sordun? Dedi mi-"

"Rook tahmin etti. Silas'ın orgazm sonrası parıltısı olduğunu söyledi." Gülüyor.

"Bu senin için garip değil mi? Kız kardeşinle çıktıktan sonra benimle bu konu hakkında konuşmak?" Kalkanlarım yukarı doğru çarpıyor, ben ağzımdan kaçırmadan ve yüksek sesle söylenmemesi gereken bir şey söylemeden önce geri çekilmesini umuyorum.

İnsanlar çok yaklaştığında saptırıyorum ve ısırıyorum ama Sage'in de dişleri var.

"Tatlım, bana kötü davranmaya çalışma." Sage'in gözleri meydan okumayla alev alıyor, kırmızı tırnaklarına bakarken mavi gözleri yanıyor. "Duygularını inciteceğim."

Ben dahil hiç kimsenin Sweetheart Sage Donahue'yu alt edebileceğinden şüpheliyim. Onun gazabı meşhurdur.

"Öyle demek istemedim. Ben sadece..." Yanağımın içini ısırıyorum. "Böyle şeyler hakkında konuşmak beni rahatsız ediyor. Rahatsız olduğumda şirret olurum. Biz sadece arkadaşız."

Dalga geçmiş ya da geçmemiş arkadaşlar. Sahte bir evlilik içinde olan arkadaşlar. Garip bir arkadaşlık, ama hepsi bu. Olabilecek tek şey bu.

"Eminim öyledir. Bu yüzden mi ortaya çıktı?"

Sırıtan yüzüne dönüp ne demek istediğini sormaya hazırlanırken, Silas'ın ön kapıdan içeri giren devasa gövdesini görüyorum. "O neden burada?"

Hâlâ iş yerinden kalma takım elbisesini giyiyor; pahalı kumaş omuzlarına kadar uzanıyor ve beline oturacak

şekilde daralıyor. O

Pahalı, hatta önemli görünüyor ve insanların benimle evlendiğine nasıl inandıklarından emin değilim.

Bu da bana şirketle bir etkinliğimizin yaklaştığını hatırlattı. Yani insanları Silas'ın istediği biri olduğuma ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekecek. Soyadını hak eden biri.

Hay sikeyim.

"Çünkü önemsiyor." Sage bana doğru eğilip fısıldayarak, "Kimse Silas Hawthorne gibi umursamaz. Hepimizin bir laneti var Coraline. Bu onun laneti."

Sage benden uzaklaşıyor, beni bulmaması için sessizce dua ederken beni kendi başıma bırakıyor ama bu imkânsız. Sanki benim için bir çeşit radarı varmış gibi.

Gözleri benimkileri çoktan bulduğu için onunla yarı yolda buluşmaya karar veriyorum ve birbirimize yeterince yaklaştığımızda ilk konuşan o oluyor.

"Burası harika görünüyor."

"Kızlar çok yardımcı oldular. Onları aradığınız için teşekkür ederim.

Yine de gelmene gerek yoktu. İşler yoğun olmalı."

Benden başka bir yere bakmak istemiyormuş gibi yüzümden ayrılmayan sert bakışlarının altında kayıyorum. Bu kadar yoğun birinden gelen ilgi bunaltıcı.

"Bu-" Etrafımızdaki boşluğu işaret ediyor. "-Işık, bu kızlara yardım etmek, senin için önemli, değil mi?"

Sessizce başımı sallıyorum, kelimelerle nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, kimseye, özellikle de ona ne kadar değer verdiğimi göstermekten çok korkuyorum.

"O zaman burada olacağım." Bir elini kaldırıp bir tutam saçı kulağımın arkasına itiyor. "Senin için önemliyse, bunun için bir bütçe toplantısını atlayabilirim."

Parmakları yanağымda geziniyor, sadece parmak ekleminin arkasıyla hafifçe. Yüzük parmağına doladığı bant ışığı yakalıyor, bizi birbirimize bağlayan bağların fiziksel bir hatırlatıcısı.

Ofisinde geçirdiği geceden beri bana ilk kez dokunuyor.

Bunu düşündükçe midem ısınıyor, içimdeki ısı biriktikçe kalçalarım seğiriyor.

"Silas." Boğazımı temizliyorum. "Geçen gece hakkında.

I-" "James, bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim!"

Nails on a

kara tahta kelime kusmuğumu kesiyor. "Sonunda mutlu çiftin izini bulmayı başardık!"

Regina ve babamın kalabalığı yarararak önümüzde durana kadar birlikte yürüdüklerini gördüğümde gözle görülür bir şekilde irkiliyorum. Başında tüylü bir şapka var ve kakadu kuşuna çok benziyor.

Beden dilimin her zaman farkında olan Silas, samimi bir kolunu belime doluyor ve beni bedenine çekerken avuç içini kalçama yaslıyor.

"Regina Whittaker." Ona bir el uzatıyor. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Silas onun elini tutuyor ve kibarlık olsun diye sıkıyor. Bu adamda gerçekten hoşuma giden bir şey de gülümsemeye hiç zorlamaması. Demek istediğim, yüzünde gerçekten herhangi bir duygu göstermiyor, ama farklı insanların yanında kendini değiştirmemesini seviyorum.

Silas, Silas'tır.

Ne görüyorsanız onu alırsınız.

Ama benim için durum farklı. Sanki bu ifade yalnız olduğumuzda geçerli değilmiş gibi. Bazen Silas, Silas'tan başka bir şey oluyor. O tamamen başka bir şey.

O, sizin sanat eserlerinizden oluşan bir koleksiyonu satın alan bir adam, çünkü sizin insanlara isteyerek verdiğiniz gizli parçalarınıza kimsenin sahip olmasını istemiyor. Hepsini kendine istiyor.

"James."

Babamın elini sıkarken sahte kocamın çenesi geriliyor, gözlerinde bilmiş bir parıltı, bir tehdit var. Silas babamı tanıyor; James ise ne kadar iyi tanıdığının farkında değil.

"Coraline, bu kıyafet de ne? Etkinlikten önce üstünü değiştirecek vaktin olmadı mı?"

Bakışlarımı yırtık pırtık kot tulum ve beyaz bluzun üzerinde gezdiriyorum. "Bu bir hayır etkinliği Regina. Kıyafetlerim kimsenin umurunda değil."

"Tatlım, o ağız, yemin ederim." Öne doğru uzanıyor, başını sallarken yanağıma dokunuyor. O geri çekilirken parmağını ısırp koparmaktan kendimi alıkoyuyorum. "Evlilik hayatınız nasıl gidiyor? Lilac çok fazla yük olmuyor, değil mi? Coraline'e senin gibi bir adamın kendine ait bir alan isteyeceğini söylemeye çalıştım."

Yüzümdeki şoku gizlemeye çalışıyorum. Ona asılıyor mu?

Benim önümde mi? Babamın önünde mi? "Onunla olmak hoşumuza gidiyor. O harika biri."

"Umarım ikisi sana iyi bakıyordur. Coraline'in bir evi nasıl idare edeceğini bilmesini sağlamaya çalıştım ama o hep küçük çizimleriyle meşguldü."

Ağzını her açtığında, neden kapatmak istediğimi hatırlıyorum.

"Lisedeki son yılımda yarım milyon dolara satılan küçük çizimler mi?" Isırıyorum, koruyucu bir elimi Silas'ın karnına kaydırıyorum, gömleğinin altındaki karın kaslarının dalgalanmasını hissediyorum. "Biz birbirimize göz kulak oluruz, Regina."

"Eminim öyledir." Başını sallıyor, gençken merdivenlerden inerken bana baktığı gibi bakıyor, her kilomu, her kıyafetimi değerlendiriyor.

"Silas." Babam boğazını temizliyor. "Seni bir akşam yemeğe davet etmeyi çok isteriz. Şefimiz bir şişe viskiyle kusursuz uyum sağlayan pirzola yapıyor. Tek malt sever misin?"

"Burbon içerim." Çenesindeki kaslar seğiriyor, sesi sıvı gece gibi pürüzsüz. "Ve et yemem."

Yüzümdeki şoku gizlemeye çalışıyorum ama ona bakarken bunu yapmakta zorlanıyorum. Burbonu biliyordum. Ofisinde her gece buzla dolu bir arabası var, ama et?

"Ne zamandan beri?" Ben soruyorum.

Silas yere bakar, gözlerindeki sertlik yumuşar ve sanki önemli bir şey değilmiş, dünyanın en basit şeyiymiş gibi, "Kokuyu sevmediğini söylediğinden beri," der.

Farklı düşündüğüm için neredeyse gücenmiş görünüyor. Sanki ben bir şeyi beğenmezsem onun da beğenmeyeceği kendiliğinden anlaşılırmış gibi.

O koyu kahverengi gözlerin içinde biraz eriyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor. Bu çok küçük bir jest ama şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en nazik şey.

Karnındaki elim göğsüne doğru kayıyor ve annemle babam bizi izliyor olsalar da, parmak uçlarıma uzanıp ağzının kenarına bir öpücük kondurmaktan kendimi alamıyorum.

İffetli ve hızlı, sözsüz bir teşekkür.

"Görünüşe göre torunlar için fazla beklememiz gerekmeyecek, J."

Vücudumdaki sıcaklık buz gibi akıyor. Ayaklarımı tekrar yere koyuyorum, gözlerimi ona dikiyorum.

"Regina, saygılarımla, neden umurunda ki?"

"Affedersiniz?" diye soluk soluğa kalır, gözleri faltaşı gibi açılır.

Bir şey söylemeyi planlamamıştım ama zaten başladığım için durdurmak mümkün değil.

"Hayatımda bir kere bile, bir kere bile umursamadın. Şimdi ne olacak? Paralı biriyle evlendim diye mi umursuyorsun? Yıllarca sevgini kazanmaya çalıştım, sanki karşılıksız vermek yerine uğruna çalışılması gereken bir şeymiş gibi." Küstahlığı karşısında başımı sallıyorum, yüzümde kindar bir gülümseme beliriyor. "Çocukluğumu senin istediğin şey olmak için eğilip bükülerek geçirdim ve bu senin için asla yeterli olmadı. O yüzden tekrar soruyorum, neden umurunda ki?"

"Benimle bu şekilde konuşamazsın. Seni elimden geldiğince iyi yetiştirdim ama sen hep sorunlu oldun. En başından beri!" Regina sudan çıkmış balığa döndü. "James, benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Coraline-"

"Silas doğrudan babamla konuşarak, "Bir sonraki kelimelerini dikkatle seçmeni öneririm, James," diye araya girdi.

Babam her zaman durdurulamaz bir güç olmuştur ama Silas yerinden oynatılamaz bir cisim. Onlar çarpışan devler ve eğer bahse girecek olsaydım, paramı kocama yatırırdım. Sahte ya da değil. Silas doğası gereği bir koruyucudur; onun yakın çevresine girdiğinizde kimse size dokunamaz.

"Siz ikiniz bir şeyler satın alabilir ya da kendiniz çıkabilirsiniz," diye kestirip atıyorum, bu konuşmayı bitirdim, onlarla konuşmaktan, gerçekten umurlarındaymış gibi davranmaktan yoruldum.

Bu etkinlik onlarla ilgili değil ve benim yaptığım da bu, bunu boktan ailemle ilgili hale getirmek. Bu kızlar için bu fırsatı mahvetmek istemiyorum, bu yüzden Silas'ın elinden kurtulup biraz temiz hava almak için dışarı çıkıyorum.

Tıpkı o gece sanat galasında olduğu gibi Silas da peşimden geliyor ve benimle gün ışığında buluşuyor. Ellerini ceplerine sokarken güneş ikimizin üzerine vuruyor. Ona bakıyorum, bir saniyeliğine gerçekten bakıyorum.

Ne kadar inkar etmeye çalışsam da ondan hoşlanıyorum.

İstediğimden çok daha fazla. Yapmamayı o kadar zorlaştırıyor ki. Yaptığı her şey, söylediği her şey, sadece teslim olmamı istiyor.

"Neye ihtiyacınız var?" Silas sorar. "Ha?"

"Neye ihtiyacın var?" diye tekrar sorar. "Üzgün olduğunda kaşlarını çatıyorsun. Bunu nasıl düzelteceğimi söyle."

İşte tam olarak bundan bahsediyorum. İlk telefon görüşmesinden beri içimi gören bu gözlemci insan. Hiç kimse beni onun kadar önemsememişti. Nasıl hareket ettiğime ve nasıl hissettiğime onun kadar dikkat etmemişi.

Hayatım boyunca sevilmez olduğuma inandırıldım. Lanetlenmiş, sevilmesi zor, iyiliği hak etmeyen bir yaratık olduğuma inandırıldım ve Silas bunu çok kolaymış gibi

gösteriyor.

"Sana daha iyi hissetmek için neye ihtiyacım olduğunu söylüyorum ve sen bunu düzeltiyor musun? Bir parmak şıklatması mı? Ya Regina'ya bir çatal saplamanın beni daha iyi hissettireceğini söyleseydim Hawthorne."

Bana yaklaşıyor ve başparmağını alnımdaki çizgilere sürüyor.

"Bir canavarı kontrol ediyorsun, Hex. Neye ihtiyacın varsa, o zaten senin."

Korkutucu olan kendini bir canavar olarak görmesi değil. Benim ona inanmam.

Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

YİRMİ ALTI
SİYAH BAL
SILAS

"Güzel Caroline bu gece nerede, Silas?"

Daniel Highland'a bakarken çenem geriliyor ve sorusunun bir an havada asılı kalmasına izin veriyorum. Ona kendini düzeltmesi için bir şans veriyorum ama aptallık edip bunu kabul etmediğinde, bunu onun yerine ben yapıyorum.

"Karımın adı Coraline, Daniel," diyorum onun bu bariz saygısızlığına sinirlenerek. "Bunu sana tekrar hatırlatmak zorunda bırakma beni."

Kovulma korkusunu yutuyor. Evliliğim nedeniyle yönetim kurulu tarafından onaylanan babamın yerini resmen devraldığımı göre, işi pamuk ipliğine bağlı ve o da bunun farkında.

Barmene iki parmağımı kaldırıyorum, o da bana hızla bir içki daha dolduruyor ve kehribar rengi sıvıyı barın üzerinden bana doğru kaydırıyor. Bu gecenin geri kalanını atlatabilmem için bütün bir dispansere ihtiyacım var.

"Aklımdan çıkmış olmalı." Boğazını temizliyor, yumruğunun içine öksürüyor. "Bir daha olmayacak."

Ona başımı sallıyorum, bir yudum almadan önce burbon bardağını ona doğru kaldırıyorum. Onun adını biliyor; sadece bana açıkça saygısızlık etmeden yapabileceği herhangi bir şekilde derimin altına girmek istiyor. Hayır, o lanet olası bir solucan, o yüzden bu konuda gizli.

Sessiz cevabım üzerine koşarak uzaklaşıyor, tekmelenmiş bir köpek gibi nefesini tutarak özür diliyor ve beni bu gece ilk kez yalnız bırakıyor.

Aklımdan geçen doksan milyon düşünceyle baş başaydım. Bu kadar erken uğraşmayı hiç beklemediğim iş saçmalıkları. Önümüzdeki ayın sonuna kadar bizi evlendirmeye niyetli olan annemin düğün planları. Bunu anlıyorum, babamın ne kadar zamanı kaldığından emin değiliz ve büyük bir tören yapacak değiliz. St. Gabriel Katedrali'nde sadece ailelerimiz ve arkadaşlarımız olacak. Ama bu hayatımıza eklenen bir başka stres.

Coraline her şeyi normal karşıladı, annem prova yemeği için renk paletleri ve farklı pasta çeşitleriyle ortaya çıktığında neredeyse hiç irkilmedi. Lilac'ın tören için çiçek seçerken hayatının en güzel anlarını yaşadığından ve günlerdir gelinlik alışverişi hakkında konuşmaktan vazgeçmediğinden bahsetmiyorum bile.

O kısmı anlayabilirim. Beyazlar içindeki Coraline benim en sevdiğim ıslak rüyam. Onu tekrar gelinlik içinde görmeyi umursamayacağım.

Coraline'in evimde olması düşündüğüm kadar rahatsız edici değil. Çok sıcak ve soğuk olmasına rağmen onun etrafımda olmasından hoşlanıyorum. Bir gün beni içeri alıyor, ertesi gün hemen geri kapatıyor.

Bu oynadığımız eğlenceli bir oyun.

O benden hoşlanmıyormuş gibi davranıyor, ben de buna inandığımı düşünmesine izin veriyorum.

İstedigimi inkar eden biri değilim; hiç olmadım. Ben açık sözlü bir insanım. Eğer birini istiyorsam, onu isterim. Bunu bilirler ve ben Coraline'i istiyorum.

Evimde ne kadar uzun süre kalırsa o kadar fazla.

Stephen'ın düşüncesi aklıma geldiğinde başım zonkluyor. Bu ve bu lanet olası iş bağış etkinliğinde bulunmak zorunda olmak, keşke yanımda ağrı kesici getirseydim dedirtiyor. Bu bir bağış etkinliği bile değil, aşırı pahalı bir sosyalleşme etkinliği.

rakip şirketler. Bu da benim konuşmaktan başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyor.

Babam bu konuda benden çok daha iyiydi. İnsanları eğlendirebilir, sohbet edebilir ve gülebilir. Ben o adam değilim.

Ama işte, burada? En azından bir şeyler yapabiliyorum. En azından ellerim boş durmuyor.

Stephen'ın en kötü yanı hiçbir şey yapamıyor olmamız. Takip edebileceğimiz hiçbir ipucu yok; Coraline'in dairesine girdiğinden beri tek kelime edilmedi. Elimiz kolumuz bağlı.

Dışarıda bizi izlediğini biliyoruz. Onu havada hissedebiliyoruz. Onun varlığı Ponderosa Springs'e bir virüs gibi yapışıyor.

Aklıma Stephen'ın düşüncesi gelince, içgüdüsel olarak Coraline'i arıyorum. Tuvalete gitmişti ama bu birkaç dakika önceydi, yani kesinlikle içinden çıkmak için yardıma ihtiyacı olduğu bir konuşmanın içinde kalmıştı.

Coraline rahatken çok tatlı ama kızın keskin dişleri var. Ve geçen gün onları üvey annesine fırlatmasını izlemek beni tahrik etse de, birisine pislik olduğu için saldırırken insanları tutmak zorunda kalmaktan gerçekten kaçınmak istiyorum.

Avizelerin yumuşak altın ışığıyla aydınlanan balo salonunu tarıyorum. İnsanlar zarif bir şekilde etrafta dolaşıyor, pahalı kıyafetleri içinde gülüşüyor ve birbirleriyle konuşuyorlar. Garsonlar ordövrlerle dolu gümüş tepsiler taşıırken iki parçalı bir orkestra köşede hafif bir müzik çalıyor.

Tuvalete doğru ilerlemek üzereydim ki onun yanık turuncu, yere kadar uzanan ipek elbisesini gördüm. Saçını yapma şekline bayılıyorum, sırtından aşağıya doğru kayıyor, keskin çene hattını göstermek için kulaklarının arkasına sıkıştırıyor.

Onu her böyle taktığında, tek düşündüğüm o kahverengi ve beyaz ipleri bileğime dolamak. Aletimi boğazına sokmak için bir sap olarak kullanmak.

Onunla, o elbisenin içinde ne kadar ölümcül bir vücuda sahip olduğuyla o kadar meşgulüm ki ne yaptığını fark etmiyorum. Şu anda lanet olası bir papyon takan bir adama kirpiklerini kırptığını fark etmiyorum.

Parmaklarından biri kolunun uzunluğunu izleyene kadar değil.

Dilimi yanağıma götürüyorum, içkimin geri kalanını yudumluyorum ve barın üzerine koyuyorum.

Onu suçlayamam.

Coraline kara bir bal.

Tatlı, karşı konulmaz, ama başka hiçbir şeye benzemeyen bir tarafı var.

Yüksek sosyete için mükemmel görünümlü, topuklu ayakkabıların içine girebilen ve karşısına çıkan herkesin kalbini çalabilen bir bebek. Ama yüzeyin altında bir keskinlik, çarşafların içinde bir fingirdek olacağını söyleyen bir hınzırlık vardı.

O, bu odada duran her erkeğin istediği ama asla sahip olamayacağı şey.

Çünkü o benim.

Coraline'in küçük bedeninin arkasına geçip önündeki adama bakmak için ona doğru yaklaşıyorum.

"Silas-" diye nefes alıyor göğsüm sırtına değdiğinde. Ben olduğumu anlamak için bakmasına bile gerek olmadığını bildiğim için içimde bir şeyler kasılıyor.

"Carson Bloom," diyor Blond Highlights, tokalaşmam için elini uzatarak. Gelişimden etkilenmemişti, sırtıtısında güven vardı.

Kesinlikle bir politikacının oğlu.

"Silas Hawthorne." Teklifini kabul ediyorum ve avucumu onunkine değdiriyorum. "Kör müsün?"

"Ne? Hayır mı? Neden-hey, adamım, ne oluyor!" Kavrayışımı sıkılaştırıp tendonlarını ezerken inliyor. Parmak eklemlerim parmağını boğmaktan beyazlıyor ve kavrayışımın altında çatırdayan kemiklerin çıtırtısını duyabiliyorum.

Başımı eğiyorum. "Parmağındaki yüzüğü neden görmediğine dair aklıma gelen tek mazeret bu."

"Silas, dur," diye mırıldanıyor Coraline, yüzünü bana

dönmüş, elleri göğsümde.

Buz gibi bir zehir gibi üzerime bir ürperti yayılıyor, ben sıkılmaya devam ederken Carson'ın yüzünü buruşturan acıdan etkilenmiyorum. Gözlerimi ona diktiğimde acı dolu bir hırıltı çıkarıyor.

"Karıma bir daha dokunursan babanın örtbas etmek zorunda kalacağı bir sonraki skandal senin öldürülmen olur."

Elini bırakıp kendi elimi pantolonumun cebine sokuyorum. Bileğini sanki ondan çalacağımdan korkuyormuş gibi göğsüne bastırıyor.

Arkamdan başımı sallıyorum. "Geldiğin için teşekkürler, Carson."

Kaçmadan önce Coraline'e bir bakış bile atmıyor. Tahmin etmem gerekirse, tıbbi yardım almak için. Sinirli bir elimi çenemde gezdirip stresin merkezine bakıyorum.

Cinsel stres.

Bunun bir oyun olduğunu, çok yaklaşırsa onu öldüreceğimi söylediğimde şaka yaptığımı sanıyor. Tahtanın kontrolü bende ve Coraline'in şah mat olmasına iki hamle kaldı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Korkunç suratı beni gerçekten korkutacakmış gibi gözlerini dikmiş bana bakıyor. Bunu Lilac'a karşı sürekli kullanıyor. Çok sevimli. Kendini büyük, kötü bir panter sanan minik bir kedi yavrusu gibi. Papyonun elini kırmamın kötü olduğunu düşünüyorsa, eve gittiğimizde ne yaptığımı görene kadar beklesin.

"Gidiyoruz Hex," diye homurdanıyorum, parmak eklemimin arkasını yanağında gezdirerek. "Şimdi."

CORALINE

"Böyle şeyler yapamazsın Silas. Eğer rahatsız olduğum bir şey yapsaydı, ben hallederdim." Yatak odasının kapısını arkamdan çarparken utancımdan yanaklarım yanıyor.

Kız kardeşimin bu gece ailesiyle birlikte olmasına sevindim çünkü içimde bunun gürültülü bir tartışma olacağına dair bir his var. Ne yazık ki, eşyalarım onun büyük dolabında.

bu elbiseden kurtulmak için bu konuşmayı tekrar yapmamız gerektiği anlamına geliyor.

"Neler yapabileceğinin fazlasıyla farkındayım Coraline."

"O zaman beni sürekli hatırlatmak zorunda kalacağım bir duruma sokmaktan vazgeç."

"Beni sana ne kadar acımasız olabileceğimi göstermem gereken bir duruma sokma," diyor karanlık bir şekilde, arkamdaki sandalyeye yaslanarak.

Aynadan ona bakıyorum, ayaklarını iki yana açmış. İnanılmaz derecede güçlü kalçaları siyah pantolonunun içinde açık ve davetkâr.

Kalçalarına bakma Coraline. Kızgınsın.

"Ne kadar aşırı tepki verdiğinizi anlatmaya başlayamam bile. O zararsız biri."

Küpelerimi çıkarıp yanımdaki şifonyerin üzerine koyarken bakışlarımı hızla kaçırıyorum. Elbisemin kumaşı belimi çiziyor.

"Lanet olası bir aziz bile olsa umurumda değil. Kimse karıma dokunamaz." Silas'ın sesi hırçın, sanki tam arkamda, kulağımın dibindeymiş gibi.

Kollarım titriyor ve ona dönüp erkek gibi açılmış pozisyonda bakıyorum. Kollarımı meydan okurcasına kavuşturuyorum, ağzımı açıp başka bir iğneleyici yorum yapmaya hazırım ama kendimi dikkatim dağılmış halde buluyorum.

Kravatını boynundan çıkarıyor ve şu anda kaygan siyah malzemeyi tonlu elinin etrafına sarıyor ve sıkıca sıkıyor. Omurgamdan aşağı şiddetli bir ürperti yayılıyor.

"Yine mi yaklaşıyor?" Duraklıyor, benimle göz teması kuruyor. "Senin amını sikerken kullandığım silahla ona bir kurşun sıktım."

Midem zevkle düğümleniyor, sözleriyle külotumdaki ıslaklığı hissediyorum, Silas'ın ona izin verdiğimde vücuduma verebileceği zevki hatırlıyorum.

"Böyle mi oluyor?" Boğazımdaki arzuyu bastırmak için yutkunuyorum. "Kıskandığın zaman, öldürme çılgınlığına başlıyorsun."

Ve yalnız olduğumuz için, sadece biz olduğumuz için ve gölgelerde Silas'ın her zaman farklı bir versiyonunu gördüğüm için sırtıyor, ağzının bir tarafını eğerek bana kibrini gösteriyor.

"Kıskanmıyorum, Hex." Sesinde bir kıkırdama var, karanlık ve talepkâr. "O gergin amcığının tadının nasıl olduğunu biliyorum ve arzuladığın şey benim sikim. Benim olana karşı korumacıyım. İkisini birbirine karıştırma."

"İ-"

"İnkâr etme lan!" diye tersliyor, başını hafifçe sallayarak. "Kendini yalancı durumuna düşürme."

Sırtımı şifonyere yaslıyorum, desteğe ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Bedenim pes ediyormuş gibi hissediyor ama sesim güçlü çıkıyor, onu istemediğim imajını korumaya çalışıyorum.

"Siktir git."

Silas gömleğinin en üstteki birkaç düğmesini dikkatlice çözmeye başlıyor, altındaki altın sarısı teni ortaya çıkarıyor ve uyluklarımın elbisemin altında birbirine sürtünmesine neden oluyor.

"Yapabilirsin, eğer kendine izin verirsen. Bana cinsel olarak boyun eğmek seni zayıf yapmaz Coraline." Beni izliyor, gözleriyle beni beceriyor. O yoğun bakışlarıyla kalbimin atışını görüp göremediğini merak ediyorum. "Orada şovu sen mi yönetmek istiyorsun? Üzerinde yürüyeceğin zemini ben hazırlarım. Burada mı? Aklını bırak ve seni iyi hissettirmeme izin ver bebeğim. Kontrolü bana ver, ben de sana kontrolü bırakmanın ne kadar iyi bir his olduğunu göstereyim."

Kontrol.

Kontrolü bırak.

Daha yeni geri almışken neden yapayım ki?
Neden lanet bir adam için her şeyden vazgeçeyim ki?

Çünkü ona güveniyorsun.

Beynimdeki sinir bozucu küçük bir ses bu düşüncüyü yankılıyor. Sanki vücudum beynimin öne sürdüğü fikri desteklemek istiyormuş gibi göğüs uçlarım kıyafetlerimin altında geriliyor.

Şehvet bir haindir.

"Peki ya durmak istersem? Kafamın içinde kaybolursam ve seninle o anda kalamazsam?"

Korku arzusun önüne geçmeye çalışıyor ve bana seks hayatımın olamayacağını söylüyor. Partnerimle anı yaşayabileceğim sağlıklı bir seks hayatım olamaz. Korku bana her zaman Stephen'in ellerinin peşimi bırakmayacağını söylüyor.

"Sonra kırmızı dersin ve her şey durur."

"O kadar kolay mı?" İnanmayarak alay ediyorum, her zaman çok kolay. Sanki o söyleyince kanunmuş gibi.

"Beni becermenin tek kolay yanı bu Coraline." Gözleri karanlıkta şehvetle yanıyor, sanki evet demem, teslim olmam için can atıyor. "Ama evet, o kadar kolay. Benimle her zaman güvende olacaksın, benden bile."

Ruhum sızlıyor, kalbim gerçekten atıyor ve ritmi sıfırlıyor. Yanağımın içini ısıyorum, korkuyorum.

Çünkü ona gerçekten inanıyorum. Kalbim ona güveniyor ve beynimin bunu kabul etmesine izin vermeyi reddediyorum. Çok uzun zamandır ilk defa birine güveniyorum. Sözlerine inanıyorum.

Kelimelere hiç onunkilere inandığım kadar inanmamıştım. Hastanede konuştuğumuz andan itibaren, o zaman bile, ne kadar temkinli olsam da, onu arayabileceğimi söylediğinde ona inandım. Bu yüzden numarasını çevirdim çünkü tüm acılarımın altında derinlerde bir yerde ona güvenebileceğimi biliyordum.

Peki ya vücudum? Bedenim onu istiyor. Çaresizce.

Zevk uğruna gururumu ayaklarımın altına alarak ilerlerken topuklarım yere vuruyor. Ama avucunu bana doğru kaldırarak durmamı işaret ediyor.

"Beni mi istiyorsun?" Başını eğiyor, gölgeler yakışıklı yüzünün hatlarında yayılıyor. "Sürüneceksin." Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

YİRMİ YEDİ
CRAWL
CORALINE

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim, beni onu ne kadar çok istediğimi sesli olarak itiraf etmeye zorlaması mı yoksa vücudumun ona ne kadar ihtiyacı olduğunu göstermemi sağlaması mı?

Başparmaklarım elbisemin ince askılarına asılırken titrek bir nefes dudaklarımdan süzülüyor. Kaygan kumaş omuzlarımdan kayarak vücudumdan aşağı su gibi akıyor. Bir hamlede elbise yere düşüyor.

Ayaklarımı çevreleyen turuncu kumaş havuzundan çıkıyorum, üzerimde sadece bir çift topuklu ayakkabı ve dantelli iç çamaşırım kalıyor. Gözlerine tamamen maruz kalıyorum, b e d e n i m l e bakışları arasında hiçbir engel yok.

Sanırım en kötü kısmı bu.

Beni, bedenimin neye benzediğini, Stephen'ın bedenimde bıraktıklarını görmesine izin vermek. Bodrumdan çıktım ama bodrum hâlâ tenimde duruyor. Bir omzumda başlayan sivri beyaz bir yara izi köprücük kemiğimi geçiyor ve diğerinde duruyor. Dizlerimde ve kalçalarımnda küçük izler var ve o bunları göremese de sırtımdaki kürek izlerinin utancını hissediyorum. Sadece birkaç tane var ama yakından fark ediliyorlar.

Bedenim pürüzsüz bir yüzey değil. Sert ve yara izleriyle dolu. Seksi değil, itici.

"*Siktir.*"

Silas'ın gözleriyle karşılaşıyorum ve nefesim kesiliyor.

Gözleri beni incelemiyor, her kusuru ölçmüyor, her hatayı işaretlemiyor.

Hayır, bana hayranlar.

Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış çıplak tenimin görüntüsünü açlıkla yiyorlar. Midemde küçük bir yangın başlatmaya yetiyor, bedenime bir parça güven geri dönüyor.

Dikkatlice diz çöküp ellerimi önümdeki zemine koyuyorum. Sürünmeye başladığımda, saçlarım omuzlarıma dökülürken, arzumdan utanmadığımı hissettirirken, ağırlaşmış gözlerim onunkileri deliyor.

Uyluklarının arasındaki boşluğa ulaştığımda, ellerimi güçlü bacaklarının üzerine koyarak uyluklarımın arkasına doğru yükseliyorum.

Silas öne doğru eğilip çenemi iki parmağının arasına aldı. "O güzel dudaklarını büz ve lütfen de."

Alt dudağımı usulca ısııyorum. "Lütfen, Silas."

Yalvarmalarımı ödüllendirircesine parmaklarıyla pantolonunun düğmesini çözüyor, boyuna posuna bakmadan ayağa kalkıyor ve üzerimde yükseliyor. Yüzümü ona doğru çevirmek için omurgamı germem gerekiyor. içinde ön . onun Bel, oturmak yukarı üzerinde benim Dizler. Silas'la ilgili her şey onun varlığında kendimi küçük hissetmeme neden oluyor. Ellerimi kalçalarına dayayıp, pantolonunu ve boxer'ını aşağı doğru itmesini izliyorum, ta ki sert siki karnına çarpana kadar, ağzım sulanıyor ve sinirlerim geriliyor

İçimdeki havuz.

Bileğim kadar kalın ve kaç santim olduğunu ölçmek bile istemiyorum. Çünkü o kadar santimin benim çok daha küçük bedenime sığacağından tam olarak emin değilim.

"Dilini benim için çıkar, güzel şey," diye emrediyor, gözlerinde sessiz bir taleple bana bakıyor.

Ağzım zaten ayrılmışken, biraz daha açıyorum ve dilimi dışarı çıkarırken ona bakıyorum. Silas belimden eğiliyor, alnıma nazik bir öpücük kondurmadan önce bir eliyle yüzümü kabaca kavırıyor.

Bir eylem paradoksu. Fırtına öncesi sessizlik.

"Ağzınla sikimi ıslatmanı istiyorum, beni amın için güzelce hazırla, Hex. Piercinglerim takılıyken yüzünü istediğim gibi sikemem." Nefesi tenime ılık ılık değiyor, başparmağı çenemin kıvrımını hafifçe okşuyor. "O güzel dişlerini kırmak istemem."

Dilime tükürmeden önce yüzümü sıkıca kavırıyor, ağzımı kapatmaya zorluyor, yutmam için beni zorluyor. Viski ve sıcaklık. Onun tanıdık tadı boğazımı dolduruyor, dudaklarımdan bir inilti yükseliyor.

Onun içinde boğulabilirdim. Nefesindeki sarhoş edici burbon ve duman. Elini çekip sikiinin ucunu bekleyen dudaklarıma götürdüğünde ağzım açık kalıyor.

Aşk tanrımın yayını çizerken vücudum tamamen hareketsiz kalıyor ve onları precum ile parlatıyor. Kendime engel olamayıp dilimi oynatıyorum, onun tadına bakıyorum, başını ağzıma çekerken daha fazlasını arzuluyorum.

Başı geriye düşüyor, ıslak dilim çalışırken göğsünden acı dolu bir inilti kopuyor. Başımı nazikçe sallıyorum, şaftının ortasına yakın metal halatlardan sadece birkaç dikkatli santim alıyorum.

İç uyluklarımı birbirine kenetliyorum, zonklayan klitorisim için sürtünme yaratmaya çalışıyorum, dokunuşuna ihtiyaç duyuyorum ama onun zevk seslerine daha çok ihtiyaç duyuyorum.

Ağzım ona tapıyor, boğazından baş döndürücü iniltiler çıkarıyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, telleri avucunda topluyor ve beni orada tutuyor. Şaftının alt tarafını kucaklıyorum, düzleştirilmiş bir dili yanlardan aşağı doğru takip ediyorum, her santimi kaplamak için tükürüğümü kullanıyorum.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor, tam ben tepesindeki piercinglerle oynarken, ucunu ağzıma geri sokmadan önce onları daire içine alıyorum. Dizlerimin üzerinde geçirdiğim her saniye onu daha çok istememe neden oluyor.

Onu iyi hissettirmek istiyorum. Benim için yaptığı onca iyiliği telafi etmek için. Parçalanırken beni yakaladığı her an, beni dikkatlice tekrar bir araya getirdi.

Bedenimin onun rahatlığı olmasını istiyorum, tıpkı onun sesinin benimki olduğu gibi.

Kafa derimdeki kavrama, ağzıma birkaç sığ pompa verirken sıkılaşıyor, sadece kendini kızdırmaya yetecek kadar. Aleti tükürüğümle damlayıp loş ışıktaki parlayana kadar dilimi oynatmayı bırakmıyorum. Geri çekildiğinde kalçalarımın arasında ıslaklık birikiyor, ona duyduğum ihtiyaç içimde bir orman yangını gibi şiddetleniyor.

Yok etmek. Yakıyor. Ondan önce var olan her şeyi kavuruyor.

Varlığımın her zerresini ele geçiriyor. Tüm kimyasal yapım, onun istediği her şey olmak için tekrar bir araya gelene kadar erimeye ve ayrılmaya can atıyor.

Silas bende parçalara ayrılma ve ondan önce olduğum her şeyi unutup kendimi ona mükemmel bir şekilde uyacak şekilde yeniden bir araya getirme isteği uyandırıyor. Kendimin bu lanetli, lanetlenmiş versiyonuna değil.

Onu hak eden biri olmak istiyorum.

Onun övgüsünü.

Saçımdaki el beni bir çırpıda geri çekiyor ve bakışlarım yukarıya doğru zorlanırken ağzımdan kısık bir inilti çıkıyor.

"Benim için iyi bir kız olacak mısın Hex? Deliklerini döllerimi sızdırana kadar kullanmama izin verecek misin?" diye homurdanıyor, gözleri yoğun ve inatçı. "Cevabından emin ol çünkü seni sadece sikmeyeceğim. Seni mahvedeceğim. Vücudun senin değil, benim. Tapınmak için benim tapınağım ve yok etmek için de benim."

Kalbim uçuyor. *Onun tapınağı.*

Onun zevki için bir deliğe dönüşmek aşağılayıcı. Bu beni rahatsız etmeli. İnsanlığımın elimden alınması beni kızdırmalı ama güvendiğim bir adamdan istediğim her şey bu.

Bir erkekten istediğim her şey.

Düşünceleri, tüm anıları ortadan kaldırmak ve sadece *hissetmek.*

Başımı sallamaya çalışıyorum ama tutuşu izin vermiyor.

"Kelimeler, bebeğim. Kelimelere ihtiyacım var."

"Evet, Silas. İyi bir kız olacağım," diye mırıldanıyorum, şişmiş dudaklarımı yalayarak.

Açlık, saf, çiğ açlık, karanlık gözlerinde dönüyor.

Saçımdaki eğreti tutamağı kaldıraç olarak kullanarak beni dizlerimden yukarı çekiyor ve ağzı onu içmek için orada olmadan önce nefesimi kesiyor. Beni yutuyor, kolu belime dolanıyor ve beni yerden kaldırıyor.

Bacaklarım içgüdüsel olarak onun etrafını sarıyor, kaslı karnı amıma sürtünerek beni ağzına doğru inletiyor. Bizi yatağa doğru götürürken dillerimiz birbirine dolanıyor ve birbirini izliyor, yol boyunca beni tek koluyla tutuyor.

Beni bıraktığında yatağa doğru zıplıyorum, en sevdiği avını yemeye hazır bir avcı gibi bana doğru ilerlerken gergin bir şekilde yatak başlığına doğru kayıyorum.

İkimiz çarpışıyoruz. Teslim oluyoruz, bedenlerimizin umutsuzca istediklerine izin veriyoruz. Uzun zamandır görmezden gelmeye çalıştığım ona olan arzuma teslim oluyorum.

Bacaklarımın arasına girdiğinde elim ensesini kavırıyor, dudaklarımızı tekrar birbirine bastırıyor, sanki ayrılmalarına dayanamıyormuşum gibi. Dokunmak için yüzyıllardır bekleyen, ayrılmayı reddeden iki çarpışan yıldız.

Dişlerimi alt dudağına batırıp şakacı bir şekilde çekiştirdiğimde Silas ağzımın içinde inliyor. Ellerim omuzlarında geziniyor, avuçlarım göğsüne kayıyor ve gömleğinin iki yanından tutup parçalıyorum. Düğmeler ahşap zemine çarpıyor ama rahatsız olamıyorum.

"O tişörtü sevdim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, dilini çeneme daldırmak için başımı geriye yatırıyor ve ağzı açık öpücüklerini tenime bastırıyor.

"Geçen gece yırttığın beyaz tişörtümü beğendim." Boğazımın sütununu ısırduğında nefesim kesiliyor, aç dişleri tenimi tırmalıyor. "Ödeştik."

Kalçalarımın arasındaki ağrıyı dindirmesi için sikine uzanıyorum ama elimi itiyor.

"Henüz benim için hazır değilsin. Seni önce ağızımla becermeliyim bebeğim. Bu dar amcığı gevşetmem lazım, yoksa sığmam." Homurdanıyor, üst bedenini açılmış bacaklarımın arasına yerleştiriyor.

Onun beni gererek açtığını düşündükçe karnım sıkışıyor, içim daralıyor. Parmak uçları yavaşça kalçalarımın geziniyor, külotumun kenarını topluyor ve çıplak amımı ortaya çıkarmak için bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Bu manzara karşısında bir inilti çıkarıyor ve üst bedenini bacaklarımın arasına yerleştirirken kalçamın iç kısmına aç bir öpücük konduruyor. "Çok güzel, bebeğim."

Tırnaklarımı kafa derisini kaşımak için kullanıyorum, yakından kesilmiş saçlarını tırmıklıyorum, dokunuşuma doğru iterken mırıldanmasına neden oluyorum.

"Bunu yapmana bayılıyorum."

O kadar azmışım ki doğrudan amımla bağlantılı olmayan düşünceleri hesaplayamıyorum, ama bunu daha sonrası için zihnime not etmeye çalışıyorum. Övgüsünün altında kızarıyorum, sırılsıklam olmuş göbeğime doğru bir hava akımı üflerken kalçalarım yukarı doğru sarsılıyor. Silas kalçalarımın içini araştırıyor, avuçlarını derimde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, parmak uçları tehlikeli bir şekilde merkezime yaklaşıyor ama ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde duruyor

ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Silas," diye yalvarıyorum, altında seğiriyorum, her yerim ağrıyor. "Lütfen."

"Ah, hadi ama, Hex. Bundan daha iyisini yapabilirsin." Sesi tenime sürtünüyor, başparmağı klitorisimi sıyrıyor. "Yalvar bana."

"Her yerim ağrıyor. Daha iyi hissettir, Silas, lütfen."

Tepkisi başparmağını daha sert bastırmak, küçük daireler çizmek, bacaklarımı onun için daha geniş açmamı sağlamak ve içeri girmesine izin vermek oluyor. İki parmağının içimde kaydığını hissettiğimde boğazımın derinliklerinde inliyorum, hiçbir uyarı olmadan beni gererek açıyor.

"Oh, siktir-"

"Bu benim yarım bile değil bebeğim," diye mırıldanıyor sinsi bir kahkahayla, sanki ne kadar sıkı olacağını hissetmek için sabırsızlanıyormuş gibi. Amımın onun için ne kadar iyi ayrıldığına şaşıyorum, parmaklarının dar açıklığının içine girmesine izin veriyorum.

Silas'ın ağzı başparmağının yerini alıyor, sıcak dili o hassas sinir demetini döndürüyor, beni oraya götürmek için tam olarak neye ihtiyacım olduğunu zaten biliyormuş gibi onunla oynuyor. Bu adamın kötü bir ağzı var; her kaydırma ve kucaklama doğru noktaya dokunuyor ve beni yataktan kaldırıyor.

Kalçalarımı yüzüne bastırıyorum, parmaklarını içime sokup çıkarırken her hamlesini karşılıyorum. Ellerim omzunda pençeleşiyor, bu lanet yataktan havalandıktan önce beni topraklayacak bir şeye ihtiyaç duyuyorum.

Parmaklarının ucu içimdeki o yumuşak noktaya süründüğünde başımı yastığa gömüyorum. Aşırı uyarıcı hisler üzerimden akıyor, karnımın içindeki o sıkı bant sıkılıyor. Kalçalarım, klitorisimin etrafına sürttüğü lezzetli dairelerin üzerine yuvarlanıyor ve parmaklarını her seferinde daha derine zorluyor.

İçimden dökülen inilti her seferinde sanki Silas için yapılmış gibi istemsizce boğazımdan dökülüyordu. Sanki sadece onu bekliyorlarmış gibi. Sadece onun kulakları için.

"Çok yakınsın, bebeğim. Hadi, iyi ol ve benim için boşal." Yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor, sesinden gelen titreşimler amıma masaj yapıyor. "Tanrım, sikimi böyle boğmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Ağzının ve parmaklarının bacaklarımın arasından çıkardığı müstehcen sesler aklımı başımdan alıyor. Parmaklarıyla beni ölçülü vuruşlarla sikerken, dili amımdaki ıslaklığın her zerresini yalayıp yutuyor. Tam sınırdayım ve dişleri klitorisimi sıyırdığında, zevkle eşleşecek kadar acı, paramparça oluyorum.

Kaslarım gerildi, gözlerim kapandı, sonra zifiri bir iniltiyle boşalırken serbest kaldım, tırnaklarım etime gömüldü

sırtını. Bu yatak odasından benim izimi taşıyarak çıkacağını bilmek içimi yakıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum, iki parmağını da dar duvarlarıma sokmaya devam etmesini, aynı noktaya tekrar tekrar vurmasını, durmayı reddetmesini, orgazmımın yüksekliğinden düşmeme izin vermemesini izliyorum.

"Tekrar gel. İsteddiğini biliyorum. Yapabilirsin küçüğüm," diyor amıma kondurduğu öpücüklerin arasında, koyu renk gözleri bana bakmak için yukarı fırlıyor, yarı kapaklı ve dumanlı.

Sözlerine inanmamıştım. Bu şekilde arka arkaya boşalabileceğime inanmıyordum ama üçüncü bir parmak zaten dolmuş olan deliğime girdiğinde, beyaz ateşli bir coşkuyla neredeyse kör oluyordum. Aynı müthiş his midemde beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde ortaya çıkıyor ve içim kasılmadan önce onu uyaracak vaktim olmuyor, kalçalarım başının etrafında sıkılaşıırken kalçalarım ağzına doğru eğiliyor.

"Siktir, siktir, siktir!" Ağlıyorum çünkü ikinci doruk noktamla kollarında titriyor olmama rağmen hâlâ durmuyor. "Silas, dur, aman Tanrım, lütfen!"

Rahatsız olmamış gibi görünüyor, sadece kalçalarımı koluyla yatağa sabitliyor. Başını kalçalarımın altında ileri geri sallayarak, dilini hassas amcığımda aşağı yukarı gezdiriyor ve bana orada yatıp seğirmekten başka seçenek bırakmıyor.

Aklımın bir köşesinde, o güvenli kelime, *kırmızı*, beynimin içinde dolaşıyor ama onu kullanmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Çünkü gerçekten durmasını istediğimi sanmıyorum. Ne kadar aşırı uyarılmış olursam olayım vücudum daha fazlasını istiyor. Klitorisimi bir kez daha emdikten sonra ruhuma merhamet ediyor ve beni serbest bırakıyor. Yansıtıcı bir ıslaklık çenesini ve ağzını kaplıyor. Yatağa daha da gömülmeye çalışırken uzuvlarım yapış yapış, erimiş ve işe yaramaz gibi hissediyor.

Puslu, karanlık gözler vücudumu içiyor, sadece onun için yayılmış, tamamen çözülmüş ve merhametine kalmış.

"Şu yaptığın pislğe bak." Parmaklarının ne kadar ısladığını göstermeden önce dilini şaklatarak başını sallıyor. Sırtarak alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve tek parmağını bana doğru uzatıyor. "Gel de o cadı ağzınla temizle beni."

Kalan azıcık çekirdek gücümle kendimi yataktan yukarı itiyorum, kollarım zevkin artçı şokuyla titriyor. Uyuşuk uzuvlarımı görmezden geliyorum, onun için iyi olmak için çaresizim.

Hiçbir şey düşünemediğim, sadece açıkta kalan bir sinir olduğum, her şeyi hissettiğim bu anda, ihtiyacı olan her şey olmak istiyorum. Arzuladığı şey.

Beni dik tutmak için omuzlarının üst kısmını kullanıyorum, daha yakın kıpırdandığımda sırlsıklam merkezim shaftının tabanıyla buluşuyor. Birbirine bastırılmış bedenlerimizin sıcaklığı içimden bir titreme geçiriyor.

Ağzım onunkiyle buluşuyor, dölümün tadı ekşi, bağımlılık yapan bir lezzet, içiyorum. Dilimi yuvarlayarak ağzının çatısına vuruyor, çenesine doğru hareket etmek için çekilmeden önce emerek temizliyorum.

Yüzünde bıraktığım pislği temizliyorum, dili teninde dönüyor, orgazmımın kalıntılarını topluyor. Elleri kalçalarımı sıkıyor, alt yarısını benimkine doğru sallıyor, yumuşak kıvrımlarıma bastırılmış sert horozunu hissetmeme izin veriyor.

Kulağıma gelen sert inilti kalçalarımı kaldırıp onun yavaşça gıcırdatmasına karşılık vermem için beni teşvik ediyor ve sırtını sıkıca kavriyorum. Sırt kasları etinin altına sarılmış çelik kablolar gibi sert ve gergin. Her santimi pürüzsüz ve şık, her kası mükemmel bir şekilde tanımlanmış.

Gıcırdama çok fazla olduğunda, kulağının hemen altına bir öpücük konduruyorum. "Sana ihtiyacım var, lütfen."

Beni kollarına alıp yatağa yatırmadan önce sadece küçük bir duraklama oluyor. İri bedeni benimkinin üzerinde yükseliyor ve bir an için kalbinin göğsümü dövdüğünü hissedebiliyorum.

Bir başkasının kalbini kendi kalbinizde hissetmek çok yoğun, bir insanın yaşayabileceği en mahrem an.

Bu sadece seks. Bu sadece seks. Bu-

Silas'ın elleri karnımda geziniyor ve ağır göğüslerimi avuçlarının içine alıyor. Parmaklarını dikleşmiş meme uçlarımı delen metalin üzerinde gezdiriyor, meme ucumun iki yanındaki siyah kalplerle oynuyor, Vervain'de Ecstasy'nin üzerinde yuvarlanırken anlık bir kararla bu anı y a ş a d ı ğ ı m için mutluyum.

"Bunlar çok lezzetli," diye mırıldanıyor sıcak ağızıyla saldırmadan önce. "Aletimi bu yumuşak göğüslerin arasına sokacağım ve güzel yüzüne boşalana kadar onları becereceğim. Ama bu gece değil."

Başım hafifliyor ve vücudum parmaklarıyla oynaması için yalvarıyor. Göğsüme saldırmak için acele etmiyor, dizlerinin üzerinde geriye yaslanıp gömleğini çıkarıp yere atmadan önce göğsüme öpücükler konduruyor.

Büyük bir eliyle sikişinin tabanını sararken kaslı karnı esniyor. Yaptığı yumruktan birkaç inç açıkta kalıyor ve ucu ıslak çekirdeğime yönlendirmeden önce birkaç kez kendini pompalarken ağızımı sulandırıyor.

"Bu gece, tam buraya, bu daracık amcığa boşalacağım. Seni pompalayacağım ve sızıntı bırakacağım."

"İğneyi vuruldum," diye inliyorum, kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, aletini amımın dudaklarında bir aşağı bir yukarı gezdirmesini izliyorum. "Ben temizim. Öyle-"

"Temiz olmasaydım seni çiğ çiğ sikmeye bu kadar yaklaşır mıydım sanıyorsun?" Başını eğerken gözleri yumuşuyor. "Benimle güvendesin."

Daha önce her şey çok yoğundu, arzuyla bastırılmıştı ama şimdi öyle değil. Şehvet hala içimde köpürüyor, ama şimdi sadece seks gibi hissetmiyorum, çünkü göğsüm sıkılaşıyor.

Duygular içimde yuvarlanıyor, taşıyor.

Aletin ucu açıklığını genişletmeye başladığında panikliyorum. Onunla çok derindeymişim gibi hissediyorum. Onu fiziksel olarak isteyebilirim. Ama duygusal olarak ona sahip olamam.

Bunu ona yapamam.

Elimi karnının alt kısmına bastırarak hareketini durduruyorum ve nemli kirpiklerinin arasından ona bakıyorum. "Kalbini kıracağım."

Kıpırdamadan duruyor, çenesi seğiriyor. "Seninkine girmeme izin vereceksin."

Çok geç, diye düşünüyorum, sözleri ve vücudu havamı kesmeden hemen önce. Kalçaları ileri doğru bastırıyor, sıkı iç duvarlarımı itiyor, beni yavaşça açıyor, amımı uzunluğunu barındırmaya zorluyor.

"Hassiktir." Kalçalarımı oynatarak inliyorum. "Kahretsin, çok doluyum."

"Ben tamamen içine girene kadar doymuş sayılmazsın."

Tamamen içime girmeden önce daha ne kadar ilerlemesi gerektiğine bakmak bile istemiyorum. Bedenim yatağın içinde eriyor, onun sığabileceği kadar yerim olup olmadığından emin değilim.

Silas'ın sert vücudu benimkini daha derine itiyor, Jacob'ın merdiveninin soğuk metali ıslak merkezime dokunuyor.

"Benim için rahatla, Hex." Avuçlarından biri kalçalarımın kalkıp karnımın alt kısmına hafifçe bastırıyor. "Rahatla ve beni içine al. Seni iyi hissettirmeme izin ver, bebeğim."

Kalçalarım inanılmaz derecede genişledi, içime birkaç santim daha girdiğinde gözlerim açıldı, o halter piercingleri amımın tabanına sürtündü.

"Siktir, siktir," diye mırıldanıyorum tutarsızca, "Sanmıyorum"

-"Tanrım, daha fazla sığabileceğimi sanmıyorum."

Dişlerim yanağımın iç tarafını ısırıyor, beni sikinin üzerinde mızraklarken nefes almaya çalışıyorum. Beni gerçekten ikiye böldüğünü hissediyorum, beni tam ikiye ayırmaya niyetli.

"İşte bu. İşte benim kızım. O daracık amcığın içinde sikimi yala," diye inliyor, vücutlarımızın birleştiği yere

bakıyor, benimkinin katledilişini izliyor

Kedicik. "Şu haline bak, Hex. İyi bir kız gibi her ş e y i m i alıyorsun."

Bana birkaç vuruş yapıyor, bu kadar dolu olmaya alışmama izin veriyor. İtişlerini hızlandırmaya başlamadan önce her santimini hissetmeme izin veriyor. Vücudum onunkiyle buluşmaya başlıyor, inanılmaz gerginlik ayak parmaklarımı kıvrıyor.

Zaten utanç verici bir şekilde yakınım ve söz verdiği gibi beni gerçekten becermeye başladığında da yardımcı olmuyor. Silas Hawthorne beni mahvetmeye başladı. İçimi ve dışımı.

Kalçalarının acımasız, ağır pompaları beni yörüngeye gönderiyor. Aletinin derinliği shaftından geri çekilmeye çalışmama neden oluyor, ama buna izin vermiyor. Hayır, kalçalarımı kavırıyor ve beni istediği gibi becerebilmek için yerime geri çekiyor.

"Kahretsin, Silas. Bu çok fazla. Kahretsin, karnımdasın." Neredeyse çığlık atacaktım, destek için altımdaki çarşafları pençeliyordum, amım sonuna kadar gerilmişti. Sikindeki her damar hassas duvarlarıma sürtünüyor, içimde daha önce hiç dokunulmamış bir şeye çarpıyor.

Silas yüzüme doğru eğiliyor ve boğazımı vahşi bir şekilde tutarak beni orada tutuyor. Uzun parmakları boynumun ön tarafında yayılıyor, yanları sıkıyor, parmak uçlarının altında nabzımı hissediyor.

Yıldızları görmeme neden olan itişlerle içime pompalıyor, içime sonuna kadar sokarken vücuduma acımasızca davranıyor, neredeyse t a m a m e n dışarı çekmeden önce kabzasına kadar gömüldüğünü hissetmeme izin veriyor, sadece bir kez daha çarpmak için.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Yatağın başlığı onun hızıyla duvara çarpıyor, vücuduma uyguladığı güç yüzünden yatak altımızda sallanıyor.

"Çok ıslaksın. Çok sıkı. Tanrım, hiçbir şey senin kadar iyi hissettirmede bebeğim. Beni çok iyi beceriyorsun." Başını göğüslerime doğru eğiyor ve bir meme ucunu ağzına alıyor. Geri çekilip kalçalarını ileri atıyor, daha hızlı ve daha hızlı, ta ki boğazımdaki tutuşu beni pompalaması için sabit

tutana kadar.

"Çok iyi-" diye nefes nefese kaldım, sırtımı yataktan kaldırdım. "Yine boşalacağım, kahretsin Silas!"

Bu zevk çok fazla. Çok doluyum. Zevkten o kadar dolup taşıyorum ki gözlerimden yaşlar akıyor.

Silas tenime karşı onaylayan bir inilti çıkarıyor. "Benim için ağla, bebeğim. Ağla çünkü bu çok iyi ve kimsenin sikinin bu güzel küçük amcığı benim gibi kullanmadığını biliyorsun. Benim için ağla."

Dizlerinin üzerine oturuyor, ayak bileklerimi ellerinin arasına alıyor, beni genişçe açıyor ve vücudumu darbeye darbeye onunla buluşmaya zorluyor. Duvarlarıma sanki onun için yapılmışlar gibi vuruyor, amımı sikine kusursuz bir şekilde uyacak şekilde şekillendiriyor, ben onun kullanması için mükemmel bir delik olana kadar çekilmeyi reddediyor.

"Ben-Tanrırım-" diye tutarsızca mırıldanıyorum, daha önce dudaklarımdan hiç duymadığım kelimeler ve cümleler karmakarışık.

"Şşşt, konuşma. Sadece al."

Elimden geldiğince ona bakıyorum, gözlerim yarı kapalı ve sarkık, her hamlede karın kaslarının sıkışmasını izliyorum, vücudu ter içinde ve kaşları konsantrasyonla çatılmış, koyu renk gözleri yırtıcı bir bakışla beni süzüyor.

"Benim için gel, Hex. Bu siki ıslat, sık beni."

Sanki bedenim sadece onun emrini bekliyormuş gibi kaslarımın kasıldığını, sırtımı yatağa yasladığımı ve boğazımdan bir ecstasy çılgılığı koptuğunu hissediyorum. Nefes nefese inlemelerle sarsılırken göz kapaklarımın arkasında parlak ışıklar yanıp sönüyor, en tatlı ambrosia gibi tadı olan acele bir mutluluk akımı altında sürükleniyorum.

Tanrılar böyle hissettirdi, bundan eminim.

Tamamen ve tamamen coşkuluydular, sanki hiçbir şey onlara dokunamazdı.

Dalgalara çarpıyorum, üstümdeki boğuk sesini zar zor kaydediyorum, sadece itişlerini hissediyorum, sık ve hızlı.

"Bana bu gece nereye geleceğimi söyle," diye emrediyor, tepemden bakarak kendi tahliyesini kovalıyor. "Söyle, güzel şey."

"Kukum," diye mırıldanıyorum, altımdaki yatağa gömülüyorum, pelüş malzemenin iyice sikilmiş bedenimi emmesine izin vermekten memnunum. İç duvarlarım kasılıyor, shaftının etrafını sıkıyor, o dikenlerin içimdeki deriye sürtündüğünü hissediyorum.

Aman Tanrım. Sanki bu kadar büyük bir sikle piercinge ihtiyacı varmış gibi.

"Aynen öyle bebeğim. Hepsi benim, hepsi benim amına koyayım," diye homurdanıyor acımasız, kısa hamlelerle, hızını kaybettiğçe kalçaları yapış yapış tenime çarpıyor. "Kahretsin, seni dolduracağım. Bu amcığı dolduracağım. Siktir, siktir-"

Boşaldığında, amıma ılık dölleri akıtmaya başladığında, bu çok güzel bir an. Normalde pasif olan yüzünde çok fazla duygu var.

Kaşları birbirine çatılmış, dişleri alt dudağına gömülmüş, tembelce içime pompalamaya devam ederken başını zevkle geriye eğmiş, dölünü içimin derinliklerine boşaltıyor.

Daha önce seks yapmıştım. Her şeyden önce.

Bekaretimi lise ikinci sınıfta Ian'a vermiştim ama o *bu değildi*.

Zihnimi denklemden tamamen çıkarabilmişim.

Kafamı boşaltmaya zorladı ve tek yapabildiğim hissetmek oldu. Vücudum uğuldadı, büküldü ve ona doğru itildi, kalçalarım itiş için onunla buluştu. Bir zevk kasırgasının içinde kaybolmuştum, yavaş yavaş bir coşku havuzunda boğuluyordum.

Korku yoktu. Anı yoktu.

Mutlak, her şeyi kapsayan mutluluk zihnimi ve bedenimi sarıyor. Silas şimdiye kadar aldığım tüm Ecstasy'lerden daha iyi. Buna denk olabilecek hiçbir ilaç yok. Burada kötü olan hiçbir şey bana dokunamaz. Onunlayken.

Bu yatak odasının karanlığında sadece ağır nefeslerimiz yankılandığında, midem titremeye başlıyor. Benim

Gözlerim yaşla doluyor ve ilişkilerin temel kurallarından birini çiğneyeceğimi biliyorum: seksten sonra ağlama.

Ama elimde değil, ona aşık olduğumu bildiğim halde.

Kemiklerimi kıran yumruklar ve etimi delen dişler gibi hissettiren acımasız, arsız bir biçimde değil, aşkın geçmişte hissettirdiği şekilde değil. Zihnimin aşkımın ondan önce olduğuna ikna olduğu şekilde değil.

"Coraline," diyor Silas, kara gözlerinde endişeyle bana bakarak. "Hey, konuş benimle. Hâlâ burada benimle misin?"

Beni ağlatacak kadar tatlı ve yumuşak bir şekilde. Neden şimdi? Neden o?

Pek çok kez, bu güzel, aranan, nazik ve kibar kadın olmak için yalvardım. Geceleri dizlerimin üzerine çöktüm ve beni dinleyebilecek herhangi bir tanrıya *gerçek* aşka layık bir insan olmak için dua ettim.

Bunun yerine bir kenara atıldığım söylendi. Kaderimde sadece acı geceler ve lekeli sabahlar varmış. Tüm hayatım lanetlenmiş bir şey olarak geçecekti, sevilmeyecektim.

Ama Silas ismimi söylerken acele etmiyor, sanki en sevdiği kelimeymiş gibi mümkün olduğunca uzun süre ağzında tutmak istiyor. Kötü bir alamet gibi aceleye getirmiyor. Bunun yerine ağzından çıkması kaderinde olan bir kehanet gibi konuşuyor.

Silas bana kendimi lanetli
hissettirmiyor. Sevildiğimi
hissettiriyor.

"Neden seni benden kurtarmama izin vermiyorsun?" Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

YİRMİ SEKİZ
LANETLİ OLAN
SILAS

Yatak odasına geri döndüğümde CORALINE kapüşonuma sarılmıştı. Siyah kumaşın içine sıkışmış ve gizlenmiş bir halde, dizlerini göğsüne çekmiş yatağın başlığına yaslanmış oturuyor.

Kapıdan bakıldığında o kadar küçük görünüyor ki, bu kırılgan, minik ruh ve birilerinin ondan korktuğuna inanmakta zorlanıyorum.

Ona doğru yürürken elimdeki sıcak kupa buhar çıkarıyor, yatağın kenarına otururken kalçalarımın sallanan terler ona alan açıyor ama kupayı ona doğru uzatıyorum.

"Ben kahve içmem," diye mırıldanıyor ve kapüşonunun koluyla yüzünü siliyor. Yanaklarında kızarıklık var, gözlerinden hâlâ yaşlar süzülüyor.

İlk kez seks yaptıktan sonra istediğim tepkinin bu olduğunu söyleyemem, ama o öngörülemez değilse hiçbir şey değildir. Bu onun sevdiğim birçok özelliğinden biri.

Her günün farklı hissettirmesi ve her zaman keşfedilecek bir şeyler olması.

"Lavanta çayı." Boğazımı temizliyorum. "Leylak, uyumana yardımcı olan tek şeyin bu olduğunu söylemişti. Taze lavanta, sahte olanlardan değil. Onun sözleri, benim değil."

Gözlerini kırıştırıyor ve parmaklarım uzanıp gözyaşlarını silmemek için mücadele etmek zorunda kalıyor. Onu rahatlatmak istememin tek yolu, ihtiyacı olan son şey.

Onu tutmak, ona dokunmak, fiziksel olarak güvende hissettirmek istiyorum ama dokunmak Coraline için bir tetikleyici. Tek yapmak istediğim ona dokunmakken bu zor bir çizgi.

"Dışarıda olduğumu sanıyordum." Çekingen bir tavırla uzanıp fincanı benden alıyor ve göğsüne bastırıyor.

Elim boynumun arkasına uzanıyor, hafifçe kaşınıyor. "Bir bitki aldım."

"Lanet bir lavanta bitkisi mi aldın? Neden?"

Gülmekten kendimi alıkoyuyorum, çünkü Rook ona ilk söylediğimde böyle demişti. Başımı yavaşça aşağı yukarı sallayarak onun sözlerini onaylıyorum.

"Çünkü hoşuna gidiyor."

Onun için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını ne zaman anlayacak? Eğer istediği buysa ya da onun iyiliğine olacaksa, yaparım. Ne olursa olsun yaparım. Lavanta bahçesi mi istiyor? Ona iki tane alırım.

Bunu hak ediyor.

"Bu sahte, Silas."

Sanki kendine bunu hatırlatmaya çalışıyor, sanki hiç sahte olmadığımızı düşündüğüm halde kendini buna inanmaya zorluyor. Onunla bir kez bile sahte bir şey yapmadım.

"Ama gerçek gibi geliyor, değil mi?"

"Beni korkutan da bu." Fincanı dudaklarına götürüyor, bir yudum alıyor ve kenarından bana bakıyor, yüzü kapüşonun kalkıyla örtülü.

Vücudumu tamamen çeviriyorum, bir bacağımı yataktan sarkıtıyorum. "Neden bana zarar vermekten bu kadar korkuyorsun?"

Gözlerimi aradığı yerde bir sessizlik oluyor ve ben onu okuyamıyorum. Ne söylemek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Gözlerindeki boş bakış kalbimi kırıyor, beni uzaklaştırmasına neden olan şeyin onu bu kadar korkuttuğunu bilmek.

"Size anlatacaklarımın kulağa çılgınca geleceğini biliyorum. Sanki uyduruyormuşum ya da hepsi kafamın içindeymiş gibi, belki de öyle, ama benim için gerçek. Yeterince gerçek ve eğer sana anlatırsam..." Derin derin nefes alıyor, burnunu çekiyor. "Sana söylediğimde bana inanmanı istiyorum Silas. Bana kendimi deliymişim gibi hissettirmeyeceğine söz ver."

Coraline'in ne kadar anladığım hakkında hiçbir fikri yok. Zihninizde olup bitenleri onaylayacak birine, herhangi birine ihtiyaç duymanın çaresizliğini. Başkalarının benimle ilgili görüşlerine uysun diye gerçeği çarpıtmak için ne kadar ileri gitmek zorunda kaldığım hakkında hiçbir fikri yok.

Ne söylerse söylesin ona inanacağım çünkü kimsenin inanmamasının ne kadar acı verici olduğunu biliyorum.

"Söz veriyorum."

Tek gereken bu. Benim sözlerim konuşmaya başlaması için yeterli oldu. İlk kez hikayesini, sır saklamanın nasıl bir şey olduğunu anlayan kulaklarla paylaşmasına izin verdim. Gerçeği saklamak, onu yüz yıllık bir savaş gibi sırtında taşımak.

Küçükken bir düğünde ona çiçek veren ve onu sevdiğini söyleyen ilk kişi olan bir çocukla tanışmasıyla başlayan bir hikaye. O çocuğun aynı gece bir araba kazasında ölmesiyle sona eren bir hikaye.

Lanetli olanın ilk kurbanı.

"Onu unuttum, sanki hiçbir şey ifade etmiyordu, sanki hafızamda bir kırpıntıydı. Büyüdüm ve ortaokula gidene kadar onu bir daha düşünmedim. Riley adında bir çocukla tanışana kadar."

Konuşmasını dinlerken kaşlarım çatıldı. İnsanların söyleyecek çok şeyi olduğunda soru sormanın faydasız olduğunu düşünüyorum. Başkalarına konuşmaları için alan verdiğinizde, bilmeniz gereken her şeyi size anlatacaklardır.

Coraline'in üzüntülerini dökebileceği güvenilir bir kulağa ihtiyacı vardı sadece; gerisi gelirdi.

"Altıncı sınıfta çıkmıştık. Dışlerinde gördüğüm en şirin şey olduğunu düşündüğüm bir boşluk vardı. O biraz

Justin Bieber'a benziyordu." Gülüyor, sanki onun yüzünü hala zihninde görebiliyormuş gibi. "Yaz tatilinden önce okulun son gününde merdiven boşluğunda beni öptü. Hızlı, sevimli ve tatlıydı. Bir ilk öpücük için beklediğiniz her şey. Ayrılmadan hemen önce o kadar hızlı bir şekilde seni seviyorum diye mırıldandı ki karşılık vermeye fırsatım bile olmadı. Ciddi olup olmadığını hatırlayamıyorum. O gece saatlerce telefonumun başında bekledim, ondan bir mesaj ya da arama bekledim ama hiç gelmedi. Babam ertesi sabah bana Riley'nin komşusunun havuzunda boğulduğunu söyledi. Aynen böyle, oradaydı ve sonra yoktu."

Uzaktan hatırlıyorum, bizim sınıfta bir çocuk boğulma kazasında ölmüştü. Böyle şeyler dedikodu değirmeninin gözünden kaçmaz. Coraline'in onunla çıktığını hiç bilmiyordum.

Sessiz gözyaşları hıçkırıklara dönüşüyor, omuzları titrerken elleri çılgınca gözyaşlarını silmeye çalışıyor. Artık seksten sonra ağlamasının travmatik bir geri dönüş yüzünden olmadığından emin olduğum için ikimizin arasındaki mesafeyi kapatıyorum.

Çay bardağını ondan alıp komodinin üzerine koyduktan sonra onu kollarıma alıyorum. Sırtımı yatak başlığına yaslıyorum ve onun küçük bedenini kucağıma yerleştiriyorum.

Benimle mücadele etmekten yorulduğundan mı yoksa bugün fiziksel olarak bitkin düştüğünden mi bilinmez, bana doğru yığılıyor. Teslim oluyor, eriyor ve başını göğsüme bırakıyor. Buraya, kollarımın sığınağına sığınmasına izin veriyorum.

"Ve sonra Emmet, Tanrım, Emmet-" Kelimeler boğazında düğümleniyor ve kalbim onun için paramparça oluyor.

Başının arkasını göğsüme yaslıyorum, diğer elimi omurgasında aşağı yukarı gezdirerek onu yatıştırıyorum. Dudaklarım başının tepesine bastırıyor. Tek istediğim onu bundan korumak, onu bu acıdan korumak, çünkü başka hiç kimse bunu yapmadı. Kimse ona sahip çıkmadı ve bu beni hem çileden çıkarıyor hem de kırıyor.

"1997'de Deep Blue bir dünya satranç şampiyonunu

yenen ilk bilgisayar oldu," diyorum usulca ve ona sıkıca sarılıyorum

vücuduma. "Deep Blue, tahtada pozisyon kazanmak için bir atı feda ettikten sonra filini ve kalesini Gary Kasparov'un veziriyle takas etti."

Coraline kollarımda hıçkırıyor, ben devam ederken dikkatle dinliyor.

"Bu benim tüm zamanların en sevdiğim maçı çünkü Kasparov'un bir şansı vardı. Oynanabilir bir pozisyondaydı ama kariyerinde ilk kez yenilgiyi kabul ederek pes etti. Kendisine sorulduğunda savaşçı ruhunu kaybettiğini söyledi."

Coraline'in bana karşı hafifçe gevşediğini hissediyorum ve şakağına nazik bir öpücük kondurmak için duraklıyorum, sesim hiç olmadığı kadar yumuşak.

"Kaybetmeyi reddettiğinizde yenilgi yoktur. Sadece kendimizden vazgeçtiğimizde yenilebiliriz Coraline."

Başını çevirip bana bakıyor, çenesi göğsümün üzerinde duruyor. "Satranç oyunları hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" "Gençken kulaklığımda sürekli satranç maçları olurdu. Çok fazla içtiğimde beni sakinleştirirdi. ama konuşacak yer yok."

Çelik grisi yorganımın içine gömülüp birbirimizin nefes alışını dinliyoruz. Çocukken beni rahatlatan bir şeyin şimdi onun için de aynı şeyi yapabileceğini bilmek güzel.

Birkaç dakika boyunca öylece oturuyoruz, ta ki o nefesini kaybedip konuşmaya devam edene kadar, hikayesini ayrıldıktan hemen sonra intihar eden uzun süreli lise erkek arkadaşı Emmet ile bitirene kadar.

"Stephen sadece bir onaydı, içlerinde gerçekten ölmesini istediğim tek kişiydi ve o yaşamaya devam etti. Bodrumuna düşmemin benim suçum olduğu konusunda her zaman çok kararlıydı. İçimde onu saplantılı bir canavara dönüştüren, bana sahip olması gerektiğini hissettiren yoksa öleceğini düşündüren bir şey vardı."

"Bu yüzden sana Kirke diyor," diye nefes alıyorum.

Bir zamanlar Regina'nın yüzüne vurduğu boktan bir şaka olan şey, onun için çok gerçek bir şeye dönüştü. Coraline

gerçekten lanetli olduğuna inanıyordu. Onu sevmeyi seçen erkekleri ve çocukları mahvetmek için uğursuzluk getirdiğine.

Bu yüzden beni içeri almaktan korkuyor, çünkü bana zarar vereceğinden korkuyor. Bu da Coraline hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Kendisinde bile görmediği bir şey.

Zalim ya da kaba değil.

Başkalarına zarar vermemek için hayatını yalnız yaşamaya razı.

"Hayatına değer veriyorsan, beni kendine aşık etmeye çalışmaktan vazgeçerdim," diye mırıldanıyor göğsüme karşı.

Kıkırdıyorum, boğazımın derinliklerinde yabancı bir ses, kullanılmayan bir ses gümbürtüsü.

Gözleri genişliyor, daha önce olduğundan biraz daha fazla ışıkla parlıyor.

"Daha çok gülmelisin Silas. Neden bunu saklamaya bu kadar niyetlisin?"

"Birine bir söz verdim, korumak için yemin ettiğim birine. Çok uzun zamandır tuttuğum bir yemin, Hex."

"Konuşmama sözü mü?"

Yanağımın içini ısıırıyorum. "Onun gibi bir şey."

Bu onu doğrulmaya, sırtını dikleştirmeye ve her iki dizini de kalçalarımın dışında tutarak kucağıma oturmaya itiyor. Ellerim başımın arkasına düşüyor ve kalçalarının arasındaki sıcaklığı hissediyorum.

"Ver onu bana."

"Sana ne vereyim?" Bir kaşımı kaldırıp bakışlarımı onun çıplak alt yarısına yöneltiyorum.

"O değil." Gülümseyerek gözlerini deviriyor. "Sır tutucun olacağıma dair sana söz verdim. Bir yemin ettin, bir sır sakladın. Şimdi onu bana verebilirsin."

"Bu benim vereceğim bir yemin," diyorum dürüstçe. "Bana inanır mısınız bilmiyorum."

"Silas." Başını eğiyor, saçları başındaki kapüşondan dışarı dökülüyor. "Bu duygusal şeylerde ve insanlarla bağlantı kurmada berbat olabilirim. Bunu anlıyorum. Ama yapabileceğim tek şey

Ne olursa olsun sana inanacağıma söz veriyorum. Dünyada en çok güvendiğim ses senin sesin."

Hayatım boyunca duyduğum her şeyle ne büyük bir çelişki. Ona söz verip veremeyeceğimi bilmediğimi söylerken ciddiydim. Bilmiyorum ve o kişiden izin isteyemem çünkü o öldü.

Rosemary'nin ne isteyeceğini varsaymaktan hoşlanmıyorum çünkü kimse onu kendisi gibi tanımıyordu. Ama tahmin etmem gerekirse? Coraline'le paylaşmamı isterdi.

Hayatımda yıllarını olmadıkları bir şey gibi tasvir edilerek geçiren, bizim ağzımızdan yazılmamış bir hikayede yaşayan tek kişi.

Coraline'i gördüğüm an bunu hissettim. İçimizde başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir şey olduğunu biliyordum.

Ona bakıyorum, bana geçmişini anlatmanın ondan ne kadar çok şey götürdüğünü biliyorum. O parçalarını benimle paylaşmak için. İşte bu yüzden benim için tehlikeli, erkeklerle kötü bir geçmişi olduğu için değil, konuşmak istediğim için.

İnanç sıçraması yapmak istiyorum, bakalım o da bana inanacak mı? Bunu tek başıma omuzlarımda taşımaktan çok yoruldu. Dünyanın beni tek bir şey olarak görmesinden ve içimde kim olduğumu bilmesinden yoruldu.

Gerçeği bilmesi gereken kişinin o olduğunu biliyorum çünkü burada oturmuş ona bakarken içimde zerre kadar korku yok. Erkeklerde olduğu gibi kafamın içinde zıplayan "ya olursa" diye bir şey yok. Söylemek üzere olduğum şeyi söylediğimde bana güveneceğini biliyorum.

Çünkü bu Coraline.

Ben onun ihtiyacı olan sesim. Konuşmak istediğim kulaklar o.

"Ben şizofren değilim."

Gözleri büyüdü ve hakkını yemeyelim, kendini toparladı. İlk tepkisinin bu olmasını beklediğimden daha iyi. Sanki içimdeki bir giderin fişini çekmişim ve kilitli tuttuğum su dışarı akmaya başlamış gibi hissediyorum.

Yarılmış damarlardaki kan gibi akıyor içimden.

"On iki yaşındayken-" Boğazımı temizliyorum. "-Birkaç aydır bir fizyatrste gidiyordum. Ailem ne kadar münzevi olduğum konusunda çılgına dönmüştü. Kendilerinden başka biriyle konuşmanın bana iyi geleceğini düşündüler."

Bunca yıl sonra bile, o randevulara giden, deri koltukta oturup satranç oynayarak ve hiçbir şey konuşmadan saatler geçiren küçük halimi görebiliyorum.

Benim bir sorunum yoktu. Sadece sessizdim. "O günkü seansımı bitirmiştım ve

Annem beni almaya geldiğinde bir kızın ağladığını duydum. Başının belada olabileceğini düşündüm ve sesi takip ettim. Doktorumu küçük bir kızı taciz ederken bulana kadar takip ettim." İrkiliyorum, gözlerimi bir an için Coraline'den çeviriyorum, gördüklerimi hatırlıyorum. "Paniğe kapıldım ve çılgılık atmaya başladım. Sadece ona yardım etmek, birinin dikkatini çekip onu durdurmasını sağlamak istedim. Ama sonunda Ponderosa Springs'teki aşağılık insanların sırlarını örtbas etmek için ne kadar ileri gidebileceklerini öğrendim."

Coraline'e beni nasıl sakinleştirdiklerini ve hastanede uyandığımda o doktor bozuntusunun aileme şizofren bir oğulları olduğunu söylediğini dinlediğimi anlatıyorum.

O anın anılarını yeniden yaşarken damarlarımda öfke kaynıyor, beni dinlemeleri için yalvarırken dudaklarımda ihanetin acısını hissediyorum, on iki yaşında bir çocuk kendi ailesine ona güvenmeleri için yalvarıyor.

O gün öldüm. Rosemary öldürüldüğünde değil, tam da o gün öldüm.

Tanıdıkları, büyüttükleri oğulları gitmişti. Ölmüştüm ve yerime ait olmayan bir şey gelmişti. Lanet bir cesede dönüşmüştüm ve çürüyen ruhumun kokusunu benden başka kimse alamazdı.

En kötüsü de ne? Onlara kızamıyorum.

Başka seçenekleri yokken değil. O gün gördüğüm her şeyin halüsinasyon olduğunu söyleyen bir tıp uzmanı vardı. Kafamdaki düşünceler artık gerçekliği lekeliyordu. Annem ve babam benim için dehşete düşmüşlerdi. Tek istedikleri yardım etmekte.

"Bir süre beni buna inandırdılar. Her şeyi benim uydurduğuma." Ellerimi yüzüme sürüyorum. "Sonra Rosemary ile tanıştım."

Sonra Rosie ile tanıştım ve her şey değişti.

"Gördüğün kız oydu, değil mi?" Coraline karnıma yaklaşarak soruyor, tırnakları kafa derimi tırmalamadan önce elleri yüzüme kenetleniyor.

Başımı salladım. "Ben görmemiş olsaydım bana tacizden hiç bahsetmezdi. Psikiyatriste neden gittiğini bana hiç söylemedi. Rosie sır saklamakta iyiydi. Benden bile."

On beş yaşından önce birbirimize nasıl rastlamadık bilmiyorum ama sanki evren hayatta kalmak için birbirimize ihtiyacımız olduğunu biliyordu.

"Kimseye söylemeyeceğime dair ona söz verdim ve ona sesler olmadığını, aklımı kaçırmadığımı söylediğimde bana inanacağına söz verdi."

Tüm hayatımı onun sırrını saklamak için yanlış şizofreni teşhisiyle yaşadım. Onu güvende tutmak için. Çünkü o sahip olduğum tek kişiydi ve onu kaybetmek istemiyordum.

"Sage geri döndükten sonra yaşadığım psikotik kırıлма gerçektir. Rose'u kaybetmenin yarattığı tüm travma-" Coraline'in ellerine yaslanarak nefes veriyorum. "Beni mahvetti ama hastaneye yatmak benim için en iyisiydi. Eğer bu olmasaydı, burada olmazdım. Gerçeği kendi başıma öğrenemezdim."

Baş ağrısı yok, sadece tam bir rahatlama var.

Barajlar içimde kendi üzerlerine çöküyor. Artık kendi kafamın içinde hapsolmuş hissetmiyorum. Ben akan bir nehirim, akıyorum, hissediyorum.

"Çocuklar," diye mırıldanıyor. "Bilmiyorlar mı?"

Başımı sallıyorum. "O zamanlar onlara söylemek Rosie'ye ihanet etmek anlamına gelirdi. Bunu ona yapamazdım."

Çok istememe rağmen. Onlara söylememe izin vermesi için ona yalvarmış olsam da, sırf en yakın arkadaşlarım beni bu kasabanın onlara söylediği gibi değil, gerçekte olduğum gibi tanısınlar diye.

Ama o reddetti ve bu onlara vermem gereken bir sırdı. Onları Rosemary'nin gerçeğine inandıramazdım. Bu yüzden onu yuttum, çivi gibi çiğnedim ve ağzımı her açtığımda boğazıma saplanmalarıyla yaşadım.

Ta ki onlara yalan söylemek çok acı verdiği için konuşmayı bırakana kadar.

"Hazır olduğunda," diye mırıldanıyor, bir esneme sesini çalıyor, "onlara söylersin. Ben de seninle geleceğim. Bunu birlikte yapabiliriz."

Ona bakıyorum, avucumu yanağına götürüp başparmağımı gözünün hemen altına sürüyorum. Dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirliyor. Onu bu şekilde, savunmasız ve açık görmek içimi ateşle dolduruyor.

Bu kadın bir lanet değil, hiç olmadı. O lanet bir hediye.

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

YİRMİ DOKUZ
PEMBE KARANFİLLER
CORALINE

Hayatımda olmayı umduğum EN SON YER Rosemary Donahue'nin mezarı başında durmaktı.

Onu tanıımıyordum.

Bir kez bile konuşmadık, birlikte derse girmedik. Tüm okul gelmesine rağmen cenazesine gelmedim. Onu tanıımıyordum.

"Umarım karanfilleri seviyorsundur," diye mırıldanıyorum yerdeki yıpranmış kayaya, aldığım çiçekleri mezar taşının üzerine koyarken. "Google pembe olanların minnettarlığı falan temsil ettiğini söyledi."

Alnımı avuçlamaktan kaçınıyorum. Ne yapacak ki? Çiçekleri beğenmezse iade mi edecek?

Bu şimdiden bana aptalca geliyor, sanki her şeyi berbat ediyormuşum gibi. Dün gece Silas'la birlikte olduktan, onun hikâyesini, gerçeklerini dinledikten ve güneş gökyüzünde yükselene kadar konuştuktan sonra bugün yapmak istediğim tek bir şey vardı.

Rosemary ile konuşmak istedim.

"Böyle ortaya çıkmamın muhtemelen çok tuhaf olduğunu biliyorum. Birbirimizi tanımıyoruz ama bana hiç de yabancı gelmiyorsun. Senin bir zamanlar sevdiğin birine aşık oluyorum ve bu bizi bir şekilde birbirimize bağlıyor gibi hissediyorum.

Yani, birbirimize biraz benziyoruz, değil mi? Aynı tipe sahibiz."

Sinirlerimi yatıştırmak için kendi şakama gülmek istiyorum ama sessizlik bana cevap verince daha da endişeleniyorum. Belki de Silas'a olan hislerimi ilk kez l kız arkadaşına itiraf ettiğim içindir.

Duygusal beceriksizliğin poster çocuğu gibi hissediyorum. "Her neyse, söylemek istediğim bu değildi ve eğer

Dinle, umarım bunu kabul edersin ve ciddi olduğumu bilirsin." Nefesim kesildi. "Teşekkür ederim. Onu sevdiğiniz için teşekkür ederim. Silas gibi her gün, her saniye sevgiyi hak eden biriyle hiç tanışmamıştım."

Vereceğim sevginin onun gibi bir adam için yeterli olup olmadığından bile emin değilim. Kalbim, temiz elleri olan bir insana sunduğum kirli, kararmış, çürümüş bir organ gibi hissediyor. Eski yara bantları ve sakızlarla bir arada tutuluyor. Sağlam değil; kırılmış ve perişan durumda ve biliyorum ki o daha fazlasını hak ediyor.

Kabul etmeyebilir bile. Ben olsaydım, kabul etmezdim.

"Onu sevdiğin için teşekkür ederim, ona nasıl sevileceğini gösterdiğin için.

Diğerleri. Onun kalbi bana anlayabileceğimden çok daha fazla şekilde yardımcı oldu. Sanırım herkesin senden bahsettiği nezaket, muhtemelen o farkına bile varmadan ona da bulaştı."

Mezarlığın sessizliği beni çevreliyor ve şu anda bunun için biraz minnettarım. Burada istediğimi söyleyebilirim ve bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ama ona teşekkür etmek iyi hissettiriyor. Minnettarlığımı ifade etmek.

"Sanırım onunla bu kadar sert mücadele ediyorum çünkü ilk telefon görüşmesinden beri biliyordum, anlıyor musun?" Başımı sallayarak duraklıyorum. "Buna cevap veremezsin, farkındayım. Özür dilerim. Her neyse, o beni tanımadan önce bile, o çatıda, kırılmış olduğumu ve b u n u n sorun olmadığını hissettim. Bana sadece Coraline olmanın yeterli olduğunu hissettiriyor, lanetli ve her şey."

Sadece sesi bile o gece bana insanların tüm vücutlarının yıllardır gösterdiğinden daha fazla rahatlık vermişti. İşte

Onda daha önce hiç bilmediğim bir güven var.

Bir güven.

"Saçmaladığım için özür dilerim. Sadece Silas ve sanırım benim için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istedim. Beslediğin kalbi korumak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Teşekkür ederim, Rosie."

Adını söylediğimde, ılık yaz esintisi yüzümü okşuyor ve istemsizce titrememe neden oluyor. Ölümünden sonraki hayata hiç inanmadım ama şu an için bunun gerçek olduğuna ve onun beni duyduğuna inanmak istiyorum.

"Büyük beyinler, ha?"

Bir ses mezarlık huzurumu delip geçiyor ve yüzümü döndüğüm mezar taşının bir metre altında, elinde kendi çiçeklerini tutan kızın bir kopyasını buluyorum.

"Sage," diye nefes alıyorum, yüzüm kıpkırmızı. "Ben yapmadım, ben yapmadım."
_"

"Ben bir şey duymadım." Gülümseyerek beni başından savıyor, yaklaşıyor ve kucağındaki papatyaları benimkilerin yanına koyuyor. "Sırların kız kardeşimin yanında güvende."

Rahatlama vücudumda sel gibi akıyor. Onun hakkında hissettiklerimden utandığımdan değil. Sadece kafamın içinde neler olup bittiğini herkesin bilmesi fikrini sevmiyorum, özellikle de bunu.

Sage benim duruşumu yansıtıyor, yanımda durup kız kardeşinin mezarına bakıyor ve bence bu çok anlamlı.

Aynı aynanın farklı versiyonları gibi hissediyoruz.

Benzer ailelerde büyüdük, aynı Ponderosa Springs ünü küçük yaştan itibaren içimize işledi, sürekli başkalarının ne düşündüğünü düşündük.

"Sana yersiz bir tavsiye vermemin sakıncası var mı? Rook önce benim sormam gerektiğini söylüyor, her ne kadar yine de söyleyecek olsam da."

Gülüyorum, devam etmesini işaret ediyorum. "Bırak girsin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Her şekilde oraya varacaklar. Bir Hollow Boy bir şey istediğinde, onu elde eder. Bu onların doğasında var. Maske takmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve maskeyi çıkarmaktan korktuğunu da biliyorum ama hayatta rol yapmaktan daha fazlası var. Onu içeri al. Kalbin için bu, duvarları zorla yıkmasından çok daha kolay olacaktır."

Sage ve ben, aynı madalyonun iki yüzü gibiyiz.

Kim olduklarını uzun süre saklayan iki kız çünkü bu yere gerçeği gösterirsek onu paramparça edeceklerini biliyorduk. Bu yüzden onu yakın tuttuk, çok yakın. O sadece başkalarını nasıl içeri alacağını benden biraz daha çabuk öğrenmişti.

"Zaten içerideyse ne yapacağım?" Mırıldanıyorum.

Tanrım, erkeklerin sorunları hakkında biriyle konuşmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Konuşabileceğim biri olmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu?

"O zaman söyle ona, yoksa durmayacak."

Karmaşık, söylemek istiyorum. Karmaşık çünkü duygusal olarak mesafemi korumanın benim için daha iyi olduğunu biliyorum. Fiziksel olarak, zaten iki insanın olması gerekenden daha yakınız. O adam dün gece bağırsaklarımdaydı.

Bu sırrı kendime ve Rosemary'ye saklasam daha iyi olur. Çünkü Silas'a onu sevdiğimi söylersem, durmayacaktır. Bu onu öldürene kadar durmayacaktır ve ben onu kaybetmek istemiyorum.

Zoe ve Scott Hawthorne'u oğullarından mahrum etmek istemiyorum. Onu çocuklardan çalmak istemiyorum. Bencilce, onu ellerinden aldığım için benden nefret etmelerini istemiyorum.

Benim yaşadıklarımı yaşamadan lanetin kafamın içinde olduğunu söylemek kolay. İnsanlara zarar verdiğini görene kadar.

"Onu kırmayacaksın, biliyorsun değil mi?" Sanki içimi görebiliyormuş gibi bir kaşını kaldırıyor, "Silas'ı Rook ya da diğerleri gibi tanımıyorum ama onu yeterince iyi tanıyorum. Etrafta dolaşıp insanlara dokunmadığını bilecek kadar. Rook'u çocukluklarından beri tanıyor ve ben onları belki iki

kez sarılırken gördüm. Yine de ellerini senden uzak tutamıyor gibi görünüyor."

Belki de Silas'ın bana ne kadar sık dokunduğu konusunda rahat olduğum için bunu yaptığını fark etmemiştim. Arkamdan geçerken kalçamdaki rahat eli, omzuma doladığı kolu, saçımı rastgele kulağımın arkasına sıkıştırması.

Sık sık yaptığımız bir şey gibi geliyor. Halkın gözü önünde yapmak için çabaladığımız bir şey değil çünkü bu biraz... biz miyiz?

"Bu senin için garip değil mi?" Dikkatleri üzerimden çekmeye çalışarak etrafımızı işaret ediyorum. "Bunu benimle konuşmak, burada."

"Hayır," diyor usulca, parmaklarını kız kardeşinin mezarının üzerinde gezdirerek. "Ben bir söz verdim. Birkaç yıl önce, babam öldürüldükten sonra-"

"Yakalandığı yangının bir kaza olduğunu sanıyordum?"

Sage dilini dişlerinin önünde gezdiriyor.

"Erkek arkadaşımla tanıştın mı?" İyi noktaya değindin.

Rook Van Doren ve ateş mi? Asla bir kaza değildir.

Gömülü sırları olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel. Rahatlatıcı. Detayları bilmeme gerek yok, çünkü önemli değiller. Bu kadar yalnız olmamak güzel.

"Rose içindi. O çoktan ölmüştü ve babamız gömüldüğünde, ne olursa olsun Silas'ın üzgün bir adam olarak ölmesine izin vermeyeceğime yemin ettim. Onun mutlu olmasını sağlayacağıma yemin ettim. Yani hayır, garip değil çünkü senin onun için, onun da senin için ne o l a b i l e c e ğ i n i görebiliyorum."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum.

Ona söyleyebilir miyim? Korkmamın nedeninin aslında lanetlenmiş olmam olduğunu ve bunun sadece bir takma ad olmadığını, ne kadar çok istemiş olursam olayım?

"Umarım onunla bu anlaşmayı yaparak Rosemary'nin yerini almaya çalıştığımı düşünmüyorsunuzdur. Bunu ne ona ne de size asla yapmam. Onun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ona duyduğu sevgiye saygı duyuyorum. Hepinizin ona duyduğu sevgiye."

Ki bunların hepsi doğru.

Kimsenin onun anısına saygısızlık ettiğimi düşünmesini istemiyorum. Onun hepsi için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, özellikle de Silas için.

"Onun yerine geçmiyorsun Coraline. Seni o şekilde görmüyoruz. Silas da öyle. Onların sahip olduğu şeyin yerine geçemezsin çünkü paylaştığınız şey tamamen farklı," diyor bana bakarak. "Senden hoşlanıyorum Coraline. Seni anlıyorum. Ben de sendim. Ve Silas'ın kız kardeşimin anısını onurlandırması için yeniden aşık olmasından daha iyi bir yol düşünemiyorum. Onun için istediği tek şey bu."
Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

OTUZ
İŞTE GELİN GELİYOR
SILAS

"GELİN," diye homurdanıyorum, şimdiden şakaklarımda zonklayan bir baş ağrısı hissediyorum.

Kapı açılıyor ve bugün muhatap olmak istediğim son kişi içeri giriyor. "Bugün gitmeden önce seni yakalayabildiğime sevindim patron."

Masamdaki zımbayı kafasına fırlatmaktan kaçınıyorum. Daniel patronu saygıyla söylemiyor. Bu bir alay, bana asla babam olamayacağımı hatırlatmaya çalışan pasif-agresif bir yol. Bu şirkette asla onun mirasına layık olamayacağımı.

O içeriye doğru yürüyüp masamın önündeki metal sandalyeye otururken ben öne doğru eğilip dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Öne doğru uzanıp bir yığın kâğıdı bana uzatıyor.

Onlara bir göz atıyorum ama konuşmadan önce okumuyorum.

"Neye bakıyorum ben, Daniel?"

"Yeni uç nokta güvenlik avantajlarımız ve değer tekliflerimiz," diyor, en azını yaptığı için kendisiyle gurur duyarak. "Biliyorum sen-"

Stephen ve Daniel'a olan kızgınlığım birbirine karışırken, "Size yazılımın geliştirilmesinin tamamlanmadığını söyledi," diye sözünü kesiyorum. Kâğıtları alıp göğsüne doğru fırlatıyorum. "Çek şunu masamdan. Eğer satış departmanı yeni nesil yazılım için yeni pazarlama materyallerine sahip değilse

bu gece güvenlik duvarları, yarın ofise gelmeye zahmet etmeyin."

"Beni kovamazsınız!" diye kekeleyerek soluk soluğa kaldı.

Bir kaşımı kaldırarak beni hemen şimdi test etmesi için yalvarıyorum. Daniel başını sallıyor ve bunun ne kadar inanılmaz olduğunu söyleyerek alay ediyor.

Ona işini yaptırmak üzereyim. Parmağıyla beni işaret etmeden önce yere dökülen kağıtları topladı.

"Kurul'a bunun olacağını söylemişim. Zihinsel rahatsızlığınız sizi öngörülemez yapıyor, aklınızla değil duygularınızla düşünüyorsunuz. CEO'luk için uygun değilsiniz."

"Ofisimden defol, Highland."

"*Caroline* ve senin bu sahte evliliği sürdürebilmeniz için dua etsen iyi olur. Boşanma kağıtlarını imzaladığın an o koltuk benim olacak."

Çenem seğiriyor.

Ofisimdeki hava, ağzından çıkan her kelimeyle birlikte artan kalın, ağır bir basınca dönüşüyor. Bu, sıcak asfalttan yayılan ısı dalgaları gibi içimin derinliklerinden yayılan bunaltıcı, boğucu bir sıcaklık.

Daniel saçmalamaya devam eder, ayağa kalkar ve uzun süredir burada çalıştığı için onu kovmayacağımı düşünerek çenesini çalıştırır. İşini kaybetmek şu anda korkması gereken en son şey.

Avucum silahımın soğuk metalini buluyor. Ayın gelgiti çağırması gibi, şiddet beni buluyor. Parmağımın pedi tetiğin kıvrımını izliyor, tanıdık gücü içimde titreşiyor.

Bana döndüğünde, cansız zihninin bir parçasını daha bana vermeye hazır, hareketsiz, şok ve dehşet içinde donup kalıyor ve bu belki de iki saniye sürüyor, sonra mermi yatağını terk ederken çıkan ses ofisimin duvarları arasında çınlıyor.

Daniel'ın kız gibi çığlığı kulaklarımı kaşındırıyor. Yere düşüyor, bacağını tutarken koyu kırmızı bir sıvı akıyor.

Diz kapağının hemen üstündeki yaradan kan akıyor.

Acı içinde kıvranıyor, ben ayakta dururken gözyaşları içinde kapıya doğru sürünmeye çalışıyor. Barut ve kurşun kokusu kalbime sıvı adrenalin pompalıyor.

Köşeye sinmiş, gidecek hiçbir yeri kalmamış ve silahımın boş namlusuyla yüzleşmekten başka çaresi kalmamışken göz hizamızda olacak şekilde çömeliyorum.

Silahın yan tarafı tepedeki ışığı yakalıyor.

Kötülükten korkmayın. Gölge ve vadi sizindir.

Silahın kabzasını boğazına dayayıp çenesini kaldırarak bana bakmaya zorluyorum ve onun hayatına ne kadar az değer verdiğimi görmesini istiyorum.

"Söyle bana, Daniel." Başımı eğiyorum, dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Karımın adı ne?"

Dudakları titriyor ve fısıltıyla bir kelime söylemeden önce zorlukla yutkunurken gözleri benimkilerden uzaklaşıyor. "Coraline."

"Bu ismi unutma. Hayatını kurtaran isim bu."

Gelinlik dükkanına girdiğimde kanım hala kulaklarımda uğulduyor, tatlı kokulu hava elbisemde kalan barut.

Kadınsı yumuşaklık kokan bir yere girerken ölümcül bir topçuyum, kalın halı kaplı zemine adım atarken adrenalin hala damarlarımda pompalanıyor. Tasarım elbiseler odanın etrafındaki raflarda asılı, beyaz elbiseler spot ışıkları gibi parlıyor.

"Efendim." Siyah, sade bir etek-blazer takımını giymiş bir hanımefendi görüş alanıma giriyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Karım nerede?"

Beklediğim gibi ona bakarken ellerim ceplerimde kalıyor. Kötü bir ruh hali içindeyim ve temas ettiğim herkese karşı büyük bir pislik olmamı engelleyecek tek şey Coraline'in kalçalarının arasında yatıyor.

Zihnim savaşta ve sadece onun vücudunun verdiği teselliği istiyorum.

Kadının yüzünde bir farkındalık belirir. "Bay Hawthorne, çok özür dilerim, bugün gelin partisine katılacağınızdan haberim yoktu. Hemen arka taraftalar. Bakayım uygunlar mı?"

"Siz ve çalışanlarınız uzun bir öğle yemeği yiyeceksiniz," diye araya giriyorum ve cebimden cüzdanımı çıkarıp birkaç yüz dolarlık banknot çıkararak ona uzatıyorum. "Çıkarken kapalı tabelasını çevirin."

O gün için dükkânı çoktan satın almıştım, yani diğer müstakbel gelinlerin etrafta dolaşması konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Dikkat çekmenin Coraline'i sinirlendirdiğini biliyorum ve bugünün tadını çıkarmasını istedim. En azından bu şartlar altında eğlenebileceği kadar.

"Elbette." Boğazını temizleyerek ödemeyi kabul etti. "Gizliliğiniz bizim için son derece önemli. Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Başımı iki yana sallıyorum, onun yanından geçip mağazanın arka tarafına doğru ilerliyorum. Ellerimle mağazayı ön vitrin ile prova odası arasında ikiye bölen koyu mor perdeyi aralıyorum.

Coraline odanın ortasında küçük dairesel bir platformun üzerinde durup dönerken, fildişi gelinliği vücudunun etrafından dalgalar halinde akarken kahkahalar odada yankılanıyor, kızlar el çırpıyor.

"Vera Wang asla ıskalamaz," diyor Sage, elinde bir kadeh şampanya, pelüş koltuklardan birinin üzerindeki yerinden, ama Coraline dikkatini vermiyor.

Önündeki ayna duvarı ona kapıdaki yansımamı veriyor. Bana bakmak için döndüğünde yumuşak pembe ışık yüzünde bir parıltı yaratıyor, koyu renk saçları dağılmış

Arkasında, başının tepesine sıkıştırılmış uzun bir duvak, sırtından aşağı dökülen bir tül şelalesi.

Straplez balo elbisesinin göğüslerinin arasındaki boşluğu mükemmel bir şekilde görmemi sağlayan dalan bir yakası var. Pahalı ipek üst kısmı sarıyor ve ayaklarının etrafında salınan tül dalgalarına dönüşüyor.

Belindeki siyah ipek şifon bağlar karşısında dişlerim alt dudağıma batıyor.

"Silas, bu ne lan!" Briar yüzünü bana dönerek mırıldandı. "Gelini gelinlikle görmek uğursuzluk getirir."

"Sikimdeymiş gibi mi görünüyor?" Yemyeşil kumaşın içindeki görüntüsünü yutarken çenemi ovuşturarak cevap veriyorum.

"Bu bize defolup gitmemizi söyleme şeklin mi?" Lyra bir kaşını kaldırarak soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum ve eşyalarını toplarken liseli kızlar gibi kıkırdamalarını izliyorum. Annemin akşam için babamla oturmaya gittiğini zaten biliyordum, bu da bana kalmadan önce arkadaşlarıyla vedalaşmalarını sağlıyordu.

Ben odanın ortasındaki kaidesinden henüz kalkmamış olan karıma yaklaşırken onlar sessizce soyunma odasının dışına süzülüyorlar.

"Kızlar günümü mahvediyorsun Hawthorne," diyor başını eğerek, dudaklarında küçük bir sırıtışla. "Burada ne işin var?"

Onunla birlikte küçük platformun üzerinde duruyorum, ellerimi kalçalarına koyarak onu önümüzdeki aynalı duvara bakacak şekilde döndürüyorum. Başım aşağı eğiliyor, burnumu boynunun kenarında gezdirerek onu içime çekiyorum.

"Bütün gün masamın arkasında ellerimin altında nasıl hissettiğini düşünerek geçirdim." Vurgulamak için yanlarını sıkıyorum. "Bu vücudu kullanmak istiyorum."

Dilim boğazındaki nabza değdiğinde nefesi kesiliyor.

"Bu bana fiziksel dokunuşun senin sevgi dilin olduğunu söyleme şeklin mi?"

Tenine karşı gülümsüyorum, kalçalarını benimkine doğru zorluyorum, kışını pantolonumdaki şişkinliğe doğru sürüyorum, bu da dar amcığına her ons boşalana kadar zonklamayı durdurmayacak.

"Sanırım sen benim aşk dilim olabilirsin, Hex."

Elbisenin kumaşı korkunç bir yırtılma sesi çıkardığında Coraline boğazının arkasından bir ses çıkarıyor. Eteğinden avuç avuç tül koparıyorum, kasıklarına bastırılmış çıplak kışını hissedene kadar inceltiyorum.

"Külot yok mu, Hex?" Mırıldanarak onaylıyorum. "Ortaya çıkıp seni bu elbiselerden biriyle becermemi mi umuyordun?"

"Bu dört bin dolarlık vintage bir Vera Wang."

"Artık değil. Şimdi paha biçilemez çünkü benim için dölle ıslattığın elbise olacak."

Avuçlarım vücudunun ön kısmında gezinirken derin bir nefesle göğsü kabarıyor, şifonu karnının üzerinde sıyırdıktan sonra daldırma yakaya inip iri göğüslerini avuçluyorum.

"Bir şey mi oldu-"

"Sonra konuşuruz," diye mırıldanıyorum. "Şu anda seni kullanışımı izleyeceksin."

Ona dokunmak yeterli değil. Hassas meme uçlarını parmaklarımın arasında döndürmek, o güzel piercinglerle oynamak yetmiyor. Onu parçalara ayırmak ve kendimi harabeye gömmek istiyorum. Orada mutlu öleceğim.

"Şimdi beni becerecek misin?" diye soruyor.

Aynadaki yansımasında gözlerimi ona dikiyorum ve bana bakması için yüzünü tutup çeviriyorum. Ona bakıyorum, ne kadar çarpıcı olduğuna bakarak dudaklarımı yalıyorum.

O hırçın kahverengi gözler şehvetle dönüyor, beni arzuluyor.

"Ağzını aç ve lütfen de."

Hiç vakit kaybetmeden kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı ve "Lütfen, karını becerir misin Silas?" dedi.

Ve çenesini düşürüp tükürmem için pembe dilini dışarı çıkarıyor. Ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Ağzımı onunkine dayadım, dilimi dudaklarının arasına soktum, her damlasını tattım ve yuttum.

"Kocan için iyi bir sürtük ol ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çök." Elim kışına vurarak onu zıplattı. "Yüzün aşağı, kışın yukarı, güzel şey."

Elimden kurtulmasına izin vermeden önce dudaklarını gagalıyorum, platformdan sallanarak inerken sırtıyorum, zaten dizlerinin bağı çözülmüş. Pantolonumun üzerinden sikimi avuçluyorum, kökten uca sürtüyorum, içimde yanan ateşi bastırmaya çalışıyorum. Ama hiç şansım yoktu.

Yavaş olmaktan acizim. Tatlı olmayı ve acele etmemeyi.

Onun içinde olmak istiyorum. Spermлерimin dışarı sızmasını istiyorum ki dilimle tekrar içine itebileyim.

Bir elimle kemerimi çıkarıyorum, deriyi avucumun içinde tutuyorum, sonra pantolonumu çözüyorum ve platformdan aşağı iniyorum, aynaya doğru sürünürken onu takip ediyorum.

Rahatladığında, yansımadan bana bakmayı kesiyor. Yavaşça arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve belinin üzerinde kalan küçük kumaşı çeviriyorum. Ellerimle çıplak poposunu avuçluyorum ve bu sefer biraz daha sert vuruyorum.

"Silas!" diye sızlanıyor, benden uzaklaşıyor.

Başımı sallıyorum, dilimi şaklatıyorum, sonra kemerimi narin boğazına doluyorum ve gergin bir şekilde çekmeden önce tokasından geçiriyorum. İçimden bir tatmin dalgası geçiyor ve o nefes nefese kalırken sikim seğiriyor.

"Bugün koşamayacaksın, Hex." Yumruklarım derinin etrafını sarıyor, onu sabit tutmak için tasma gibi kullanıyorum. "Buraya uzanacak ve her santimetrekaremi amına alacaksın."

Coraline inliyor, başını tavana doğru eğerek alt dudağını ısıırıyor ve hevesle başını sallıyor. Sırtıyorum, boştaki elimle pantolonumu aşağı itiyorum, sikim soğuk havaya maruz kalıyor ve dişlerimin arasından tıslamama neden oluyor.

Parmaklarımı kalçalarının arasında gezdiriyorum, ıslaklığının elimi ıslattığını hissediyorum. Klitorisinin etrafında dönerken bir inilti boğazımı gıdıklıyor, vücuduna daha fazla erişim sağlamak için uyluklarının daha geniş açıldığını hissediyorum.

"Sikim için şimdiden damlıyor olmana bayılıyorum." Kalçalarımı kıkına bastırıyorum, shaftımı sıcak tenine sürüyorum. "Bu güzel amcığın bana ne kadar muhtaç olduğunu seviyorum."

Onun sularını kullanarak shaftımı yağlıyorum, ucunu girişine yönlendirmeden önce kendimi birkaç kez pompalıyorum. Coraline inliyor, ben ucu onun bunaltıcı sıcaklığına batırırken kıkını bana doğru oynatıyor.

Onun mengene gibi amcığının beni içine çekişini izliyorum, sert uzunluğumun her santimi onun sıcak, pembe etine saplanıyor, ta ki aramızda hiç hava kalmayana kadar kendimi içeri itene kadar.

Onun derinliklerine
gömüldüm. Rahatlamış,
memnun, *evde*.

İtiş gücüm onun avucunu
Ayna, ben kendimi onun dar duvarlarına yerleştirirken kendini dik tutmaya çalışıyor. O kadar sıcak, o kadar sıcak, o kadar ıslak ki, elimde olmadan başımı tavana doğru eğip göğsümden yüksek bir inilti çıkmasına izin veriyorum.

Kahretsin, hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Bir daha hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmeyecek. Amcığının benim için kendini germesi, yer açması, her şeyimi istemesi.

"Bu tatlı kedi benim için yapıldı bebeğim," diye homurdanıyorum, başka bir aç itme vermeden önce isteksizce geri çekiliyorum. "Benim için mükemmel."

"Çok dolu. Çok fazla." Aynaya doğru daha sert eğiliyor, diğer eli karnının alt kısmına bastırıyor, beni orada hissediyor. "Tanrım, seni boğazımda hissediyorum."

Her geri çekildiğimde iç duvarlarının sıcaklığının beni içine çektiğini hissediyorum, sadece kendimi tekrar içine sokmak için, her itiş beni daha derine sokmaya çalışıyor, vücudunun her santimetresine gömülmek ve onunla

kaplanmak istiyorum.

DNA'sı sayesinde ben olmadan bir saniye bile geçiremez. Eğer ruhumu fiziksel olarak çıkarıp onunkinden dikebilseydim, dikerdim.

Yine de yeterince yakın olabileceğimden şüpheliyim.

Küçük bedeni her vuruşta ellerimde parlıyor, kelimeleri birbirine karışırken kalçaları titriyor, zevk çılgınlıkları onu coşku şelaleleri gibi ele geçiriyor.

Onun parçalanmasını istiyorum. İkimizin de parçalanmasını istiyorum, ta ki eskiden olduğumuz kişiden geriye kalanlar paramparça olana kadar. Böylece bir mozaik olana kadar birbirimizi tekrar bir araya getirebiliriz.

Kalçalarım acımasız bir tempo tutturuyor, tekrar içeri dalmadan önce kendimi sadece yarıya kadar dışarı çekiyorum, onun sıkı duvarlarının dışında çok uzun süre kalmak istemiyorum. Her dibe vuruşumda güzel kıcı karnıma çarpıyor.

Koyu renk gözlerim aynaya kayıyor, elbisesinin üstünden taşan göğüslerinin vuruşlarının şiddetiyle zıpladığını görüyorum. Kollarımda titrerken başı aşağı eğik, çok daha küçük bedeni beni adım adım götürmeye ve aynı zamanda dik durmaya çalışıyor. Ama zevke yenik düşmek istiyor, uzuvlarının pes etmesine izin vermek istiyor.

"Bak ne kadar seksisin." Etrafına sardığım tasmayı geriye doğru çekerek aynada kendine bakmasını sağlıyorum. Ağzı daha da açılıyor, göz kapakları düşerek gözlerinin en azından yarısını kapatıyor. "Ne kadar güzel, sik sarhoşu bir fahişe, bebeğim."

Rimeli yüzüne bulaşmış, yanakları kıpkırmızı, elbisesi yırtık ve bacaklarını açmış, ben istediğimi alana kadar amcığının taciz etmemi bekliyor. Lanet olsun, o mükemmel.

"Silas," diye yalvarıyor, boğazındaki kemeri tuttuğum için sesi boğuk çıkıyor. "Silas, Silas."

O ilahi bir karmaşa. Mahvolmuş ve sikimin üzerine boşalmaya çok yakın. Benim güzel, ilahi karmaşam. Dudaklarından süzülen mutluluk hıçkırıklarını yakıt olarak kullanarak kendimi daha fazla amaç, daha fazla açlıkla ona doğru sürüyorum. Sıcak ter ve onun suları

Kalçalarımın aşığı akıyor, amı çığlıklarına katılıyor. Odanın boş duvarları sesi kulaklarımda yankılandırıyor.

"Sen çok iyi bir kızsın, her şeyimi böyle alıyorsun Coraline." Dişlerim birbirine çarpıyor. "Benimle dolup taşana kadar seni tamamen dolduracağım."

Sesim istediğimden daha sert çıkıyor ama uzunluğumun her santimini yeni evime sokmanın tadını çıkarmaya çalışırken her şey çok kötü hissettiriyor. Yansımda beni izliyor, gözleri ıslak ve benim için eriyor. Yumuşak ve her tarafı sırlıklam, beni bir dalga gibi yutuyor.

Elim kemeri bırakıyor, iki elimi kalçalarına kilitliyor, yumuşak etini avuçlarımla kavıyor, her hamlede kendimi olabildiğince derine sokmak için kaldıraç olarak kullanıyorum. Titriyor, tatlı tatlı inliyor, uçurumun kenarından yuvarlanmaya çok yakın ve taşaklarım geriliyor, onu uçurumdan aşığı takip etmek istiyorum.

Kendimi yeterince yakın hissetmediğim için kollarımı ortasına dolayarak onu vücuduma geri çekiyor. Pozisyonumu değiştirdiğimde çığlık atıyor, sikim içinde o kadar derine saplanmış ki, piercingler G noktasına neredeyse çok fazla saldırıyor.

Ama asla yeteri kadar alamayacağım.

Ben onu sikimde aşığı yukarı iterken sıkı poposu kalçalarımın üstünde duruyor ve amını kullanarak sikime oyuncak gibi masaj yapıyor. Onu mahvetmek için benimmiş gibi beceriyorum, çünkü öyle. Daha önce bildiğı her şeyi yıkacağım, mahvedeceğim ve yıkacağım ve yeniden inşa ettiğı şeyin güzelliğine tapınarak dizlerimin üzerine düşeceğim.

Dudaklarım boynunun kenarına bir öpücük konduruyor, boğazından aşığı damlayan teri tadarken kulağında düzensiz bir nefes alıyorum.

"Sikimi ıslat, bebeğim. Her tarafıma boşal. Seni ne kadar iyi hissettirdiğimi göster bana," diye inliyorum, onun çoktan özölmeye başladığını, karnının alt kısmındaki o sıkı yayın ikiye ayrıldığını hissediyorum.

"Siktir, siktir, kahretsin, aman Tanrım," diye küfrediyor, vücudu kollarımda sertleşiyor.

Amcığı beni boğuyor, açlıktan ölmek üzereyim ve tam da kalçalarımın fişkırırken, onu dölleriyle doldurana kadar sikimin etrafında zonkluyor.

"Coraline."

Dölleri sırsıklam amına pompalamaya devam ederken, orgazmımızın artçı dalgaları boyunca ikimizi de becerirken, boynunun kıvrımına bir yalvarış olarak adını söylüyor. İçime çöktüğünde bile, iplerini kaybetmiş bir kukla gibi, kalçalarını geri sallarken hala inliyor ve inliyor, her itme için benimle buluşuyor.

Asla geri çekilmek istemiyorum, asla onun bedenini terk etmek istemiyorum.

O bir afyon. Asla bırakmak istemediğim bağımlılık yapıcı bir madde. Kan dolaşımınıza enjekte edilen uyuşturucunun o ince, tatlı acısı, zihninizi saran dalları, sizi ince fısıltıların ve tatlı serbest bırakmanın saklandığı o tenha yere çekiyor.

Onun bedeninde yatan bir huzur var. Dünya bana yıllardır sadece savaş vermeyi reddettikten sonra sessiz bir huzur. İçimdeki kaosun arzuladığı bir dinginlik.

"Silas," diye fısıldıyor, başı omzuma yaslanıyor. "Sanırım başardın. Resmen mahvoldum."

Başımı boynunun kıvrımına sokuyorum ve boğazını öpücüklerle boğuyorum, dilimi deri kemerin altından geçirerek kırmızı deriyi yatıştırıyorum. Kendimi onun içinde tutarken dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor.

"Beni de mahvettin."

Yakın bir kayıp yüzünden sevme korkusunu mahvetti.

Ölüm bir belki değildir; hepimiz için bir zorunluluktur. Her an alınabileceğimizi bilmek korkutucu, bir saniye burada ve bir saniye sonra gitmiş olabiliriz. Birini sevdiğinizi düşündüğünüzde, ne yaparsanız yapın öleceğini bilmek daha da ürpertici.

Ama o buna değer. Acıya, korkuya, benden önce giderse çekeceği kedere değer. Ağırılığınca altın değerinde,

ve ona öyle değilmış gibi hissettiren herkesi yok etmek istiyorum. Sanki onu sevmek zor bir şeymiş gibi.

Coraline Whittaker'ı sevmek kaçınılmaz ölüme değer.

Telefonum çaldığında havanın sessizliği cam gibi paramparça oluyor. İyi şeyler nadiren kalıcı olur ve bu huzur anı da öyle değil mi? Farklı değil.

Savaşın geri dönmesi için tek bir cümle yeterli. Durdurulamaz bir yıkım. Binalar devrilir, anıtlar parçalanır ve iyi olan her şey küle döner.

"Lanet olası bir sorunumuz var."

Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

OTUZ BİR OH KARDEŞİM SILAS

Kırmızı ve mavi polis ışıkları Alistair Caldwell'in çocukluk evinin önünü aydınlatıyor.

Sanırım iki yıl önce Ponderosa Springs'ten ayrıldığından beri bu araziye ilk kez ayak basıyor. O duvarların içinde ziyaret etmeye değer hiçbir şey yoktu. Annesi ve babası ona kaç kez eve dönmesi, geri dönmesi ve hak ettiği yeri alması için yalvarsa da, miraslarını devredecekleri bir oğulları vardı.

Sanki doğduğundan beri ona yedek parçalardan oluşan bir ceset torbası muamelesi yapmamışlar gibi. Sanki ağabeyi Dorian'ın başına bir şey gelirse diye onu bir petri kabında yaratmamışlar gibi.

Keşke varisleri olarak büyük kardeşini seçtikleri için ne kadar pişman olacaklarını bilselerdi.

"Kahrolası korkak! Dışarı çıkıp benimle yüzleşemiyor musun?"

Arabamın ön koltuğundan inerken Easton Sinclair'in cesedinin bir polis aracının yan tarafına çarpma sesi yankılanıyor.

Rook'a bakıyorum, ikimiz Alistair ve Thatcher'ın birkaç adım gerisindeyiz.

Caldwell ailesinin bununla ne ilgisi var? Easton'ın ortaya çıkabileceği onca yer varken burayı mı seçti?

Thatcher kollarını Easton'a dolayarak memurun yanına kayar ve kelepçelerle onu arka koltuğa itmeye çalışır

sırtına kilitlenmiş.

"Onu içeri almadan önce birkaç dakika konuşabilir miyiz?" Parmaklarının arasında birkaç yüz dolarlık banknotu havaya kaldırır, birkaç saniye yaşlı polisin parayı ondan almasını bekler ve parayı cebine atar.

"Yirmi tane var."

Arabanın kapısını çarparak Easton'ı yüzümüze doğru döndürdü ve bize ödeme yapmak için uzaklaşırken aracın kenarına yaslanmasına izin verdi.

Easton'ın gözleri yaşlı, teni solgun ve terli. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim, ama tahmin etmem gerekirse? Easton Sinclair ayık kalmayalı aylar olmuştu.

İçki kokusu ondan iğrenç dalgalar halinde yayılıyor, midem pislik ve alkol kokusuyla kıvrılıyor.

"Tabii ki siz dördünüz ortaya çıkacaksınız." Dişlerini sıkıyor, "Wayne Caldwell onu kurtarmanız için sizi aradı mı?"

"Burada ne halt ediyorsun, Sinclair? Stephen seni buraya bizimle uğraşman için mi gönderdi?" diye sordum.

"Neden Alistair'e sormuyorsun?"

Easton Sinclair her zaman tahmin edilebilir olmuştur. Dayak yemiş bir köpek gibi emirlere uyar ve önüne konulan yoldan nadiren sapar.

Bu adamı tanı mıyordum. Nefret ederek büyüdüğüm kişi değildi. Bu kişi mi? O bir yabancıydı. Bu da onu şimdi çok daha tehlikeli yapıyordu, bir sonraki aptalca hareketini tahmin edemedenden önce. Şimdi mi? Bir belirsizlik havası vardı.

Ama beni gafil avlayan o değildi.

Kardeşim dediğim kişiydi. "Sana kim söyledi?"

Alistair konuştuğunda bir şeyler değişir. Her şey sıkılaşıp nefes almayı zorlaştırıyor, sıcak kanlı enerjiyi kindar bir soğuğa dönüştürüyor.

Thatcher arkadaşımıza bakarken omuzları dikleşiyor, kaşları şaşkınlıkla seğiriyor ve pasif Pierson'a dönmeden önce gözlerinden kısa bir yıldız gibi hızla acı geçiyor.

"Stephen bugün beni arayıp hayatım boyunca yanlış soyadını taşıdığımı söyleyecek kadar kibardı, artık zamanı geldiğini hissetti." Easton kelimeleri dilini yakar gibi tükürüyor. Gözleri bıçak gibi keskin, bakışlarından yayılan saf nefret hissediliyordu. Küçümseme ve tiksinti Alistair'e doğru akıyordu.

"Baban, asla sahiplenmediği oğluyla yüzleşecek cesarete bile sahip değil."

Etrafımızdaki ortam kalınlaşıyor, yıllarca geliştirdiğimiz bağ yıprandıkça gerilimle doluyordu. Dördümüzü birbirine bağlayan ipliğin koptuğunu ve kıvrıldığını hissedebiliyordum. Asla tamir edemeyeceğimiz bir şeyi kırmanın eşiğinde olduğumuza dair bir uyarı.

Bunlar gerçekten sınıdığınız anlardır. Sizi aldattıktan sonra bile birinin yanında durmayı seçmek.

Gerçek bir sadakat testi.

Bize bu testi verenin Alistair Caldwell olmasını beklemiyordum. Hep ben olacağımı düşünmüştüm.

"Sen neden bahsediyorsun--"

"Wayne Caldwell benim babam, Van Doren. Lanet odayı okumayı öğren, salak." Easton sinirlenir, arabadan eğilip ona doğru gitmeye çalışır gibi yapar ama kendi başına ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğu için tökezler. "Uyuşturucu bağımlısı bir varis. Çürümüş bir yedek. Ve bir piç. Ponderosa Springs'in kralı için tamamlanmış üçlü. Ne kadar ironik."

Yapmamaya çalışsam da bakışlarımı kısa bir an için Alistair'e çevirdim. Sadece yüzünü görmek için, ama her zamanki gibi katı buldum.

"Nerede o, Sinclair. Eski anıları tazelemek için aramadığını biliyorum." Yeni kardeşinin ortaya çıkmasını görmezden gelerek soruyor, görmezden geliyor çünkü bunu zaten biliyordu, bu onun için geri kalanımız gibi bir şok değildi.

"Caldwell'i kastetmiyor musun, kardeşim?" Easton tükürüyor, Alistair'in siyah gömleğini tükürükle boyadıktan sonra kendisiyle gurur duyarak sırtlıyor.

Alistair, Easton'ın gömleğinin önünü tutup onu polis arabasının yan tarafına o kadar büyük bir güçle çarpıyor ki arka cam kırılıyor.

"Sen hâlâ hasta bir bok parçasısın Sinclair. Benim için asla bir aile olamayacaksın." Alistair öfkeden kuduruyor, gömleğinin kumaşını kavrarken parmak eklemleri bembeyaz, "Hiç tanımadığın babanla bağ kurmak için bir şans mı istiyorsun? O zaman tekrar soruyorum, Stephen hangi cehennemde?"

Kanın sudan daha kalın olduğunu söylerler.

Her kimlerse Ponderosa Springs'de büyümemişler.

"Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum." Yutkunuyor, gözlerini bana çeviriyor, eminim sırtındaki ağrı içkinin etkisiyle hafiflemiştir. "Ama düğün gününde nerede olacağını biliyorum."

Memur geri döndüğünde tüm alan sessizleşti. Easton'ı bizden alıp sakinleşmesi için geceyi geçireceği hapishaneye götürüyor. Bizi sorulardan çok cevaplarla ve kırık bir inançla bırakarak.

"I-" Alistair başlar ama Rook onun sözünü keser.

"Konuşmak mı istiyorsun? Bunu Mezarlık'ta yapabilirsin."

Koyu renk botlarım yıpranmış ve çatlamış asfaltla buluşuyor.

Yarıkların arasında büyüyen yabancı otlarla dolu,

Onlarca yıllık terk edilmişlikle çukurlaşmış. Ne kadar boş olursa olsun, benzin ve kan kokusu hala burnuma çarpıyor ve bana liseyi hatırlatıyor.

Mezarlık, anarşiyi doğuran çorak ölü bir alandır.

Ponderosa Springs'in çocuklarının isyan cenneti haline getirdiği terk edilmiş bir yarış pisti. Yasadışı dövüşler, onaylanmamış yarışlar ve saf adrenalin.

Hafta sonlarımın çoğunu burada geçirmiş, şu anda içinde bulunduğum pistin ortasındaki çim çemberde dövüşmüştüm.

Rook ve Alistair'in dövüşünü izleyerek büyüdüm. Acı çektirmek için yaşayan bir çocuk ve hayatta kalmak için acıya ihtiyaç duyan başka bir çocuk için bu bir yenilik değil.

Ancak bu ilk kez kötü niyetle söylenmiş bir sözdü.

Alistair'in çenesine bir yumruk daha indiren Rook'un parmak eklemleri yarıyor. Tekrar saldırmak için arkasını döndüğünde kollarımı ortasına dolayarak onu yerden kaldırıyorum.

Benimle bir çocuk gibi mücadele ediyor, tutuşuma karşı sarsılıyor.

"Daha ne kadar!" Yerde oturmuş elini kanlı ağzına silen Alistair'e doğru bağılıyor, "Daha ne kadar!"

Rook'u ayağa kaldırıyorum ve tekrar saldırmasını engellemek için ellerimi göğsüne koyuyorum. Saçları yüzünün önünde sallanıyor, omzumun arkasını işaret ederken yüzünü acıya benzeyen bir öfke kaplıyor.

"Onun kardeşin olduğunu ne zamandır biliyordun!"

Alistair'in çenesi alaycı bir tavır takınarak kendini yerden kaldırdı ve elini uzatma zahmetine girmeyen Thatcher'a baktı. Bölünmüş hissediyorduk ve Alistair'in nereden geldiğini anlayan tek kişi benmişim gibi görünüyordu.

Suçluluk duygusu midemde uyandı. Sıcak ve aceleci, beni tüketmeyi bekleyen bir ateş gibi çalkalanıyordu.

"Nasıl--"

"İki yıl." Alistair homurdanıyor, ölmekte olan çimenlere kan tükürüyor, "Wayne bana Ponderosa Springs'ten ayrılmadan hemen önce, buraya geri döneceğimizi düşünmediğimi söyledi. Bunun lanet olası bir sorun olmaması gerekiyordu."

"Gitmeden önce bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?" Thatcher kollarını göğsünün önünde kavuşturarak konuşur.

"Önemli değildi. Şimdi de önemi yok. Hiçbir şeyi değiştirmez."

"Bu her şeyi değiştirir!" Rook ellerini havaya kaldırarak bağırıyor.

Korku ve acı göğsümde zonkluyor.

Ona şimdi gerçeği söylesem, her şey değişir mi? Beni nasıl gördüğünü? Onlara gerçeği söylemek yarardan çok zarar mı verir?

Onlar her birimizin birbirimiz için ne ifade ettiğini kabul etmekte zorlanıyor olabilirler ama ben zorlanmıyorum. Yüksek sesle söylemeyebilirim ama onların benim için ne anlama geldiğini her zaman bildim.

Aşktan hiç korkmadım, sadece onu kaybetmekten.

Ve şu anda, gerçeğimin bu sarsıcı bağı parçalamasından korkuyorum. Bu, bardağı taşıran son damla olacak.

"Oh, yani şimdi kiminle akraba olduğumuz önemli mi?" Alistair alay eder, siyah saçları terli yüzüne yapışmıştır, "Senin için kim olduğumu bu mu belirliyor, Van Doren?"

"Sana nasıl güvenebilirim, ağzından çıkan tek kelimeye nasıl inanabilirim?"

Alistair öne doğru tehditkâr bir adım atarken, gerçek dilimin ucunda duruyor ve söylemem için bana yalvarıyor. Kanlı ağzına karşılık vermek için Rook'a bir yumruk atma isteği duyuyorum.

"Dikkat et, biraz baban gibi konuşuyorsun. Bu kadar kibirli davranma. Sage'i, sen onu becerip güzel çocuk kalbini kırana kadar öğrenmediğimizi unutuyorsun."

Göğsüm sıkıştı, ellerim içime uzanarak çiğ sinirlerimi çekti. Tartışmaları buzdağının sadece görünen kısmıydı, bana karşı tepkilerinin ne olacağının sadece bir önizlemesiydi.

Coraline'le konuşurken bu kadar rahatken daha fazla sessiz kalamazdım. Bana kendi kelimelerimle çok fazla güven vermişti, sesimi ne kadar kolay kabul etmişti.

Dudaklarımı kapalı tutmam imkansız hale geldi.

"Hepimizin sırları var." İçimdeki veba dışarı dökölüyor, "Bu güven olmadığı anlamına gelmez. Sadece bazı sırlar diğerlerinden daha ağırdır. Onların ağırlığını paylaşmak daha zordur."

Rook gözlerimin içine bakıyor ve dikkatini arkamdan çekiyor. Ellerim hâlâ onun göğsünde ve bir parçam hiçbir yere gitmediğinden emin olmak için gömleğini avuçlarımın arasına almak istiyor.

"Öyle mi?" Rook çenesi seğirerek, "Seninki ne?" dedi.

Birlikte yaşadığımız her anı gözlerimin önünden geçiyor. Bu konuşmadan sonra Rook ve çocuklarla olan anıların Hollow Boys'dan geriye kalan tek şey olabileceğini biliyorum.

Dilim kuru dudaklarımda geziniyor, "Ben şizofren değilim."

Ellerimi göğsünden çekip geri çekiliyorum ve her birine bakacak şekilde dönüyorum. Yutkunurken sırlarımın ağırlığı üzerime baskı yapıyor.

"Ben şizofren değilim." Tekrar söylüyorum, sadece dilimde tadına bakmak için.

Ağzım gerçeğin etrafında sulanıyor, daha fazlası için çaresizim ve veriyorum. Hikayemin her bölümünü anlatırken her birinin yüzünü izliyorum. Olması gerekenden çok daha uzun süre kendime sakladığım sırrın her ayrıntısını. Sırf Rosemary'yi korumak için göğsümde tutmaya yemin ettiğim sır.

Onlara söylüyorum çünkü bilmeden birbirimizin yanında duramazsak bir hiçiz. Birbirimizi bulmamızın sebebi buydu. Her birimizin tarifsiz acıları vardı. Ben ilk kez kendi acımdan bahsediyordum.

Yıllar süren işkenceden sonra paylaşmak için yanıp tutuştuğum kelimeler içimden fırlıyor. Her zaman dilimin ucunda var oldular, yüksek sesle söylenmek için yalvardılar, ama korku bir kalkandı.

Coraline onu ortadan kaldırmaya yardım etmişti. Birinin sesine biraz güvenmenin çok işe yarayacağını öğretti bana.

"Neden bize hiçbir şey söylemedin?" Rooks'un sesi güvensizlikle boğulmuştu. Belki de beni daha önce sorgulamadığı için üzgün. "Neden tek başına acı çektin?"

Ona bakıyorum, yumuşak kalbinin bunun suçunu üstleneceğini biliyorum. Buradan ayrılacak ve bunu yapmadığı için kendinden nefret edecek.

Bu konuda güvenebileceğim biri olmak. Sanki onun hatasıymış gibi.

Ama Rook'un hiç suçu olmadı. O benim için her zaman bir gündönümü oldu. Tükenmeden etrafında var olabileceğim bir insan. O benim ruhumun yakıtı. Her zaman öyleydi. Sonsuza dek de öyle olacak.

"Bana inanır mıydın? Yoksa ilaçlarımı almak zorunda kalmamak için böyle söylediğimi mi düşünürdün?"

Bir duraklama oldu, her biri cevabı biliyordu. Onlara Rosemary'nin istismarından bahsetmeseydim, hiçbiri sözlerimi gerçek olarak kabul etmezdi. Her biri ilaç almamamın sonuçlarından çok korkardı.

Onları suçlamıyorum.

Alistair'e kızgın değilim.

Her zaman en yakınımnda tuttuklarımın beni tanıdığını bilmek rahatlamadan başka bir şey hissettirmiyor. Her birimizin bir hikâyesi var, inanılmaz derecede zor hikâyeler.

Acıtırılar ve kanarlar. Sağır kulaklara çarptıklarında, efsane haline gelirler. Ama bu bizim için daha az gerçek yapmaz. Yalanlar ne olursa olsun, tek bir gerçeğin sağlam temelimiz olduğunu bilerek onlara bakıyorum.

"Hepimiz tamamen gerçek olan inanılmaz durumlarla karşı karşıyayız."

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

OTUZ İKİ
PIERCED
CORALINE

"CORALINE, plan işe yarayacak." Silas yüzümü tutarken elleri saçlarımda, "Söz veriyorum," diyor.

"Ama ya düğünü öne aldığımızı öğrenirse, o zaman ne olacak? Göğsüne bağladığı bir bombayla ortaya çıkarsa? Bu sadece ikimizle ilgili değil, Silas için senin ailenle de ilgili." Easton'ın söylediklerini bana söylemesinin üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen kalbim hızla çarparak mırıldanıyorum.

"Yapmayacak. Sana zarar vermeyecek. Sadece bana güvenmeni istiyorum."

Öyle mi? Peki ya sen? Söylemek istediğim, seni kim koruyor?

Telefonumun alarminin kulak tırmalayan sesi irkildim. Fırçamı yere bıraktım ve iki sinirli elimi saçlarımda gezdirdim.

Yarın ikinci kez evleniyorum ve midemde hissettiğim tek şey korku. Silas'ın bir planı olduğunu söylediğini biliyorum. Ona güvendiğimi biliyorum.

Ama risk altında olan çok fazla hayat var, önemsedığım çok fazla insan bu çapraz ateşte zarar görebilir. Stephen çocukların ne yapmayı planladığını öğrenirse, bu felaket olabilir ve ne için?

Benim için.

Bunların hepsi benim için.

Ellerimi siyah tuvalin üzerine bastırıp ileri doğru iterken ve yere düşmesini izlerken dişlerim birbirine çarpıyor. Boyalar üzerine sıçrıyor.

Günü stüdyomda geçirmenin sinirlerimi yatıştıracağını düşünmüştüm ama sanırım daha da kötüleştirdi. Düşüncelerimle baş başa kalmak, beni sarmalımdan çıkaracak kimsenin olmaması.

Beni Silas'ın girdiğim için benden nefret edeceği tehlikeli sulara sürükleyen bir sarmal.

"Korkuyor musun, Hex?"

Düşüncemi tamamlayamadım çünkü Silas ön kapıya yaslanmıştı. Kalp atışlarım boğazımda güm güm atıyor, kulaklarımda yüksek sesle çınlıyor.

Takım elbise içinde bu kadar iyi görünmesi haksızlık. İnanılmaz derecede güçlü, kasları kaygan siyah malzeme tarafından gizlenemiyor. Sırıttırıyor, kaşlarını kaldırarak bana bakıyordu.

"Gelini düğün gününden önce görmenin uğursuzluk getirdiğini söylerler Hawthorne." Tabureden kalkıp tuvali yere bırakıyorum.

Kapının çerçevesini iterek odanın içine doğru ilerliyor, elleri ceplerinin derinliklerinde.

Mesafemi koruyarak onu korumak istememe, Stephen'ı arayıp Silas'ı kurtarmak için kendimi ona sunmak gibi aptalca bir şey yapmama rağmen onu hâlâ yakınımda istememden nefret ediyordum.

O odadayken, onun yanında olmak istememek çok zor. Onun tüm varlığı ruhum için bir merhem. Sanki beni sakinleştirmek için yaratılmış gibi.

"Gelin için bir hediyem var. Şahsen teslim edilmesi gerekiyordu." Homurdanarak önümde durdu. Gözlerinde bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Kaşım kalktı. "Bana bir şeyler almayı keser misin lütfen?"

"Satın alınması kolay biri olmayı bırakırsan bunu düşüneceğim." Mırıldanıyor, öne doğru eğilip alnıma bir öpücük kondurduktan sonra cebinden siyah bir kutu çıkarıyor.

Yarına dair korkularıma rağmen onunla bu anı yaşamaya izin verdim. Kaç tane daha yaşayabileceğimden emin değildim. Kalbimin derinliklerinde onun güvende olması i ç i n aptalca bir şey yapacağımı biliyordum. Benden nefret etmesine neden olsa bile.

Kutuyu bir patlamayla açtı.

"Ne kadar da alfa erkeğisin," diye gülüyorum pelüş kumaşın üzerinde duran göğüs ucu halkalarına bakarken. "Baş harflerini unutacağımdan mı korkuyorsun?"

Her iki tarafında S ve H harfleri bulunan iki gümüş göğüs ucu halkası bana bakıyor.

"Annem sana eski bir şey için ayakkabılarını verdi. Leylak sana mavi bir şey verdi. Bu yeni bir şey." Gözleri karardı. Bu gözler çamurlu toprak gibi, hayatın içinde büyüyebileceği ama büyümemeyi seçtiği sabit bir zemin. Kök salmak ve çiçek açmak için bir yer. "Kime ait olduğunun bir hatırlatıcısı olarak."

Dişlerim alt dudağıma batıyor. "Sahte bir şekilde mi yoksa gerçek bir şekilde mi?"

Parmakları gevşemiş bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırmak için hareket ediyor, bu onun giderek hoşuma giden bir alışkanlığı. "Bizimle ilgili hiçbir şey sahte olmadı Coraline."

Yaklaşıyor, ben yüzüne bakarken ikimiz de bir şey söylemiyoruz, gözlerim bakışları ve dudakları arasında gidip geliyor. Silas'ın nefesi yüzümde geziniyor, dudakları dudaklarımın üzerinde zorlukla gezinene kadar yavaşça eğiliyor.

Ellerim göğsünde, onu biraz geriye itiyor. "Seni inciteceğimden korkuyorum. Bir sorun var. Ben." Mırıldanıyorum.

Geniş avuç içleri kalçalarımı çevreleyerek beni sert göğsüne çekiyor. "Sana dokunmak her zaman bir lanetten çok bir hediye gibi hissettirmiştir, Hex."

"Peki ya seni öldürürse?"

"Seni bir daha asla öpememekten daha az acı verir."

Başparmakları kalçalarımın kıvrımlarını okşuyor, tenimi ısıtıyor. Parmaklarımla çene çizgisinin her santimini detaylandırıyorum, o ileri doğru bastırıp

ağızlarımızı birbirine yapıştırmadan önce tenim dokunuşumun altında yumuşuyor.

Bunu yapmamalıyım. Bugünden sonra ne yapacağımı bilirken olmaz. Onu içeri almamalıyım, sırf onu uzaklaştırarak benim ve onun kalbini kırmak için.

Ama dudakları bağımlılık yapıyor, her santimimi yutuyor, sanki bana hiç doyamıyormuş gibi beni içiyor. Bedenim, içinde boğulmayı sevdiği bir kuyu.

"İyi bir kız ol ve gömleğini çıkar." Alt dudağımı ısıırıyor ve gömleğimin kumaşını göğsüme doğru çekiştiriyor.

Silas'la son bir kez daha birlikte olmanın hazzına yenik düşme arzusu içimi kaplıyor. Sadece bir an için daha bencil olmak istiyorum. Bu yüzden bedenimin buna sahip olmasına izin veriyorum ve bana o kadar derinden dokunmasını umuyorum ki, ondan asla kurtulamayacağım.

Onun kurallarına uyuyorum ve gömleğimi çıkarma işini bitiriyorum. Altımda sütyen olmadığını bilecek kadar beni iyi tanıyor, çünkü avuç içleri göğüslerimi kavramak için orada. Yumuşak etimi sıkıyor ve bir nefesle ona doğru eğilmemi sağlıyor.

Karnımın alt kısmında ateş yanıyor, yüzünü boynumun yan tarafına gömerken ellerim destek için omuzlarını kavriyor. Dudakları boynumla omzum arasındaki yumuşak noktaya yerleşiyor.

"Silas." Ağzının baskısını hissederek inliyorum. "Gelinliğimin içinde hıçkırıkları saklayamam."

"Güzel." Homurdanıyor, demek istediğini kanıtlamak için boğazımı ısıırıyor, "Hepsinin bana ait olduğunu bilmelerine izin ver. Bu vücut, o cadı dudaklar, kalbin. Hepsi benim."

İşimiz bittiğinde cildimin mor ve kırmızı izlerle dolacağını biliyordum. Tüm dünya onun olduğumu bilsin diye ağzıyla işaretlenmiş ve lekelenmiş olacaktı.

Sadece birkaç gün daha olsa bile.

Kollarım boynuna dolanıyor, bir saniye sonra yerdeyim ve bir saniye sonra kalçalarımın kaldırılıyorum, bacaklarım kalçalarına dolanıyor ve bizi geriye doğru yürütürken ayakkabılarımın düşmesine neden oluyor.

Ellerim açgözlü, yere diz çökerken omuzlarının ve yüzünün hatlarını izliyor. Bedenimi yatay olarak yere yatırıyorum.

Sırtım soğuk ve ıslak bir şeye çarptığında nefes nefese kalıyorum. "Ne-"

"Bırak vücudun benim için sanat yapsın, Hex." Boğazıma doğru mırıldanıyor, ağzını göğsümde gezdiriyor, dili dikleşmiş meme ucuma değiyor ve beni inletiyor.

Beni ve kendisini soymak için zaman harcıyor ve ben bundan memnunum. Bunun her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum. Beynimin derinliklerine işlesin ki gelecekte benim için gizli bir mutluluk yeri olabilsin. Dünya tekrar karardığında, Silas bir ışık feneri olarak orada olacak.

Hollow Boys'un saf karanlık, çürümüş kötülük olduğunu söylüyorlar.

Bu insanlar onlardan birini hiç sevmedi. Perdenin arkasına hiç bakmadılar ve bu yüzden altındaki ışığın ne kadar kör edici olduğunu görmediler.

Silas kalçalarımı ayırmaya zorluyor ve beni ona açıyor. Serin hava çıplak göbeğime değerek irkilmeme neden oluyor ama ılık ağzı soğuğun yerini alıyor. Dizlerinin üzerinde, kalçalarımın arasında bana tapınırkenki görüntüsü bile beni kendimden geçirmeye yetiyor.

Uzun parmakları iç uyluklarımın hassas derisini kazıyor, dilinin kıvrımlarımın arasına girmesi için beni iyice açıyor. Onun hakkında bildiğim bir şey varsa, o da her zaman aç olduğuydu. Bana nasıl başa çıkacağımı bildiğimden daha fazla orgazm yaşatmak için her zaman çaresizdi.

İşi bittiğinde kupkuru ve uyuşmuş olmamı istiyordu. Silas'ı becermek, kafanın boş olmasıyla eşdeğerdi, hiçbir düşünce yoktu.

Açgözlü dili klitorisimin üzerinde geziniyor, sinir demetini ağzına çekiyor. Kalçalarımı ağzına doğru oynatırken sırtım tuvalden sarkıyor, boya sırtıma yapışıyor. Bir elimi omzuna, diğerini de başına koyarak kendimi onun yetenekli diline doğru sürüyorum.

"Becer beni." Bir parmak amımın içinde kayarak iç duvarlarıma ölçülü bir beceriyle masaj yaptığında boğuluyorum. "Tanrım, bu işte çok iyisin."

Gözleri yarılmış, kalçalarımın arasından bana sırtıtıyor. İri elleri altımda geziniyor, kıcımlı avuçlarının içine alıyor, tüm dünyam kendi ekseninde dönmeden önce beni yüzüne doğru sıkıca kavriyor.

Kelimenin tam anlamıyla.

Silas vücudlarımızı kolaylıkla çeviriyor, sırtı şimdi tuvalin üzerinde düz, benimki ise ağzının üzerinde. Dudaklarını kıvrımlarımda yukarı ve aşağı sürüklemeye devam ediyor, klitorisimin etrafında daireler çiziyor. Ağzının üzerindeki ağırlığının baskısı midemin gerilmesine neden oluyor.

"İyi bir kız gibi yüzüme binecek ve dilimi ıslatacaksın bebeğim." Mırıldanıyor, beni titretiyor. "Ve sonra sikime bineceksin ve o daracık amını doldurmama izin vereceksin."

Utanmadan başımı sallıyorum, kalçalarımı ileri geri sallarken boğuk inilti boğuş stüdyoda yankılanıyor. Bacaklarımdaki lezzetli sürtünmeyi kovalarken göbeğim sıkışıyor.

"Ben seni dilimle becerirken göğüslerinle oyna, Hex."

Ellerim vücudumu boydan boya dolaşıyor, göğüslerimi avuçluyor, piercinglerle oynuyor ve benden bir zevk tıslaması çıkarıyor. Silas'la birlikteyken her şey sıcak oluyor. İçimdeki o boş kısım onun varlığıyla ısınıyor ve şu anda onunla yanıyorum.

"Çok yaklaştım." İnliyorum, dilini daha hızlı itiyorum, umutsuzca sınıra yaklaşıyorum.

Silas dilini düzleştiriyor, klitorisime sertçe bastırıyor, başını benim sarsıntılı hareketlerimle hareket ettiriyor. Orgazmımın kabarması donuk ama her an yükselen bir dalgaya dönüşüyor. Kalçalarım onun kavrayışında kıvrılırken nefeslerim kontrol edilemez ve düzensiz patlamalar halinde geliyor, ama o beni yakın tutuyor, durmama izin v e r m e y i reddediyor.

Dişleri klitorisimi sıyırdığında, uçurumdan aşağıya ve bir ecstasy havuzuna düşerken dudaklarımda onun adını haykırıyorum. Doruk noktam içimde su gibi akıyor, tüm vücuduma yayılıyor ve beni zevkten titretiyor.

Silas beni çalıştırıyor, ben durması için yalvarana kadar amımı yalamaya ve oynamaya devam ediyor. Beni sikmesi için yalvarıyorum. Göğsüne yaslanana kadar beni vücudunda gezdirirken elim tuvalin üzerine düşüyor. Kırmızı boya altımızdaki malzemeyi kaplıyor, girdaplar ve altımızdaki renk sıçramaları, arzuyla beslenen her hareketi işaretliyor ve sessizce bunu hatırlamak için fiziksel bir şey olacağına sevinıyorum.

Biz sanat ve yıkımız. Aradaki güzel olan her şey, birbirimizin içinde kayboluruz.

"Sikime binecek misin? İyi bir eş olup kocanın o daracık amcığını kullanmasına izin verecek misin?" Homurdanıyor, beni kucağına yönlendiriyor.

Aletin damarları ıslak amıma baskı yapıyor, ben ona karşı öğütürken beni titretiyor. İçimde ona ihtiyacım var, her acımasız inç.

Yanağımın içini ısııyorum, onu giriş yerimle aynı hizaya getirmek için kendimi yukarı kaldırıyorum. Yavaşça kendimi onun üzerine indiriyorum, horozunun beni inç inç doldurup gerdiği hissinin tadını çıkarıyorum. Ona eşlik eden lezzetli acı, vücudumun sadece onun için açıldığını hissetmek.

Silas'ın dudakları hafifçe aralanıyor ve bir iniltiyle başını tuvale geri atıyor. O dibe vurduğunda, tamamen içimde, hareketsiz kalıyorum, kalçalarımı yuvarlamadan önce zar zor hareket ediyorum, tekrar aşağı inmeden önce kendimi yavaşça yukarı kaldırıyorum. İç duvarlarımla onun sikini okşuyorum.

"Silas." İnliyorum, destek için tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum, içime gömdüğü her bir santimin tadını çıkarıyorum. Parmakları kalçalarımıdaki tenime batıyor ve onun uzunluğunda yukarı ve aşağı zıplamama yardım ediyor.

Senkronize hareket ediyoruz, vücutlarımız bunun için yaratılmış gibi birbirimizi beceriyoruz. Kalçalarını benimkilere doğru yuvarlaması ve benim vücudumun onunkilerle buluşması.

"Benim için çok iyisin bebeğim. Bu siki çok iyi alıyorsun, ne kadar iyi bir kızsın." Mırıldanıyor, doğruluyor ve dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor. Kollarını belime doladı ve içime doğru itmek için kaldıraç olarak kullandı.

Dilim şişmiş dudaklarına sürtünerek hafifçe ısıırıyor. İçimizdeki açlık arttıkça hareketlerimiz de hızlanıyor. Silas ellerinden birini ağzıma götürüyor ve başparmağını ağzıma daldırıyor.

"Em onu." Emrediyor ve dilim çoktan itaat ediyor, o çekip zonklayan klitorisime götürmeden önce yavaşça emiyor. İtişi daha sert vurdu, her derin vuruşta kıkımın geri tepmesine neden oldu.

"Siktir, siktir, oh siktir." Sikini içime sokarken parmağının hassas tomurcuğun etrafında daireler çizdiğini hissederek mırıldanıyorum. İç duvarlarımı geriyor ve masaj yapıyor, shaftı boyunca o piercingler bana sürtünüyor.

Duvarlarım onun etrafında geriliyor, bedenime doğru inlemesini sağlıyor ve onu aceleyle hareket etmeye zorluyor. Sanki tek düşünebildiği beni boşaltmakmış gibi.

"Çok sıkı. Çok iyi." Terli tenime karşı fısıldıyor, doruk noktam hızla yaklaşıyor.

Silas beni mükemmel bir şekilde dolduruyordu, her darbesi tam olarak onu arzuladığım yere isabet ediyordu. Elleri beni çok sıkı kavırıyor, etimde morluklar oluşturuyor, derimin altında beni işaretliyordu. Bedenimi cinsel arzuları için bir çıkış noktası olarak kullanıyordu.

Midemdeki düğüm sıkılaşıyor, adı dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyor.

"Benim için gel, bebeğim. Sikimi sağ."

Kalçalarıyla bir, iki kez buluştum, kopmadan önce tüm sinirlerim gerildi. Başka bir orgazm beni parçalıyor, beni becermeye devam ederken uzunluğunu ıslaklığımla ıslatıyor. İç duvarlarım onun etrafında kenetlendi ve ona kendi zirvesine ulaşması için ihtiyaç duyduğu şeyi verdi.

"İşte bu kadar. İşte bu kadar. Bu amcığı dolduracağım." Kulağıma homurdanıyor, tenime karşı inleyene kadar içime pompalıyor, vücuduma boşalıyor. Yavaşlamadan önce ikimizi de boşaltıyor, sonunda duruyoruz.

Orada kalıyoruz, tuvalin üzerinde birbirimize sarılıyoruz. Birbirimizin nefes alışını dinlerken ter tenimizi kaplıyor. Vücudum hala orgazmın etkisiyle titriyor.

"Benim için geldiğinde çok güzel oluyorsun, Hex."

Silas saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, bana gülümserken kazara alnımı boyuyor. Dişleriyle birlikte bana en sevdiğim hediyeği veriyor.

Onun mutluluğu.

"Madem lanete inanmıyorsun, neden bana Hex diyorsun?" Nefes alıyorum, alnımı onunkine koyuyorum, uzuvlarım güçsüz hissediyor.

Parmaklarını ensemdede hissediyorum, usulca ovuşturuyor. "Hexadecimal."

"Ha?"

"Lanetli demek değil bebeğim. Hexadecimal'ın kısaltması." Burnunu benimkine sürterek mırıldanıyor. "Seni o lanet cehennem evinden çıkarken gördüğüm andan itibaren aramızda gizli bir bağ oluştu. Seni anladım, acını gördüm ve onu yok etmek istedim. Sanki sen daha sormadan neye ihtiyacın olduğunu biliyordum. Sana lanetli demiyorum, sadece benim çözebildiğim özel bir dilin olduğunu söylüyorum."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarını yakıyor, sessizce yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Neye ihtiyacım olduğunu ondan daha iyi anlayacak kimsenin olmadığını bilmek. Bir kaos anında, huzuru bulmama nasıl yardım edeceğini biliyordu. Bana bir kez bile kendimi hasarlı ya da kırılmış hissettirmedi.

Beni her zaman sadece Coraline olarak gördü ve bu onun için her zaman yeterli oldu.

Kalbim çatlıyor. Ondan geriye ne kaldıysa paramparça oldu.

Bu adamı seviyorum. Onu seviyorum ve bu beni korkutuyor. Onu seviyorum ve onu terk etmem gerektiğini bilmemin tek nedeni bu.

Temizlendikten sonra Silas beni evde bıraktı. Bu geceyi çocuklarla geçirerek düğün tanrılarını onurlandırıyor ve beni yarına hazırlanmam için kız kardeşimle yalnız bırakıyor.

Beni bir seçim yapmak zorunda bıraktı, umarım bir gün beni affeder. Bunu neden yaptığımı anlayacak zamanı ve alanı olduğunda. Bu kararı kolay vermediğimi ve onun için verdiğimi. Sevdiği insanlar için.

Onu ve o insanları riske atamazdım. Kendim için yapamazdım. Ben buna değmezdim. Silas beni ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın.

Gece çökerken ve kız kardeşim uykuya dalarken. Dairede tek başıma oturmuş, hiç aramak istemediğim bir telefon numarasının çevir sesini dinliyorum.

"İşte buradasın, Kirke. Ben de seni bekliyordum."
Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

OTUZ ÜÇ
BİZİM PARÇAMIZ OLUN
SILAS

Evleneceğin kadının gelmeyeceğini ne zaman anlayacaksın?

Koridorun sonunda durup, sizi yolda bıraktığından emin olana kadar ne kadar beklersiniz?

Coraline'i tanımasaydım belki daha uzun süre beklerdim ama bizi evlendirmeye hazır olan rahibin önüne adımımı attığım anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Bunu iliklerime kadar hissettim, kötü bir şeyin önsezisi gibi.

"Karım nerede lan?"

Kızlar bana bakıyor, yüz hatlarında endişe var.

"Hazırlanmak için bizimle burada buluşması gerekiyordu ama telefonuna cevap vermiyor ve dün gecedan beri ondan haber alamadık." Lyra, şapelin içini süsleyen çiçeklerle uyumlu kırmızımsı turuncu bir elbise giymiş olduğunu söylüyor.

Çenemi ovuşturuyorum, yumruğumu arkamdaki duvara doğru gönderiyorum çünkü Tanrı onun belasını versin.

Stephen'ın planladığı şeyden ona bahsetmemem gerektiğini biliyordum, onun inatçı kıcını karanlıkta bırakmam gerektiğini biliyordum ama bunu ona yapamazdım. İhmal hâlâ yalan söylemektir ve paylaştığımız onca sırdan sonra gerçeği ondan sakladığım için beni asla affetmezdi. Ona sır saklayıcımla olacağına söz verdikten sonra olmazdı.

"Telefonu sürekli telesekretere düşüyor." Sage sanki cevaplar ondaymış gibi telefonuna bakarak mırıldanıyor.

"Nereye gitmiş olabilir? Neden öylece-"

"Çünkü onu bulmamızı istemiyor. Çünkü aptalca bir şey yaptı." Lyra'nın sözünü kesiyorum, tam o sırada kızların soyunma odasının kapısı açılıyor.

"Kilisenin dışında ya da apartmanda hiçbir yerde yok." Rook oflayıp pufluyor, ütülü takım elbisesi şimdi sıkıntıdan kırışmış.

Keşke Coraline'i iyi tanımasaydım.

Keşke bunu yapacağını bilmeseydim, keşke dün gece onu yalnız bırakmasaydım. Şu anda habersiz olmak istedim, çünkü belki de bilmemek bana bilmekten daha fazla huzur verecekti. Parmaklarımı gözlerime bastırıp derin bir nefes alıyorum.

"Stephen'a gitti." Tadı boğazımda zehir gibi olsa da kelimeleri söylüyorum. Korku ve öfke midemde zehirli bir asit oluşturuyor çünkü o inatçı ama aynı zamanda şu anda korktuğunu da biliyorum. Korkuyor ve bensiz. Korkuyor ve yalnız olmak zorunda değil.

Odayı kaplayan genel bir stres ve panik duygusu var. Herkesin beyni onu nasıl bulacağını anlamaya çalışıyor.

Coraline Whittaker'ı tanımanın iyi yanı da bu.

Onunla tanıştığım andan beri kaçma riski olduğunu biliyordum ve ona Stephen'dan ve planımızdan bahsettiğimde kanatlarını sigortalatmam gerektiğini de biliyordum. Bu yüzden, ona hediye ettiğim göğüs ucu halkaları masum olsa da, aynı zamanda mikro çipliydi.

"Allah kahretsin." Mırıldanıyorum, onun tam olarak belirlediği yere bakıyorum.

"Ne? Nerede o?"

"Sana bir tahmin hakkı veriyorum."

CORALINE

İçimde hiç korku yok.

Odanın öbür ucunda, ofisinden geriye kalanları lime lime eden adama bakarken hiçbir şey hissetmiyorum.

Bileklerimin etine batan ördek musluğuna rağmen ondan korkmuyorum. Stephen Sinclair ellerini fiziksel olarak üzerimde gezdirebilir ama bana bir daha asla dokunamaz. O bodrumda yaptığı gibi değil. Önceden kim olduğumu

bilmiyordum. Kimliğim ya da öz değerim yoktu. Stephen oldu mümkün için Küf benim Zihin,

istismar ve beni mükemmel küçük bebeğine dönüştürdü. Daha önce beni kırması, zihnimi paramparça etmesi ve

onun oyun alanı.

Şimdi mi? Kim olduğumu biliyordum ve o kişi asla ama asla Stephen Sinclair'e ait olmayacaktı. Beni fiziksel olarak ne kadar incitmiş olursa olsun, bana asla sahip olamayacaktı. Silas Hawthorne'la olduğum kişiye asla sahip olamayacaktı, bu sonsuza dek ona ait olacaktı.

"Her şeyi aldılar, aradığın her neyse çoktan gitmiştir." Stephen masasından bir çekmeceyi omzunun üzerinden fırlatırken, artık eşyaların sert ahşap zemine çarparak gürlediğini söylüyorum.

İki yıldır Sinclair Malikanesi'ndeki bu ofisin altında yaşıyordum ve ilk kez bu ofise doğru düzgün bakabildim.

Aradığımda bir anlaşma yapmıştık. Ben kendi isteğimle ona geldim, o da Ponderosa Springs'i terk etti. İçindeki herkesle birlikte.

Adil bir takastı. Özgürlüklerine karşılık ben.

Stephen'ın saçları kulaklarının arkasına sarkıyor. Bakışlarını bana doğru çevirdiğinde gevşek, tel tel saçları sallanıyor. Dudakları sararmış dişlerinin üzerinden geriye doğru kıvrılıp hırlıyor, gözleri kısılıyor.

Hapishane, Hollow Heights'ın önceki dekanına pek iyi davranmamıştı. Bir zamanlar sarı olan saçları şimdi donuk ve gri benekliydі. Dişleri bakımsızlıktan sarıya boyanmış, cildi hastalıklıydı.

Bir zamanlar giydiği iyi dikilmiş deri kıyafet çürüyordu. İçinde ne kadar yozlaşma olduğunu gösteriyordu, sefalet sızdırıyordu.

"Paraya ihtiyacımız var, bebeğim." Manik arayışından başını kaldırıp bakıyor, "Sana bakabilmem lazım."

Boğazımın arkasına safra oturuyor. Benimle bir çocuk gibi konuşması.

"Eğer hesabımdan para çekmeme izin vererseniz--"

"Babanın parasına ihtiyacım yok, Circe. Ben bir erkeğim, sana nasıl bakacağımı bilirim."

Çenem alaycı bir hal alıyor, azı dişlerim birbirine sürtünüyor. Masanın karşısından bana bakarken, bakışlarında öfke alevleniyor.

"Ben olsam acele ederdim, Stephen." Isırıyorum, "Ponderosa Springs'te geçirdiğimiz her saniye Silas'a bir adım daha yaklaşmak demek. Seni uyarmadığımı söyleme."

"Onun senin parlak zırhlı şövalyen olacağını mı sanıyorsun Coraline?" Alay ediyor, kahkahası havayı yarıyor gibi. "Onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Sen Hawthorne için sadece bir araçsın."

Gözlerimi devirerek alay ettim, "Peki ne, Stephen? Senin için bir şey ifade ediyorum. Ben senin özel kızınım."

Elindeki kâğıtları bırakıp beni bağladığı sandalyeye doğru ilerliyor. Beni saçlarımdan tutup acı dolu bir kavrayışla başımı yukarı kaldırdığında tıslıyorum, sanki onun altındaymışım gibi bana bakıyor.

Burnuma o tanıdık kokusu geliyordu.

"Sen benimsin Circe. Beni bir kez sevdin, yine sevebilirsin. Silas'la ilgili her şeyi unutmaya başla, bu senin için çok daha kolay olacaktır."

Onu hiç sevmedim. Gerçekten sevmedim. Zihnim işkenceden kurtulmak için ne gerekiyorsa onu yaptı. Kaçak avcılardan kaçmaya çalışan bir sıçan gibi ölü taklidi yaptım. Uyum sağladım ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaptım.

O bodrumda aşk yoktu.

Ona tükürmeden önce ağızımda tükürük birikiyor.

"Git kendini becer."

Yüzüme inen eli bekliyordum, boğazıma dolmadan önce ağzımdaki metalik tadı bekliyordum. Şaplak yüzünden dudağım zonkladı. Aşinalıkla ağrıyordu. Stephen'ın kötü muamelesi çocukluk evinize girmek gibiydi, onu hatırlıyordunuz, sırlarını biliyordunuz ve ondan asla kaçamıyordunuz. Sonsuza dek sizin bir parçanızdı.

Ondan bir kez kurtulmuştum ve yine kurtulabilirdim. Kurtulamasam bile Leylak'a bakılacağını ve Silas'ın güvende olacağını biliyordum.

Artık her şey sona erecekti, herkes için. Özgür ve mutlu olabilirlerdi. Stephen Sinclair'in hepimizi sardığı zincirlerden kurtulacaklardı. Sonunda hepsi daha parlak bir geleceğe doğru ilerleyebilecekti ve bu da çekilen acıya değecekti.

Eli yüzümü kavıyor ve beni sabit tutuyor, "Sana nasıl davranman gerektiğini tekrar öğretmem mi gerekecek Coraline?"

Ağzımdaki kanı göstererek dişlerimi gösteriyorum, "Ben o bodrumda çürümeye bıraktığın kız değilim, Stephen. Bu sefer beni kıramayacaksın."

Bir başka el çenemi kırıyor, yanağımdaki kemik acıyla zonklıyor. Vuruşun şiddetinden gözyaşlarım gözlerimin kenarını yakıyor. Belki onu yeterince kızdırırsam, yeterince zorlarsam bu işi ikimiz için de çabucak bitirebilirdi.

Kolu bana tekrar vurmak için geri kalkıyor, ama asla gelmiyor. Kapının dışında gümbürtüler yankılanıyor.

Bir, iki, üçüncüsünde odaya tahta parçaları girer. Silas'ın bedeni girişten içeri girerken kapı menteşelerinden tamamen ayrılır.

Ondan dalga dalga yayılan saf güçten, bir kapıyı kırdıktan sonra odaya nasıl girdiğinden ürküyorum.

Silas bana doğru bakarken Stephen bedenimden geriye doğru kaçıyor. Vahşi bir yırtıcı gibi Stephen'a doğru ilerlemeden önce bana sadece bir kez bakıyor.

Stephen masasının üzerinde duran silaha doğru ilerlemeye çalışırken midem bulanıyor, ama acele etmiyor

Yeterince. Tam elini tutamağın etrafına doladığı sırada, Silas'ın büyük avuç içi tutamağın üzerine düşer.

Acımasızca tuttuğu Stephens'in elini masaya vurmadan önce kendi eline alıyor. Silah yere düşene ve Stephen'in eli paramparça olana kadar işlemi tekrarlarlarken kemik çatırtıları kulağıma ulaşıyor.

"Silah kullanmanın öldürmenin kişisel yönünü ortadan kaldırdığını söylerler." Silas yumuşak bir sesle, "Bu kişisel bir şey" diyor.

Yüzünden korku aksa da Stephen dudaklarını gülmeye zorluyor.

"Diğer üç köpek oynamak istemiyor mu?" Silas'ın pençesinden kurtulmaya çalışarak mırıldanır. Silas hızlı bir hareketle, onu masaya çarpmadan önce boğazını demir bir kavrayışla yakalayarak karşılık verir.

Gözleri öfkeyle parlıyor, "Bu gece oyun yok. Bu iş sen ve benle bitecek."

"Asla bitmeyecek." Silas boğazını sıkıca kavrayıp iki eliyle soluk borusundaki havayı boğmaya çalışırken Stephen boğuluyor. "Hafızamı öldüremezsin. Sonsuza dek onun içinde yaşayacağım."

"İzle beni."

Silas'ın kollarındaki damarlar, tutuşu sıkılaştıkça şişiyor. Stephen'in yüzü koyu morun iğrenç bir tonuna dönüşüyor. Her nefes bir mücadeleye dönüşüyor, hak etmediği hayata tutunuyor.

Yıllarca bunun neye benzeyeceğini hayal ettim. Stephen'in öldüğünü, gözlerindeki ışığın nasıl söndüğünü ve yüzündeki rengin nasıl kaybolduğunu görmeyi. Bodrumdaki o ince şiltede bu benim rahatlatıcı rüyamdı.

Ölümünün sevdiğim adamın elinden olacağını hiç beklemiyordum.

"Ona bak, yüzünü hatırlamanı ve ona yaptıklarının bedelini cehennemde sonsuza dek ödeyeceğini bilmeni istiyorum." Silas sessiz bir fısıltıyla, "Eğer seni iki kez öldürebilseydim. öldürürdüm."

Stephen'in hayatının tükenişini izliyorum, nefes almak için çırpınırken yüz hatlarına korku kazınmış. Bir parçam başka tarafa bakmak, kendimi şiddetten korumak istiyor ama yapamıyorum.

Tüm dikkatim Silas'ta.

Asla kendisinin taşımaması gereken suçluluk yükünü omuzladığına tanık oldum, gerçeği söylemekten korkarak sessizce acı çektiğini izledim. Ama şu anda, hayatını neredeyse mahveden adam son nefesini verirken, Silas'ta bir şey görüyorum.

İçindeki karanlık başkalarını korkutuyor. Ama beni asla.

Zevk ya da intikam için değil, adalet için öldürüyor. Kapatmak için.

Ölüm soğuk elleriyle odaya girer, havayı doldurur ve Stephen Sinclair'in bedeni sonunda gevşer.

Yanan etin kokusu ekşidir. **Bir** miktar ekşi ter, bir miktar da ham lağım kokusu taşır.

Yedi bin dolarlık gelinliğimin kumaşına sinmiş. Kumaşın durumu düşünüldüğünde, sanırım kalıcı koku endişelerimin en küçüğü.

Yırtılmış, çamurla karışmış, kan sıçramış.

Bu artık ömür boyu sürececek bir bağıllığın başlangıcını simgeleyen beyaz bir elbise değil, yıllardır sayfaları arasında sıkışıp kaldığım bir korku romanının sonunu simgeleyen bir ayrılık elbisesiydi.

Yerdeki derin çukurdan fışkıran her korla birlikte bir rahatlama hissi geldi. İçimde bir pranganın daha çözüldüğünü hissediyorum.

Önümde iyileşmem gereken yıllar var, zorlu mücadelemın sadece başlangıcı ama kaçırıldığımdan beri ilk kez mi?

Altın kafesimin parmaklıkları eridi ve yanık ten kokusu ne kadar berbat olsa da özgürlük gibi kokuyor. Benim özgürlüğüm.

"Şimdi ne olacak?" Sessizliği ilk bozan Rook oluyor ve yanına çektiği Sage'e bakıyor.

Rook Van Doren'ın Sage Donahue'ya bakışı bir sanat eseri. Adem'in Yaratılışı gibi, ama gözlerle. Parmaklar sadece uzanıyor, birbirini zar zor sıyrıyor. Bu kadar basit bir jestte çok fazla duygu var.

Hepimiz farklı nedenlerden dolayı inançsız bir yerde sıkışıp kalmış durumdayız. Kurtuluş her birimiz için çok farklıdır. Yine de, bu mezarın dibinde yanan Stephen Sinclair bizim hapishanemizi temsil ediyor.

Hepimizi birbirine bağlayan tek bir kişi. Ölen ve her birimizi özgür bırakan tek bir kişi.

"Tilly's mi?" Lyra topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanarak mırıldanıyor: "Resepsiyonda yemek yemedik."

Ateşin parıltısı yüzlerimizi yıkıyor ve ilk gülen Briar oluyor. Sanırım bunu anlayamıyorum çünkü ses kulaklarıma ulaşır ulaşmaz kendi sevincim dudaklarımı gümbürdetiyor.

Hepimiz gülüyoruz. Farklı tonlarda, bazıları kıkırdıyor, diğerleri kıkırdıyor. Erkek ve kadın. Gecenin karanlığında, ağaçlardaki ağustos böceklerinden daha yüksek sesle vızıldayan saf insani duygular. Bu öyle bir kahkaha ki midemi ağrıtıyor, kaburgalarımın sızlamasına ve Silas'a karşı kendimi sabitlemek için bir elimin uzanmasına neden oluyor.

Thatcher başını sallar, Lyra'nın başının üstünü usulca öper ve nefesinin altında mırıldanır, "Seninle ne yapacağım ben, Küçük Bayan Ölüm?"

Olası bir çift değillerdi ama aralarındaki bir şey işe yarıyor gibiydi? Dondurma ve patates kızartması gibi. Biri çok terli, diğeri çok tuzluydu. Ama birbirlerini dengeliyorlardı.

Alistair'in deri ceketıyla *benimle konuşma* havası *vermesine* benzer bir durumdu ve Briar

Ben çok iyiyim ama korkunç erkek arkadaşım sana vuracak. O bir gölgeydi ve o da ışıık. Biri olmadan diğeri yanlış geliyordu.

Birbirleri olmadan hiçbirini yanlış hissettirmiyordu. Yersiz ve sanırım bu benim için de geçerli.

Briar, Sage ve Lyra'ya bakıyorum, şu anda Stephen Sinclair'den nefret ettiğimi biliyorum ama bir parçam geldiğim yer için minnettar. Bodrum katını yeniden yaşamak istememe neden olmuyorlar ama buna değmesini sağlıyorlar.

Liseden beri arkadaş değildik ya da birbirimize bakmak zorunda kalan kardeşler değildik. Kan bağımızın ve birlikte geçirdiğimiz zamanın aramızdaki bağla hiçbir ilgisi yoktu.

Bu travmaydı. Sonsuza kadar bizimle yaşayacak olan ama aynı zamanda bizi bir araya getiren korkunç, iğrenç bir kötülük.

Acı dolu yol boyunca birbirimize rastladık, birbirimize tutunduk ve bırakmayı reddettik.

Acı olmasaydı tanışamazdık. Korku olmasaydı bu kadar derinden sevemezdik.

Birbirimize sımsıkı tutunuyoruz çünkü onu kaybetmeyi reddediyoruz.

Nadir, kırılabılır ve tamamen bize ait olduğunu biliyoruz.

Gözlerim Silas'a dönüyor ve onu zaten bana bakarken buluyorum. Bu acı beni de ona götürdü. Yollarımızı keşştirdi, ördü ve kilitledi. Ta ki burada durup, iki yırtık kumaş parçası gibi birbirimizin ruhuna ekilene kadar.

Birbirimize kusursuz bir şekilde uymadık, ama tıpkı Biz.

Başparmağı morarmış alt dudağımda geziniyor, "Bana sor En sevdiğim rengin ne olduğunu,

Tanıştığımızdan beri bir kez bile benden vazgeçmedi. Beni asla seilmeyen, hasarlı bir şey olarak görmedi. Hayatımın geri kalanını bu iyiliğe karşılık vererek geçirmeyi planlıyorum. Daireyi ne kadar soğuk tutarsa tutsun.

"Bu kadar komik olan ne?"

Yabancı ama tanıdık ses bize Ponderosa Springs'in bir
hidra olduğunu acımasızca hatırlatıyor. Kestiğiniz her başla.
İkisi tekrar büyür.

Kitap megrourkee@gmail.com için hazırlandı

OTUZ DÖRT SINIRSIZ

SILAS

Coraline'i arkama alarak önce ben dönüyorum ama o hemen yanıma geliyor. Onu seviyorum ama dik kafalılığını kaldıracak durumda değilim.

Onu kaybedecek havada değilim.

"Arkamda kal." Alçak sesle fısıldıyorum, kahverengi gözleri kısılıyor ve başını sallamaya hazırlanıyor, ama onu durduruyorum, "Lütfen, hex."

Pislik bir alfa erkeği gibi davranmıyorum. Ona kendini koruyamayacağını söylemiyorum.

Onu kaybetmekten korkuyorum.

Tanıdık bir tat ağzıma doluyor, dişlerimin arasından sızıyor ve midemi bulandırıyor.

Korku, buz gibi soğuk korku.

Onu kaybedemem. Kaybetmeyeceğim. Onu daha yeni almışken olmaz.

Easton Sinclair karanlığın içinde duruyor, sendeleyerek ilerliyor. Arkamızdaki binanın alevleri hastalıklı yüzünü titrek bir ışıkla aydınlatıyor. O bir dizi gölge ve tıslayan turuncu-kırmızı ışıktan ibaret.

Artık gençliğimden hatırladığım adam değil, hatta nişan partimi basan adam bile değil. Gözlerinin altındaki mor torbalar ve çukurlaşmış elmacık kemikleri, artık orada olmayan bir adamın rahatsız edici hikayesini anlatıyor.

Hem fiziksel hem de ruhsal sağlığındaki gerileme gözlerinden okunuyor.

Akli dengesi yerinde değil, cılız ve elinde lanet bir silah var.

"Sanırım hayatımı mahvetmek siz dördünüz için çok komik olurdu, değil mi?" Silahın namlusuyla kafasını kaşıyor, mani kendi kıkırdamasına karışıyor, "Bu babamın yanık kokusu mu? Bekle, pardon, üvey baba. Hâlâ ifadeyi anlamaya çalışıyorum."

Biz ondan daha fazlayız ama bu göğsüme çarpan kalbimi sakinleştirmeye yetmiyor. Silahı kotumun arkasına sıkıştırmış olsam bile, tek bir hareketiyle ben ateş edemeden herhangi birimizi vurabilir.

Birinin kaybedecek bir şeyi yoksa sayıların önemi yoktur.

"Easton. Bana bak."

Sage korkutucu bir adımla yaklaşırken elim ona uzanmak istiyor, avuç içleri tehdit olmadığını göstermek için yukarı kalkmış, sanki hiç tehdit olmamış gibi.

"Artık hepimiz için bitti. Yapmak zorunda değilsin--" "Kapa çeneni."

Duyguları bir anda kuruntudan saf öfkeye dönüşüyor ve kolunu ona doğru savurarak silahının namlusuna bakmasını sağlıyor.

Rook onu bileğinden yakalayıp göğsüne doğru çektikten sonra arkasına savururken toplu bir nefes alma sesi duyulur.

"Bir parça et istiyorsan, benden alabilirsin." Hâlâ Sage'in bileğini acılı bir şekilde tutarak pazarlık yapıyor, "Onu bu işe karıştıрма."

Easton buraya ne yapmak için gelmiş olursa olsun, birinin kanı akana kadar buradan ayrılmayacağı açık. Ona ne söylersek söyleyelim, gözlerinde bu çıkıntıdan geri çekilemeyecek kadar ileri gittiğini söyleyen bir bakış var.

O paramparça oldu ve Easton Sinclair'in parçalarından geriye kalan kişi kim? Nasıl başa çıkacağımızı bilmediğimiz biri.

"Onu bu işin dışında mı bırakacaksın?" Kıkırdıyor, sesi ağaçlardan sekiyor. "Bu lanet gruba ne öneriyorsun, Van

Doren? Mizah mı? Çünkü bunun zekâ olmadığı kesin." "Ne istiyorsun, dostum? Para mı istiyorsun?" Alistair dikkatini tek bir kişiden uzaklaştırmaya çalışarak sorar. Bu şekilde ateş ederse, tek bir hedefi yoksa ıskalayacaktır, "Sana para bulabiliriz. Sana yardım bulabiliriz."

"Yardım mı? Yardımını falan istemiyorum!" Easton bir bomba, saniyeler geçtikçe tik tak ediyor ve zamanımız tükeniyor, "Neden yardımını kabul edeyim ki? Kan olduğumuz için mi? Siktirin gidin! Hepinizin canı cehenneme!"

Bastırılmış öfkeyle titriyor, gözyaşları alevler içinde parlıyor. Şu anki durumu ne olursa olsun, o da en az bizim kadar kurban. Ahlaki olarak grinin farklı bir tonu, sadece karşı tarafa boyanmış.

O bizim kötü adamımız, tıpkı bizim Ponderosa Springs'e olduğumuz gibi.

Ve bir parçam bunu anlıyor. Öfkesi ve kızgınlığı, aynı zamanda sevdiğim insanlara bir silah doğrultuyor. Birimizi vurmak gibi aptalca bir şey yaparsa hayatını bağışlayacak kadar onu anlamıyorum.

"Onu öldürmek sana düşmezdi." Kekeleyerek elinin tersiyle sertçe burnunu sildi, parmakları silahın etrafında titriyordu, "Bu senin alacağın intikam değildi. Neler yaşadığım, bana neler yaptırdığı hakkında hiçbir fikriniz yok, sizi lanet olası aptallar. O benim sonumdu ve bunu yapmama bile izin vermediniz!"

"Haklısın." Ayaklarımın altında dallar cıtırdarken başımı sallayarak ilerliyorum. Coraline'in parmakları elbiseme gömülmüş, beni kendine yakın tutmaya çalışıyor ama ben yürümeye devam ediyorum.

Ta ki o bırakana ve ben herkesin önünde durana kadar. Göz ucuyla Rook'un başını salladığını ama ani bir hareket yapmak istemediğini görüyorum.

"Sana ne olduğunu bilmiyoruz ve eğer bunu yazmazsan kimse de bilmeyecek. Hikayeni bilmemizi mi istiyorsun? İnsanların ne yaptığını anlamasını mı?" Ona soruyorum, benim

Avuç içleri terleyerek, "Kendine anlatma şansı ver, Sinclair. O olma."

Havada sürükleyici bir sessizlik var, Easton bana bakarken kimse hareket etmiyor ya da nefes almıyor.

Bu açıdan bakıldığında, savaş yolundaki bir adamdan ziyade üzgün bir çocuğa benziyor. En azından bir şansı hak ediyor. Hikayesini yeniden yazmak, sonunu değiştirmek.

Kötülük yapılmaz, seçilir ve siz onu kabul etmemeyi seçebilirsiniz.

"Sadece silahı koy-"

"Benden her şeyimi aldın." Homurdanıyor, yağlı sarı saçları rüzgârı yakalıyor, ölü mavi gözlerinde hiç yaşam belirtisi yok, "Sage'i aldın." Silahını ona doğru sallıyor.

"Soyadımı almışsın." Silahını Alistair'e çevirir.

"İntikamımı aldın."

İşte o zaman bakışları ve hedefi bana kilitleniyor. Derin nefes alıyor. Başını eğerek ayın yüzündeki gözyaşlarının üzerinde parlamasına izin veriyor. Elim sırtımdaki silahıma uzanıyor ve arkamdan ayak sesleri geliyor.

"Ve şimdi, senden bir şey alacağım."

Bazen sonunu değiştirmeyi ne kadar çok istesek de yapamayız.

Bazen son, sadece sondur.

Çekilen tetiğin tanıdık sesi ormanın içinde gümbürdüyor.

Fiziksel olarak imkansız olsa da, zaman silahın içindeki küçük patlamayı duymama yetecek kadar yavaşlıyor. Gaz genişledi ve mermiyi namludan aşağı itti.

Zamanın nasıl işlediği komik.

Hiç beklemediğiniz anda nasıl yavaşladığını. Size tek bir anın her hareketinin teninize işlemesine izin verme şansı verir. Kum saatinden aşağı damlayan her saniyeyi hatırlama şansı verir.

*"Yakalayın onu!" "B,
yardım çağır."*

Uzaktan gelen bir çınlama kulak zarımı çınlatıyor, içimde
bir sersemlik
ve göğsümde yanma hissi.

Elimi beyaz düğmeli bluzumun üzerine koyarak aşağı
bakıyorum, ancak geri çektiğimde avucumun kıpkırmızı
olduğunu görüyorum.

"Siktir."

Zemin altımdan çekiliyor, sanki zar zor doldurulmuş
bir su yatağının üzerinde duruyormuşum gibi. Dizlerim
altımda bükülüyor, artık ağırlığımı taşımak istemiyor ve
başıma bir hava hücumu doluyor.

Sırtımın altındaki serin toprağı hissettiğimde kollar
beni sarıyor. Barutla karışık lavanta ve bal kokusu. Bu
kadar şiddetli bir şeyle birlikte onu koklamak midemi
bulandırıyor.

"Silas. Hayır, hayır. Sen iyisin. Her şey yolunda."

"Kahretsin, Coraline, kanaması var. Kanaması var."

"Thatcher, lanet ceketini ver bana!"

Kollar ve kulplar ü s t ü m d e çırpınıyor. Sadece
geçmiş

Ponderosa Çam ağaçlarının çılgın dalları gece gökyüzünü
görebilmem için yeterince ayrılıyor. Çoğu insan Oregon
kıyılarının Samanyolu'nu görmek için en iyi yer olduğunu
bilmez. Yıldızların parlaklığını karartacak hiçbir ışık
paraziti yok.

Kulaklarımda bir kaos var ama içimde panik yok.

"Hey, bana bak, lütfen."

Gözlerim dalgalanıyor, yukarı bakıyorum. Coraline'in
saçları omuzlarına dökülmüş, yüzüme doğru sarkıyor.
Beni karnına doğru tutarken kucağının sıcaklığını
hissedebiliyorum.

"Çok sıcaksın, bebeğim." Onun dokunuşunu, kokusunu,
onu kovalamaya çalışıyorum. "Ne kadar üşüdüğümü
hissedebiliyor musun?"

"Silas, gözlerini benim için açık tut. İşte böyle, bana
bakmaya devam et bebeğim." Bana bakıyor, gözlerinden
yaşlar yüzüne ve üzerime damlıyor. Onun pürüzsüz

Ellerim başımı okşuyor, yüzümün hatlarında geziniyor.

Sesinde korku var, her şey çok hissiz olduğu için teselli edemediğim bir panik. Parmaklarımı zar zor hissediyorum, kulağının arkasındaki bir tutam saçı titreyerek kaldıran elimi zar zor hissediyorum.

"Sana sonsuza dek bakabilirim, Hex." Fısıldıyorum, kelimeler göğsüme batıyor.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama çok acıyor. Sanki bıçaklar ciğerlerimi parçalıyor. Öksürüyorum, boğazımdaki tükürükle boğuluyorum.

Kırmızı, Coraline'in beyaz elbisesine sıçırıyor ve dudaklarından bana karşı hissettiğim bir hıçkırık kopuyor.

"Lütfen dayan Silas. Acıdığını biliyorum ama iyi olacaksın. İyi olacağız, tamam mı?" Sesi hıçkırıklara dönüşüyor, beni daha sıkı kavrarken vücudu titriyor, "Eve gideceğiz. Sen ve ben, eve gideceğiz. Daha fazla lavanta ekmelisin, bunu yapmalısın çünkü nasıl yapacağımı bilmiyorum. Tamam mı?"

Gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyor, acıdan değil, uzun zamandır hissetmediğim bir üzüntüden. Göğsümdeki ağrıyı alıp götüren köklü bir keder.

Eve dönebileceğimi sanmıyorum.

Ama bunu ona söyleyemem. Dünya ondan yeterince şey çalmışken olmaz. Umuda olan inancını kaybetmesini istemiyorum. Geleceğine ve bu tünelin sonunda onu bekleyen ışığa.

Kimse Coraline gibi ışığı hak etmiyor. Kimsenin ona daha fazla ihtiyacı yok.

Birkaç yıl önce tek istediğim ölmektir.

Şimdi, kalp atışlarımın yavaşladığını hissedebiliyorum.

Şimdi ölüyorum ve tek istediğim onunla bir gün daha geçirmek.

Gölüşünü içime çekebilmem, dokunuşunu hissedebilmem, sevgisini yaşayabilmem için sadece bir gün daha.

Bir fincan daha lavanta çayı.

Kahveme bir kaşık bal daha.

Bir gün daha.

"Coraline." Adını öksürüyorum, dudaklarım metalik bir tatla ıslanıyor.

"Yardım edin bana! Lütfen!"

"Hey, hey... Silas, ben buradayım dostum. Dayan biraz. Yardım geliyor. Dayan tamam mı? Hayır, hayır gözlerini açık tut..."

Rook.

"Kimseye söyleyemezsiniz." Rook'un dudağı titriyor, çenesinden hâlâ kan sızıyor. "Söz vermek zorundasınız."

Küçük yumruklarım yanlarımda sıkılıyor, sadece on bir yaşındayım ve boyum 1.80, bazı ayakkabıları giydiğimde bazen 1.80 oluyor, Rook'un babasının ağzını burnunu kırma şansım çok az.

Ama ben istedim.

O kadar çok istedim ki, derimden sürünerek çıkmak istedim. Vücudumdaki öfke dalgasından rahatsızdım.

Bu Rook.

Sakızlı solucan çalışıyor ve ortalama bir çocuktan daha fazla yara bandına ihtiyaç duyuyor ama o Rook ve dayak yemeyi hak etmiyor.

O olmaz. Onun ne kadar nazik olduğunu bildiğim halde olmaz. Özellikle de babası tarafından.

"Pinky yemin ederim." Homurdanıyor, kolunu dudağına sürüyor. Cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama bu sırrı asla öğrenmememiz gerektiğine dair bir his var içimde.

Yüzündeki utancı görmememiz gerekiyordu. Bilseydim, burada bisiklet sürmeyi kabul etmezdim. Onu asla böyle utandırmazdım, ortaya çıkıp kim bilir ne kadar zamandır sakladığı bu sırrı keşfetmezdim.

Bana söylemeye hazır olana kadar beklerdim.

"Serçe parmağımla küfür etmiyorum. Bu çok aptalca." Alistair homurdanıyor, siyah saçları gözlerinin önünde sallıyor ve

"Bir dahaki sefere sen de ona vur. Sana nasıl yumruk yapılacağını gösterdim."

"O zaman yemin et!" Rook bağılıyor, "Anlamıyorsunuz. Çenenizi kapalı tutacağınıza yemin etmelisiniz. Yoksa Dorian'ın iç çamaşırı çekmecesine örümcekleri kimin koyduğunu ispiyonlarım."

Teknik olarak, o hepimizdik. Alistair sadece onları döken kişiydi.

Rook ve benim o kadar çok uzun bacak bulmamız günler sürdü, Thatcher'ın pislikten yakınmasıyla uğraşmamız da cabası.

"Üzerine yemin edilecek bir şey yoksa yemin etmenin hiçbir anlamı yok." Rook'un bana sormasına gerek olmamasına rağmen sessizce söyledim. Her sır, her korku, her rüya.

Onun için saklardım. Onları güvende tut.

"Ailemin üzerine yemin etmeyeceğim." Thatcher mutfakta duran elmalardan birine uzanır ve kırmızı etinden bir ısırık alır, "Bu sadece kötü bir tat ve yalan olur."

"O zaman daha iyi bir fikrin var mı, dahi?"

Buzdolabına doğru yürüyor; bisikletle buraya gelirken nasıl olup da kazağını terletmediğine hâlâ şaşıyorum. Onun evinden Rooks'a gitmek sonsuza kadar sürer.

"Yunan mitolojisinde Styx yeraltı dünyasının nehirlerinden biridir." Mırıldanarak bir torba donmuş bezelye çıkardı ve Rook'a uzattı, o da mutlu bir şekilde alıp şişen ağzına koydu, "İlyada ve Odysseia'da Homeros, tanrıların Styx'in suyu üzerine en bağlayıcı yeminlerini ettiklerini söyler."

"O zaman Styx üzerine yemin ederiz." Rook başını sallayarak hızlıca söylüyor, bunun ne anlama geldiğini bildiğinden bile emin değilim ama sessizliğimizi koruyan bir tür bağa sahip olmamaktan çok korkuyor.

"Bekle." Alistair elini ön cebine atıp siyah bir keçeli kalem çıkardı. nce kolumu tutup kendine doğru çekiyor, sonra da içinde bir kafatası olduğunu düşündüğüm boktan bir daire çiziyor ve i çizgiler boyunca kelimeler karalıyor.

Üstte Admin One ve altta Styx Ferryman yazıyor.

"Ne yapıyorsun, beni ekme." Thatcher onun dokunuşundan kaçınmaya çalışır, ancak Alistair biraz mücadele ederek onu sabit tutmayı başarır.

"Ne oldu?" Kahverengi tenimdeki kanayan mürekkebe bakarak soruyorum.

"Charon'un Obol'u." Ağzındaki kalemtıraş kapağının etrafında mırıldanıyor. "Styx'ten öbür dünyaya geçerken yolumuzu ödemek için." Aynı resmi Rook'un üzerine çizerken kaşlarım çatılıyor,

sonra da

kendisi.

"İşte."

"Bu şey tam olarak ne işe yarıyor?"

Kalemi kotunun içine geri sokuyor, sonra cevap veriyor.

"Bu şekilde birbirimize geri dönmenin bir yolunu buluyoruz." O bakar

"alarız. Yakarız. Kan dökeriz. Ne olursa olsun, ölümde bile geri döneceğimize söz veriyoruz."

Aptalca bir izim. Verdiğimiz aptalca bir söz. Yirmi yıl sonra nerede olacağımızı kim bilebilir? Yarın birbirimizi tanımıyor bile olabiliriz.

"İlyada ve Odysseia'yı okudun mu? Ali'nin okuyabildiğini bilen başka biri var mıydı?" Thatcher diyor ki.

"Bana bir daha öyle dersen seni döverim."

Kolumdaki ize bakarak başımı sallıyorum.

şu anda, bu hayatımın en büyük anı gibi geliyor.

Nereye gidersek gidelim ya da ne olursa olsun, bunu hatırlayacağım. şu anda bu sözü verecek kadar beni önemseyen arkadaşlarım olduğunu hatırlayacağım.

İyi hissettiriyor.

Yeterli gibi geliyor.

"Styx'e mi?" Ben soruyu soruyorum ve onlar da aynı anda cevap veriyorlar.

"Styx'e."

Coraline ağlıyor ve ben onu teselli etmek için orada olmak için can atıyorum.

Rook yapacak.

Zihnim yankılanıyor.

Rook kederinin ağırlığını taşımasına yardım edecek, böylece yalnız kalmayacak. Çocuklar birbirlerine yaslanacaklar. Birbirlerini ilerlemeye zorlayacaklar çünkü biz böyle yaparız. İlerleriz.

"Seni seviyorum." Boğuluyorum, imkansız bir soğuk vicdanlara yapışıyor ama uyku engelleyemediğim bir şarkı. Elleri güçlü ve beni altına çekiyor.

Coraline bulanık. Yüzünü göremiyorum ve umarım bu sözleri duyar ve bunların hep onun için olduğunu bilir.

"Silas. Yapma, lütfen." Rook yalvarır ama yalvaracak kimse yoktur.

Tanrı burada değil.

Çünkü gölge ve vadi benimdir.

Kötülükten korkmuyorum.

"Söz veriyorum."

Sesim artık çalışmıyor. Bu sefer beni temelli terk etti.

"Söz veriyorum Si. Styx üzerine yemin ederim, onu yakaladım."

"Hayır! Rook öyle deme. Sakın öyle söyleme. O iyi, tamam mı? Öyle söyleme! O iyi. Bebeğim, sen iyisin..."

Sesi mesafeli bir ilahi.

Cadı dudaklarının bunu durduracak bir büyü yapabileceğini sanmıyorum. Bu kadar kaçınılmaz hissettirirken olmaz. Ölüm her şeyi kuşatır. Bir battaniye. Bir kalkan.

"Sen iyisin. Seni seviyorum. Sen iyisin. Seni seviyorum."

Yüksek sesler var, boşlukta süzülüyorum ama karanlık bir rahatlık. Soğuk gittiğinde benim için geliyor ve hiçlik devralıyor.

Ben havayım ve aradaki her şeyim. Sınırsızım.

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

OTUZ BEŞ
SOĞUK AYAKLAR
SILAS

HİÇBİR ŞEY ACITMAZ.

Beni acıdan koruyacak bir ceket gibi saran bir uyuşukluk var. Gözlerimi kırıştıtırıp alışmaya çalışırken parlak ışıklar beni kör ediyor.

Aşağıya baktığımda ürkütücü bir sessizlik çöküyor, uzun otlar belime kadar geliyor, vücuduma doğru sallanıyor ama rüzgar uğultusu yok. Parlak renkli çiçekler önümde uzanıyor, hem uzunlukları hem de renkleri sonsuz.

Kır çiçekleri o kadar parlak ki gözlerimi acıtıyor ama hiç arı vızıltısı yok.

Elimi aşağıya uzatıyorum, parmaklarımı sarmalasa da avucumun altındaki yeşil otları hissedemiyorum. Aynı anda hem her şey hem de hiçbir şeydi.

Hayatta olma ama gerçekten yaşamama hissi bunaltıcıydı. Etrafımdaki tüm güzellikler alaycı, hatta acımasızdı. Bana hayatı tüm harikalarıyla gösteriyor ama beni içimdeki hiçliğin boşluğunda hapsediyordu.

"Silas!"

Bir ses etrafımdaki sessizliği bozdu. Arkama bakmak için döndüm ama hiçbir şey görmedim, sadece kilometrelerce çiçek. Arkama döndüğümde, uzakta bir figür belirmeye başladığında kaşlarım çatıldı.

İleriye doğru attığı her adımda şekilleniyordu.

"Silas!" Tekrar bağılıyor, bu sefer yüzündeki gülümsemeyi, etrafına bir hale gibi yayılan neşeyi görebiliyorum.

"Rosie?" Adını söylerken boğuluyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. İyi olduğu için, mutlu olduğu için, burada olduğu için sevinçli gözyaşları. Ama aynı zamanda mutsuzlukla, hüznle ıslanmışlar çünkü ben ölmüşüm.

Ben öldüm ve Coraline'i yalnız bıraktım.

Birkaç metre önümde durdu, kumral saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu, üzerinde onu son gördüğüm günkü kıyafeti vardı.

"Gelip veda etmek istedim." Başını eğiyor, yanaklarındaki çiller kırışarak bana sırtıyor: "Geçen sefer vedalaşamadık."

Bedenim, ruhum yıllarca ağırlaştı. Ona asla veda edememenin, öldürülmeden önce onu görmesi için güvendiği son kişi olmanın acısıyla ağırlaştı.

"Özür dilerim, Rosie. Eve yalnız yürümene izin verdiğim için özür dilerim." Sesim kulaklarımda boğuklaşıyor ama onun duyduğunu biliyorum çünkü kaşlarını çatmaya başladı, "Seni koruyacağıma söz verdiğim halde korumadığım için özür dilerim."

"Bu senin hatan değildi Silas. Ben öldüm ve bu senin suçun değildi."

Sesi yumuşak, nazik, güven verici. Tam ona göre.

"Ölümümün suçlusu sen değilsin." Gülümsemesi geri dönüyor, yüz hatlarındaki gençlik göğsümü yakıyor. Hayatı hiç deneyimleyemedi, hiçbir şey olamadı. Rosemary bir trajediye dönüşen olasılıklar dünyasıydı. "Ben öldüm ve kendini affetmende bir sorun yok."

Zihnimin arkasında sesler duyuyorum. Uzakta kükreme ve bağırma sesleri, ama arkamda hiçbir şey yok. Üzerimdeki uyuşukluk hissi kaybolmaya başlıyor, kemiklerim ağırlaşıyor ve ayaklarımı altımda hissedebiliyorum.

"Ayaklarım donuyor."

Çorapsız solgun ayaklarını görmek için aşağıya baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Gözyaşlarım gözlerimin içini yakıyor ve düşmelerine izin veriyorum. Onu yanımda götürmek istiyorum, böylece

hayatı deneyimlemek için bir şansı olsun. Sage'i tekrar görebilsin, tekrar aşık olabilsin diye.

Ona sonsuz olasılıklar sunmak istiyorum. Bunu onun için çok istedim.

"Çorap giymeden ayakların hep üşürdü." Boğazım düğümlenerek söylüyorum.

"Hey Silas?" Sesi artık bir fısıltı, çiçeklerin arasındaki yer solmaya başlıyor. Soğuk bedenime geri dönüyor ve Rosie'nin mutlu olmasını ne kadar istesem de geri dönmek istiyorum.

Coraline'e geri dönmek istiyorum çünkü onu yalnız bırakamıyorum.

Ben onun lanet kırıcısıyım.

Kaybettiği bir başka kişi olamam. Beni öldürmeden de sevebileceğini, yüksek sesle ve sonsuza dek sevebileceğini kanıtlayan kişi olmak istiyorum.

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

Rosemary'nin başı eğiliyor, uykulu bir gülümseme solmakta olan yüzünün köşesini çekiştiriyor. Huzurlu bir yere doğru sürükleniyor. "Beni son bir kez daha taşıyabilir misin?"

Geri dönmek istedim, ama bu? Bu, bana her şeyden önce nezaket gösteren kişiye asla söyleyemediğim bir vedaydı. Bu, Coraline'le tanıştığımda bana nasıl seveceğimi öğreten kişiyle bir kapanıştı. Ben daha kim olduğumu bile bilmeden bana kendim hakkında bu kadar çok şeyi kim öğretti?

Bu, orada olamadığım için duyduğum suçluluk duygusuna bir vedaydı.

Bu yüzden ona son bir kez bakıyorum ve yaşadığım sürece Rosemary Donahue ile paylaştığımız sevgiyi sonsuza dek taşıyacağımı biliyorum. Onun anısına bir vasiyet olarak, yaptığı her şey için teşekkür ederim.

Birçok kişi tarafından sevildiğini bilerek öldü ve bu da hepimizin günlerimizin sonunda isteyebileceğimiz tek şey.

"Her zaman, Rosie Girl."

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

OTUZ ALTI
HEX KODU
CORALINE

ÜÇ AY SONRA

"LILAC! Geç kalacaksın!" Koridorun sonundan bağıriyorum.

Yatak odasından çıkan tavırlı ayak seslerini duyuyorum. Çantasını omzuna atarak önümde belirdiğinde başımı sallıyorum.

"Sabahın bu erken saatinde bir şey öğrenmemizi nasıl bekliyorlar?" Gözlerindeki uykuyu silerek homurdanıyor.

"Bu senin son senen, şimdiye kadar buna nasıl alışmadın? Daha erken uyumaya başlamalısın."

"Silas gece kuşu olmanın zekâ belirtisi olduğunu söylüyor." Sarı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, esneyerek mırıldanıyor. Ona gülümsüyorum, ikisi son zamanlarda bana giderek daha fazla takılıyorlar.

Bence bunun nedeni Silas'ın kötü adam olmaktan korkması çünkü Lilac'ın onayının benim için çok önemli olduğunu biliyor. Bu yüzden onu şımartıyor.

"Tennis çantanız kapının yanında, ekstra krem peynirli simit tezgahın üzerinde. İyi günler Li." Öne doğru eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.

Ben uzaklaşmadan önce beni kucaklamak için vücuduna çekiyor ve bir kahkaha atmama neden oluyor.

"Seni seviyorum Coraline. Mutlu olduğun için teşekkür ederim." Kalbim acıyor, "Onu bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Onun ön kapıya doğru yürüyüşünü izliyorum, kapıdan çıkıp evdeki stüdyoma gitmeden önce okula yöneliyor.

Dün gece bitirdiğim resim şövalenin üzerinde kurumaya devam ediyordu ve Silas resmin önünde duruyordu. Gömleksiz, gri eşofmanlı.

Eşofman kalçalarından sarkıyor. Bana vücudunun mükemmel görüntüsünü veriyor, kaslarının kıvrımlarını; kalçalarının çukurunu ve belindeki gücü alıyor.

Teni güneş ışığı kahverengisi ve her esnediğinde kasları derisinin altında dans ederek dalgalanıyor.

Böyle görünmesi suç olmalı.

Arkasından içeri giriyorum, kollarımı beline doluyorum ve yanağımı sırtına bastırıyorum. Vücut yıkamasının kokusunu içime çekiyorum.

Silas'la tanışana ve bana dokunmayı nasıl seveceğimi gösterene kadar fiziksel dokunuşu hiç sevmezdim. Şimdi onunla aynı odada olup da ona dokunmadan duramıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bunun adı ne?" Hâlâ önümüzde duran yağlıboya tabloya bakarak soruyor.

Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri sanatımı ne kadar desteklediğidir. Sadece Light ile olan çalışmalarım ve öğretmenliğim için değil, kendi sanatım için de. Konseptler hakkında konuşurken saatlerce benimle kalır, bana fikir verir ve her zaman nihai ürünle ilgilenir.

Kendimi öyle hissetmediğim zamanlarda bile beni önemli hissettiriyor.

"Lanet kırıcı." Fısıldıyorum.

Resimdeki adamın Silas'a olan benzerliği tam. Sanki çerçeveden çıkıp kollarımı doladığım adamın aynısı olabilirmiş gibi.

Silas ameliyat sırasında iki kez öldü. İki kez öldü ve hayata döndü.

Lanetli olmadığımı kanıtlamak için ölmüş ve bana geri dönmüştü. Benim kötü büyümü bozanın onun ölümüne meydan okuması olduğunu iddia ediyorum. Silas bana geri dönmeye değer olduğumu göstermek için Azrail'in karşısına çıkmaya hazırdı.

Hayatımın geri kalanını bu iyiliğe karşılık vererek geçirmek istedim.

Onunki gibi bir aşka layık olduğumu kanıtlamak için.

"Ben bu muyum, Hex?" Mırıldanıyor, bana doğru dönüyor, elleri yüzümü kavıyor, "Senin lanet bozucun mu?"

"Sen her şeysin, Silas Hawthorne. Her şeyimsin." Dudaklarımı başparmağına bastırırken gülümseyerek dokunuşuna doğru eğildim, "Ofisini o çirkin turuncu renge boyuyor olsan bile."

Gülüyor, derin ve viskiyle ıslanmış. Bağımlılık yapıyor.

"Bunun bir adı var, biliyor musun?" Başını eğip beni izliyor, "Rengi."

"Evet biliyorum, çirkin turuncu."

"Hex kodu #dd4a3d." Sırıttıyor, "Adı Coraline." "Ben senin en sevdiğin renk miyim?"

"Sen benim en sevdiğim şeysin, Hex."

Hayatınızın geri kalanını Silas gibi birine verdiğinizde geçmişin bir önemi olmadığını yavaş yavaş öğrendim. Tüm günlerinizin başlangıcı ve sonu olacağını bildiğinizde. Ondan önceki her şey mi? Öyle bir şey yok, o buna izin vermez.

Acı, incinme, sefalet.

Onunlayken bunların hiçbir önemi yok. Ben Ponderosa Springs'in lanetli cadısı değilim. Sevilmesi zor biri değilim.

Silas beni nefes alır gibi seviyor, kolay, doğal, sanki bunun için yaratılmış gibi. Ben de onu dikkatle, şefkatle seviyorum, sanki beni hayatta tutan tek şey oymuş gibi.

Aşkımız yaşayan, nefes alan bir şeydir - başka hiçbir şeye yer kalmayana kadar bizi doldurur.

Bunlar annemin o mahkeme salonunda babama ettiği yeminler olabilirdi, ama benim ona söylemem gerekiyordu.

Dünya sadece savaş verirken ben sonsuza dek onun barışı
olacağım. Döktüğü her sır dudaklarım tarafından güvende
tutulacak ve

Kollarım onun güvenliğı olacak. Onu olduğı ve olacağı gibi kabul eden tek kişi olmak için yemin ettim.

"Seni seviyorum." "Seni seviyorum" diye mırıldanıyorum. Ölüm bizi ayırana dek.

SILAS

"Tekrar."

Elim karnından aşağıya doğru inerken Coraline sızlanıyor, tırnaklarım sıcak, terli etinde kıvrılıyor. "Silas-"

"Tekrar, Coraline," diye mırıldanıyorum kalçalarının arasından, dilimi dışarı çıkarıp amını okşuyorum. Derin sesimin alçak ve yumuşak titreşimleri doğrudan amına zevk dalgaları gönderiyor, ağlamaya yaklaşına kadar klitorisinde yankılanıyor. "Nasıl kaldıracabileceğın konusunda övünmedin mi? Benim iyi kızım olacağına söz vermedin mi, hex?"

Yataktan doğrulur, kolları bileklerini yatak başlığına bağlayan ipe doğru gerilir.

"BEN... BEN-"

Yukarı bakıyorum. Sıcak kahverengi gözleriyle çarpışıyor, irislerinde aşırı uyarılma ve zevk karışımı birbirine karışıyor.

Onu uyardım.

Vücuduna sahip olmama izin verirse ne yapacağımı söyledim. Coraline'in gelmesinden memnun değildim. Onun kırılmasına ihtiyacım vardı. Etrafındaki duvarların her seferinde bir orgazmla yıkılmasını izlemek için.

"Hadi," diye onu teşvik ediyorum, kalçalarını yatağın derinliklerine bastırarak benim için yayılmasını ve esnek olmasını sağlıyorum. "Bütün gece benim için çok iyiydin. Bunu yapabilirsin."

Onu sınıra kadar zorladım. Bir orgazm silahımla, diğeri parmaklarımla, şimdi onu sikimi boğmadan önce sınırdaki olmasını istedim.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Sadece ondan daha fazlasını istiyorum. Her şeyini.

Üç aylık saf özgürlük ona cennet gibi görünüyor. Etrafına ördüğü duvarlar yıkıldı ve beni tamamen kalbine aldı. Orada bir yuva kurmama izin verdi.

Nemli kirpiklerinin arasından bana bakıyor, yanaklarındaki gözyaşları ılık ve lambanın yumuşak ışığı altında parlıyor.

Yüz ifadem kararıyor, dizlerimin üzerinde doğruluyor ve vücudunun üzerinden başucundaki çekmeceye uzanıyorum. Birkaç ay önce ona aldırduğım silikon dildoyu çıkarıyorum.

"Nesin sen, Hm?" Fısıldıyorum, oyuncağı dudaklarına hapsederek bana açması için sessiz bir komut veriyorum, "Söyle, Coraline."

"Ben seninim. Ben senin karınım." Altımda kıpırdanarak boğuk bir sesle, "Sadece seninim. Sadece... sadece senin için bir delik."

Ağzını hafifçe aralayarak pembe oyuncağı öpücüklerimden şişmiş, yastık yumuşaklığındaki dudaklarının arasına sokuyorum.

Elim kalçasını sıkıyor, yarın moraracakları düşüncesiyle sikim pantolonumda bir delik açıyor. Dili dönüyor ve ağzı yapay penisle yaşayana kadar emiyor. Boğazına daha fazla sokarak öğürmesine neden oluyorum, ama güzel ve ıslak olana kadar devam ediyorum.

Beni memnun ettiği düşüncesiyle gözlerinin parladığını izlerken yüzümde bir sırıtma belirliyor.

Tatmin olduğumda bacaklarının arasına dönüyorum, damlayan amcığına öpücükler kondururken yüzüstü uzanıyorum. Bir elimle kalçasını yatağa sabitlerken diğer elimle silikon aleti kaygan kıvrımlarında gezdiriyorum.

"Doğru," diye kabul ediyorum, elimle kalçasının etini sıkarak. "Benim döllerimle dolmak için yaşayan sürtük karım, değil mi?"

Coraline başını sallıyor, ben sakin ucunu amına sokarken gözlerini sıkarak kapatıyor. Sıkı duvarları onu içine çekerek yutuyor ve sahte bir penisi kıskanmak en gurur duyduğum an değil.

Ama tanrım, o çok güzel.

Benim için çok iyi.

Ağzından kırık bir sızlanma döküldü, "Silas, yapamam. Bu çok fazla. Çok fazla."

"Bir şeyin yok," diye onu rahatlatıyorum, "Orada yatacak ve uslu duracaksın. Benim için iyi bir kız olacaksın Coraline."

Buna bayıldım.

Onun seğirmesini ve kıvranmasını izlemek, zevkten boğulmak. Güzel pembe amcığı tüm bu ilgiden dolayı şişmişti.

O tamamen benim.

Benim inatçı, güzel karım.

Oyuncağı daha derine itiyorum, misilleme olarak bacaklarını kapatmaya çalışırken vücudum bacaklarını açmaya zorluyor.

"Siktir!" Ağzımı klitorisine yerleştirdiğimde çığlık atıyor. Ağzımın içine emiyorum, dişlerim hassas sinir demetini sıyrıyor, sonra dilimle yalıyorum.

Kaybettiği bir savaşla mücadele ederken midesi kasılıyor, kalçaları dokunuşuma doğru bastırıyor. Amı daha fazlasını istiyor ama akli bunun çok fazla olduğunu düşünüyor.

Kısa, hızlı hamlelerle sikimi içine sokuyorum, dilimin tutturduğu ritme uymak için hızlanıyorum. Arosual ağzıma sızıyor, beni zevkiyle boğuyor.

"Silas, boşalacağım bebeğim. Boşalacağım." Boğazının arkasından inliyor, yüzümü mırıldanırken kısıtlamalarıyla savaşıyor.

Bu benim en sevdiğim kısım.

Dokunuşumu tamamen geri çekiyorum ve acı içinde haykırmasına neden oluyorum. Hiçbir şeye karşı kıpırdamıyor, küçük vahşi bir hayvan gibi öfkeleniyor. Bacaklarımın arkasına yaslanırken yüz hatlarımı bir sırtma boyuyor. Pantolonumun düğmelerini açıyor ve ağrıyan sikimi çıkaracak kadar aşağı itiyorum.

"Lütfen, aman Tanrım. İhtiyacım var...." Nefes nefese kalıyor, daha fazlasını mı istiyor yoksa durmasını mı istiyor emin değil.

O bana bakarken kendimi okşuyorum, saçları

keçeleşmiş ve yabanileşmiş, yüzü kıpkırmızı.

"Kelimelerini kullan, Coraline." Homurdanıyorum, prekumumu sikimin ucuna bulaştırıyorum, "Neye ihtiyacın var bebeğim? Tekrar boşalmak istiyorsun, değil mi? O daracık deliği kullanmamı ister misin?"

Cevap vermeyip sadece kalçalarını havaya kaldırdığında, vücudunun üzerinde sürünüyorum. Ellerimle yanaklarını kavrayıp bana bakmaya zorluyorum.

"Aç." Talep ediyorum, dudakları benim için ayrılıyor. Ağzımdan tükürükler fışkırıyor, dilinin üzerine damlıyor. "Bana ne istediğini söyle. Neyi hak ettiğini."

Konuşabilmesi için elimi gevşetiyorum ve yutkunmasının ardından gelecek cevabı bekliyorum.

"Beni boşaltmanı istiyorum. Becer beni Silas, lütfen sana yalvarıyorum. Sensiz bomboşum."

İşte orada.

Benim mahvolmuş küçük şeyim. Yumuşak ve tatlı, sadece benim için.

Kendisinin sevgi ve şefkate layık olmadığına inanmak. "Sen bir lanet değilsin bebeğim. Sen bir lütufsun."

Dudaklarım onunkilere bastırıyor, dillerimizin birbirine değdiği aç bir öpücük. Bir elimle sikimin tabanını kavriyorum, diğer elim başının yanında düz duruyor.

Ve sonunda, bütün gece düşündüğüm gibi, kendimi eve attım.

Boyumun etrafında gerilirken ciğerlerinden ahlaksız ve ıssız bir ses yükseliyor. Etrafımda seğirerek beni inletiyor.

"Zaten çok yakınlım." İnliyor.

Ağzım göğüslerine iniyor, dişlerim üzerlerinde baş harflerim olan güzel piercingleri ısırmadan önce hassas meme ucunun etrafında dönüyor. Onları şakacı bir şekilde çekiştiriyorum.

Göğsünde ziyafet çekiyorum. Yalarken ve emerken, sıcacık bedenine yaptığım her hamlede zıpladıklarını hissederken acele etmiyorum.

"Dur bakalım." Tenine karşı emrediyorum, uzun bir vuruşla geri itmeden önce dışarı çekiyorum, "Henüz boşalmana izin yok."

Etrafımda kenetleniyor, patlamamak için vücudunu sıkıyor. Dizlerimin üzerine eğiliyorum, onunla bu oyunu oynuyorum çünkü yakın olduğumu biliyorum. Onu boşaltmak. Ona yaklaşmak, beni şimdiden ipin ucuna getirdi.

İki elimle kalçalarını kavırıyor, onu sikimin üzerinde ileri geri itmek için tutacak olarak kullanıyorum. Aşağıya bakıyorum, içine girip çıkarken onu izliyorum. Her santimini alırken kaygan suları şaftım boyunca parlıyor.

"İşte bu, güzel kız." Mırıldanıyorum, kalçalarımı daha hızlı pompalıyorum, amının pelvisime vuruşunu dinliyorum, "İyi hissettiriyor mu?"

İnlerken başını sallıyor ve başını yastıklara yaslıyor. "Beni kullanmana bayılıyorum. Senin güzel küçük döl kaltağın olmayı."

Hay sikeyim.

"Tanrım, kendini aşağılama şeklin içimi acıtıyor." Dişlerimi sıkarak tıslıyorum ve ona cezalandırıcı bir itiş gücü veriyorum. Kalçalarımı sallayarak kendimi içine gömülü tutuyorum.

"Şu haline bak." Gözleri benimkilere döndüğünde aşağıya bakarak söylüyorum. Avuçlarımdan biri karnının üzerinde düz duruyor, ben çekip tekrar iterken bastırıyor, sikimin içine girdiğini hissediyorum, "Çok güzel. Beni amının içinde hissediyor musun, Hex? Onu doldurmam için yalvardığını hissediyor musun?"

"*Tanrım*, l ü t f e n . . . l ü t f e n -"

Ben kendimi onun bedeninde kaybetmeye başladığımda, o da altımda çırpınıyor, kalçalarını iterek beni itiş kakış karşılamaya çalışıyor.

Her çekişimde beni içine çeken kaygan, sıkı sıcaklık. Beni boşalmaya zorluyor, onu pompalamaktan başka seçenek bırakmıyor.

Onun amı cennet gibi ve burada sonsuza kadar kalmak için binlerce kez ölürüm.

Taşaklarımdaki karıncalanma başımı döndürüyor, kalçalarını kavrayışım sıkılaşıyor, amını kendi özelim gibi kullanırken

Oyuncak.

"Benim için gel, güzel kız."

Ve çok tatlı olduğu için de öyle yapıyor.

"İşte bu," diye inliyorum, doruk noktamın peşinde kaybolan itiş ritmimi kaybederek, "İşte bu lanet olsun."

Etrafımda kenetleniyor, uzunluğumda titriyor ve boşalmadan önce son bir kez kendimi ona sokmak için ihtiyacım olan tek şey bu.

"Evet, evet, evet." Orgazmı boyunca ağlıyor, kalçalarım döllerimi amına sokmaya devam ediyor ve onun mutluluğu atlatmasına izin veriyor.

Onun içinde seğirirken başım dönüyor, göğsüm kabarıyor. Kaslarım coşkuyla ağrıyor, ağzımdan kaçan zevk iniltilerini bastıramıyorum.

Öpücüklerimi göğsünde gezdiriyorum, boynunun sütununa doğru ilerliyorum, sonra bileklerini yavaşça çözerken arkama yaslanıyorum. Serbest kaldığında acele etmeden çiğ tenine dokunuyorum.

"Burada benimle misin, Hex?" Kızgın tenine karşı mırıldanıyorum. Acele etmeden parmaklarına ve avuçlarına masaj yapıyorum.

Ne istediğimi biliyor. Benden önceki zamanlara dönmediğinden emin olmak istediğimi biliyor. Güvende olmadığı bir zamana.

Coraline bana göz kırpmıyor, başını sallarken dudaklarının kenarlarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Her zaman burada seninle."

Kollarını germesine, kalçalarının arasından hareket etmesine izin verdim. Ama yatakta onunla kalıyordum. Bedenimin onunkinin etrafında kıvrılmasına izin verip onu göğsüme çektim.

Başım boynunun kıvrımına düşüyor.

Sıcak, ter ve seks kokuyor.

Onun vücut lavabolar içine ve Yatak, içine benim Vücut, olarak "Hamileyim." diye mırıldanıyor.

Ona bakıyorum, "Ne?"

"Hamileyim." Yüzünü göğsüme saklayarak sırıtıyor, "Dün sabah öğrendim."

Coraline bana sahip olacağımı hiç düşünmediğim her şeyi verdi. Kendime ait bir aile ve koşulsuz sevgi. Ona, gücüne ve hayatındakilere olan bağlılığına sürekli hayranlık duyuyorum. Ve şimdi benim ocuğumu taşıyor, bebeklerimizin ilk evini. Ne şanslı bir ocuk.

Rosemary'yi asla seemedim. Aramızdaki bağ koşullara bağlıydı, acımızı atlatmamıza yardımcı olması için bizim dışımızdaki bir şeyin hediyesiydi. Bu ona duyduğum sevgiyi asla ortadan kaldırmayacak, çünkü bu gerçekti ve beni kurtardı. Ama asla bir seçim yapma şansım olmadı.

Onu gördüğüm andan itibaren Coraline'i seçtim. Bugün, yarın ve sonraki her gün. Onu sevmeyi, kendimi ona vermeyi seçeceğim.

Çünkü ondan başka kimse olamazdı.

Sonsuza dek biziz. Kaçınılmaz lm ve her şey.

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

OTUZ YEDİ
FOREVER STYX
SILAS

Cenaze törenleri hayatın sonunu işaret eder.

Hızlıdır, keskindir ve ölümün sevdiğinizi alıp götürmesine ne kadar hazırlıklı olursanız olun, yine de acıdır. Asla tahmin edemeyeceğiniz bir şekilde acır ve yarayı iyileştirecek tek yara bandı, tek merhem en az istediğiniz şeydir.

Zaman.

Düşman. Hırsız. Taze bir yaranın üzerindeki tuzlu su. Ta ki bir gün öyle olmayana kadar. Ta ki bir gün artık pembe olmayan boğumlu yara izine bakıp acıdan uzaklaşmanın büyümenize nasıl yardımcı olduğuna şükredinceye kadar.

"Nasılsın bebeğim?" Annemin eli omzumda, beni nazikçe sıkıyor.

Yüzü kıpkırmızı, durması aylar sürecektir gözyaşlarıyla lekelenmiş. Bugün annem en iyi arkadaşını toprağa verdi. Sonsuzluğun gerçek olmadığını bile bile sonsuza kadar birlikte olmayı seçtiği kişiyi.

Aşk bu şekilde kötüdür. Her şeyi tüketir ve o kadar çok umutla doludur ki sizi ölümden kaçabileceğinize, yeterince sıkı tutunursanız sonsuza kadar yakalayabileceğinize inandırır.

"Ben iyiyim anne." Scott Hawthorn'un tabutunun yanında dururken ona "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, bir yandan da eliyle gözyaşlarını siliyor. Acaba anılarını mı tazeliyor?

ya da babama çok benzediğim için kırılmamaya çalışıyorum.

"Gitmenizi istiyorum."

Gözlerim açıldı, kaşlarım çatıldı. Yaşadığım yıllar boyunca annem bana hiç böyle bir şey söylememişti. Ağzım açık bir şekilde ona bakarken çenemin çözüldüğünü hissedebiliyorum.

"Ne?"

"Öyle değil, aptal çocuk!" Ne demek istediği çok açılmış gibi koluma vurdu. Sanki babamın cenazesinde söylemesini beklediğim son şey bu değilmiş gibi. "Bu kasabada kendinden başka herkes için takılıp kaldın. Bu hiçbir zaman senin istediğin ya da senin için iyi olan şey olmadı. Baban ve ben bunu biliyorduk ama sana söyleyeceğimiz hiçbir şey gitmeni sağlayamazdı. Burada çok şey buldun. Ponderosa Springs sonsuza dek senin bir parçan olacak Silas, ama sonsuza dek öyle olmak zorunda değil."

Liseye başladığımdan beri buradan gitmemi istiyorlardı. Fısıltılardan ve söylentilerden uzakta. İstedikleri şeyin bu olduğunu biliyorum, babam da bunu isterdi, sadece istediğimin bu olup olmadığını anlama şansım hiç olmadı.

Bu kasabada kötülükten başka bir şey kalmadığını söylemek kolay olurdu. Beni bir kötü adama, korkunç bir hikayeye, bir canavara dönüştüren kasaba, ama bu o kadar kolay değil.

Burası asla taşınamayacak anıları barındırıyor. Hayat sonsuza dek sürmese de anılar sürer. Ponderosa Springs boş ama bir o kadar da dolu bir kasabadır.

Çocukluk oyunlarının nostaljisi Caldwell'lerin aile evinin arazisine sinmiştir. Kahkahaların yankıları lise çatısının tepesinde, kanlı muştalar ve adrenalin Mezarlık'ta huzur buluyor. Zafer her Gaulent'in evindedir ve kaos her sokağa işlenmiştir.

İşaretlerimiz burada, burada kalacaklar.

Oradan ayrılmayı seçebiliriz, ama o anılar bizimle kalır.

o.

Buna nasıl veda ediyorsun?

"Babamın şirketi anne. CEO pozisyonuna yeni yerleştikten sonra öylece çekip gidemem." Gerisini açıklamaktan daha kolay olan bu cümleyi ona söyledim.

"Baban senin mutluluğunu o şirketten daha çok önemsiyor Silas. Mezun olduktan sonra gideceğini düşünmüştük ama Rosemary öldüğünde kederin seni burada tuttu. Yıllardır burayı büyütmeni izliyorum."

Ama tüm anılar iyi değildir.

Burada yaşayan bir de ölüm var. Sırlar ve acı. Yalanlar ve affedilemez eylemler. Ponderosa Springs'in arazisinde, içine gömdüğümüz cesetleri düşünmeden asla yürüyemeyeceğiz. Aldığımız ve bizden alınan hayatları.

Bunu geride bırakma ihtimali mi? Bu çok kolay.

Coraline ile sürekli izlenmeyen ve hakkında konuşulmayan bir hayat kurmak. Kızıma iyileşmesi ve büyümesi için ihtiyaç duyduğu alanı vermek. Omuzlarında utancın ağırlığı olmadan neye dönüştüğünü izlemek için orada olmak.

"Bunu düşüneceğim, tamam mı?"

"Tamam, tatlı çocuk." Mırıldanıyor.

Annemi kollarımın arasına alıyor, küçük bedenini sıkıca kendime sarıyorum. Ona şizofrenim hakkındaki gerçeği söylememenin suçluluk duygusu yok. Gerçeğin bir önemi yokken olmaz.

Olsam da olmasam da, bu onun beni sevme şeklini değiştirmez. Beni her zaman sevdiği gibi. İnanç, ondan almam gereken bir onay değil. İnanç, kendimden istediğim bir şeydi.

Gerçek, hayatına sadece suçluluk ve üzüntü getirecektir ki bu, keder yolculuğuna çıkarken ihtiyaç duymadığı iki şeydir. Kendi oğlunun sözleri yerine bir doktora güvendiği için kendini affetmekte zorlanacak, sanki başka seçeneği varmış gibi. Benim için ne kadar korktuğunu unutacak ve bana inanmadığı için kendinden nefret edecek.

Bunu ona yapmayacağım.

Hayatımda bilmesi gereken insanlar biliyor.

Önemli olan tek şey bu.

Babamın cenazesi de tıpkı hayat gibi ilerliyor. Kibarlık olsun diye el sıkışıyorum, onu tanımayan insanların taziyelerini dinliyorum.

Son kişi de yeni inşa edilen St. Gabriels kilisesinden çıktığında yalnız kaldım. En azından kısa bir süre için.

İbadethanenin kapıları açılıyor ve oturduğum yerden başımı kaldırdığımda Alistair, Rook ve Thatcher'ın içeri girdiklerini görüyorum. Çeşitli takım elbiseler giymişlerdi ve hatırladığımdan çok daha yaşlı görünüyorlardı.

Yanık et ve sır kokan boş bir mezarın üzerinde durduğumuz günden bu yana altı ay geçti. Hepimiz şık giyinmiştik, birimiz gelinlik giymişti, yeni bir maceranın başlangıcı olması gereken bir gündü.

Bu, intikamımızın acı sonunu işaret ediyordu.

Alistair buraya bir daha gelmemeye yemin etmişti ama benim için yapmayacağı şey yoktu. Babamın hayatını kutlamak için burada olmak anlamına gelse bile Ponderosa Springs'e adım atmayı kabul ederdi.

"Burayı ikinci kez yaksam sence ne kadar kızarlar?" Rook sıralardan birine kayarak kollarını başının arkasına atıp kendini evindeymiş gibi hissederken soruyor.

"Yarın yetişmem gereken bir uçağım var, eğer hapse girersen tek başınasın."

Alistair'e sırtıyırım, sessizce kabul ediyorum ama aynı zamanda onu içeri kapattıkları anda dışarı çıkaracağımızı da biliyorum.

"Cenazelerden bıktım," diye mırıldandı Rook, koyu renk güneş gözlükleri gözlerini gizlerken, "Yarın birinizin öldürülmesinden endişe etmeden uyanmak güzel olacak."

"Az önce gerçekten katıldığım bir şey mi söyledin?"

"American Psycho'dan artık kurtulabilir miyiz?"

Thatcher onun arkasındaki sıraya kayar ve öne doğru eğilerek, "Sen bilirsin Van Doren," der.

Bir an sessizlik oldu. Sadece hayatımızın bu bölümünün bittiğinin kesinliği içinde var oluyoruz. Son düşman satranç taşı da tahtadan kalktı ve oyunun kontrolü tamamen bizde.

Neredeyse hepsi, ama dürüst olmak gerekirse? Hayatta en az ilgilendiğim kişi Easton Sinclair. İntikam peşindeyim ve o bana kimsenin sahip olmadığı bir fırsat verdi.

Rosemary'ye veda etmek için bir şans. Özür dilemek için bir şans. Suçluluk duygumdan kurtulma şansı.

Yani beni vurmuş olsa bile, onu bir daha görürsem? Bunun için ona teşekkür edeceğim ve Rook'un yakınlarda olmamasını umacağım çünkü Easton'a karşı benim kadar affedici değil.

"Çocukken Hollow Heights'taki Caldwell kütüphanesine gizlice girip şişe roketleri patlattığımız zamanı hatırlıyor musunuz?" Rook, çok daha küçük ve daha da pervasız olduğumuz bir zamanı hatırlamamı sağlıyor.

"Thatcher'ın seni otobüsün altına attığını hatırlıyorum," diye homurdanan Alistair, kollarını göğsünde kavuşturarak sırttı, "Bu onun fikri olmasına rağmen."

"Her şeyden önce, bu *senin* fikrindi, Ali." Thatcher, "Babana kızgındın, ben sadece sana bir çözüm sundum. Öfkeni benim üzerime atma."

"Sanırım bu tartışmayı daha önce de yapmıştık." "Babamın arabasının arkasında on üç yaşındayken." diye mırıldandım.

Kamera görüntülerine yakalandıktan sonra bizi dekanlıktan alan kişi babam olmuştu. Ondan sonra kendimi güvenlik kameralarını nasıl hackleyeceğimi öğrenmeye adadım. Görüntü yoksa, suç da yok.

"Ponderosa Springs'i özleyeceğimi söylemiyorum ama," diye duraksadı Rook, hepimize bakarak, "Burası bizi bir arada tutuyor, onsuz neyimiz var ki?"

Soru cevapsız bir şekilde yankılanıyor. Hiçbirimiz nasıl yanıt vereceğimizden emin değiliz, çünkü hiçbirimizin bildiğini sanmıyorum. Sadece bu yerin bizden beklediğinden farklı insanlar olabileceğimizi öğrendik.

"Burayı satın alabileceğimizi biliyorsun." Aniden söyledim, ciddi olup olmadığımdan emin değilim ama onları kaybetmek istemediğimi biliyorum.

Belki de beni geri getiren ölümle burun buruna gelmem ve kalbime inen şoktu, ama çocukları elimde tutabileceğim anlamına gelseydi Ponderosa Springs'i sonsuza dek, acısıyla tatlısıyla elimde tutardım.

"Kiliseyle ne işimiz olur ki?"

"Ponderosa Springs'i kastediyorum." Onlara doğru işaret ediyorum, "Alistair zaten arazinin çoğunu miras olarak almak üzere. İkimiz de buranın bir kısmına sahibiz, geri kalanını satın alıp paylaşabiliriz. Burayı bizim yapabiliriz."

Korku kasabasını bir eve dönüştürebilir miyiz? Yoksa çok fazla hasar mı vardı?

"Ya da satabiliriz," diyor Alistair kararlı bir şekilde, biz daha oylamaya geçmeden kararını vermiş bile, "Bu kasaba bizi yaratm ı y o r . Bizi *biz yaratıyoruz*."

Bizi biz yapan yeri mi tutacağız yoksa bizi lanetleyen yeri mi satacağız?

Mabedin kapıları bir kez daha açılıyor ama bu kez gelenler bizim daha iyi yarılarımız. Coraline beni görünce sırtıtıyor ve Sage'in elini bırakarak orta koridordan bana doğru ilerliyor.

Koridorun sonunda onu beklemekten asla yorulmayacağım. Kaç kere evlenirsek evlenelim, her seferinde onu burada bekleyeceğim.

En alt basamağa ulaştığında ayağa kalkıyorum, aşağı inip önünde duruyorum. Parmaklarım saçlarını kulaklarının arkasına tarıyor, başparmağım alt dudağında geziniyor.

"Hey, hex."

"Selam, bebeğim." Nefes alıyor, iki kolunu belime doluyor ve ayak parmaklarının ucuna eğilip beni gagalıyor.

dudaklarını usulca. Hızlı, kısa, onun en sevdiğim alışkanlığı.

Coraline söz konusu olduğunda her şey benim favorim. "İyi misin?"

Başımı salladım, "Şimdi daha iyiyim."

"Siz çocuklar ne hakkında konuşuyordunuz?" Briar, Alistair'in yanından sırtarak soruyor, potansiyel olarak hayatımızı değiştirecek konuşmamızdan tamamen habersiz.

"Anılar." Basitçe

söylüyorum. Yalan değil.

Gerçek de değil.

Önümüzde özgürlük yolları vardı. Kötü şöhretli Hollow Boys'un ününün takip etmediği yollar. İşkence dolu geçmişimizin uzak yankılarının ulaşmadığı bir yer.

Sonsuza dek Ponderosa Springs'in piç çocukları olacağız, ama artık biliyoruz ki, tek olduğumuz şey bu değil.

Biz öfkeden, günahtan, soydan ve sessizlikten daha fazlasıyız.

Alistair Caldwell gazaptan daha fazlasıdır. O şiddetli bir koruyucu, bir ağabey, biraz ışık olmadan var olamayan bir gölgedir.

Rook Van Doren'ı tanımak içsel bir lanet değildir. Onun yanışına, sevdiklerinin korlarını tüketen ve serbest bırakan cehennemine tanık olmak bir lütuftur.

Ve Thatcher Pierson uğursuz bir ağaçtan düşen bir elma değil. O, ailemizin geçmişinin geleceğimizi belirlemediğini hatırlatıyor. Sevgi eylemdir, asla söz değildir.

Ben kimsenin inanmadığı kelimelerden daha fazlasıyım. İhtiyacı olan birinin sesiyim.

Bizler şiddete iştahı olan, gecenin sevimsiz yaratıkları değiliz. Bize intikam ve travmanın ötesindeki yaşamı göstermek için gölgelere dönmeye istekli insanlar, bizim insanlarımız var.

Yıkıcı öfkemizin alevlerinin ötesinde, ruhlarımızı birbirine dokuyan tek bir obsidyen iplik sonsuza dek uzanacaktı. Bir hatırlatma olarak içimizde kalacak. Bizler

Bir zamanlar sadece dört çocuktuk, hayatlarımızın karanlığında, umutsuzluğumuzdan bir aile yaratan küçük çocuklar.

Kanlı değildik, ama bu her şeyin büyük planında bir bok ifade etmiyor.

DNA'nızı paylaşan birini sevmek kolaydır. Koşulsuz sevginin gerçek testi, ilişkiniz ne olursa olsun asla vazgeçmemeyi seçtiğiniz kişidir.

Biz birbirimiz için buyuz. Aile.

"Bundan sonra nereye gideceğiz?" Rook öne doğru eğilip çapraz kollarını önündeki sıraya dayayarak soruyor.

Ayrılık korkusu omuzlarına ağır geliyor. Birbirimizi asla terk etmeyeceğimizi biliyorum, gerçekten, ama farklı geleceklerin bizi ayırma olasılığı beni de korkutuyor.

"Nereye istersek." Alistair eğiliyor, gençken yaptığı gibi saçlarını karıştırıyor, "Nereye istersek, Van Doren."

Coraline'i daha sıkı yanıma çekiyor, dudaklarımı başının tepesine bastırıyor, saçlarındaki kokuyu içime çekiyorum. Kollarımın, uğruna her şeyden vazgeçebileceğim kişiye sarılmış olduğunu biliyorum. O gerçekten lanetli olsa ve onu sevmek beni öldürse bile, tatmin olmuş bir şekilde öleceğim.

Burnumda onun lavanta kokusu, tenimde onun dokunuşunun anısı ile gideceğim. Onunla dolup taşarak, ölümü bir teşekkür ve bir iyilikle karşılayacağım.

İyiliğim şu olacak, bir dahaki sefere ruhuma bir avantaj sağla. O inatçı ve yakalaması çok zor.

"Styx'e mi?" Teklif ediyorum.

Ölümün şafağında, ufukta yeni bir başlangıçla.

"Styx'e."

Bu, yaşamlar boyunca duyulan yankıdır.

*The End.... yoksa öyle
mi? Öğrenmek için
kaydırın.*

*The Hollow Boys Ponderosa Springs'i elinde mi tutuyor
yoksa satıyor mu? Sıradaki The River Styx Heathens, The
Hollow Boys'da öğrenin
2024'te gelecek nesil.*

*The Hollow Boys Ponderosa Springs'i elinde mi tutuyor
yoksa satıyor mu? Sıradaki **The River Styx Heathens**, The
Hollow Boys'da öğrenin
2024'te gelecek nesil.*

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

NEHİR STYX DİNSİZLERİ

*The Hollow Boys Ponderosa Springs'i elinde tutacak mı
yoksa satacak mı? **The Hollow Boys'un** 2024'te gelecek
yeni nesli **The River Styx Heathens'ta** bunu öğrenin.*

BİR SÜRGÜNÜN KIRGINLIĞI
(Birinci Kitap) BİR GÖLGENİN
FISILTISI (ikinci Kitap)
BİR KRALIN DÜŞÜŞÜ (Üçüncü
Kitap) BİR AZİZİN
YALANLARI (Dördüncü Kitap)
BİR KARGANIN ŞARKISI
(Beşinci Kitap)

[Kitaplığınıza ekleyin!](#)

Kitap megrouree@gnail.com için hazırlandı

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER

VERDİĞİMİZ YEMİN.

Alistair Caldwell ve Briar Lowell'ın çarpık hikayesinden başlayarak Hollow Boys Serisi'ndeki tüm kitapları okuduğunuzdan emin olun

[Çaldığımız Yalanlar](#)

Hollow Boys'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Benim için kaydolun

THE OATH WE GIVE'ın genişletilmiş sonsözünü bir sonraki [bültenimde](#) gelen kutunuza almak için bültene abone olun!

Yeni çıkan kitaplarla ilgili haberlerden ve yeni kitapların ön gösterimlerinden haberdar olmak istiyorsanız [okuyucu grubuma](#) katılın!

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

SON SÖZ

Çocukken tek istediğim hikayeler yazmaktı. Tüm ruhumu bir kitaba dökmek ve sonra onu insanlarla paylaşmak istiyordum, sadece birileriyle bağlantı kuracağını umuyordum. Ortaokul yıllarımın çoğunu yalnız geçirdim, tek arkadaşım kitaplardı ve şimdi hepiniz varsınız. Bunun beni ne kadar duygulandırdığını anlatamam. Dışarıda bu kelimeleri okuyan ve onları seven insanlar var. Her birinize anlayabileceğinizden çok daha fazla değer veriyorum. Kendimi yalnız hissetmememi sağladığınız için teşekkür ederim. Yalnızlar Cemiyetim olduğunuz için, bana bir yuva verdiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarımın sayfalarında sonsuza dek bir eviniz olacak. Bu kitap mı? Silas ve Coraline, onlar bir aşk emeği idi. Onları yazarken ağladım, çılgılık attım, neredeyse saçımı başımı yolacaktım ve sonra bir bardak Ben & Jerry's yedim. Bu çifte bayılıyorum. Bu hikâyeye bayılıyorum. Bana bunu anlatma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim.

The Hollow Boys hayatımda bir kez yaşadığım bir deneyimdi, bana hepinizi getirdi. Bu çocuklar ve onların hikayeleri sonsuza dek kalbimin bir köşesinde yer alacak. Nasıl bitti? Bu çılgınlık! Bu inanılmazdı ve birlikte bir sonraki maceramız için sabırsızlanıyorum.

Şimdi toplanın. Bu benim en sevdiğim kısım. En sevdiğim insanlarla tanışacaksınız!

Fletcher, her zaman. Teslim tarihlerinde tam bir baş belası olduğumu biliyorum. Tüm atıştırmalıklar ve redbulls için teşekkürler.

Hannah ve Jess, o günkü kelime sayıma ulaşmadığını unuttuğımda sizi iptal etmeme izin verdiğiniz ve bunun için beni asla suçlamadığınız için. Geldiğiniz ve bütün gece çalıştığınız için. Size sonsuz minnettirim.

Trilina, Ramz ve Kat. Ne çl ama, ne grup ama. Siz benim sonsuz çemberimsiniz. Motivasyonunuz, ilhamınız ve kahkahalarınız olmasaydı bu kitabı bitiremezdim. Kendimi kötü hissettiğimde beni ayakta tutuyorsunuz. Siz çnze ne kadar minnettari olduğumu ifade edecek kelimeler yok ama sonsuza kadar deneyeceğim.

Sandy! Seni seviyorum ve bana katlandığın için sana sonsuza kadar Starbucks göndereceğim. Cassie, bu seri için bu inanılmaz kapakları yarattığın için, sen en iyisisin. AJ'e, her zamanki gibi biçimlendirme konusunda harikalar yarattığı için! Kelsey ve Bri'ye, en harika yutturmaca ekibi oldukları için!

Son olarak, teşekkür ederim, küçük okuyucu. Bu maceralarda bana katıldığın ve sıkı sıkı tutunduğın için. Orada olduğun ve beni desteklediğin için. Bundan sonra senin için neler yapacağımı görmek için sabırsızlanıyorum. Hayallerimi gerçeğe dnştryorsun; biliyor musun?

Oh, ve benim en sevdiğim Hollow Boy? Silas. Sessiz katillere bayılırım.

Karanlık kalbimdeki tüm
sevgimle, MJ

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

MONTY JAY'İN KİTAPLARI

HOLLOW ÇOCUKLARI

Çaldığımız

Yalanlar

Yaktığımız

Gerçekler

Arzuladığımız Kan Düeti

Ettiğimiz Yemin

FURY SERİSİ

Aşk ve Hokey

Buz Kalpler

Parçalanmış Buz

Kör Geçiş

Kitap megrouree@gnail.com için hazırlandı

YAZAR HAKKINDA

BAĞLANTILI KALIN

Kırık kahramanlar ve onların HEA'larını bulmalarına yardımcı olan aşıklar hakkında sinirli romantizm yazarı. Monty Jay kendisini Red Bull bağımlısı bir Vahşi Çocuk ruhuna sahip bir punk rock çocuğu olarak tanımlamayı seviyor.

Yazmadığı zamanlarda Stephen King ile ilgili her şeyi okurken, dövme yaptırırken ya da ailesiyle vakit geçirirken bulunabilir.

Kitap megrouree@gmail.com için hazırlandı

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

